

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Samling af Oversættelser i Prosa til Nytte og
Fornøjelse.

Vol. 3-4

Kbh., 1788-1791

1-4 i 2 bd.

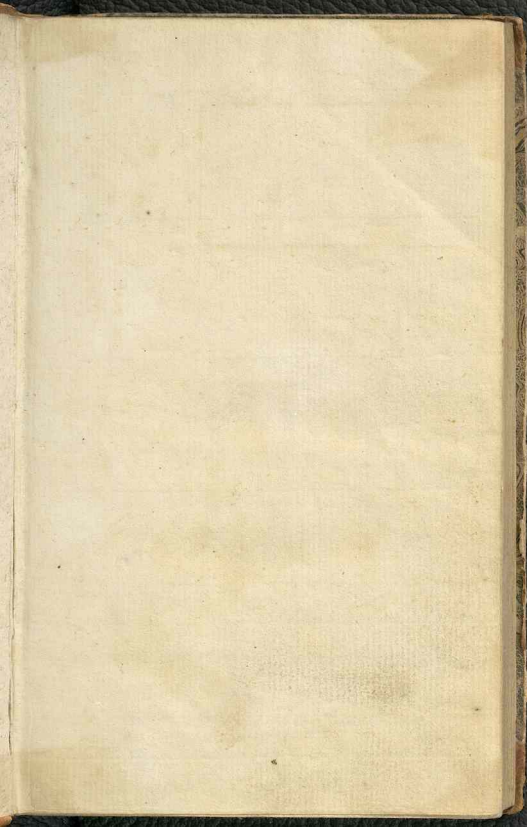
DK

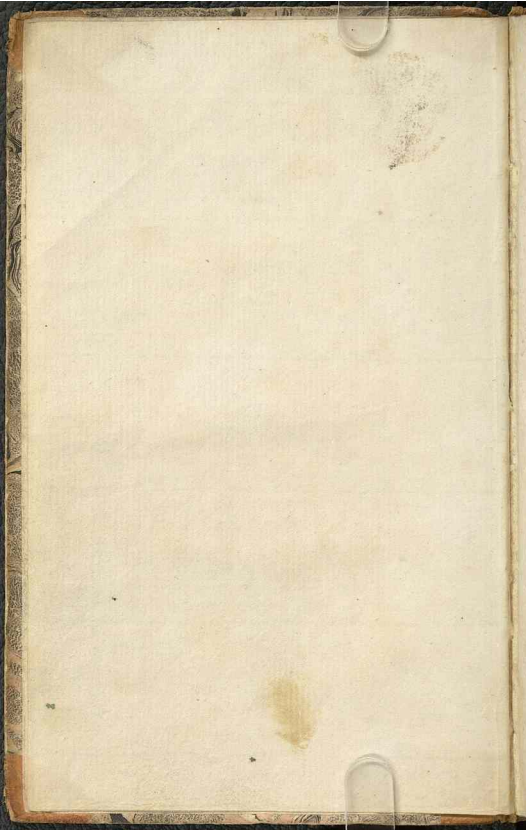
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Samling
af
Oversættelser
i Prosa
til
Nytte og Fornøielse.

Fredric Wind.

Fortsat
ved
D. F. Staal.

Kjøbenhavn. 1790.
Forlagt af Johan Frederik Schultz,
Hof- og Universitetsbogtrykker.

Ja i de Spor, en Rahbek, Pram,
Og flere sandt, kan jeg smukt brække Halsen.

Og ikke een vil ynke mig. O ney!

Man spørger: Hvad vil han paa den Galsi?

I n d h o l d.

Hvo er lykkelig, af Sturm	s	s	Side 1
(Oversættelsen er Udgiveren tilsendt.)			
Et Eventyr fra Island, omarbejdet efter Klockenbring			12
Drillerne, af Mercier	s	s	30
Morgenrøden, af Herder	s	s	52
Sønnen, af Herder	s	s	54
Kloras Valg, af Herder	s	s	56
Turtelduens Skabning, af Herder		s	59
Den belønnede Begierning, af Bronner		s	61
(oversat af Liebenberg.)			
Om Blomsters Skadelighed i Bærelserne, af Hirschfeld			67
Efteraarsmorgen	s	s	78
Kierlighed's Farligheder, af Caffieri		s	83
Om Kyssenes Oprindelse, af Anton Wall (Heine)			85
Hr. Paridons Klage til Publikum, af Sturm			103
En Historie, af Sturm	s	s	105
Adalbert og Elary	s	s	107
En Allegorie	s	s	109
Beskrivelse over Bierget Montserrat, af Thibessé			111
Hulen paa Antiparos, af Engel	s	s	114
			Den

Den retskafne Mand	§	§	Side 142
Tulipanen og Rosen	§	§	147
Nattergalen og Høgen	§	§	148
Om Cicisbeaturen i Italien, af Jageman (oversat af O l u s s e n).	§	§	149
Ephing, af Herder	§	§	166
Misundelsen, af Mercier	§	§	181
Abu, af Anton Wall (Heine)	§	§	183
Anekdoter, af Sturz	§	§	192
En Vinteraftens Julefester (Oversættelsen tilsendt).	§	§	196
Spadseregangen, eller om Penge (Oversættelsen tilsendt).	§	§	199
Emilie	§	§	206
Fornoielse, af Goldsmith (oversat af P r a m).	§	§	218
Den fornoiiede Elendige, af Goldsmith (oversat af P r a m).	§	§	226
Dustraß Grave, af Rosgarten (oversat af F r a n k e n a u).	§	§	238
Gadi, af Sturz (oversat af D**).	§	§	250

Den 15 May 1790.

Hvo er lykkelig?

Af Sturzes Skriften, erster Theil.

Den rige Lord W. paa hvis Opdragelse der var anvendt saa megen Glid, som havde udtrukket Kiernen af enhver Videnskab, hvis Hjerte stod aabent for ethvert Indtryk af Glæde, traade, efter sin Faders Død, i sit fem og tyvende Aar, ind i Verden med det Forsæt, at nyde dens Glæder med epicuristisk Blisdom. Længe reisde han om i fremmede Lande, glimrede ved Hoffer, hos Fruentimmer og blant vittige Hoveder, drev mangan indgættogen Dyd til at give efter, blev Veger, blev roest af Kiendere, lastet af Frerøns, og hans Fortienestier fornærmede sielben, da de straaede frem giennem et Slør af blid Beskedenhed. Han opofrede sig derpaa til Forretninger, forsøgte sin Nations Bind. tions

tions lovmæssige Frihed, tjente Kongen, og blev agtet af alle Partier: dog lykkedes ikke alle hans Planer: Venner forlode ham ofte, naar han behøvede dem; hans Fødelandskierlighed blev ei altid erkiendt, ofte mistydet, og gjort til Forbrydelse. Daarlige Anslag bleve ved en egennyttig Hob udbløste for patriotisk Klogskab: Hofmænd røvede hans Dyds Belønning; Fiender samlede sig, og det mange af de alleruforsønligste; saadanne, nemlig, som uden Anledning havde fornærmet ham: I Begyndelsen martrede, tilsidst kiolede dette hans Hierte; hans Følelse slappedes, og gleed nu undertiden hen over Tildragelser, som ellers inderlig ville have rørt ham; Fra den fyrigste Mennefskierlighed steg han ned til Eigegyldighed, og lige til at foragte Mennesker. I denne Forsætning nedlagde han sine Vresposter, og filosoferede i Stilhed over Sandhed, Lykke, og Dyd og Verdien af Menneskets Fortrin. Med Skarpsindighed opløste han enhver Fornøielse til der kimblev tilbage en Veenrad af Forsængelighed og Bedragerie; enhver Ting forfulgte han saalange med Forstørrelsesglasset, til han dog fik opdaget een effel Deel. Endelig forekom Verden ham som et optist

optist Theater, naar Lysene sluktes og et Glimt af Dagen oplyser Papir-Trykkeriet. — Og dig, raabte han, kunde dette Dukkespil behage? Frihed var ham nu ikke andet end et tomt Hurra-krig, som skinger af Slavehalse, Dyd, en Dame i Mascara-dragt (thi han havde ved mangen en god Handling afrodset sig selv Tilstaaelse om en flet Bevæggrund) og Begierlighed efter Vre, et Kien-detegn paa Sygdom. Hvad er vel, sagde han, alle de store vigtige Revolutioner i Staternes eller Menneskelighedens Historie, naar man bag Forhænge seer Traaden i Gøglerens Haand, som styrer Sultanerne, — og al denne Oprullen og Medfælden af Decorationerne, disse Historiens og Naturrens Narstider, som evig og evig trækker sig eens op, ligesom de dreiede sig paa en Uhrskive. — Det er Tid, raabte han en mørk November Dag, at den mættede Aand staar op fra det kiedsommelige Gilde, — men, mumlede han ved sig selv, jeg vil ikke reise fra Verden, saadan, som gale Folk, der smutter bort: jeg vil først beskikke mit Huus. Med dette Forsæt reiste han til eet af sine eensomste Godser, hvor han een gang i sit Liv og kun faa Dage havde været, hvor han haabede at ingen Erin-

bring om hans Ungdoms Glæder, ingen Deeltagelse, skulde fængsle ham til Livet.

I de første Dage efter hans Ankomst nævnte man Hændelsevis i hans Nærverelse den fornøiede Williams: fornøiet, gientog Lord W., thi dette Ord faldt paa hans Siel efter den Stemning, den var i, er der vel nogensteds saadan en besynderlig Skabning til: — Paa dette Guds, naadige Herre, Williams boer kun en Fierdingvei her fra. En lyslig Broder, formodentlig, spurgte Lord W., som moerer Bønderne i Kroen. — Jeg beder om Forladelse, svarede den Geistlige, Williams er en blid, fornuftig Mand, og Gud give deres Excellence ingen værre Bønder havde; han udebliver ikke nogen Dag over Tiden enten med Offer eller med Forpagtings Afgiøten, og han er en agtet Mand i Sognet. — Han har bielagt mangan en Familiestridighed, understøttet mangan Naboe med Raad og Daad, endskjønt hans Gaard kun er lille, men ingens Ager er saa vel dyrket, som hans. Han har gjort øde Steder frugtbar, og hans Huus er ordentligt og reenligt; jeg gad selv boet i det. Der slipper ham aldrig noget fortrædent Ord ud af Munden, og derfor kalder de ham ogsaa i Menigheden den fornøiede Williams.

Den

Den Mand, sagde Lord W., vil jeg endnu i Dag hen til.

Det var alt Aften da han kom til Williams Boelig; og han fandt den Gamle siddende under et Træ, uden for sin Dør. To af hans Børnebørn legede ved hans Knæ, og den tredie spøgede paa hans Skød med hans graae Haar, som hang ned over hans brunrøde Kinder.

God Aften, Williams.

Megen Tak, sagde Williams, blev Vaandet vaer, huffede paa Herremanden, og stod op, men, dersom jeg ikke seer feil: Velkommen, naadige Herre, er vi ogsaa engang saa lykkelige. —

Lord W. Hvordan gaaer det Jer, gode Gamle, for I seer just ikke ung ud meer; hvor gammel er I, Williams?

Williams. Otte og tredsindstyve Aar, naadige Herre, og jeg tænker endnu at leve en Stund til, dersom det er Guds Villie.

Lord W. Og det lader til, at I er fornøiet med Verden.

Williams. Hvorfor ikke, naadige Herre? rig er jeg just ikke, men jeg fattes ikke noget som got er, og siden De just er kommen herhen: Min For-

pagtnings-Kontrakt udløber til Michels Dag: dersom De endnu ville fornye den paa 30 Aar. — Jeg og min Fader har længe ernæret os paa denne Gaard, og jeg haaber den er ikke bleven flattere. — Dersom De er fornøiet med mig — nu vel da, jeg er fornøiet med mit Herskab.

Lord W. Giv mig, min ærlige Williams Jeres Kontrakt, og Bleg og Pen; jeg vil strax fornye den.

Williams. Robert. — Min Gud, naadige Herre, der er hverken Bleg eller Pen i mit Huus. Løb, Robert, og hent Bleg hos Skolemesters, og et Par gode Fiere af Gaasen derhenne. — Jeg kan hverken læse eller skrive, naadige Herre. Min Fader var fattigere end jeg, og havde ikke Naad til at koste det paa os. Vores Vorn skriver lidt, men kun i Skolen, hjemme er der altid noget bedre for dem at gjøre.

Lord W. Kan J ikke læse: det er Skade, en saa fornuftig Landmand burde dog læse vore Bøger om Agerdyrkningen.

Williams. Læs dem og derimod forsømme Plejningen. Jeg tænker, efter min fattige Forstand, at man kan lære Markarbeidet uden Bøger, fordi

fordi der hører mange Haandgreb til. Vores saalige Præst dyrkede sin Jord efter Bøger, og han fik kun sjelden sin Udsæd igjen.

Lord W. Men siig mig, Williams, det hees der at I er stedse fornøiet; hvor har I lært den Kunst at være det.

Williams. De spørger nok, naadige Herre; under Arbeidet er der ingen Tid tilovers til Grislensængerie: og hvem der vil spise Honning, maae være med at giøre Honning; det har jeg lært hist henne af mine Bier: naar jeg først har fortient mit Maaltid, saa smager det mig eensgang saa got til (her kom en Hund og giøde af Wylord.)

Lord W. traade tilbage) Den Hund bider dog vel ikke.

Williams. Den kan intet, stakkels Dyr, den har ingen Tænder meer, saalænge har den troelig vogtet mit Huus og mine Klæder paa Marken. Kom, ærlige Pasop, saalænge jeg har Brød, skal du saae det dypet i Mælk. Vi maae alle leve med hinanden, Wylord, og hvem, som viser os Begiæringer maae vi giøre vel imod. Et utalnemmeligt Menneske er intet Menneske; hvem som

ikke vil tiene sin Næste, har intet paa Jorden at gjøre.

Lord W. Men har Jeres Næste da aldrig bedraget, bagvasket, forraadt Jer. Er da her de eeneste Mennesker, som man ikke foragter, inden man ret kiender dem, eller affhyer, naar man har udforsket deres Hemmeligheder. Har I giennem Jeres hele lange Liv funden lutter gode Venner, lutter forligelige Naboer, lutter aabne, gode Mennesker.

Williams. Nei, naadige Herre, saa jevnt og saa flink kan man ikke have det i dette Liv: og der er ikke saa Skurker paa denne Guds Jord. Min Nabo, Stephenson, det Gud forlade ham, har tit gjort mig heed i Hovedet; han ville endelig gjøre mig kied af Gaarden ved mangfoldige Klammerier. Dog er jeg endnu ved den, og har endog oplevet den Glæde, at gjøre vel mod hans Børn. Naar saadan noget løb mig om i Hovedet, naadige Herre, saa greb jeg mig dobbelt an ved mit Arbeide, og saae hverken til den ene eller til den anden Side; og naar jeg da om Aftenen saae Børnene komme springende imod mig derhenne ad hiin Vej, og min Kone tog imod mig i Døren med et
venlige

venligt Ansigt, saa var alting glemt. Endnu har ingen af mine Fiender oplevet den Glæde, at se: dærve mig nogen Drif Pl.

Lord W. Alt det er got nok, Williams, det lader sig begribe, men det som jeg intet begriber, er, hvordan en Mand med saa meget Fornuft ikke tilsidst bliver træt af saadan et kiedsommeligt eensformigt Liv; altid at pløie og saae den samme Ager, gaae de samme Veie og Stier frem og tilbage, og det heele tredsindstive Aar.

Williams. Det er vel ikke deres Alvor, naadige Herre.

Lord W. Min oprigtige Mening, Williams; for jeg kiender Folk, som har nydt meere af Verden, end I, og dog tilsidst finder den kiedsommelig, vemmelig og yderlig eensformig; levede vi endnu i 100 Aar, saa kunde Naturen ikke meere frembringe noget Nyt, enten for dig eller for mig.

Williams. Og jeg naadige Herre, jeg synes i min Eensfoldighed, at Verden forandrer sig hver Dag. Naar jeg tænker 40 Aar tilbage, hvor har da ikke alting her i Sognet forandret sig, dette Træe her kunde jeg boie, som en Vidieqvist. Denne Buss har jeg seet plante. Rugmarken hiffet henne

var en Heede: der var ikke et Frugttræ ved mit Huus, de kalder det endnn, Lyngheden, det Sted her paa hvire Haand hvor nu mine bedste Malketjør græsser. Naar jeg saadan seer alting voxre og trives omkring mig, og hvordan Gud velsigner mit Arbeide, o! naadige Herre, saa bliver mit Hjerter saa fuldt. Hvor Sæden ikke staaer herlig i Aar — Denne Pogen her var i Marken med mig i Dag; Barnet glædede sig over de fulde Aar, og jeg skulle ikke glæde mig?

Lord W. — Hent mig Jeres Kontrakt, Williams, jeg vil rive den itu.

Williams. Rive den itu. — Har jeg sagt noget, jeg ikke maatte, saa tilgiv mig, naadige Herre. — Skal jeg da ikke meere være deres Forspagter?

Lord W. Nei, Williams, men du skal være Eiere af din Gaard, jeg giver den til dig og dine Børn.

Williams. Gud i Himmelen velsigne min goddædige fromme Herre. (Han tog sin Hue af og lagde sine Hænder sammen) Kone, Dreng, Børn, kom hid, tak Gud paa Jeres Ræde og lys den naadige

dige Herres Hænder. — Hvormed har jeg fortient, at blive saa rig.

Lord W. Du var det i Forveien ærlige Williams, og rigere end jeg og alle Jordens Fyrster. Besøg mig ofte; Mellem Jer vil jeg leve; og lære Visdom af dig og dine Børn.

Da Lord W. gik bort, sagde han inderlig be-
væget: Lykkelig den, som nyder, uden at gruble,
ingen Blomst træder ned paa Livets Vej, men pluk-
ker alle den han kan række hen til. Jeg ville købe
Glæde paa Verdens Marked, og forsmaaede den af
Guds Haand: Natur, jeg vender tilbage til dig
og aldrig, aldrig stilles jeg meere fra dig.

Et Eventyr fra Hederne i Jylland.

(Botaliseret efter Klockenbrings Udsætte.)

En Landsbye paa Jyllands Heder levede en Mand, hvis Stand gjorde ham ærværdig, og hvis Nærskaffenhed og Omgængelighed gjorde ham yndet af alle sine Naboer. Han havde i sin Ungdom havt Leilighed at see den store Verden, og at erhverve sig en Deel af sammes Kundskaber; havde udkastet sig en smuk Plan til at drive sin Lykke i Veiret, uden at overtræde den strengeste Værlighed; havde for største Delen været ulykkelig i at opnaae sine Hensigter; havde derved lært at være ophøiet over sin uheldige Skiebne, og levede nu af sin lille Tjeneste i den philosophiske Noe og Tilfredshed, som almindelig pleier at være en Belønning for landlig Flid, Fornægtelse af alle store Forbringer

dringer, og den Bevidsthed at have handlet vel. Han var givet med et Fruentimmer fra Residents-
 skaden, som besad et ganske got Herte men ikke
 megen Forstand, altsaa havde et stærkt Hang til
 Forsængelighed og den Svaghed altid at ville have
 Ret, og kunde undertiden i ont Veir see suurt i
 et par Timer. Desuagtet levede hendes Mand
 ganske lykkelig med hende, fordi han var en praktisk
 Philosoph, og vidste, at ogsaa de smaa huus-
 lige Uveir kunne have deres Behageligheder. For-
 uden to Sønner, hvoraf Faderen i Følge deres Til-
 bøjeligheder havde bestemt den eene for Kiøbmands-
 standen og den anden for Skibbygningskunsten,
 havde de en Datter; en smuk, blomstrende, huus-
 lig Landsbypige, som loe og sang og arbejdede flit-
 tig dertil, men som ogsaa anvendte de Penge, hende-
 des Forældre betalte hende for hendes smaa Arbej-
 der, paa Markedet i nærmeste Kiøbstad til Vaand,
 Kniplinger, Blomster og Flor. Saaledes havde
 hun henlevet sytten Aar med Følelse af Fornøielse
 over hendes Tilværelse og hendes Stand, og denne
 behagelige Følelse var kun da undertiden bleven af-
 brudt, naar hendes Moder de lange Vinterastener
 havde fortalt hende om de galante Damer i Ho-
 vedsta-

vedstaden, og om sammes lykkelige Dage. — Til
 Foraaret skal Papa ogsaa sende dig til Kiøbenhavn,
 Lise, om det og kun var paa et Aar, at du ogsaa
 seer og hører noget, og lærer Fransk, Dands,
 Tegning og Musik. — Det var i Almindelighed
 Slutningen af disse Aftensamtaler. Derpaa lagde
 de det gode Varn sig til Sengs, drømte sig pyn-
 tet som en Statsdame, der kører paa Assemble,
 og troede sig en Mester i alle skønne Kunster.

Jo mere Foraaret nærmede sig, destomere livs-
 agtige bleve disse Drømme. Den gode Jakobsen,
 en ærlig ung Forpagter der i Landsbyen, som uden
 megen Affekt, men med destomere Godhiertighed
 elskte hende, blev nu ikke mere hilset saa venligt,
 som før. Lise, som ellers havde funden ham me-
 get elskværdig, og for at behage ham havde an-
 vendt mangan Styrer meer til Baand, begyndte
 at bemærke, at hans Manerer just ikke vare saa
 ziirlige, og at hans Hænder vare meget grove.
 Hun sluttede meget skarpsindig af de Fortællinger,
 hendes Moder havde gjort om de fine Damer i
 Byen, at disse Damer ogsaa maatte have galan-
 tere og finere Elskere, og at altsaa de unge Herrer
 i Kiøbenhavn maatte langt overgaae den gode Ja-
 kobsen

Kobsen. Ved dette Raisonnement mistede Jakobsen i hendes Dine daglig en af de Tilløkkelser, han ellers havde havt for hende. Med de Philosophers Tilladelse, som have paastaet, at det dumme Menneske, naar han er forelsket, er mere grandtseende i dette Stykke, end den største Philosoph som ikke er forelsket, maae vi her anmærke, at Jakobsen, der ellers var skarpsynet nok, saasnart det kom an paa hans Huusholdning og Forpagtning, desuagtet ikke merkede det mindste til den Forandring i hans Lises Tænkemaade imod ham, trykkede endnu ligesaa kraftig hendes Haand, naar han saae hende, som før, blev fuldkommen i den rolige Idee, at hun vel endnu engang kunde blive hans Kone, og lovede sig megen Lykke dermed, fordi hun var en Mandts Datter, som han agtede og elskede, og fordi han altid havde kiendt hende som en Pige, der viiste Lyst til Huusholdningen, og, som han udtrykte sig, ikke lod en Ert falde paa Gulvet.

Imidlertid var det blevet Foraar. Madamen havde paa otte Dage været gandske usædvanlig venlig imod hendes Mand. En Aften bragte hun ham en Flaske gammel Most, som hun forstod meget

meget got at lave, og derved foresaldt følgende Samtale.

Konen. Hvad mener du, mit Barn, skulde vi ikke snart sende Lise til Kiøbenhavn? Hun er nu allerede sytten Aar gammel, og veed endnu ikke at neie ret engang, er saa frygtsom i Selskaber, har saa simple Manerer — og en Smule Fransk, Tegning, Musik og Dands maatte hun dog nødvendig vide. Hvor det gjør mig ont, at jeg ikke forstaaer Fransk! Du havde for længe siden en bedre Tjeneste, naar jeg havde kunnet parlere med Damerne, sidst vi vare i Kiøbenhavn. — Vi har jo kun den ene Datter; hvorfor skulde vi ikke anvende et par hundrede Daler paa hende? Den bedste Brudegave er naar hun har lært noget. Du har dog, min Engel, seet Provstens Datter. Hvilken Pige hun er blevet i Kiøbenhavn! Hvilke smukke Ting hun har lært! En af os kan knap forstaae hende, naar hun taler. Alt hvad hun har om sig og paa sig er overtrukket med Flor, og det gjør hun selv, og det klæder hende saa allerfjærest, og dertil synger hun undertiden, og ofte med italienske Ord. Du veed dog vel hvordan den unge K**, som nylig var kommet fra Universitetet,

ket, roste hende derfor, og hvor frit hun vidste at tage imod alt det, og hvorledes han talte ikke et Ord til Lise, og hvorledes jeg græd om Aftenen, uden at sige dig Årsagen, fordi jeg græmmede mig, at Lise er saa undseelig imod bemeldte Herrer, og at hun aldrig bliver komplimenteret af dem. — Ja til Kiøbenhavn maae og skal Lise, og naar vor Kloster ikke kan tage imod hende, saa vilde vi sætte hende i Kost.

anden, som meget taalmodig havde hørt paa sin Kones lange og stet sammenhængende Tale, prøvede Moosten, og gav hende følgende Svar:

Manden. Du tiltrøer mig dog mit Varn, at jeg elsker vor Lise lige saa meget som du, og sørger med lige saa megen Iver for hendes Lyfsalighed. Naar det var nogenlunde rimeligt, at hun skulde tilbringe den største og virksomste Deel af hendes Liv i Byen, saa havde jeg sikkert alt for ti Aar siden bedet dig, at afgjøre det hos vor Møster, at hun vilde tage hende til sig; men nu vilde det i alle Henseender være for sildig — men jeg beder dig min Engel, at høre mig ud. — Hun er nu sytten Aar gammel. Al udvortes Ansigt, som et Fruentimmer paa den Alder skal

3die Bind. B have

Have enten ved at besøge store Selskaber eller ved
 Dandssesternen, bliver aldrig naturlig, men unægs-
 telig Affektation, og en forstandig naturlig Lands-
 byepige er tusend Gange mere elskværdig, end en
 affekteret pyntet Dulle. Det skulde have glædet
 mig, om vi havde haft Leilighed her, at lade hen-
 de lære saa megen Dands, at hun mere utvungen
 havde havt sit Legems Stilling i sin Magt; Hav-
 de jeg forstaaet Tegning, jeg havde vist undervist
 hende deri; Musik kan hun saa meget, som hun
 behøver for at opmuntre sig ved sit Arbejde, eller
 og at synge noget for hendes tilkommende Mand,
 naar han finder Fornøielse deri. Du veed jo, at
 hun synger et par Dusin smaa Viser ret behage-
 ligt. Fransk maatte hun have lært, om hun skul-
 de været opdraget for Residentsen og de store Sels-
 skaber der. Naar dette sidste havde skuldet og kun-
 net være, saa maatte hun nu i hendes syttende
 Aar allerede besidde disse Indsigter og Kunster.
 Du kan sikkert troe mig, mit Barn, at det er
 meget siældne Tilfælde, og at der udfordres et
 ganske overordentlig Genie dertil, naar nogen,
 som først i den Alder begynder at lægge sig deres-
 ter, bringer det saa vidt, at det ikke altid var be-
 dre

dre i Kienderes Dine, om han vidste intet deraf. — Men jeg veed hvad du vil sige, mit Barn: — Om Lise har aldrig saa mange Dueligheder, aldrig saa meget Anlæg til at blive et gallant Fruentimmer; saa vilde det dog være ganske umuligt, at hun i eet eller to Aar lærte alt det. Og længer kunne vi umulig lade hende blive i Byen. Men sæt endog, at vi alligevel sendte hende ind; hvad vilde Følgerne blive, og hvilke Følger see vi daglig deraf? — Erindrer du endnu den gellertste Fabel om Dandseskibørnen, som nylig behagede dig saa vel? Ligesom den kom tilbage til sine Brødre i Skoven, vilde hun komme tilbage til os. Hverken en Ridsstæddame eller en Landsbypige. Hiertet fuldt af Forsængelighed, maaskee af Noget endnu værre, Hovedet fuldt af Griller, Modesyge, af et par hundrede franske Ord og Talemaader, af Byerygter og Galskaber; Fingrene afrettede til et par Dussin Claveerstykker, eller til den Kunst at besmøre en Lap Papir med Blyant, og Fødderne afrettede til en Menuetpas. De fleste af disse Ting maatte hun nu for mig gierne vide eller ikke vide, naar ikke Følgerne deraf virkelig kunne blive meget skadelige for hendes sande Lyk-

salighed. Saa elendig og usuldfkommen hun end-
og besidder alle disse Kundskaber; vil der dog bli-
ve Daarer nok baade blant Mand og Qvinder
paa Landet, som ville rose hende derfor, fordi de
forstaae endnu mindre af de Ting end Lise, og
denne Roes vil just tilføie hende den Skade, jeg
fra hendes første Barndom af har søgt at bevare
hende fra, hun vil blive forsængelig, og det oven
i Riøbet af Ting, som egentlig ingen Fortieneste
ere for en Landsbypige, og som hun efter sin
egen Overbeviisning neppe veed halv. — Men du
vilde jo lade mig tale ud, min Engel. — Byen
vil behage hende meget, det er jeg overbevist om.
Hun vil som enhver anden ung uersfaren Pige
snart bilde sig ind, at Riøbstæblevnet kun er Lyk-
salighed. De rige Indvaaneres Pragt og Glands
i Hovedstaden vil alt for meget blinde hendes Dine,
at hun under hiin Glimmer skulde kunne opdage
al den Misforføielse og al den Utilfredshed, som
saa ofte tvinger Stædernes Beboere at misunde
os. Landslivet, for hvilket hun dog rimelig er
bestemt, vil altsaa naturligviis mishage hende;
naar hun kommer til os igien, vil hun have lært
at foragte de Arbeider, ved hvilke hun hidindtil
var

var saa sund og lykkelig, hun vil længe efter Byen igien; hendes Lykke paa Landet vil hun blot derfor ikke vide at sætte Priis paa, fordi hun ikke nyder den i Staden; hendes Mand vil hun elske mindre, fordi han ikke er en Kavaleer fra Residenten; alle Byens Moder og Daarligheder vil hendes Livstid blive hende interessante, fordi hun har tilbragt den Periode af hendes Liv i samme, da hendes Indbildningskraft endnu havde al Ungdoms Munterhed, og altsaa malede hende Gienstandene langt yndigere, end de virkelig ere. Staar altsaa Byen hende an, saa vil en paafølgende bestandig Utrifredshed og den høist undværlige Kundskab om tusinde Galskaber være næsten en uundgaaelig Følge af hendes Ophold der. Staar den hende derimod ikke an, vil hun heller ikke antage noget af sammes Tone og Manerer; hun vil ansee alt, hvad hun skal lære der, høist ubetydeligt for hendes Lykkelighed, og sølgelig lære lidet eller intet. I dette Tilfælde indseer jeg heller ikke, min Engel, hvorfor vi skulle berøve os Pengene, og sætte hende i en Tilstand, der er hende ubehagelig, og til ingen, ikke engang Indbildt, Nytte, — Kun endnu eet Ord, mit Barn —

Du kiender den unge Jakobsen, han elsker hende, og hun ham. Jeg ønskede, han blev vor Svigersøn, og jeg er overbevist, at hun med ham kan være uendelig meget lykkeligere, naar hun aldrig har været i Kiøbenhavn, end naar hun besidder sammes Manerer og Kundskaber, selv til en vis Grad af Fuldkommenhed. —

Konen. Ja, ja jeg seer nok, at du vil tilvende Drengébørnene alting. Lad Lise kun længe nok blive en Bondetøs! Men vil du handle imod hende som en ubarmhiertig Fader, saa vil jeg ingen grusom Moder være hende. Hun skal og skal til Kiøbenhavn, om jeg og skulde sætte al min Brudestads ud; og jeg lader dig intet Dieblisk Noe, førend du skaffer hende dertil, og naar hun kommer der, kan hun vel blive givet med en langt fornemmere Mand end Jakobsen, og skeer det ikke, maae du forsvare, at du har gjort hende ulykkelig, og i Dieblirket vil jeg sætte mig hen at skrive til vor Møster, og skrive hende, at hun endelig maae tage imod hende, og lade hende udstaffere paa Moden. —

Manden var ingen af de uroffelige Philosopher, som naar de engang have giennemtænkt sig
en

en Sag, ikke lade sig bringe fra deres Forsæt ved nogen Ting, selv ikke engang ved en Kones Hylen. Giedden var altsaa blaa, og blev blaa, og alle Anstalter blev gjort til Lises Reise til Byen.

Strax den følgende Morgen søgte Lise, som dog ikke meente det saa ilde, Leilighed at møde Jakobsen. Hun fortalte ham med en glad Mine, at hun paa et Aar eller to skulde tage til Kiøbenhavn. — Og hvad vil De gjøre der? spurgte Jakobsen. — Lære Fransk, Musik, Dands og Arstighed. — O artig nok er De, og alt det øvrige, satte han meget naivt til, giver jeg ikke en Pibe Tobak for. — Det er sandt, Lises Fader havde allerede givet Jakobsen sit Samtykke til hans Giftermaal med Lise, og fordi han vidste, at denne undte ham vel, og han heller ikke havde opholdt sig længere i Byen end hans Forretninger udkrævede, saa kunde den Naivitet læt slippe ham af Munden, at han troede, hans Elskte vilde lære alle disse Kunster for hans Skyld. Men han blev dog urolig derover, og gik til Lises Fader. Denne fortalte ham, at Reisen nu vel paa ingen Maade kunde tilintetgjøres, men at han havde mange Aarsager til at troe, at hans øvrige Anslag vilde

gaae got, og at Lise vilde kun blive en meget kort Tid i Staden.

Imidlertid søgte Faderen og Moderen, enhver paa sin Maade, at bestemme hende den rette Synspunkt, hvorfra hun skulde betragte alt hvad der hændtes hende i Staden. Men hvor meget større Indtryk Moderens Underviisning gjør hos Døttrene, kan man omtrent see deraf, at Lise nogle Dage før hendes Afreise tog Afsked med sine Bekjendtere og selv med Jakobsen, næsten med samme Mine, med hvilken Ninette siger Farvel til sin Elsker, da hun vil tage til Hoffet. Vel grad hun selv inderlig ved Afreisen, allene en levende Idee om hendes nye Pynt i Staden tørrede Lærerne saa hastig, at hun med de klareste Dine ankom til Kiøbenhavn.

Hendes Moster tog sig ret moderlig af hende, overgav hende strax under en Haarskierers Haand, for at danne hendes Hoved, sørgede siden for, at hun kom i et Huus, hvor der idelig blev talet fransk, og holdt Læremester for hende i Musik, Dands og Tegning. Lise havde megen Lust til at efterabe, megen Forsængelighed og meget naturligt Anlæg. Hun bragte det altsaa virkelig vis
dere

deres i alle hine Kunster, i Hovedstadens Tone og Manerer, end mange andre Landsbyepiger paa hendes Alder vilde have bragt det. Hun gjorde mange Bekendtskaber og fik mange Veninder, hvorefter en vis undseelig Tilbageholdenhed, som man naturligtviis har, naar man kommer i en gandske nye Sphære, var hende behjelpelig. Thi denne Undseelse blev af Byens Jomfruer udlagt som Ydmyghed mod dem, og altsaa elskede de Lise for at smigre deres egen Forsængelighed. Byens Landsbyepiger kom altsaa i mange Selskaber, gik om Søndag Eftermiddag i Frideriksberg Have at spadserere, hørte Janitschar Musik og saae paa de store Damehatte med lige Beundring, besøgte Komodier og Baller, og havde følgende Vinter bragt det saavidt, at hun kunde dandse i første Quadrille ved Bal vare paa Riddersalen.

De Esterretninger, som indløb til Forældrene om deres Datters lykkelige Fremgang i Kiøbstadslevnet, havde meget forskiellig Virkning hos Faderen og Moderen. Alle Faderens Bestræbelser, snart at hente hende tilbage igien fra Byen, vare forgievne, og der blev besluttet, at lade hende blive der endnu eet Aar.

Det følgende Aar forløb som det første var forløbet, og nu maatte Lise igien komme hjem, fordi Moderen ikke kunde anskaffe flere Penge. Hun forlod Staden med den yderste Bedrøvelse, og med Mindet om en ung Herre, som havde sagt hende en Deel Smiger, i det chimæriske Haab, at han ærlig vilde holde alt, hvad han havde sagt hende. Den gode Jakobsen ventede i hendes Forældres Huus paa sin Lises Ankomst. Hun kom, og rigtig nok meget forandret, kyskede sine Forældres Haand, gjorde et lidet Kniks for Jakobsen, som bukkede dybere end han sin hele Livstid havde gjort, og tilbød hende sin Arm, spurgde ham: Har De bestandig levet vel min Herre? sagde til hendes Moder: O hvor det glæder mig at komme fra Stadens Lummel lidt ud paa Landet igien! og til hendes Fader: O hvor mange smukke Ting har jeg at fortælle Dem om Kjøbenhavn! — Derpaa opkom en Taushed af nogle Minuter, og de fire Personer udgjorde derved en meget karakteristisk Gruppe. Moderen gråd af Glæde; Taavene stod Faderen i Øinene — maatte ikke af Glæde; Lise satte sig i en artig Stilling, og tog sin Saloppe om sig; og Jakobsen stod,

stod, som han var slaaet for Vandens. Dog samlede han al sin Politesse, og stammede til hende: De er dog virkelig bleven artigere i Kiøbenhavn, end De var før. — Saa! mener De det Hr. Jakobsen? svarede hun, og, i det hun gjorde ham en lille Kompliment, kastede hun Hovedet meget gracieux tilbage. — Man satte sig til Aftensmaaltidet, og her havde Lise Leilighed at vise alle sine Kundskaber. Hun var udtømmelig i at fortælle, og til Slutning sang hun med saa megen Artighed for den gode Jakobsen, der erklyndigede sig, om hun endnu kunde saadanne artige Viser, de to Stykker: Je suis la marchande d'amour, og Monseigneur voyés mes larmes, at han nu opgav alle Tanker om, at hun nogentid kunde blive hans Kone, og Lise der i forveien maaskee havde tænkt det samme, lod ham ikke utydelig mærke, at han ikke bedrog sig i sin Mening. Giftermaalet med Jakobsen var altsaa hævet, og for paa engang at blive ham qvit, ville vi endnu fortælle, at han snart derefter ægtebe en mindre artig Pige, og var meget lykkelig med hende.

Nu var intet mere angelegent for Moderen, end at føre hendes Datter omkring i Naboeiavet,

og denne var ikke lidet fornøjet dermed. Hun behagede eller misbehagede, blev dødlet eller roest, eftersom hun kom i tossede eller fornuftige Selskaber. Hun begyndte snart at blive fied af Landlivet, og at længes efter Kjøbenhavn. Hun bekymrede sig vel endnu lidet om Husholdningen, men hun gjorde det ikke mere med Fornøielse. Landets Forlystelser vare hende for eensformige, uden al Vnde. Kort, hun var for hendes Stand, hendes rimelige Bestemmelse, og hendes Formue, virkelig alt for artig, og havde i Byen lært at kiende en stor Mængde Nødvendigheder, hvis Mangel nu ofte gjorde hende misfornøjet. At komme tilbage til Byen igien, dertil var lidet Haab, fordi hendes Moster var død, og hendes Forældres ringe Formue ikke kunde taale de dertil nødvendige Omkostninger. Hun maatte altsaa blive i en Tilstand, hvori hun ikke ønskede at være.

Efter nogle Aars Forløb døde hendes Fader, og beklagede endnu paa sit Dødsleie, at han ikke kunde efterlade hende som Jakobsens Kone. Deres Omstændigheder blev ved dette Dødsfald endnu langt slettere, og Lise besluttede endelig, af Begierlighed efter at komme tilbage til Byen, at blive

blive Kammerjomfrue hos en fornemme Dame sammesteds, hvortil en Adelsmand i Naboelevet havde foreslaaet hende.

Hvad der nu videre er mødt hende i hendes Kammerjomfruestand; hvorledes hun med sin Dame er reist til Paris; der bortført af en Italiener, men paa Høiden af Genova bragt i Slaverie af algieriske Søerøvere; siden efter er kommen i en Bassa's Serail, frelst derafra ved en kristelig Doktor; paa sin Tilbagereise til Hamborg lidt Skibbrud; er bleven opfisket af nogle Fiskere; har levet ti Aar iblant dem; siden efter i Gibraltar giftet sig med en engelsk Lørts; og efterat denne var druknet, endelig efter mange udfandne Eventyr er kommen tilbage til sit Fædreland, og bleven optaget i en Pleieanstalt; alt dette overlade vi til Læserens egen Opfindelse, hvis skabende Talenter og Indsigter i Romaner vi ikke i mindste Maade ville fornærme.

Brillerne.

(Taget af Mon bonnet de nuit, Tom. III. S. 201.)

Jeg havde seet en af disse omvankende Skielmer, som giøre sig tykke af at forudsige det Tilkommende. Medens han løi med Uforskammenhed, og øvede over nysgierrige og frygtsomme Siæle det besynderlige Herredom, som de ubetydeligste Menneſker vide at tiltage sig over deres Overmænds Svagheder, der almindelig ere uroelige over deres Skiebne, sagde jeg til mig selv, denne Skielm er en løgnagtig Bedrager; men hvis ikke hans Viisdom var Løgn, skulde det da ei være nyttigt, at kunne forudsee noget af de tilkommende Tildragelser? Er Forsigtighed ei allerede en Maade at blive det vaer, som kan hændes; og denne Naturdrift, der underretter os om det, der kan være os skadeligt, og disse hemmelige Ahnelser ere de ikke en indvortes Sandt,

Sands, som en høiere Grad af Opmærksomhed kunde bringe til Fuldkommenhed? Det Forbigangne, det Nærværende er intet for os, i Ligning mod det Tilkommende, som bliver Maalet for vore Tanker og Bestræbelser: men medens de henløbne Tider forene sig, som i en eneste Punkt, i vore Tankers Centrum, er Fremtiden som en ugiennemtrængelig Muur, hvorpaa vor Skarpseenhed brydes. Skulde det ikke være at ønske, at vi kunne skimte en Deel af vore tilkommende Skæbner, for desbedre at kunne væbne os mod de Hændelser, der vente os.

Med disse Ideer sov jeg ind, og befandt mig i et stort Bibliotek. Jeg vilde aabne adskillige Bøger, men fandt dem alle forseglede. Jeg saae kun een, der laae aaben paa et Bord. Jeg kastede Dinene i den, og læste følgende Fortælling, som jeg nedskrev saasnart jeg vaagnede.

Xuixoto, Indiens og Jordens Gud, kastede engang sine Dine fra sit ætheriske Pallads ned paa Menneskelionnet, som før hans Fødder syntes ifkun som en Myretue, der myrker og snurrer; han satte et Horn ved sit Øre; og undredes over de stedsevarende Klager, der trængte frem fra alle

Rauter:

Kanter: Her Knur, hiffet Forbandelser; alt, hvad han havde gjort, var ikke got gjort; usofstandige Naab oploftrrede fig mod alle Delene af hans Værk; man kaldte hans Godhed og Retfærlighed i Tvivl; Pøbelen, nagtet dens fkinhellige Miner, var ikke deli, fom frembragte mindft Blasphemier; halftarrig i fin Uvidenhed had den og knurrede; de, fom antogte det prægtige Navn Philofopher, blandede den bitterfte Spot i deres Underføgelfer; alting var affkyeligt, faafnart de fik den mindfte Tandpine; og naar det tordnede, var deres Stolthed fornærmet, ved at høre faa majeflætiff en Røft brole over deres Hoveder. Havde Xuioto værdiget at tage dem til Naads, denne Verden var da bleven langt bedre indrettet; men alle diffe toffede eller flolte, fværmerffe eller dumdriftige Viife fyn-tes at forene deres Stemme, til at udgiøre een og fainne Klage: Hvorfor er Fremtiden fiint for vore Dine? Kunne vi læfe i den tilkommende Tid, vilde vi undgaae de vrangge Fremgangsmaader, forekomme tuſinde Hændelſer, fom vor Forfigtighed ofte hielper til at fhyrte os i, kort, vi ville lempe os efter Hændelſernes abſolute Nødvendighed; iſtæden for at, vandrende i det tykkeſte Mørke,

Angſt

Angst for det Tilkommende forgifter vore Dage,
og vi aldrig nyde det nærværende Dieblif.

Man lære disse Affindige, sagde Xuxoto i sin
faderlige Forbittrelse, at om Fremtiden er skjult
for dem, da er det for deres eget Vel, og at de
vare ulykkelige, om de kiendte den.

Oradon, hans Villies første Udsører, fik strax
Befaling under Vasunens Lyd at bekiendtgjøre, at
enhver paa Jorden, som klagede over sin Skiebne,
skulde indfinde sig ved Foden af Bierget Valepust,
og at Xuxoto i egen Person vilde værdige at
svare dem.

Den indiske Guds Beslutning bestyrtsede Men-
neskeslægten, og Skrigerne bleve forbaufede: naar
Xuxoto nu opfyldte alle deres Ønsker, havde de
ingen Anledning længer at udaande deres Satire
og Vittighed. Ah, hvilket Gode kunde erstatte
dette Tab? For Næsten manglede enhver nu al
Beslutning, og vidste ikke ret, hvad han vilde
bede om; alle gjorde forskiellige Ønsker: man tal-
tede med hinanden, man bleve hidfige uden at fatte
nogen Beslutning.

Enhver indgav da en forskiellig Ansøgning,
men alle vare enige om, at bede Xuxoto borttage
3die Bind. C det

det Dække, som skulde Fremtiden. Den bestemte Dag kom, da deres Klager skulde foredrages, og Egnen omkring Vierget Valepust var besøkt med en utallig Mængde; det var de Misfornøiedes Forsamling.

Det er overflødigt at berette, at Tordenen forkyndte Xuxotos Ankomst, at han sad paa en skinnende Sky, at Lynet foer af hans Vine, at Lynstraalerne knittede mellem hans Hænder, at Tordenen og dens Beboere bævede, saasnart han blinkede med Vinene; Zelon selv, denne saa dristige Philosoph, betagen af dræbende Rædsel, faldt paa sine Kne, og tabte Pennen: Det var ei Xuxotos Hensigt at udrydde Menneskeslægten, men blot at vise dem, hvem han var, naar han væbnede sig med sin Brede; han smilede, og Tordenen, sængslet ved dette Smil, hørtes kun langt borte over Biergene. Zelon fik Mod; han havde seet Xuxoto smile, og et himmelsk Lys forjagede den Angst, der betog alles Hjerter. Et forvirret Skrig hævede sig, og sagde: Vore tilkommende Skiæbner vorde os aabenbarede! Lad os vide alt, hvad der skal hændes os!

Xuipoto svarede med Medlidenshedens smme og stolte Smil: Svage Dodelige, I ville det saa; jeg skal opfylde eders Begiering; I skulle kiende Fremtiden; men hvis I sukke i den Sorg, der vil forstyrre eders nærværende Lyksaligheds Diebst, saa sukker over eder selv, og erindrer, at det var ei Xuipoto, men eders uvilse Mysgierrighed, der beredede eders Ulykke.

Han gav derpaa Befalinger til Oradon, hvilken begyndte at uddele Brillen med to Glas, der havde den dobbelte Egenskab, at de vilste paa den ene Side Summen af den Lyksalighed, man kunde nyde, og paa den anden den hele Række af Ulykker, man havde at befrygte.

Efterat have givet de Dodelige disse Gaver, som deres stoiende Naab havde afstunget ham, steg Guden langsom tilbage i Himlene under bestandige Lynglimt, og med den samme Hoitidelighed, hvormed han var nedstegen; tusinde Glædes og Taksigelses Skrig fulgte ham lige til hans Slots skinnende Mure.

Menneskene udskrege disse Glædens Henrykkelser, fordi han havde bønhørt deres Daarlighed: Havde han nedsendt en virkelig, men skilt Vels-

gierning over dem, hele Folket havde da murret; saavidt strækker sig endog vor Uvidenhed, lige indtil Kundskaben om vor sande Fordeel.

Skal man troe Historien, da var det vel for Oradon, at han var et himmelsk Væsen; thi Mængden, som trængede sig om ham for at faae af hans Briller, var saa stor, at et dødeligt Legeme upaa tvivlelig vilde blevet knust.

Harde jeg hundrede Tunger, vilde det dog være umueligt for mig, at fortælle de forskjellige Virkninger, disse forunderlige Briller frembragte. Jeg maae derfor indskrænke mig til nogle særdeles Træk.

Alline, en ung Skønhed paa sexten Aar, var den første, som tilfredsstillede sin nysgierrige Længsel; hun havde holdt sig saa nær til Ministeren, og snappet ham Brillerne af Haanden med en Slags Voldsomhed: munter, vever, fortryllende, en Fiende af alt, hvad man kalder Fortrædelighed, Estertanke, Riedsommelighed, undgik hun endog Skyggen af Alvorlighed; for sit smukke Die holdt hun ikke det Glas, som spaaede Lykke, men snarere det lykkelige Glas, som viste hende Lykken: hvor bankede hendes Hjerte af Glæde, da det blev
just

just saadan Lykke vaer, som hun ønskede, hun
 saae sig flion, flion endog til at opvække Venstabs
 Misundelse; hendes Medbeilerers Dine opflam-
 medes af Brede ved Synet af hendes Yndigheder;
 Jordens Fyrster, Seklers Helte knælede for hen-
 de: Den seirende Aline, i Stoltighedens og For-
 sængelighedens Tummel, troede sig stærk nok til
 at see gjennem det modsatte Glas; kun eet Blik
 kastede hun deri, og udstødte et høit Skrig: Ach!
 dette smigrende Herredømme skulde kun vare atten
 Maaneder! den gyselige Sygdom, som nedbryder
 Skionheden, skulde engang udhule hendes glatte
 Kinder, gjøre denne lille bitte Næse større, og
 rynke denne Vande, Gratiernes Opholdssted.
 Aline har tusinde Tilbedere; men hun fortæres
 af en hemmelig Kummer; hun sukker ved enhver
 Smiger, da hun forestiller sig, hvor snart hun
 maae henbringe sit Liv i en bedrovelig Tensomhed:
 Raadsfører hun sig med sit Speil, er det ikke mere
 dette funklende Die, denne blomstrende Farve,
 denne fortryllende Mund hun bliver vaer, nei
 hun seer kun Furerne for bestandig udgravne ved
 en ødeleggende Haand: Ach! var hun bleven i sin
 lykkelige Uvidenhed, skulde hun i det mindste have

tilbragt atten Maaneder af sit Liv i Fornoielsers
Favnetag: dette kælne og falske Favnetag: hvor
ulykkelig blev hun ved sin Nysgierlighed!

Misnar blev æret som den tappreste Feldtherre
i Indien: Uerfrygt og den Beurdring hans
Navn indgød dem, forskaffede ham fri Udgang
giennem den tætte Mængde; han blev en af de
første, som fik denne farlige Forøring; han mod-
tog den med en ironisk Smil, som ligegyldig eller
ophøiet over sin egen Skæbne. Misnar saae
igienem Lyffens Side; han saae Seieren lanket
til sin Triumphvogn, erobrede Stæder, overvund-
ne Nationer, virksomme Digtere at samle hans
Heltegierninger, for at bevare dem for Efterver-
denen: Misnar skulde længe have levet lykkelig og
tilfreds, men han vilde kiende Resten af sine seier-
rige Skæbner: hvilken Forandring! en misunde-
lig Konge assætter ham, og jager ham i Landflygtig-
hed, de som han har overøst med Belgierninger,
kappes om at styrte ham; Støtterne, som vare op-
reiste for ham, ere nedrevne, Inscriptionerne ud-
slættede: Misnar stod ubevægelig af Forundring;
man saae ham hele Aar sølesløs mod de Laurbær,
der omskyggede hans Finding: midt under de fest-
lige

lige Høitideligheder, som anrettedes til hans Døds-
 borde, hørte han en Stemme viske ham i Øret, du skal
 døe landflygtig og forglemmt: hvor ofte forban-
 dede han det Dieblif, da han havde ladet sig hen-
 rive at see ind i Fremtiden!

Endelig lod den unge Elmire sig see; den
 meest levende Smerte tegnede sig paa hendes
 Pande; hele Byen tog Deel i hendes Skiebne:
 hun sukkede under en gammel, gierrig, mistænke-
 lig Wands Tyrannie, hendes Fader havde ved
 Tvang knyttet dette grusomme Waand: hun elste-
 de hemmelig den unge Damon, og blev elsket
 igien; hendes unge Varm bavede af Frygt for
 hun fik disse prophetiske Driller. Med skielvende
 Haand tog hun dem, frygtende deri at lase en
 evig Ulykke: Kierlighed og Haab oplivede hende
 ved første Diekast; store Ruixoto, raabte hun,
 hvor god du er! og hvoraf kom dette Frydeskrig?
 deraf, at hun saae sin Wands Ligsfølge, som nær-
 mede sig langsom til Kirken; hans Kiste var til-
 dækket med et prægtigt Ligsklæde: fire Maaneder ef-
 ter, ikke langt fra samme Grav, hvor hendes Ty-
 ran laae indmuret i uforgiengeligt Marmor, mødte
 tog hun sin Elfers Haand for Alteret, hun saae

sine Ønsker og Bestandighed kronet: dette Viller
de, det eneste hun saae, fortryllede hende saaledes,
at hun omfavnede den halvfiersindstyve Mars Ols-
ding, som stod ved Siden af hende, med samme
Varme, som havde hun savnet den unge Damon;
Nodagræsten faldt i Forundring over hendes kælne
Omhed: Elmire havde den usorgfættige Nysgierrig-
hed, at raadsøre det modsatte Glas, og hun saae
denne Damon, hun troede saa om, at blive en
grummere og usorsonligere Tyran end den første;
hans Mistænkelighed gik til det yderste, og hun
flygtede i et Kloster, for at undgaae hans Maserie.

Hun blegnede, Brillerne faldt hende af Haan-
den, Adiram tog dem op, han var nærværende,
og kunde ikke imodstaae det almindelige Exempel,
han vidste ikke, at et Blik, et eneste Blik vilde
koste ham sin hele Lykkelighed; i Forstningen saae
han, at han skulde blive en stor Mand, at han
skulde faae Rang og Titler, at han skulde blive
agtet i sit Fædreland. Hvilket Hierte, begavet
med nogle heftige Lidenstaber, er ikke ærgerrigt?
og hvad kunne det vel ønske mere? Skiebnen lo-
vede ham end videre uimaadelige Skatte og den
fiancée Cleone til Mage. Ganske henrykt over
de

de herlige Udsigter, vilde han nu vide hvorledes det øvrige af hans Liv vilde stemme overens med hans gunstige Lykke, der efter hans Tanker aldrig kunde forandres; men hvad seer han, da han vender den anden Side af Glasset til Diet? lige saa mange Fiender, som han havde Medbejlere; man hader ham, fordi han alt for meget lod andre føle sine Talenters Fortrin; han styrtes, fordi hans Opsørsel var stolt og uforskammet; hans Stolthed møder en skrækkeligere Stolthed, som ydmyger ham, og bringer ham til at tie; man foragter ham, som han foragtede sine Lige. Lüg Vandrerens, der med Nøie er klavret op til Spidsen af en skarp Klippe, finder en skræmt Fodstie, falder og ruller ned i Afgrunden, saa skrækkelig faldt denne Ergjerrige: Enhver frydede sig, og hævnedes sig for den Haanhed, hvormed han havde ødslet; man lagde til den offentlige Spot, og hans Rone selv sukkede ikke engang over den Ulykke, som faldede hendes Mand. Hans Stolthed havde skaffet ham lige saa mange Fiender, som der var fornustige Følk; ubegrædt, forladt af det menneskelige Kion for hans utaaelige Stolthed, oprejste man et Mindesmærke paa hans Grav,

som bevidnede den Glæde, man følede ved hans Fald.

Hvad var Aarsagen til Abirams Ulykke? at han vidste sin Ophøielse for Tiden: han brugte sin Forstand, sin Fornuft, han var dydig, saa længe hans Lykke endnu var uvis; men den uheldige Kundskab om den glimrende Skiebne, som ventede ham, gjorde ham forvoven. Han gjorde sig forhadet, og vee den, som, endog uden at spørge nogen Driller til Raads, alt for tidlig kender sin tilkommende Høihed.

Strax efter ham saae man to Personer komme frem, som begge sølede den dybeste Foragt for hinanden; den ene var en Digter, den anden en Philosoph: Digteren tog først Drillerne, imidlertid betragtede Philosophen ham; thi i hans Dine var der intet latterligere Syn, end en Versmagers, eller saa kaldet Digters Forsængelighed; denne her tilbragte sit Liv med at polere Raaber med al optænkelig Omhue; han ødslede med sin Forstand for at udpynte alle hans Aarhundredes ubetydelige Ideer; han gjorde dem smaae, glimrende, paa sin Viis maleriske, undertiden ryggesløse: hvilket Syn ved første Biekaft? Hans Brochurer

churer ligger paa Toiletterne, Damerne skrige, det er en fortreffelig, nydelig Skribent, han fritager os fra den Umage at tænke, han maae til vore Afstemsmaaltider. Digteren vendte Brillerne, for at betragte lidet Estertidens Skilderie; han saae en ubetydelig Navnkundighed omtrent femten Aar, som forsvandt uden at man blev det vaer: han saae sig snart i levende Live at stige ned i Forglemmelsens Flod, hvori alle Verdens skionne Aander, samt de berygtede Almanakker, som giemme dem, skulde begravnes.

Philosophen saae med Fornøielse den mørke Sky, som udbredte sig paa hans Selfabsbroders Pande, og han moerede sig meget over hans Bestyrrelse; da Touren kom til ham, tog han Brillerne, og saae giennem den gunstige Side Geniet personlig, det var en skøn straalende Engel; en reen og hellig Flamme skinnede om hans udødelige Hoved; vor Philosoph manglede ikke at troe, at det var hans eget Genie, der viste sig for hans Øie; han raadførte sig for et Syns Skyld med det modsatte Glas; hvilken Forandring! Det er ikke mere dette skinnende og lysende Væsen, det er en Furie, som trænger sig frem med ujævne Spring,
angri

angriber Verdens Læresætninger, kuldkaster disse det menneskelige Kions helligste Støtter, nedbryder de Ulykkeliges Haab og Trøst, styrter Fornustten i skrækkelige Tvivl eller dumme Bildfarelseser, sonderriver den rørende Morals Billede, og udaander intet uden Bøllystens urene Jld eller Atheismens smittende Gift: saaledes viste sig for vor Philosophs Dine dette Genie, sig selv saa uligt, naar det misbruger sin mægtige Anseelse. Jeg ved ikke, om Philosophen, eller rettere den som førte dette Navn, erkjendte sig selv deri; men han forsøgte at brække de sanddrue Brillen i Stykker, uagtet han ikke desmindre pralede af at søge Sandheden allevegne.

Den blinde Myope, uagtet den uffel lille Forstand Naturen havde laant hende, var daarlig nok til at ville underrettes om, hvad hun havde at frygte eller at haabe af Fremtiden: hun tog Brillerne med største Fyrighed, og saae intet. Ganske hidsig vendte hun dem, og saae endnu intet: Rasende overvalder hun Oradon med Skieldesord og Fornærmelser, og paastod at man bedrog hende; at Xuxotos Gaver vare lige saa vel for hende som for en anden, og at hun, just hun maatte

maatte have en udmærket Skiebne i Himlens Raad-
 sturninger, fort, en ganske besynderlig Skiebne.
 Stakkels Rone begreb ikke, at Feilen allene var i
 hendes Dine; Hei, hvilken Fiante! raabte de Om-
 kringstaaende, og glemte, at deres Dine vare ikke
 meget bedre. Myope blev ved at spille med sit
 forte Syn, og bestandig under denne Bevægelse,
 at beklage sig over Xuxoto og Oradou: hun bar
 altid i sit inderste Hierte en dyb Agtelse for sig
 selv, og foretrak, som forstaar sig selv, sit i hendes
 Tanker fortrefselige Syn for Verdens skarpe Blik.

En ung dydig Mand, fuld af Gølelse, endnu
 mellem Naturens Hænder, vilde ogsaa kiende Frem-
 tiden. Hans rene Siel svingede sig mod alle
 Gienstande, for at fatte Sandheden, Fortrolig-
 heden og Lykken; han saa kun ædle Sieler i Ver-
 den; han befolkede den med oprigtige Venner,
 med deeltagende Mennesker; Bagvaskelse, Forstil-
 lelse, Løgn kiendte han kun af Navn; han afslode
 lige saa godhiertig med sin Omhed som med sine
 Penge, og hans oprigtige Hierte overgav sig alde-
 les til det varmeste Venstabs inderlige Fortrolig-
 hed. Oradou rørt af hans Dyd, sagde til ham,
 da han rakte Haanden ud for at tage den uslykke-
 lige

lige Gave: Edle unge Mand, bliv, bliv rolig i det Mørke, som indhyller dig, du vil tabe for meget ved at blive oplyst. Troe, Kuirato har handlet viselig, da han dømte eder til, aldrig at see Hjertets mørke Irgange, denne lykkelige og gienfaldige Uvidenhed tiener til at skjule eder i den Falskheds Skygge, som vilde bringe eder til Fortvivelse, om den var udsat for den klare Dag.

Denne Tale opbragte det unge Menneske; giv hid, sagde han, giv hid, du vrantne Forstyrer af den menneskelige Natur, du kiender ikke det menneskelige Hjertes sødeste og stærkeste Baand, Venkab og Høiagtelse; jeg søler dem med Hensykkelse: mit Hjerte skabt for Dyden, gienkiender den hos mine Lige: giv hid, at jeg kan betragte denne Ven, som jeg agter, denne Skionhed, som jeg elsker, denne Nad af lykkelige Dage, som en efter den anden skal henslyde i deres behagelige Selskab. Saa sande, saa sønne Følelser ere evig uforanderlige.

Sukkende rakte Oradon ham de dobbelte Briller; det unge Menneske saae da sin Ven, hvorledes han ikke veeg et Skridt fra ham, deelte hans Glæder og Kummer, antog alle hans Meninger,

og var villig at opofre sit Liv for ham ved mindste Klage. Han saae sin Elſkte ved hvert Ord at aande den sømmeſte Kierlighed, at blegne, ſielve, ſukke, naar han bortvendte ſit Die; at overgive ſig til den meeſt levende Bekymring, naar en jævnligh Smil ikke var paa hans Læber: hendes Haand kunde ſkilles fra hans, og den ſkønneste Foraarsdag var mørk og melankoliſk, naar han var borte fra hende.

Ah! ſagde han, jeg vidſte nok, at Menneſkeligheden var ſaaledes beſtaffen, onde Menneſker have bagtalt den, Lykken beſtaar i den Nødvendighed at elſke vore Lige, man maae udvide Venſkabs Sphære, for at udvide Fornoiſen, man behøver kun at elſke i denne Verden for at elſkes igien. Saa talte han, og vendte Glaffet. Ah! hvilke Træk opdager dette redelige Hjerter! hvilke uformodentlige Pile ville ſagde det! Han ſaae et lidet ſort Uhyre, altid uforſonlig, altid oprørſk, at gienneembore hans Vens Hjerter med en forgifted Dolk: Dette lille Uhyre var Egenkierlighed, mager af Statur, men voldsom; han ilede frem allevegne, vidſte ikke at opofre nogen Attraa, eller at taale nogen Medbeiler, han vilde have Fortrin
for

for alt, hvad der var om ham. Denne troe Ven, som for kort siden taledes om at opofre sit Liv, fandt sig forgiftet af en Helvedes Dunst, som denne lidende Dæmon udaandede; et hemmeligt Fiendskab indsneg sig i hans Hierte: Tvang gjør Giften virk-
sommere, den kommer i Siæring, og ytrer sig i Forstningen ved tvetydige Tegn; Smilen bliver tvungen, Haandens Bevægelse konvulsivisk, og Diet, som før tindrede af Kierlighed, nedsænkes mod Jorden, den indvortes Forbittrelse rører sig selv, og, ligesom Skamfuld over sine Udskælfelser, forstiller og skjuler den sig; endelig, som Floden, der stiger over sine Bredder, nedbryder alting, opløfter hans Arm Dolken mod den samme Varm, han saa ofte trykkede til sit Hierte; og for at bringe hans Forundring og Ulykke til det høieste, seer han sin eneste Tilbedede bedrive Utugt med denne hans fortroligste Ven, seer hende rødme, ikke over at hun er røbet, men over at hun ikke længer kunde føre ham bag Lyset.

Brillerne faldt af Haanden paa dette ulykkelige unge Menneske; da saae han Lykken nedstyrtet fra sin Throne, og berøvet de himmelske Straaler, hvormed hans Pættroenhed havde udgiret den.

Dette

Dette Venskab, hvorom han gjorde sig saa levende, værdig og stærk Forestilling, er ikke andet end en Fuld, skammelig og modbydelig Støtte, eller snarere det er en Furie bevæbnet ved hans egne Begjæringer; denne guddommelige Kierlighed er falsk i Falskheds Dynd; han flyr, han iler i Dræner at begrave sin Græmmelse over, at han havde fæstet sit Hjerte til saa foragteligt Væsen; disse kædne Taarer han havde fæstet Troe til, ere en ædende Gift, som fortærer hans Hjerte; han forsælger til det sorteste Menneskehad, og Røsten af hans Liv henbringer han i bittere, men frugtesløse Taarer for sin uforsigtige Nysgjerrighed.

Den stakkels Jern med nedslagen Mine, forslidte Klæder, støttende sit magre og udtørrede Legeme paa en Stav, bide til Mængden var adspredt; thi enhver stødte ham tilbage. Hans udmagte Stilling forkyndte hans Nødlidenhed: hans Dage havde kun været en lang Række af Elendigheder; og hvad kunde lette ham sin Tilværelses Byrde, naar det ikke var Haabet om en bedre Skiebne? Han havde forladt sit usle Leie, hvor han undertiden drømte, at Lykken skulde blive mindre grusom imod ham: han nærmede sig suk-
 3die Bind. D kende

kende til Dradou, løstede Hænderne mod Himlen, og sagde: Forund mig at vide, hvorlænge jeg skal være ulykkelig; Uvisshed om Fremtiden er mig hundrede Gange mere grusom end det nærværende. Dradou efterlod intet for at betage ham denne Grille; Irus udstødte et hæftigt Skrig, og nødte ham ved sine ivrige Bønner, at give sig de ulykkelige Briller; han griber dem med sin fortørrede Haand, og vender Glassene vexelvís for det Die, han endnu havde tilbage: Bleggheden tager til paa hans alt udtærede Ansigt; Ach! hvad seer jeg, skreg han jammerlig, ingen Lindring i min Qual, alle mine Dage skulle henløbe i Elendighed, ikke et eneste lykkeligt Dieblik. Irus var bestemt til, altid at være ulykkelig, han saae ingen Trøst for sig uden Dødens Engel; men han skælvede tilbage ved Synet af denne gyselige Trøster.

Historien fortæller, at en forklædt Monark blandede sig blant Mængden, for ogsaa at erfare Skiebne's Beslutninger: han saae sig omringet af ydmyge og ærbødige Opvartninger; man adlød ham; hans Lener vare Besalinger, ingen Uroelighed, intet Oprør; Misfornøielsen skulde sig, og Rebellion torde ikke opløste sit Hoved i nogen af hans

hans vidtløstige Stater; men ved hans Død, ikke en eneste Taare ved hans Grav, ingen Sorg i nogen Borgers Hierte: hans Folk saae hans Liigprocession med Ligegyldighed, for ei at sige med Glæde; og hans Biesættelse var kun en tom Ceremonie. Da Monarken havde seet, hvorledes hans Folk vilde ære hans Aske, og bevare hans Minde, elskede han det ikke mere, og ophørte at elskes af det.

Flere Exempler vilde være overflødige; de Taabeliges Nysgierrighed havde overalt ligesaa beklagelige Følger, og Menneffene vare ubillige nok til at kaste Skylden paa Xuiroto, fordi deres Ulykker vare opdagede: skulde han endnu plage os med denne gyselige Kundskab! skrege de enstemmig; uden hvilken vi skulde have nydt det Nærværende, vi ikke skulde have kiendt uden glade Timer.

Xuiroto hørde disse nye Verbreidelser: Menneffeslægten's Knurren rørte ham nu ikke, men han fulgte sin Mildheds Stemme; han kaldte Oradou tilbage, og skilte Menneffene ved den skadelige Gave, at kunde læse deres tilkommende Skiebner giennem disse ulykkelige Brillen.

M o r g e n r ø d e n .

(Efter Herders ærseente Blætter.)

En Skare muntre Piger helligholdte Auroras Fest med Dandse og Lovsange. " Skionneste, saligste Gudinde, sang de, du i Rosengestalt, i evig Ungdoms Skionhed. Daglig opvaagner du paa nye, badet i Nydelsens og vederqvægende Blomsters Kilde! „ — Saasnart Solen gik op, styrede Aurora sit Spænd til dem, og den skionneste, men ikke den lykkeligste af alle Gudinder stod for dem. Taarer vare i hendes Øine, og Slørets Duft, som hun havde trukken af Jorden, laae som en fugtig Skye for hendes skinnende Rosenansigt.

Børn, sagde hun, I som ære mig med Lovsange, eders Ungdoms Uskyldighed har ført mig herhid, at vise mig for eder som jeg er. Om jeg er skion? seer I selv; om jeg er lykkelig? maae disse Taarer,

Taarer, som jeg daglig græder i min Søster Floras Skød, sige eder. Ubetænk som i min Ungdom, formælede jeg mig med hiin gamle Titon, af hvis Favnetag I hver Dag saa tidlig see mig ile. Til hans og min Straf blev den graa Udgødelighed uden Ungdom hans Lod, som tillige berøver mig Glands og Skionhed, saalange jeg er hos ham. Derfor iler jeg saa tidlig til min korte Forretning, at forjage Skyggerne, og skjuler mig Dagen over i Solens Straale, indtil jeg, saasnart han igien saar Die paa mig, med Taarer og undseelig Rødme trækkes ned af ham i hans graa Seng. Speiler eder, Viger, i mit Exempel, og troer ikke, at den skionneste blant eder tillige maae være den lykkeligste, naar hun ikke tillige er saa viis som skion, og vælger sig en hende liig Mage til Lyksalighed.

Aurora forsvandt; men hendes Billede glimrede fremdeles for Vigerne i hver Dugtaare. De prisede hende ikke mere som den lykkeligste Gudeinde, fordi hun er den smukkeste, og bleve viise ved hendes Exempel.

S o v n e n .

(Efter samme.)

Blant hiin Skare af utallige Genier, som Jupiter havde skabt for sine Mennesker, for ved dem at lyksaliggjøre og fornøie deres majsommelige korte Livstid, var og den dunkle Sovn. "Hvad skal jeg, sagde han, da han saae sin Skikkelse, blant mine glimrende behagelige Brødre? hvilket bedrøveligt Udseende har jeg i et Thor af Spøg, Glæder og alle Amors Søglerier? Lad være, at den Ulykkelige, hvis Sorgers Byrde jeg borttager, og gværger med mild Forglemmelse, ønsker mig. Lad være, at jeg er velkommen for den Trætte, som jeg dog kun styrker til nyt majsommeligt Arbeide. Men for dem, som aldrig trættes, som ikke vide af nogen Elendigheds Sorg, for dem, hvis glade Kreds jeg altid kun forstyrrer. „ —

Du feiler, sagde Geniernes og Menneskenes Fader, i din mørke Skikkelse vil du blive hele Verdens kjæreste Genius. Thi troer du ikke, at

Spøg

Spøg og Glæder ogsaa trætter? Tilforladelig, de trätte snarere end Sorg og Elendighed, og forvandles til den kiedsommeligste Dorskhed for den mætte Lykkelige.

Men ogsaa du, blev han ved, skal ikke være uden Fornøielser; ja i dem endog ofte overgaae den hele Hær af dine Brødre. Med disse Ord rækkede han ham de yndige Drømmes solvgraa Horn. Heraf, sagde han, ryste du dine Slummerkorn, og den lykkelige Verden, saavel som den ulykkelige, vil ønske og elske dig fremfor alle dine Brødre. De Forhaabninger, Spøg og Glæder, som ligge heri, ere med tryllende Haand samlede af dine Systre, Gratierne paa vore saligste Enge. Den ætheriske Dug, som glimrer paa dem, vil vederqvæge enhver, du tænker at gjøre lykkelig med sit Dnske, og da Kierlighedsgudinden har bestænket dem med vor udødelige Nektar: saa vil deres Belysts Kraft være langt yndigere og finere for de Dødelige, end alt, hvad Jordens usle Virkelighed skænker dem. Fra den blomstrende Spøgs og Glæders Chor vil man glad ile i dine Arme: Digtere ville besynge dig, og i deres Sange beile efter din Kunsts Tryllerie: selv den uskylldige

Pige vil ønske dig, og hængende paa hendes Vine bliver du en sød, saliggjørende Gudsdom. —

Sønnens Klage forvandlede sig til triumpherende Tak, og den skønneste Gratie, Pasithea, blev ham formålet.

Floras Bælg.

(Efter samme.)

Da Jupiter fremkaldte for sig i idealske Skikkelser Skabningen, han havde i Sinde at skabe, vinkede han, og blant andre viste sig og den blomsterrige Flora. Hvo kan beskrive hendes Ynde? hvo skildre hendes Skønhed? Alt, hvad Jorden nogen tid fødte af sit jomfruelige Skød, var forenet i hendes Skabning, hendes Vert, hendes Farver, hendes Dragt. Alle Guder beskuede hende; alle Gudinder misundte hendes Skønhed.

Bælg dig, sagde Jupiter, en Yndling af denne talrige Skare af Guder og Gudinder; dog see til, sprængelige Værn, at dit Bælg ikke ruster dig!

Letsin:

Letfindig saae Flora omkring: o havde hun valgt den Pionne, af Kierlighed til hende flammende Phoebus! Men hans Skønhed var Viget for hoi: hans Kierlighed for taus for hende. Flygtig løb hendes Die omkring, og hun valgte — Hvo havde tænkt det? — en af de sidste blant Guderne, den letfindige Zephyr.

“Ubetænksomme! sagde Faderen; at dit Røn endog i sin aandelige Skikkelse alt foretrækker enhver letferdig, blendende Ynde for en høiere stille Kierlighed! Havde du valgt denne, (han pegede paa Phoebus) du og dit hele Røn havde deelt Udsødeligheden med ham. Men nu, nyd din Mage!,,

Zephyr omfavnede hende, og hun forsvandt. Hun fløj omkring som Blomsterstøv i Guds vilde Luft.

Da Joviter bragte sin Verdens idealske Skikkelser til Virkelighed, og Jordens Skød laae der, færdig at bringe de adspredte Blomsterspirer til Live, raabte han til Zephyr, der var hensovet over sin Elsktes Aske: “Op! Yngling, op! bring din Elskte hid, og see hendes jordiske Skabning.,” Zephyr kom med Blomsterstøvet: Blom-

sterkøvet fløi hen over den udstrakte Jord. Af gammel Kierlighed gav Phoebus det Liv: af syerlig Tilbøielighed giennemtrængte Gudinder for Kilder og Strømme det: Zephyr omsattede det, og Flora fremstod i tusinde forskellige fremstykende Blomster.

Hvor glædede enhver af samme sig, da de igien fandt deres himmelske Veiler! alle overlode de sig til hans spægende Kys, til hans blid vuggende Arme. Flygtige Glæde! saasnart den Skionne havde aabnet sin Barm, og beredt Brudesengen med al Velsugtens og Farvers Ynde, forløb den mætte Zephyr hende; og Phoebus, medlidende over hendes alt for søielige, kuffede Kierlighed, gjorde en tidligere Ende paa hendes Kummer med sin fortærende Straale.

Viger! hvert Foraar begynder samme Historie paa nye. I blomstrer som Flora; vælger eder en anden Elsker end Zephyr.

Turtelduens Skabning.

(Efter samme.)

So Elskende sadde sammen i deres Ønskers første salige Drøm; men ach! deres Ønsker skulde kun blive en Drøm. Misundelig skar den uforsønlige Parze til, og deres Sieler, uadskilte fra hinanden, forlod dem i et Kys, i et Suk.

Det Første de, skilte fra deres Legemer, saae, var Kierlighedsgudinden som omsvævede dem. Sorgelig og klagende fløi de i hendes Skød. — "Du stod os ikke bje, gode Gudinde! Du saae vore Ønsker, og lod os ikke nyde dem i det menneskelige Liv. Men endog som Skygger ville vi uadskilte endnu elske hinanden. „

"Skyggernes Kierlighed, sagde den medlidende Gudinde, er altid en sorgelig Kierlighed. Nu staar det vel ikke i min Magt, at give eder det menneskelige Liv igien; men det har Skiebnen forundt mig, at forvandle eder til en Skabning i mit Rige. Vilde I være de Duer, som triumpferende trække min Vogn, og i Chor af tielen Elskov og Skiemt leve af ambrosisk Epise? Eders Trostak,

Troffab, eders Kierlighed fortiener denne Belønning. „

„ Tilgiv, bedste Moder, sagde de Elskende med een Mund, tilgiv os denne alt for farlige, for glimrende Belønning. I Chor af Skiemt og Kielen Elskov, i bit seierrige Hofs Glands og evige Udspredelse, hvo er os Borgen for vor Troffab, for vor Kierlighed? Skulde vi være Duer, saa send os i Censomhed, at vi i vor usle Rede maae være hinanden alt, blive hinanden alt. „

Gudinden bød Forvandlingen, see, der fløi det første Par kurrende Turtelduer. De kurrede Gudsinden Tak, og fløi til deres Grav, hvor de med deres Troffab, med deres rørende Klage ville bevæge den gamle Parze, igien at skienke dem deres unydtte Menneffeliv. Men endog deres sælles Klage er dem Trost; den omme, tro Kierlighed de nyde i deres Dø, er dem meer end al Spøg og alle Glæder ved Veneris Throne.

Er det Misundelse eller Godhed, at Parzen endnu bestandig lader dem blive i deres Dueskikkelse, og bevarer dem for det foranderlige Mennefhiertes langt farligere Lod?

Den belønnede Belgierning.

En Fisker-Idylle, af Bronner.

Shebe, den fattige Fiskerkone, var bleven Enke for Tiden. Vel blomstrede endnu Sundhedens Rødme paa hendes Kinder, og hendes Ungdoms yndige Træk vare ikke alle forsvundne. Dog meldte sig ingen Frier; thi hun var fattig. Da kom hun til Kerias, den rige Fisker. "Jeg har syv Børn, sagde hun veemodig, de ere endnu smaa, og jeg kan ikke skaffe dem Brød nok. Men dig har Himlen givet Rigdom, gode Mand! — Hav dog Medlidenhed med de stakkels hungrige Børn, og med en stakkels hjælpeløs Moder: Tag et Par af Drengene til dig, og lær dem at omgaaes med Rusen og Garnet, at de i Tiden kan fortjene deres Brød, og takke dig tusindfold: O tag dem til dig, vær deres Fader, og ernær dem!,, Saa bad hun, og en Taare glindsede i hendes Øie.

Etil:

Stiltiende stod hun der, og saae Fiskeren saa længselsfuld i Vinene, saa længselsfuld, at hendes Blik trængte dybt ind i hans Siel.

“Du er en god Moder, sagde han med venlig Mine, vær ved got Mod! i Morgen skal jeg besøge dig i din Hytte, og udsøge mig de Drenge, jeg herester vil ernære. Her har Du en Kurv med Vandpærer, og her Brød! spiser Jer nu mætte, mine kiære!,, Og han gav hende en Kurv fuld af Vandpærer, og Hvedebrød. Under Glædestaarer hulkede Theke ham sin Tak, og ilede hjem, at række de længselsfulde Børn Epise. Hvor gjorde de forsmægtende Smaa sig tilgode med de friske Frugter; hvor begierlige nedsaak de Brødet, at stille deres quælende Hunger! alle hævede de da deres uskyldige Hænder i Veiret, og bade med deres kiære Moder for den velgiørende Fisker.

Den følgende Dag, da de just legede i Græsset lige over for den opgaaende Morgensol, kom Kerias seilende ned ad Floden, smilede venlig til Børnene, og steg i Land. “Hvad gjøre I her, mine kiære Smaa? spurgte han kierlig, og traadte midt iblandt dem: Stig mig, min Datter! hvor, til den Stok i din Haand?,, “Af, hist ved
Bred

Bredden staar en Blomst, svarede Pigen, den staar saa sørgelig, med nedbsiet Hoved, og truer at visne for Tiden. Det gjør mig ondt for den stakkels Blomst; den skal ikke visne for Tiden; ved denne Stof vil jeg binde den fast, at Solen kan skinne paa den, og den kan komme sig igjen: da vil den lugte mig endnu sødere.„

Kerias. Lad mig kysse Dig, fromme Pige! det maae jeg lide! — Og I hist henne ved den udtørrede Kilde, I fire muntre Drengene, med Spaden og Hakkem i Armen, hvad gjøre I der?

Drengene. Seer du det skønne Væletræ, der staar hist eensom paa Engen? Vi lede en lille Bæk fra Floden derhen; det bær saa gode Vøder, og nu har det stakkels Træ tørstet saa længe: det maatte fortørres, fik det ikke Vand at drikke. Men det skal ikke fortørres: thi see! vi have snart Nænden færdig.

Kerias. Got, ret got, mine kære! I ere vakkre, flittige Børn: bliver saaledes ved! hvor fortjene I at være lykkelige! — Og du, Pige! med de to Smaa hos dig i Græsset! deres Dine ere jo endnu røde af Taarer: Du sankede vist Blomster i deres Skød, at de skulde tie?

Pigen.

Pigen. De har nylig grædt, de smaa Narre; thi de vare saa sultne; da sankede jeg Markblomster i deres Skib, og nu græde de ikke mere.

Kerias. Wie, I skal strax faae noget at spise, I kiære Smaa!,,

Da hentede han i Hast sin Vimpel af Vaaden, og traadte til Thebe i Hytten. "Min kiære Kone, sagde han, her bringer jeg Fiske; kog dem til dine Børn, at de kunne spise, og blive mætte; de Stakler ere alt sultne igien.," Og Thebe takkede ham, og glad kogte hun Fiskene til Børnene.

"Jeg faae dem just lege derude i Græsset, blev Kerias ved, men der er ikke syv, som du sagde i Gaar; jeg talte dem nio, der er otte. Tilstaae mig, hvorfor skulde du det?

Thebe. Fisker! jeg skulde dig intet; jeg har kun syv Børn; det ottende er en fremmed Pige, som jeg sandt halv forhungret i Skoven. Jeg kom i Skoven, og søgte efter Brambær til Afstemsad, da sad Pigen ved Mosen og græd, og klagede sin Nød, at hun ingen Fader og ingen Moder havde meer, og at hun nu var sygelig, og sandt ikke i hele Skoven Spise for sin Hunger. Da havde jeg Medynk med Pigen; hvor mine
Børn

Børn spise, tænkte jeg, kan hun ogsaa spise, og tog hende med til min Hytte. Hun har det bedste Hjerte, og vil i Tiden takke mig tusinde Gange for denne lille Velgierning.,,

"O min Thebe! hvor skøn, hvor sølende er din Siel!,, raabte Kerias, og trykkede smt hendes Haand i sin: "jeg kom her, for at vælge blant dine Børn, hvilke jeg vilde ernære; men jeg vil ikke vælge — Siig, vilde du vel ogsaa tilstaae mig en Bøn?,,

Thebe. Du er rig, hvad kan jeg give dig?

Kerias. Dig — dig kan du give mig, guddommelige Kone! — vil du ikke være min? — jeg elsker dig, Thebe! ret hiertelig elsker jeg dig — Du tier, og din Haand bærer i min. O siig mig, siig mig, kan du elske mig igjen?

"Min Kerias, hvad du gjør for Spørgsmaal! svarede hun med skælvende Stemme, og trak langsom hendes Haand tilbage: jeg er jo saa fattig, du veed, jeg er saa fattig, og har saa mange Børn; betænk kun, gode Mand, betænk kun det! i Sandhed du vil ikke kunde elske mig.

Kerias. Hvorfor ikke, bedste Thebe? — Vil du have mig? O då ere dine Børn ogsaa mine.

3die Bind.

E

Thebe.

Thebe. Al, hvo elsker dig ikke? — Dog jeg er fattig, du vil ikke blive lykkelig.

Kerias. Og var du endnu fattigere, saa var du mig dog kier: dit sølende Hjerte agter jeg høiere, end alt hvad jeg eier, mine Fiske-damme, og mine Enge. O lad mig kysse dig første Gang, du min elskede, min udkaarne Kone. „

Da kyste han hende syrig, og trykkede hende med Omhed til sit Bryst, og Thebe græd. "Græd ikke, min Veste! sagde han, og tørrede sagte Taarene af hendes Kinder; kom, lad os forsamle vore Børn, og kalde den gamle Naboe Asphalion herover, at jeg for hans Dine kan tilsværge dig Kierlighed og ubrødelig Troskab. „

Og han løb hastig ud, og kaldte de Smaa sammen, og hentede Naboen Asphalion: i dennes Nærværelse gave de hinanden Hænder, og tilsvore hinanden Kierlighed, saa den Gamle hoppede af Glæde, og prisede denne Dag evig salig, der var bestemt, at gjøre saa mange lykkelige. "Se, Naboe-kone, sagde han, saa lønner Himlen den Belgierning, du medlidende viiste en stakkels fader- og moderløs Pige! „

Om Blomsters Skadelighed i Værelserne.

(Taget af Hirschfelds Gartenkalender.)

Kierlighed til Blomster er en meget naturlig Tilbøielighed, endog hos saadanne Personer, som just ikke giøre Fordring paa, at være Dommere og Kiendere af deres Skionhed. De smigre Diet ved en Pragt, en Mangfoldighed og en forunderlig Blanding af Farver, som ofte suldsfører et Malerie, der ikke kan opnaaes selv af Povelsens og Wolfs Pensel. De udaande tildeels en Mængde Duft, hvis Nydelse bliver en indvortes Fornøjelse, der trænger dybt ind i Sielen, de udgyde over vor hele indvortes Følelse et vist roligt Mildne, et vist Trylleri, hvortil Sproget endnu intet Udtryk kiender. Alt ved det blotte Syn af Blomster frydes Aanden, saavel som Diet; de forkynder os den Klarstid, da Naturen kalder os til tusind Glæder; og deres Forestilling ledsages af

en Stakke søde Erindringer; selv i den øde, stivfrosne Vinter udduster nogle Hyacinter, som blomstre i Vinduet, en behagelig Vaarsfølelse gennem Værelserne. Hos alle sølende Nationer vare Blomster de meest levende Billeder paa Ungdom og Fornøielse; Digterne og Malerne give os dem igien som saadanne. Blomster ere Kierlighedens Lege og Pant. Den arkadiske Hyrde, som har intet andet Ønske, end at elskes af Daphne, kender ingen gladere Forretning, end at binde en Blomsterkrands for hende; og vore uarkadiske Smaaherrer ansee endnu en Bouquet for en Foræring, en Dame ikke let forsmaar. Tensom og endnu ubekiendt med Elskovs søde Længster, leger endog mangen ung Skionhed med Fiolen paa hendes Barm, eller pynter sit Sovestue med Roser, Jasminer, Levkoier og Lilier, for under deres Bellugt at slumre ind til yndigere Drømme.

Men ogsaa denne Tilfredsstillelse af vore Fornøielser, saa uskyldig den er, saa gierne Naturen under os den, fordrer Forsigtighed; midt i søde Dunsters Væger lurker en Fiende, som truer vor Sundhed, ofte vort Liv. Uerfarne Blomster-Venner og Veninder ville ikke foragte denne Advarsel.

Maaskee

Maaske kunde man ansee den Bane, at fylde
 Bærelserne med vellugtende Blomster og Urter,
 som et Devils paa en liden Unøisomhed. Mar-
 ker, Enge, Dale og Haver aande os en mange-
 foldig Blanding af behagelig Duft imøde, fra den
 tiligste Vaar til Efteraaret. Her i Naturens frie
 og lustige Lyststeder vebegrøge og oplive disse
 Dunster os, uden at være skadelige. Vi ere ikke
 fornøiede. Vi ville forlænge Aftenens Vellugt
 ud paa Matten; vi bære de Blomster, som mest
 smigre vor Lugt, i vore Sovestue, i vore Spise-
 stuer, og hvor vi ellers gierne opholde os. Og
 vi betænke ikke, at denne Vellugt, som uden Fare
 grøgede os i den frie Luft, ofte bliver en drøbende
 Gift i tillukte Bærelser.

Vi behøve kun at see til almindelig Erfar-
 ring, for at forvisses om Planternes Uddunst-
 ningers Skadelighed i lukte Bærelser. Mange
 Personer med kildne Nerver oversalbes af Svindel
 eller dog en mindre Døsighed, naar de komme
 i et Kammer, hvor Fioler eller Vokar (*Asperula*
odorata Lin.) uddufte, med hvilke sidste man saa
 ubetænksomt pleier at behænge Bærelser og Senge.
 Forskiellige Tilfælde ere bekendte om Damer,

som ere besvimeede af Lugten af en Hyacinth; andre ere blevne dødsige ved Duften af en Bouquet, hendes Naboe havde paa Brystet. Vi behøve kun at lade et længe tilluft Drivehuus aabne for os; man søler strax man kommer ind en vis Angst, som først forlader os, naar vi igien komme i frie Lust. At sove i et Drivehuus er overmaade farligt.

Forsøg, man har anstillet med Lust, smittet af Planternes Uddunstninger, bevise endnu mere; og disse Forsøg kan enhver selv let gjøre. Man behøver kun at sætte en afflaaren Lilie, Rose, Tuberoze under en Glæskloffe, og hindre den udvendige Lust at komme ind, s. Ex. naar Klokken sættes paa en Tallerken med Vand. Efter nogle Timer vil den indsluttede Lust, til Beviis paa dens dræbende Egenskab, ikke allene flere Gange slukke et Lys, som bringes der ind, men endog pludselig kvæle et Dyr, som man lader indaande den.

Princkley *) har bekendtgjort forskiellige Forsøg af denne Art, men de Ingenhouß
 **) an

*) Experiments and Observations relating to various branches of Natural Philosophie, with a continuation of the Experiments on Air. 8. London 1779.

**) anstillede ere meget talrige og merkværdige. Nogle saa Blomster af Geddeblad bleve satte under et Kar, hvori gik omirent en Kande; efterat de havde staaet tre Timer i Kammeret, var Lusten i Karret saa fordærvet, at intet Lys kunde brænde deri. Et lige Antal af disse Blomster blev giemt Matten over i et Kar af samme Størrelse; de forøderede Lusten, at et Dyr maatte have døet deri. Samme Forsøg anstillede Ingenhouf med Frugter, og fandt deres Uddunstninger ligesaa skadelige, som Blomsternes. En Persken forgiftede gandske i saa Timer et Lustrum sex Gange saa stort, som dens legemlige Indhold, ja selv midt i Soelskin gjorde den en Mængde Lust ganske uduelig til at ernære en Luc. Et Dussin Bonner fordervede paa en Nat den Lust, som et Kar paa to Pæle indeholder, saa meget, at en ung Høne i mindre end tyve Sekunder døde deri. I en Potte, som Ingenhouf havde fyldt trediedelen af

§ 4

med

**) Experiments upon Vegetables &c. by Ingenhouf. 8. London. 1779. Heraf er udkommet en fransk Oversættelse i Paris 1780; og samme Aar en tydsk i Leipzig.

med modne Morbær, var Luften saa forderbet, at et Lys ikke vilde blive ved at brænde. Mange andre gientagne Forsøg med Frugter beviste altid deres Uddunstningers Skadelighed.

Disse Frugter vare Æbler, Pærer, Blommer, Morbær, Viindruer, Citroner, Pserffener, Bonner. Hvor der er stor Mængde af disse Frugter i et tilslukt Kammer, der er deres Uddunstning meget farlig. Det samme gielder om nys opgravne Rødder.

Nogle Blomster ere især skadelige, som Blomsterne af Geddeblad, hvoraf den smittende Lust beholder den hele Bellugt, Pomeranblomster, Soelfikker, hvide Lillier, Marcißer, Jongviller, Roser, og andre, som uddunste stærkt. Ogsaa Urternes, især vor Bokars, og friske grønne Birkegrenes Uddunstninger, ere farlige.

Det er let at begribe, at denne Dunsternes Farlighed voxer, jo betydeligere Mængden af Planter, Blomster og Frugter er, jo mindre Kammeret er, jo fiædnere det aabnes for de rensende Vinde, og jo finere og ømsindligere de Personers Nervesystem er, som leve i saadan smittet Lust. En Bouquet, et par Blomster i et rummeligt

Værelse

Bærelse skader lidet; men hvor en Syg opholder sig, der er alt større Forsigtighed nødvendig.

Om Dagen skade Blomster mindre, naar de ere udsatte for Solens klare Straaler. Staae de paa et noget dunkelt Sted fra Vinduet, ville de alt fordærve Lusten meere. Om Matten ere de farligst, især naar de staae i deres fulde Flor.

Man veed, forskjellige Planter ere berygtede for deres skadelige Uddunstninger. Mankanistræet (*Hippomane mancinella* Lin.) er skadeligt for alle dem i Vestindien, som af Uvidenhed legger sig i dets Skygge. *Lobelia longiflora*, en vestindisk Plante, forarsager en stærk Beflemmelse for Brystet, saasnart man i et Drivehuus nærmer sig den paa nogle Skridt. Den hvide Diptam (*Dicamnus albus* Lin.) en bekjent Plante, uddunster i Floreretiden en brændbar Lust, der, naar man sætter et Lys ved Planten, lyser om Matten, som enhver anden brændbar Lust; Diptamblomster i Sengen vilde være dræbende.

Balnødtræets Uddunstninger ere besværlige for mange Personer. Blant de Forsøg, Ingenhoufs anstillede med Bladene af Eger, Linder, Kirsebær, Laurbær og Balnød-Træet, havde de sidste

giort Luften meest ureen; den var ubuelig til Nans
bedrag, og slukkede en Luc.

Man har saa mange Exempler paa Personer,
som ere fundne døde i deres Seng, og hvor man
ikke kunde opdage anden Aarsag til deres pludselige
Død, end de mange Blomster, som vare i Bæ-
relset. Noogle uimodsigelige Tilfælde af denne Art
ere virkelig optegnede af iagttagende Mænd.

Cromer fortæller om en Biskop af Breslau,
som er qvælt af Rosers Uddunstninger.

Triller beretter, at en ung Pige er død af
Qualmen af Fioldust, og at en Grevinde af Salm
har mistet Livet ved et lige Tilfælde.

Aar 1764 opvaagnede i London en ung Da-
me, som med sin Pige sov i et Bærelse, hvor der
var mange Blomster, med en gyselig Angst, og hav-
de neppe saa mange Kræfter, at vække sit Sovesels-
skab, der endnu ikke var saa mat. Denne stod
op, aabnede Vinduet; men ingen af dem kunde
komme sig igien, førend hun havde kastet Bloms-
terne ud.

En ung Dame i Toulouse, som var vant til
at pynte sit Bærelse med Blomster, havde i For-
aaret 1780 nær blevet et Offer for hendes Ynde-
ling.

lingssmag. Hendes Sovestue var fuldt af
 Syrener. Disse havde anstøkket Lusten saa meget,
 at hun neppe kunde vinde saa mange Kræfter, at
 ringe, saa døsigt var hun; hun kom ikke til rette
 igien; førend hendes Kammerpige, som ilede hen-
 de til Hielp, havde aabnet Vinduerne, og kastet
 Blomsterne ud.

Hr. Dr. Forster fortæller *) om en Mand,
 der reisste paa Landet, lod Vognen holde under-
 veis, og Tjeneren plukke en Mængde stærkt lug-
 tende Geddeblad af Hækkerne. De bleve ved hans
 Ankomst efter hans Begiering satte i Vand i So-
 vestuet. Om Natten vaagnede Manden, og
 var næsten qvalt, kunde neppe tale, og havde
 Mund og Næse fuld af Smag og Lugt af Gedde-
 blad. Han rømmede sig, og raabte: *Caprifolium!*
 Hans Kone aabnede Dør og Vinduer, og kastede
 den ullykkelige Potte med samt Blomster paa Ga-
 den. Den friske Luft skaffede Manden Lindring;
 dog fødte han en Rædsel, og en Slags Lamhed
 i Tungen, som varede to hele Dage og derover,
 førend han blev fuldkommen frisk.

Endnu

*) I gettingiske Magazin, første Hæft, 2 Stykke.

Endnu to meget merkværdige Tilfælde, som vor berømte Læge, Hr. Archiater og Prof. Acker-
man har bemærket i sin Praxis, og havt den God-
hed at meddele mig. En middelaldrende Mand
af en sund Legemsbeskaffenhed hængde forskellige
Bokarkrandse i sin Seng. Han havde alt havt
dem i nogle Dage, uden at mærke til noget uden
Mæthed og lidet Svindel. De begynte alt at
blive tørre. Og nu blev det Onde større, formos-
dentlig ved en pludselig Forandring i Veiret, fra
tørt og klart til fugtigt Veir. Manden legger
sig om Aftenen under disse Bokarkrandse, som
hængte midt i Sengen og paa Omhængen, vaag-
ner efter nogle Timer i den hæftigste Angst, Kri-
ger om Hielp, er gandske sandsløs, den kolde
Sved løber af ham, og han skælver. Konen, som
med et Barn sov i Siderværelset, lader midt om
Natten kalde en Læge. Denne falder strax paa
denne Marsag, formedelsst den stærke Lugt af Bo-
kar, spurgte efter nogle Omstændigheder, og hørte
altsaa vel, at intet andet kunde have Deel i dette
Tilfælde. Han lod strax alle Krandsse kaste bort,
Døre og Vinduer aabne, og lod bringe syrlige
Drikke. Den Syge beroligede sig efter nogle Ti-
mer

mer, faldt i Sovn, og blev fuldkommen helbredet for denne Næthed, som endnu vedvarede nogle Dage.

To unge Mennesker sov i et tæt, ikke meget stort Kammer, hvori stod et Pomerangtræ. Midt om Natten vare to af Blomsterne fuldkommen udsprungne. De to Sovende vaagnede i en hestig Angst, men vilde ikke forurolige hinanden, og udstaa alt muligt, indtil Dødsgheden tager saaledes Overhaand, at den ene vil vække den anden, og nu raabe de om Hielp. Da Dørren, i Nærheden af hvilken Sengen stod, aabnes, mærkede den ene Lindring, og springer gandske fortumlet ud af Sengen, lukker alle Dørre op, og falder nu paa Aarsagen, da han merker Lugten af Pomerangblomsterne. Træet blev altsaa bragt af Kammeret, efterat man bemærkede de udsprungne Blomster, frisk Luft kom ind, og saaledes forsvinder i en kort Tid al den Angst og Svindel, disse Blomster havde forarsaget.

Efteraarsmorgenen.

En Idylle.

(Taget af die Feyerstunden der Grazien, 2 Deel, S. 320.)

Den tidlige Morgensoel skintede alt frem bag Bierget, og forkyndte den skønneste Efteraarsdag, da Nikon traade frem uden for Tralverket ved hans Hytte. Alt skinnede Solen igiennem det purpurstribede, grønt og gult blandede, Bindrue-
løv, som, bevæget af milde Morgenvinde, hvælvede sig ved Binduet. Klar var Himlen, Taage laae som en Søe i Dalen, og de høieste Bakker knejsede, liig Der, frem deraf i Soelskinnet med deres røgende Hytter og deres brogede Efteraars Prydelse; gule og purpurfarvede, saa endnu grønne, stode Træerne i den skønneste Uorden, behængte med deres modne Frugter. Med glad Hensykkelse oversaae han den vidt udstrakte Egn, hørde fiærn og nær Hiordenes glade Brølen, Hyrdernes Fløiter, og de muntre Fugles Sang, der snart
stege

stige høit i den klare Luft, snart tabte sig i den dybe Dals Taage. Beundrende stod han længe saaledes. Men i from Begeistring tog han nu Liren fra Bæggen, og sang!

Maatte jeg, I Guder! O maatte jeg værdig synge Eder min Henrykkelse, min Tak. Alting, alting glimrer i moden Skønhed, alting flyder over af rund Bessignelse; Gude hersker overalt og Glæde; fra Træerne og fra Viinstoffen smiler Aarets Bessignelse. Skøn, skøn er hele Egnen, i Efteraarets høitideligste Pynt.

Lykkelig den, hvis skyldsfrie Siel ingen begaaet Ondskab nager; der nyder sin Bessignelse fornøjet, og hvor han kan, gjør godt. Ham vækker den lyse Morgen til Glæde; hele Dagen er fyldt med salig Fryd for ham, og blid modtager Natten ham med sød Slummer. Hver Skønhed, hver Glæde, nyder hans muntre Aand. Ham fortryller enhver Skønhed af Aarets Forandringer, enhver Naturens Bessignelse.

Men dobbelt lykkelig den, som deler sin Lykke med en ædel Mage, som Skønhed og enhver Dyd pryder; en Mage, som du min elskte Daphne! siden Hymen forenede os, er enhver Lykke mig sødere.

sødere. Ja, siden Hymen forenede os, var vort Liv lig to veltømte Fløiter, der i milde Toner spille samme Sang. Ingen falsk Tone forstyrer den søde Harmonie, og hvo der hører den, fyldes med Fryd. Var der noget Ønske, mit Die røbede, som du ikke opfyldte? Var der nogen Glæde, jeg nød, som du ikke forsødede ved din Glæde? Har nogen Bekymring forfulgt mig indtil dine Arme, som ei forsvandt, som Foraarsduggen for Solen? Ja, da jeg førde dig som Brud i min Hytte, fulgte alle Livets Yndigheder dig. Ved vore venlige Huusqander toge de Sæde, for aldrig, aldrig igiens at vige fra os: Huusholderst Orden og Reenlighed, og Mod og Glæde ved ethvert Foretagende; og alt, hvad du fuldender, er velsignet af Guderne.

Siden du, o siden du er min Hyttes Velsigelse, siden den Tid er alting prydet med dobbelt Ynde: velsignet er min Hytte; velsignet mit Hiord, og alt hvad jeg planter, og alt hvad jeg samler. Fro er hver Dags Arbeide; og kommer jeg træt tilbage under mit rolige Tag, o hvor henrykker mig da din hulde Omhu, at vederqvæge mig! Skønnere er Vaaren mig, skønnere Sommeren

meren og Efteraaret; og, naar Vinteren stormer om vor Hytte, da, ved Arnestedet, ved din Side, under huuslige Sysler og venlige Samtaler, føler jeg ganske den huuslige Trygheds Vnde. Indsluttet hos dig lad Vindene rase, og Sneefug røve os Udsigten: da først føler jeg, hvor du er mig alt.

Min Lykkes Fylde ere I, I kiære Smaa, prydet med alle Moderens Tillokkelser. Hvilken Betsignelse, hvilken Glæde opblomstrer i eder for os! Den første Stavelse, hun lærte eder stamme, var at sige mig, at I elsker mig. Sundhed og Glæde blomstrer hos eder, og mild Venlighed hersker alt i eders uskyldige Lege. I ere vor Ungdoms Glæde, og eders Lykke vil engang være vor Alders Fryd. Kommer jeg tilbage fra Marken eller Hiorden, naar I da med glad Støien kalder ad mig i Døren; hængende om mine Knæe, med barnlig Glæde modtager de smaa Foræringer af søde Frugter, eller smaat Mark eller Haveredskaber, jeg snittede eder, medens jeg vogtede Hiorden, for at øve eders lille Tienstagtighed; o hvor vederqvægede mig eders uskyldige Glæder; Med Henrykkelse iler jeg da, o Daphne, die Bind.

ne, i dine aabne Arme, og med en huld Smil bortklyfter du Glædestaarene af mine Kinder.

Du kom Daphne, en nydelig Slut paa hver Arm; skøn var hun, som den beduggede Morgen, med Glædestaarer paa Kinderne. O min Elste, saa klynkede hun, o hvor er jeg lykkelig! Vi kommer at takke dig, at du elsker os saa meget.

Du slutter han alle tre i sine Arme. De talde ikke, de sølede kun deres hele Lykke; og hvo der havde seet dem, vilde, rørt i det inderste af Sielen, have sølet, at Dydige ere lykkelige.

Kierligheds Farligheder.

(Taget af le conservateur ou Bibliotheque choisie de litterature, de morale & d'histoire, Toin. II. p. 85.)

Min Stemme er da ikke bleven hørt! den grusomme Amors Røst har allene rørt Elises Dre og Hierte. Stakkels Barn! hvor voldsom og skrækkelig er Overgangen fra Fred til nagende Uro i Sielen.

Hvor ere de, din Ufskyldigheds lykkelige Dage? Hvo har da kundet betage denne dyrebare Oprigtighed sin Glæde, denne saa rørende Aabenhjertighed, som fremskinnede paa dit skønne Ansigt? En gusten Blegghed, Dine udhulede af Taarer, og som ikke vove at aabne sig for Dagens Lys; dybe Suk, uskrivlig Besklemmelse, Sovnløshed, og Banghed, liig Forbryderens Er dette den Elise, som vi alle inderlig elskede? Hvorledes er hun kundet blive saa ukiendelig?

Ulykkelige Zemyr! har du kundet frænke Dydens hellige Net? har du kunnet overtalt dig til at overgive et Hierte, saa værdigt til din Hyl- ding, til Skiendsel og Død? Med hvilket Ansigt

vil du kunne udholde en om Moders fortrolige Diebst, som ikke længe vil blive uvidende om din Forbrydelse? Hun betragtede dig alt som sin Søn. Hundrede Gange svævede dette ømme Navn paa hendes Læber, hundrede Gange var hun fristet, at forene dig med sin Datter. Hun tænkte da ikke, at din unge Alder endnu blev et Nox for Laster. Ah! snart vil Graven aabne sig for hendes Fødder, naar hun mærker, at hun er bedraget.

Men, hvad siger jeg? alting er opdaget; Rummer, den dybeste Taushed hersker i dette Hus, som du har fyldt med Sorg. De forskrækkede Tienere løbe ud og ind. Man-taler om den sidste Redning: Skulde det være for Elise? Skulde hun ikke kunne overleve sin Skændsel? Jeg nærmer mig, jeg spørger, man svarer: Hun dør, en Maaned var Forsøreren borte, og dette har knuset hendes Hjerte, og glort Ende paa hendes Liv; den ømmeste Moders Fortvivlelse har befordret dette Diebst. Snart vil Jorden opsluge to Offere.

Unge Mand, det er maaske endnu Tid. See Ulykken og din Pligt. Vei dem mod hinanden, om du vover det.

Om Kyssenes Oprindelse.

En Forelæsning.

(Af Anton Walls Bagatellen.)

De have eenstemmig voteret, mine Damer og Herrer, at Eieren af det og det Pandt skulde trine bag en Stool, og i femten Minuter holde en Forelæsning over Kyssenes sande Oprindelse. De have kun givet ham et Qvarter til Forberedelse, og dette Qvarter er forløbet. Jeg føler den hele Ondskab af denne Opgave, men jeg tvivler ikke, at den jo, som enhver anden Ondskab, vil komme tilbage paa sin Ophavsmands Hoved. Ved den Angst De gjør mig i en halv Time, bereder De dem selv femten Minuters Riedsommelighed. Og da man lever mageligere ved Angst, end ved Riedsommelighed; saa er Deres Straf virkelig haard, og jeg kunde næsten være godhiertig nok til, i al Fald at ønske Dem i mit Sted, og mig i Deres. Smidlertid underkaster jeg mig ydmyg Legens Love, og overlader Dem samtlig deres Eliebne.

Det hører vel egentlig ikke til en god Forelæsning, at man forklarer Tingen, hvorefter man taler; men, da jeg har idel Tilhørere for mig, som ikke skulle gaae lærere fra mig, end de ere komne, saa tør jeg overtræde denne Regel, og tillade mig, for alle Ting, at sige Dem, at et Kys, for at fatte mig kort, hverken er et Hug eller et Slag, men egentlig et Tryk, eller med et Ord et Kys. Skulde denne Forklaring endnu synes noget uforstaaelig for nogen af de nærværende Damer, saa beder jeg Dem, naar Forelæsningsen er til Ende, at lade sig give nærmere Underviisning af en af disse Herrer; og i al Fald tilbyder Taleren selv sig med Fornøielse til denne lille Uleilighed.

En af mine Venners Cousine har for nogle Uger siden gjort den Opdagelse, at de Ord Mundkys og Kys vare forskellige fra hinanden, som Festsdag og slet og ret Dag. Hun anmærkede, at enhver Festsdag var en Dag, men ikke enhver Dag en Festsdag. Og jeg maae tilstaae, mine Damer, at man og trykker et Kys paa Deres Handske: men et Mundkys trykker man blot paa Deres skønne Mund. Rigtig nok vil enhver ærlig Mand med Fornøielse vise Dem sin Erbødighed ved det første:

første: men De kunde heller ikke fortænke ham i, om han tusindgange meere længes efter det sidste.

Ved denne Leilighed maa jeg erindre, at man vel for nærværende Tid maa være fuldkommen tilfreds med de danske Bogskrivere, og at der hersker en Kraft og Eftertryk i alle deres Skrifter, som man maa forundres over. Alene jeg tager mig dog den Frihed at dadle hos dem, at de ikke overalt ligemeget benytter sig af deres Sprogs Rigdom. Det danske Sprog er vel, som bekiendt, i og for sig selv det skønneste og fuldkomneste, fordi det er de Danskes Sprog; men det har dog endnu det ganske Besynderlige, at det ved to egne Navne skielner det skønneste Rys, som man giver og tager, fra alle andre Rys. Desuagtet er endnu ikke en eneste af vore Skribentere falden paa, at adle nogen af disse Ord ved sin Anseelse, eller at optage dem i det høiere Bogprog. Det er gaaet disse Herrer den Gang, som den unge Hane, som ikke foragter det uanseeligste Bygkorn, og lader den skønneste Edelsteen ligge i Skarnet. Jeg tager hermed det hele Selskab til Vidne, at jeg i det første Skuespil, jeg lader trykke, vil lade mine Heste udele lutter Mundrys, eller da dette Ord er alt

for mat for Tønen i de nye Skuespil, lutter Smadst, i Støden for de Ribbensstød, knyttet Næver, Død og Ulykker, som de nu uddele.

Førend jeg gaar videre, maa jeg endnu meddele Dem mine Damer, to andre Bemærkelser af ovenbemeldte Cousine. Hun troer, at Ordet Mundkys kommer af Mund, og anmærker, at ved et reiskaffent Kys maa Munden være noget spidset. — Ordene Kys og Smadst udleder hun derimod af Lyden, som et Kys efter Neglerne pleier at forårsage, naar det ikke af særdeles Grunde maa gaae ganske stille til derved. — Jeg overlader til Dem selv de mangfoldige Lærdomme, som kunde drages heraf, og beder Deres Sagttagelsesaaand om Forladelse, om De maaskee alt selv have gjort denne Bemærkning.

Hvad nu Kyssenes Historie i Almindelighed angaar, saa finder man Spor, at man alt har kysset i Homers Tider: og om man tør troe den berømte Eselius's lærde Formodninger, i hans udbedelige Verk om de Gamles Skoeremmer, saa kysedes man alt hos de gamle Chaldaer. Da den lærde Eselius vidste saa uhyre meget, at han alene om de Gamles Skoeremmer kunde skrive fire tykke

tykke Quartbind: saa maa han formodentlig have vidst endnu langt mere om de Gamles Kysen, og jeg ønskede, at jeg i Dag kunde overlade ham min Plads. Kun Skade, at han berører denne Materie blot ved en Leilighed.

Den udødelige Mand kommer nemlig fra en af sine Skoeremmer i Forbigaaende til en Fikstjerne, som de gamle Chaldæer kaldte Mattens Kys, og anmærker, at Kysset rimeligviis er kommet fra Chaldæerne til Phoenizierne, fra disse til Egypterne, derpaa til Grækerne, Hetrurerne og Romerne, og endelig videre indtil os. Men om Opfindelsen tilhører de gamle Chaldæer selv, eller et endnu ældre Folk? dette Spørgsmaal lader den berømte Mand ganske uberørt, og jeg er ikke istand til, mine Damer, at besvare Dem det, om De og vilde kysse mig ihjel.

Julie — saa heder min Vens Cousine — lever hos en gammel Moster, som siden sit halvtredsfindstyvende Aar læser fra om Morgenens tidlig til om Aftenen i en tyk Bog, som Julie neppe kan slæbe. Jeg har, til Trods for Julie, bestandig holdt denne Moster for en hemmelig Lærd, og jeg tilstaar, uden at rose mig, at jeg den Dag i

Dag er endnu ikke opgiver min Mening. Denne Matrone bliver stivt og fast derved, at Kysset er opfundet af to Menneskeædere, som er gaaet løs paa hinanden, for at sluge hinanden. Og da det i forrige Tider var Mode, at give den ene Embedsmand i Staten Ordre, at han skulde kysse den anden Embedsmand i Staten, og, medens de kyssees, dræbe ham, og da der endnu i vore Dage skal være Excellencer, som hvert Dieblig kyskes, og hvert Dieblig gierne gave hinanden Gift ind; saa veed jeg virkelig ikke, hvad jeg skal tænke om Møsterens Mening.

Rigtig nok siger Cousinen, at Møster ikke er ret klog, og at det første Kys er givet af to Elskende. Og naar jeg da spørger hende, hvorledes Kysset da er kommet fra en Persons Mund, som man elsker, til et Menneskes Fod, som man hader, saa siger hun: med Tiden havde Børnene af Rierlighed vildet kysse deres Fader, havde ikke kunnet naaet hans Mund, og havde kysset hans Haand — Faderen havde ikke villet bukke sig saa dybt, og havde kysset Børnene paa Vandet — Kysset paa Haanden var Tid efter anden blevet et Tegn paa Uresfrygt og Underdanighed, og endelig
synket

synket ned til Jorden — men de første Elskende havde reent ud kyst hinanden paa Munden. — Jeg bekiender, at jeg aldrig har fundet hittet Re-
de i dette Missmass af Kys. Jeg fortæller Dem
altsaa Julies Mening blot som et Eventyr, siden
De dog maa vide, at Eventyrerne ere det bedste
i en god Forlæsning.

Det er sandt, at mange Ting ere underka-
stede en smule Forandring paa denne allervigtigste
Vanddraabe i Skabningen, som man kalder Jor-
den, og hvis Tilværelse den nærmeste Firskierne
veed ikke et Ord om. Jeg tilstaar for Exempel,
at nogle Nationer, hvilke jeg med Glid vil have
glemt, siden jeg alt har nævnet saa mange Folkeslag
for den uadødelige Eselius's Skyld — jeg tilstaar,
siger jeg, at hos nogle Nationer Damernes simple
Dragter, hvor man saa intet uden deres Legemes
sædvanne Dannelse, med Tiden have forvandlet sig
til yndige Hoftepuder og Sistebensskjorter, til
forsvarende Poscher og Kioler med langt Slæb,
til allerkiereste Graaover og Skjort, til nydelige
Bondepigedragter, og endelig til de pæne snævre
Kioler. Det var altsaa ikke umuligt, at man
havde begyndt med at kysse en elskovaandende Pi-
ges

ges rosenfarvede Mund, og endt ved en gammel
vranten Schachs safrangule Tøfler. — Dog, da
det er mere overensstemmende med Naturen, at
berøre en med Munden, som man, med Tugt at
sige, vil æde, end en, som man vil lade i Live:
saa bliver Sagen imellem Menneskeæderne og de
Elskende altid endnu overmaade tvivlsom.

For altsaa endelig at komme til Kyssenes sande
Oprindelse, hvorm jeg egentlig skal have den
Være at tale med Dem; saa maa jeg frem for
alle Ting aabenhjertig forsikre Dem, at jeg veed
ligesaalidet om samme, som den Misform, der lig-
ger her for mine Fødder, om Oprindelsen til det
Corpus Juris, den for otte Dage siden forgna-
vede mig. Men et Dokument vil jeg meddele
Dem, som ganske nylig er opdaget, og som inde-
holder et par flygtige Ord derom. Jeg tilstaar,
at jeg ikke troer dette Dokument, men det vil være
Dem bekendt, at man ofte for at bevise en Sag
meddeler Dokumenter, som man i sit Hjerte bekeer.

I det nordlige Asien nær ved Grændserne af
Schina boer et lidet Folk, som kalder sig Massa-
Futerne. Det lever afskilt fra alle andre Na-
tioner i de høie kaudamuriske Bierge, veed ikke af
Kaffe

Kaffe, Smaakopper og Firetyvepundigere, og er aldrig undertvunget. En eneste schinesisk Keiser, som skrev sig Almagtig og Uovervindelig, gjorde engang Fordring paa Massakuternes Rige, fordi en Cousine af hans Stedsfarfader havde været for-
mælet med en Broder af den nuværende Massakuternes umyndige Konges Stedmormoder. Den almagtige Keiser drog til Feldts mod Massakuterne, tabte strax den første Træfning, blev tagen fangen, og sendt tilbage til sin Residens uden Næse og Øren. Siden den Tid har ingen igien vovet sig i Massakuternes Bierge, og vi vidste intet om dem, om ikke nylig en russisk Færd havde forvildet sig hen til dem, af hvis Haandskrifter disse Efterretninger ere tagne.

Dette besynderlige Folk, som aldrig er vandret uden for sine Grændser, men heller aldrig har optaget Fremmede inden for samme, er yderst uvidende, og lever uden Universiteter og uden Videnskabsakademier. Det besidder vel Jagttagelser over Soelformærkelser, som gaae over femtusinde Aar, og Historiebøger, som overstige titusend Aar. Men da det har Udkastelser af ildsprudende Bierge, som neppe ere syvtusend Aar gamle, og da, som
enhver

enhver veed, Verden endnu ikke staaar firtusend Aar: saa er det naturligt, at Massakuternes astronomiske Beregninger og Historiebøger ere falske.

Bore Spadseregange, mine Damer og Herrer, og Nationernes Historie have det tilfælles med hinanden, at begge omgrænses af Himlen. Jeg beder altsaa i Forveien om Forladelse, om der i det, jeg vil fortælle Dem af de massakutiske Aarbøger, i Begyndelsen skulde forekomme noget, som mere henhører til Himmels end til Jordens Historie.

“ Verden „ — siger omtrent disse fabelagtige Aarbøger — “ havde staaet i attentusend Millioner Aar, da den uhyre Elephant Puf, som beherskede Jorden, og den uhyre Kat Mur, som regierede Maanen, forkyndte hinanden Krig. “ Elephanten Puf behøvede Penge til de Lystigheder, han vilde anstille ved den uhyre Abes “ Mag’s Ankomst, som var Konge i Solen, og “ engang til Tidsfordriv vilde revidere sine Basaller, Planeterne. Elephantens Ministre, som “ vare lutter kloge Folk, holdte Conferenze, og “ man besluttede endelig, at Ratten Mur paa et “ Bræt skulde fortolde de niganke Hundredtusend “ Millio-

" Millioner Centner Soelstraaler, som den siden
 " Verdens Skabelse havde sendt til Jorden. Des-
 " uden blev den endnu anskreven for nogle tusend
 " Drejoveder Blæk, og jeg veed ikke, hvormegit
 " Papiir og Penne, som man havde forbrugt til
 " Toldsvigens Beregning. „

" Ratten Mur var rigtig nok den svagere Deel,
 " men den kiendte sin Ret. Den svarede, at
 " det var dumt, at fordre Told af Soelstraaler,
 " og at den i Nødsfald havde Klør. Elephanten
 " Puf holdt sin Værdighed fornærmet ved dette ka-
 " tegoriske Svar, lod under Trompeters og Pau-
 " kers Lyd deklarere, at Ratten Mur havde brudt
 " Folkeretten, og begyndte saa forfærdelig at
 " brøle, at Maanen vaklede. Ratten Mur, som
 " ikke vilde lade Krigen komme i sin Eiendom,
 " sprang med eet Spring ned paa Jorden, faldt
 " paa sine fire Fødder, betænkte sig et par Dieblkke
 " og foer derpaa løs paa Elephanten. Denne gav
 " den et Slag med sin Snabel, og kastede den op
 " paa et ildsprudende Bierg, hvis Svælg havde
 " atten Mile i Omkreds. „

" Til Ulykke kom Ratten Murs vensfire Bag-
 " been trettenhundrede Fod dybt ned i Svælget,
 " og

" og forbrændtes. Ratten blev rasende af Smertet,
 " sprang Elephanten i Hovedet, kradsede ham
 " imellem Ørene, og i sin Galsskab satte tilbage
 " til Maanen med et eneste Spring. „

" Elephanten kunde ikke springe efter den, løb
 " til Verdens Hav, drak det i tyve Slurk, og
 " vilde drukne Maanen. Han spyede Verdens
 " Hav fra sig, og druknede Jorden, sig selv, og
 " den uhyre Ake Maas, som just var ankommen,
 " for at revidere Jorden. „

Jeg tager mig den Frihed, at afbryde Historien, og tilstaar Dem, at det næsten gjør mig mere ont for den ærlige Ake Maas, end for Elephanten Puf. De vil have hørt, at man i det nordlige Asien opgraver uhyre Been af Dyr, som ingen Naturforsker kiender. Massakuterne beviser dermed deres Historiebøgers Sandhed, og sige, det er Been af Aken og Elephanten.

" I øvrigt, fordi Ratten Mur havde været
 " den svagere Deel, og alligevel havde værget sig,
 " saa blev den paa høiere Sted tilkiendt, at samme,
 " endskiønt den havde haft fuldkommen Ret at
 " værgе sig, alligevel og desuagtet, fordi Elephanten Puf havde druknet sig, dels var skyl-
 " dig

" dig at betale samtlige Inquisitionssomkostnin-
 " ger, dels for evig bindes til Maanen, og til
 " Minde om dens Misgierning holdes til altid
 " at see paa Jorden, ligesom ogsaa Maanen til en
 " Erindring om denne Ting evig skulde beholde sin
 " Væsen. „

Jeg maa endnu engang afbryde Historien,
 mine Damer, for at erindre Dem, at Ratten
 Mur endnu den Dag i Dag seer fra Maanen
 ned paa Jorden, at Maanen endnu ikke har op-
 hørt at vasse lidet, og at dette virkelig giver Ma-
 sakuternes Aarbøger nogen Troværdighed. — Men
 jeg vender tilbage til min Fortælling, og lover
 Dem, at Historiens Skueplads nu skal blive paa
 vor fiere Jordklode.

" Vandet, som den uhyre Elephant Puf ud-
 " spyede, og som havde oversvømmet hele Jorde-
 " floden, og næsten druknet alle levende Væbore
 " paa samme, var efter sex Aar tildeels igjen af-
 " løbet, da et ungt Menneske paa atten Aar løb
 " omkring paa de Sandstøvede Stier, som siden
 " sit tolvte Aar havde næret sig af Urter og Rø-
 " der, og endelig var bleven gandske vild. „

" Hans Rigdom bestod i en Bue, han en Dag
 " fandt i en Hule, og som Nøden lærte ham at
 " bruge: mod Biergets kolde Luft bar han et
 " Skind, som han engang tog af en Viørn, han
 " havde fanget ved List. Han kunde ikke tale,
 " men blot sole og tænke. Han havde tæmmet
 " sig en ung Ulv, som ledsagede ham allevegne,
 " og snart beskyttede ham, snart opjagede Vilde
 " for ham til at skyde. Unglingen fødte ikke mere,
 " at han var ensom; thi han erindrede ikke mere,
 " at han havde kiendt sin Lige. Han var mørk og
 " grusom; men han var fornøiet.

" En Aften sad han ved Elden af sin Ulv paa
 " Klippen, som var nær ved hans Hule. Vin-
 " den bar over Strømmen, som flød neden under.
 " Hans Ulv, som ved sin Lydighed næsten var bleven
 " til en Hund, soer med eet op, lugtede i Vinden,
 " og begyndte at give Hals. Den Vilde greb sin
 " Bue, reiste sig, og saae over Strømmen. Efter
 " lang Søgen med Dinene saae han endelig endnu
 " det sidste Skridt, hvorved en Ekabning, der
 " syntes at gaae lige saa opreist som han, gled ind
 " i Bussene.

" Ind.

" Indtil dette Dieblis havde Ynglingen kun
 " holdt det for en Drøm, at der var hans Ege.
 " Han blev urolig, hvæssede sine Pile, fyldte
 " sit Kogger, og kunde ikke sove. Morgenen der-
 " paa bandt han sin Uls i Hytten, skulde sig paa
 " et hemmeligt Sted i Klippen, og ventede paa
 " Skabningen. Endnu før Solen stod høiest,
 " kom den igien. Den havde skuldt sig med flæ-
 " ted Træbark, bar et langt Spyd, steg op i et
 " Træ ved Nabredde, og plukkede Frugter. „

" Jeg veed ganske vist, — tænkte den Vilde —
 " at jeg ikke drømmer, men at jeg vaager. —
 " Det er en Jeg, som jeg selv. Men det er min-
 " dre end jeg — og jeg behøver vel ikke at frygte
 " mig for det — jeg maa nærmere see det Jeg. „

" Han havde mærket, at Strømmen førde
 " Træstammer med sig, uden at de sank. Med
 " en skarp Steen fældede han to Træer ved Nabred-
 " den, gjorde dem fast ved hinanden, saa got han
 " kunde, forsøgte Skibet, mærkede, at han endnu
 " maatte have noget at styre samme med, gjorde
 " sig en Art af Roerstang, og lagde alting i Be-
 " redskab. „

" Dagen derpaa med Solens Opgang til-
 " traadde han Reisen i Selskab med sin Ulv, og
 " efter nogle Besværligheder kom lykkelig over
 " Strømmen. Nabredten her havde Træer, han
 " ikke kiendte, og som bare skionne Frugter; men
 " han satte sig hen, havde sin Bue spændt, og
 " ventede. Pludselig soer Ulven affstad igiennem
 " Buskene, og Skabningen frelsie sig i et høit
 " Træ. Den fik Nie paa den Vilde, sigtede med
 " Kastespydet, sagde: Ach! — og lod Kastespyd-
 " det falde. Den Vilde løb til, tog Kastespydet
 " bort, saae op til Skabningen, sagde Ach! —
 " og Spydet faldt ham af Haanden.

" Den slog Hænderne sammen, den jamrede,
 " den bad, den vinkede ad den Vilde, at han maatte
 " forlade den. Han stod tvivlsom, og saae op
 " til den. Endelig tog han sin Ulv, slæbde
 " ham til Nabredten, og soer tilbage med ham.

" Det Jeg behager mig bedre, end jeg beha-
 " ger mig selv, — tænkte han undervejs forvir-
 " ret ved sig selv: — jeg vil ikke igien tage min
 " Ulv til den Jeg.

" Han

" Han glemte Urter, Rodder og Eavn; men
 " han glemte ikke næste Dag igien at fare over
 " Strømmen. — Skabningen lod sig om fore Tid
 " see, og han gav den ved Tegn at forstaae, at
 " han ikke havde sit vilde Dyr hos sig. Den
 " sprang afflad, kom paa Diebliffet igien, og frygt-
 " som lagde en Mængde Frugter for ham, som
 " den bragte i to store Blade. Men den gik igien
 " nogle Skridt bort, og betydede ham, at den i
 " Diebliffet vilde undløbe, om han kom den nær-
 " mere. — Han aad af Frugterne, og sandt, at
 " de smagte fortræffelige. — Han vinkede ad den,
 " om der endnu var andre Jeg der i Egnen: den
 " vinkede, den var den eneste. — Ulven røbede
 " paa hiin Side: et Uveir nærmede sig, og de
 " maatte stilles ad. „

" Morgenens derpaa havde Stormen endnu
 " ikke lagt sig: men den Vilde kunde ikke blive;
 " han maatte til den Jeg. Den stod ved Nabred-
 " den, og ventede ham. Han kom paa det urolige
 " Vand, og var nu neppe ti Skridt fra Nabred-
 " den, da hans skrøbelige Fartsøi stilledes ad. Den
 " gav et Skrig, og sprang ham imøde i Strøm-

“ men, for at hielpe ham. Han bragte den lyk-
 “ felig igien til Nabredde. „

“ Der stode de, og saae paa hinanden. Yng-
 “ lingen Die tindrede, og Pigen Die smilede.
 “ Han vilde sige hende, at han ikke kunde være
 “ uden hende — og hun, at hun ikke kunde være
 “ uden ham; men de havde intet Sprog. Plud-
 “ selig strakte begge paa engang Armene ud, sloge
 “ den enes om den anden, mødtes Mund paa
 “ Mund : : : „

Men, som jeg seer, ere mine femten Minuter
 forbi, mine Damer og Herrer, og jeg kan i
 Sandhed ikke fortælle mit massakutiske Eventyr
 ud, førend enhver især af Damerne kjober mig
 det af.

Hr. Paridons Klage til Publikum.

Efter STURZ, 2 Deel S. 398.

Min kiere Fødeby er det bekendt, at jeg i mange Aar ingen Pragt, ingen Møie har sparet, for at hæve mig over Kiobmandsstanden, hvortil en tilfældig Fodsel og min Faders udannede Tænkemaaade har fængslet mig. Enhver veed, at jeg forretter intet i min Boed, der allene besørges af mine Tjenestefolk, at jeg har Venner blant Adelen, at jeg klæder mig efter den nyeste Mode, og dog tage Spotterne heraf Anledning, at kalde mig Baron Sukkertop. Det er sandt, min Kram ernærer mig; men er man derfor en Bonde, fordi man lever af Indkomsterne af sine Godser? er Dommeren Slink en god Lovkyndig, fordi han fører sin Stads for de Sportler, hans Skriver fortjener til ham? Hvo har nogentid kommet over mig ved Pulser, eller i en gammel rød Frakke, liig den vindfibelige Pøbel paa Børsen? Hvo har ikke

daglig seet mig enten til Hest, eller i Phaeton, eller paa Komodie? Ligner mit Taffel et borgerligt Bord? eller mit Selskab et Wiinkjelderlag? Jeg fortiener ikke de flaaue Indfald, at ethvert af mine Skridt koster en Dukat, at jeg er smidigere end mine Vahre, at min Kredit hos fornustige Folk falder, og at en halv Snees Viger har vrist mig tilbage med Protest. Mig slipper der vist ikke et Ord af Munden, som smager af den gemene Haandtering; thi jeg har glemt det toffede Toi. Giv man mig meget vred, saa voed jeg et Middel at komme til at ligne de Store endnu mere, nemlig ikke at betale mine Buxer.

E n H i s t o r i e .

Efter Sturz, 2 Deel S. 412.

Omkring enhver Dame ved hendes Natbord
svæver, som Pope fortæller, en Hær usynlige
Elypher, for at fuldføre den nye Skabning.
Nogle blæser Karminstøvet tilrette paa de blege
Kinder, andre vugges paa de spillende Lokker,
andre trække paa det troløse Halsstorklæde, og een
maa ofte, som en liden Sisyphus martre sig i det
hule Snørliv. Mange ere satte over Skionhe-
dens mangfoldige Verktøi. Af denne Mythologie
kan man let forklare en fælden Hændelse, som i
min Nærværelse nylig tildrog sig hos Themire.
Hendes Speil begyndte at tale; hører, hvad den
Nærvise sagde:

"Jeg har, naadige Frue, i mange Aar tient
"Dem redelig, og De beærer mig derfor med en
"Tillid, som intet andet Stykke af Deres Nat-
"bord kan rose sig af. De synes at være fornøiet
"med mig, om jeg ellers ret udtolker Deres

" hulde, milde Smil. Dette lange Bekiend-
 " skab berettiger mig til Oprigtighed. Fra nu
 " af tør jeg ikke dølge Dem nogle Feil, og maa
 " skee er da Deres Gunst forbie. "

" Daglig sagde jeg Dem, at De er skion og
 " yndig; om jeg nu tog mit Ord tilbage? The-
 " mire, Verden er i sin Dom enig med mig; hør
 " af Deres gamle Ven i deres Kammer med Taal-
 " modighed en Sandhed, som man nodig læser i
 " en stor Forsamlings Dietast. Jeg er en farlig
 " Yndling; for længe maa man ikke omgaaes med
 " mig. Spørg mig seldnere til Raads. Der
 " gives Fortienester, som ikke behøve mit Bisald.
 " De kan være meget behagelig, om jeg endog ta-
 " ler aldrig saa slet om Dem. "

Themire blev bleg rundt om hendes Sminke;
 en Taare kom i hendes vrede Nie; foragtelig
 stødte hun det fladderagtige Speil ned af Bordet,
 at det gik i smaa Stykker. Jeg hørte en sagte
 Latter af de befriede Sylpher, som giennem det
 aabne Vindue — toge deres Afsked.

Udalbert og Clary.

En Fortælling.

(Taget af die Feyerstunden der Grazien, 1 Deel, S. 262.)

Jeg saa dette lykkelige Par; begge syntes skabte for hinanden, begge at være til den yderste Grad af Salighed lykkelige i deres gjensidige Forening. Clary var ikke skion, hvad man i den store Verden pleier at kalde skion, men indtil Hentykkelse fortryllende. Et var store og talende Øine, en Pande, der røbede Vittighed og Fasthed, en Mund, fuld af Føielighed og Godhed; fort et Physisognomie, som lover alt det, som man ved Omgang kun opdager enkelt i denne Elskværdiges Karakter; en levende og hurtig Indbildnings- og Domme-kraft, en Moerskabstone, krydret med Vittighed og Lune, og en af hendes Rion undringsværdig beskedden Agtelse for vort Rion. Disse saa agtværdige Sieleevner ophøier Clary selv over mange, som hilde sig ind, at være større end hun. — Ende nu maa jeg sige noget om Udalbert: Udalbert allerede ualmindelig elskværdig for hans sunde og umoderniserede Siels Kyld, men endnu mere for hans

hans menneskekierlige Hierte. Blot hans Mine, der forkynnder Kierlighed og Vennskab, maa behage Menneskekienderen. Adalbert lykkelig uden Ende, lykkelig i sin Elarys Arme, og denne indvortes Følelse af hans Lykke kan hverken Tilfælde eller Tid røve ham. — Dette lykkelige Par saae jeg nu, paa det sømteste at kiale for hinanden, saaledes som Nyegiste pleie at karesseres; hørte dem sige hinanden Smigrerier og Omheder, som de, der endnu ikke ere gifte, undertiden pleie at sige hinanden for Brylluppet. Elary og Adalbert vare altib sammen, hvor Adalbert var, var ogsaa Elary. Gik Elary undertiden i et andet Kammer, fulgte Adalbert strax efter hende; dog ingenlunde af Jaloussie; thi Elary spogede endog ofte med andre i Selskab, men hendes Spøg var altid forbunden med Beskedenhed. Kort, det var en salig Glæde at see Elary og Adalbert, og hvo saae dem, som ikke inderlig ønskede, at være saadan Mage, som Adalbert, og eie saadan Kone, som Elary. — Naaskee mine Læserinder, synes denne Bemærkning dem ikke at være saa vigtig og betydelig; men De maa tillige vide: Adalbert og Elary have alt tre Aar, tre hele Aar været gifte.

En Allegorie.

(Taget af die Feyerstunden der Grazien, 1. Deel, S. 382.)

Gratierne, Venligheds, Yndes, Behageligheds og Kierligheds Gudinder, havde i forrige Tidder altid det gode Hierte til Ledfager: fiesden gjorde de en Reise uden samme, endskiont dette ofte vandrede uden dem. — Deres Kald forte dem i det høiere Livs Cirkel, hvor de dengang fandt, at der var ikke meget at gjøre uden det gode Hierte. Saa tiende den ene den anden. Medens det gode Hierte af dem fik den Evne, at forarsage almindelig Fornøielse, meddeelte dette dem det Ønske at forskaffe den. Saaledes ansaae man det en Tidlang som den fjerde Gratie, og disse fuldkomne Viger kaldte sig Systre.

Men da Noden, en underlig, fantastisk, egenfindig Datter af mindre dydige Tider, fandt, hvor meget hun behøvede Gratierne, for at faae vigtig Indflydelse paa Menneffene, forsøgte hun adskillige Kunstgreb, hvori Lasten var hende behjelpelig, at forstyrre disse elskværdige Systres Harmonie:

nie: men de vare saavel ved Fordeel som Kiærlig-
hed saa noie forbundne, at hendes aabenbare An-
greb formaaede intet. Moden tog altsaa sin Til-
flugt til den hende egne Kunst, at forandre sin
Skikkelse; og i det hun paatog sig det gode Hjer-
tes Figur, Miner og Sæder, bedrog hun og be-
drager endnu daglig Gratierne, som efter deres na-
turlige Tænkemaade, fornøiede med det udvortes An-
seende, ikkemerkede Bedrageriet. Denne Om-
stændighed er Aarsag i, at disse ellers i sig selv saa
elskverdige Piger værdiger saa salsomme, underlige,
rossede, unyttige, ja jeg frygter, ofte usædelige Hand-
linger og Vaner deres Gunst; og at den største
Deel af dem, der ofre paa deres Alter, saa siels-
den bringe Dyden et Offer.

Det stakkels gode Zierte bliver Bedrageriet
vaer, og sukker derover, men da det af naturlig Svag-
hed frygter for, at forarsage den Kummer, som
det elsker, om det viste dem deres Bildfarelse, over-
lader det Moden sin ullykkelige og skadelige Indfly-
delse, og venter med Taalmodighed Tidens Hielp,
i det Haab, at den engang vil aabne deres Øine,
og give den elskte Systerkære deres forrige Reises-
selskab igien.

Beskrivelse over Bierget Montserrat i Fyrstendømmet Catalunna.

(Efter Thiknesse.)

Bierget Montserrat staar paa en viid Slætte, syv Mile fra Barcelona, ret i Midten af Fyrstendømmet Catalunna. Det bestaar af et uendeligt Antal fegeldannede Spidser, som i lang Færdstand have Anseende af, at være giorte af Menneskehænder; men kommer man nærmere, seer man tiensynlig, at de allene ere dannede af ham, for hvilken ingen Ting er umuelig. Bierget seer virkelig ud som den første raa Klump af et af Guds Verker; men Planen er stor og i Udførelsen saaledes beskaffen, at den bevæger enhver, der nærmer sig, til at løfte Hænder og Hine mod Himlen, og at udraabe: O Gud! hvor underlige ere alle dine Gierninger! Det er derfor intet Under, at saadant Sted af andægtige Mænd er blevet udvalgt til Bønning; thi paa den hele beboelige Jorflode er sikkert ingen Plæt, der var saa flittet til Tensomhed

hed og Eftertanke. Det er i mange Aarhundrede kun blevet beboet af Munke og Eremiter, som først gjøre det Løfte, aldrig at forlade det, et Løfte, jeg uden Fortrydelse kunne gjøre, uden at være Munk eller Eremit. — Da jeg først fik Die paa Bierget, havde det Anseende af en uendelig Mængde Klipper, som vare hugne i regelmæssige Skikkelser, og optaarne over hinanden til en gyfselig Høide. Ved nærmere at betragte det, syntes enhver Segel at være et Bierg for sig selv, og det Hele udgjør en uhyre Masse, som har fiorten (engelske) Mile i Omkreds. Ligesom det ikke ligner noget andet Bierg, saa staar det og ganske affondret fra alle andre. Det majestætiske Kloster, hvortil Pilgrimme fra de længst bortliggende Stæder i Europa vandre, aabnede os Synet af dets ærværdige Mure; Ganske forbausede, svimlende af Beundring og Glæde, saae vi op til den Gud, som opreiste disse Steenhøje, og til de hellige Mænd, som boe indeslem dem. Efterat vi endnu halvtredie Time havde steget i Beiret, naaede vi en Flade paa Siden af Bierget, omtrent paa Midten af samme, hvor Klosteret er bygget; men denne Flade var gjort ved Kunst

med

med uudsigelige Omkostninger. Her var Rum nok, at see os sikkert omkring; og, store Gud! hvilken viid Mark af Jord, Lust og Hav aabnede sig her! — Endskjønt Værelset, man indtrængte os i Klosteret, laae i en dyb Binkel i Klippen, havde vi dog en meget vidtløftig Udsigt for os til den nedre Verden og den endnu længere borte midt-
dellandske Søe. Det var Maaneskin, og Kulden uagtet var det dog umueligt, ikke at kaste et Blik paa det fortryllende Lys, som paa alle Sider udbredte sine Sølvstraaler paa de raa Klipper over og under os. Alt omkring os var stille, som Døden, indtil den lydende Klosterkloffe kaldte Munkene til Midnats Bøn. — Utaalmodig ønskede jeg Dagens Komme, for at slige endnu højere; efter Frokosten satte vi begierlig Fødderne paa det første Trin af Eremitstigen; den var rigtig nok af Stene, men alle Stæder forfærdelig steil. Efterat vi vare stegne henimod tusind Skridt op ad en viid Kløvt, som dog var fuld af Træer og Buske, og meget udmattede længtes efter en sikker Hvileplads, kom vi til en liden Hule i Klippen, som vi med Glæde frøsbe igiennem. Efter nok en Klattring, som ikke var fuldt saa frygtelig som
3die Bind. den

den første, men som var meget længer, kom vi til nogle blomsterrige og slangeformige Gange, som førte til de to eller tre nærmeste Eremitboliger, som vi nu fik i Syne, da de ikke laae langt borte; een af samme hængde over en saa skrækkelig Afgrund, at den havde et frygteligt malerisk Udseende. Imidlertid vare vi nu efter mit Skønne sikkert i Edens Have. Det er jeg overbevist om, at Eden ikke kunde være skønnere prydet; thi Gud er her ligeledes Gartner, og sølgelig stod alting omkring os i fuld Vert, som kunne tilfredsstille Synet, Lugten og Indbildningskraften. Thi Myrthe, Hagetorn, Jesmin og alle mindre Arter af Buske og Blomster blomstrede af sig selv tykt om os paa alle Sider, og vore Trin dustede af Lugten af Lavendel, Rosmarin og Thimian, indtil vi naaede den første fredelige Eremitbolig St. Jakob. Vi besaae den hellige Indvaaners lille Have, og fortrylledes over den Nethed og ydmyge Eensoldighed, som overalt udmærkede den. Hans lidet Kapel, hans Brønd, hans Viinranker, hans høie Cypresser og Murene om hans Zelle, som overalt vare bevorede med Vintergrøn, og prydede med Blomster, gjorde Stedet beundringsværdig behage-

behageligt, om man endog fraregnede dets Velig-
genhed. Hans Dør var tilluft, og indvendig var
alting stille som i Graven; men da jeg bankede
paa, lukkede den ærværdige Beboer op. Han bar
en bruun linned Dragt; hans Eliag var meget
langt, hans Ansigt bleegt, hans Manerer høflige,
men han var for meget beskæftiget med at betragte
Tingene i den tilkommende Verden, til at han
skulde spille megen Tid med saadanne Ting, som
vi. Vi kastede derfor kun et Blik i hans Kam-
mer, og modtog hans Velsignelse. Herpaa gik
han fra os, og efterlod os alt, hvad han eiede
i Verden, foruden hans Straalele, Bøger og Ro-
senkrands. Hans Eremitbytte er indsluttet af to
Biergspidser, og har meget snævre Grændser; men
den er meget kunstigt anlagt, og har om Midda-
gen den meest fortryllende Udsigt imod Østen og
Norden. Endskjønt den er to tusend og trehundrede
Skridt fra Klosteret, hænger den dog saa lige over
samme, at Klipperne ikke allene bringe Orgelets
Lyd herop og Munkenes Stemme som synge i
Choret, men man kan og høre, naar der tales
nede paa Pladsen. — Den anden Eremitbolig er
St. Catharines, som ligger i en dyb og eensom

Dal; alligevel har den ved klar Middag en meget
viid og behagelig Udsigt til Osten og Westen.
Bygningen, Haven o. s. v. ere meget engt ind-
frænkede, og ligger i en høist malerisk og sikker
Krog ved Foden af en af de høie Fjeldspidse. Ere-
miten i denne eensomste og længst fraværende Bolig
er ikke meget vant til, at høre Mennekers Stem-
me, men det erstattes ham rigelig ved Fuglenes
liffige Toner; thi ingen Deel af Vierget er mere
bebygget af dem, end denne yndige Side. Her
boer Rattergalen, Vogsinken, Soelsorten og utal-
lige smaa Sangere i venskabelig Fortrolighed med
deres Beskytter. Han har gjort dem saa tamme
og dristige, at det hele musikalske Selskab forlader
deres Grene, og omringe deres daglige Velgiørers
Person, naar han kalder. Nogle sætte sig paa
hans Hoved, andre indvikle deres Fodder i hans
Skæg, og tage Brødet af Munden paa ham, de-
res Tillid er saa stor, at endog en Fremmed har
Deel i deres Kiærtegn. Holder han endskjont spar-
somme Maaltider: saa har han Musik over Bor-
det, og synges i Sønn af Rattergalen. Naar
vi tillige betænke, at han har kun saa Dage i hele
Aaret, som ere slettere end vore beste i Maj og
Juni,

Guni, saa kan man forestille sig, at en Mand, som indaander saa reen Lust, nyder saa lette Episer, hvis Blod ved maadelig Bevægelse holdes i frit Omløb, hvis Mand aldrig forurenges af jordiske Anliggender, hvis korte Sovn er sød og vedergængende, og som lever i den glade Overbeviisning, i Døden at finde en Volig i Himmelen, at saadan Mand, siger jeg, fører et Liv, som ikke kan opvække Medlidenhed, men vel Misundelse. Da Eremiterne aldrig spise Kød, kunde jeg ikke afholde mig fra at gjøre den Anmærkning, hvilken lykkelig Omstændighed dette var for hans smaa færede Venners Sikkerhed, og at der hverken var Dreng, som tog Ungerne bort, eller Jægere, som dræbte de Gamle. Det forbyde Gud, sagde han, at nogen af dem falder, uden ved hans Haand, som gav dem Livet. Giv mig deres Haand, sagde jeg, og velsign mig. Han gjorde det, men det forfordede mit Besøg; jeg gik i hans Grotte, lagde hemmelig et Pund Chocolate paa hans Steenbord, og listede mig dersfra. Er der noget lykkeligt Menneſke paa Jorden, saa har jeg seet dette overordentlige Menneſke, og her boer han; alle hans Miner og Handlinger vidne derom; og dog havde

han ikke en eneste Maravedi i sin Lomme; Penge ere saa unyttige for ham, som for en af hans Soel-sorter. — Fire hundrede Skridt fra denne Eremitthytte ligger St. Johans Zelle, paa hvis østre Side man kuer ned i den frygteligste Afgrund. Ved Middagstid har den en skøn Udsigt mod Osten, og man kommer derhen ved bequemme Trin. Ikke langt derfra ved Siden af Veien er et lidet Kapel, som fører Navnet St. Michael, og er saa gammelt som Klosteret. Hver Eremitbolig, endog den mindste, har sit Kapel, sin Brønd, og de fleste en lille Have. Bygningen bestaar af et eller to smaa Kamre, en lille Spisesal og et Kjøkken; men mange have udvendig og indvendig alle de Bequemmeligheder, som et eneste Menneske kan ønske sig; med mindre han ønskede flige Ting, som han maatte frastige sig, da han tog den i Besiddelse. Derfra kommer man ad en Wei, som er meer beundringsværdig, end sikker eller behagelig, over en Række Bierge til den høie Zelle St. Onophrins. Den staar i en Rive i den ene Spids, sex og tredive Fod over Grunden. Dens Anseende er virkelig meget forunderlig, thi det synes, som den hængde i Luften. Man stiger herop paa en Stige af

af tredsindstyve Trin, hvilket er overordentlig besværligt, og siden maa man endnu over en Træebro, som gaar fra den ene Klippe til den anden, under hvilken der er saadan gyfelig Afgrund, at man med Møie beholder den Standhastighed, som udfordres til at holde sig. Denne Eremitthytte eier ikke større Rum, end dens Tag skjuler, og har ingen anden Udsigt end mod Syden. Beboeren sagde, han saae ofte Herne Majorca, Minorca, Ivica, Kongerigerne Valencia og Murcia. — Efterat vi vare stegne hundrede og halvtredsindstyve Skridt op ad en Stige paa samme Spids, hvor St Onophrius ligger, kom vi til den femte Eremitbolig Magdalena. Den staar imellem to høie Spidser, paa nogle ophæiede Klipper, og har ved Middagstid en smuk Udsigt mod Østen og Vesten; og nær ved samme paa en høiere Spids er Kapellet, hvorfra man — gyfelige Syn — ad en skrækkelig Afgrund og steile Høie seer ned til Klosteret, som er to (engelske) Mile borte. — Nu hæver Veien sig til den høieste Deel af Bierget. Den fører tre tusende fem hundrede Skridt fra den sidste Zelle over en ujævn Bei op til Eremitthytten St. Hieronimus. Fra dens to smaa Taarne

aabner sig en umaalelig Skueplads, som er for
viid for et Menneſke fra det flade Land. Thi
man ſeer ikke alleene en ſtor Deel af Vierget un-
der ſig; men og Kongerigerne Arragonien, Va-
lencia, det middellandske Hav og Verne, og
ligesom den halve Jordkreds. Fra denne Eremit-
bolig ſeer man ned paa en Skov, ſom er over en
ſpanſk Mil i Omkreds, hvori for nogle Eremiter
boede, men hvor nu Qvæget, ſom tilhører Kloſteret,
græſſer. — Den ſyvende Eremitbolig, ſom har Nav-
net St. Anton, fader til Anachoreterne, ſtaar
under en af de høieſte Spidſer. Udſigten mod
Øſten og Norden er meget ſkion, men man ſeer
og over hundrede og fireſindstyve Toiſer lovree
ned i den frygteligſte Afgrund og paa den Flod
Lobregat. Ingen, ſom ikke ved Banen er
bleven bekiendt med ſaa gyseligt Syn, kan ſee
dette Sted uden Skælf og Forundring. — Om-
trent et Glintefud derfra hæver ſig den høieſte
Spids af Vierget, der er fireſindstyve Toiſer høiere
end nogen af de andre, og ligger tre tuſende og tre
hundrede Skridt fra Kloſteret neden under. Naar
man bliver ved Siden af denne Hoi, kommer
man til Eremitboligen St. Salvador, otte hun-
drede

drede Skridt fra St. Anton. Denne Eremitshytte har to Kapeller, hvoraf det ene er indhugget i Hjertet af Fjeldspidsen, og har altsaa en naturlig og skøn Kuppel. Tilgangen til denne Zelle er meget besværlig; mod Syd og Øst er Udsigten skøn. — Sex til syv hundrede Skridt nedensfor kommer man til den niende Eremitbolig St. Benedict; Beliggenheden er meget behagelig, Tilgangen let, og Udsigten ubeskrivelig smuk. — Naar man fra St. Benedict kommer over en Bæk, som løber ned midt fra Vierget, saa finder man sex hundrede Skridt derfra Eremitboligen St. Anna, som har en rummelig Beliggenhed, og er langt større end nogen af de andre. Den er fortreffelig ziret med store Træer; her seer man de bestandig grønne Eger, Korketræet, Cypresser, det store Figen træ og en Mængde andre. — Otte hundrede og halvtredsfindstyve Skridt derfra naar Zellen den hellige Treenhed i en eensom og tyk Skov. Alle Dele i Bygningen ere nette, og der Heles Simpelt ved fremlyser overalt. Her seer man en styggesuld Spadseregang, et Flinteskud lang, som næsten intet overgaar i Skønhed; den danner en tyk Lovhytte, der bestaar af store

Træer, og endes med Udsigt til en anseelig Klæfte af Fjeldspidser, som staae regelrette ved Siden af hinanden, formedelst Soelstraalernes Gienfald have gule forbrændte Sider, og ere saa polerede af Tidendes Haand, at de see ud som Orgelpiber. — I en Graastand af hundrede og tredsindstyve Skridt staar St. Cruz; den er under Foden af en af de smaa Spidser, og den nærmeste ved Klosteret. — Den sidste og vigtigste, om ikke den skønneste af alle Eremitboligerne er St. Dimas. Den er paa alle Sider omgivet af steile og rædsomme Afgrunde; man kan komme til den fra Østen ved en Vindebroe; og er denne ophidsset, saa er al Tilgang umuelig. Den hænger næsten over Klostersrets Bygning, og har en meget vidtløftig og prægtig Udsigt mod Syden og Norden. — Den megen Regn, som fra Skabelsen af er faldet ned af dette Bierg, har rundt om hele Foden gjort et forfærdeligt bredt og dybt Indsnit, som ligner en stor udtørret Flods Seng. I denne Grav ligge utallige uhyre Stykker af Bierget, som fra et Aarhundrede til et andet ere styrte ned; derfor er den hele nederste Omfang af Bierget ligesaa fuldt af overordentlige Spidser, som den øverste; desuden

uden ere mange, smaa Pladse nebe paa Siderne af Bierget saaledes smykket med høie Træer og naturlige Vandspring, at man ikke veed, hvilken Deel af denne fortryllende Egn der er den skønneste. En heel Uge er ikke engang tilstrækkelig, til at besee Halvdelen af disse mindre Skønheder, som dette store og beundringsværdige Bierg frembyder paa alle Sider fra den øverste Spidse til de nedreste Grundstene.

Hulen paa Antiparos.

(Taget af Engels Philosoph für die Welt.)

Hr. von Nilviz var en af de elskværdigste unge Adelsmænd i Lifland. Da han med lige saa megen Flid, som Talenter havde opofret sig til Videnskab, var han bleven en Mand af udmærket Due-
lighed: desuagtet var han uhældig i enhver An-
søgning om en borgerlig Betiening. Endelig,
deels af Fortrædenhed, deels for at anbefale sig,
fattede han en kort Bestutning, og tog Tieneste
paa den russiske Flode, som just dengang skulde
seile til Archipelagus. Denne Bestutning kostede
ham saa meget mindre, da han med et stort natur-
ligt Mod forenede en brændende Attraae, at see
Verden.

Hans bestandige Upasselighed og Lægernes
Raad, som fandt Søelusten ufordragelig for ham,
nødte ham snart, at vende om igien. Han gik
paa sine Godser i Lifland, og besøgte her ofte Ba-
ron v. B***, hvis Gods laae kun nogle Mile
fra

fra hans. Mangel af Omgængelse gjorde paa Landet to Mennesker til Venner, som i en Hovedstad aldrig vilde have blevet det.

Engang, da Milviz usformodentlig traade ind til Baronen, kastede denne, i det han løb ham imøde, en Bog fra sig, hvori han just havde læst. — Noget Nyt? spurgte Milviz, som nu var saa meget hidsigere paa Lecture, da det mangsede ham paa al god Omgang.

Nyt eller gammelt! Som De vil! — for mig rigtig nok nyt; men for saadan belæst Mand, som De, formodentlig alt gammelt. — Just vilde Milviz tage Bogen op, da Baronen med en munter Mine rev den fra ham, og med megen Selvtilfredshed spurgte, hvad Bog han vel troede det var?

Jeg vædder, Baron, at det er en Eskovsroman.

Ei tænkt engang! Fordi jeg læser den. — Men, min lærde Herre: dengang tager De fejl. De maa giatte bedre!

En Reisebeskrivelse? — og alt vilde Milviz begierlig gribe efter den — eller vel endog — — Dog nei! Det maa man vel ikke vente hos Dem.

Hvilket?

Hvilket? Hvilket maa man ikke vente hos mig? — De bilder sig dog vel ikke ind, at De er den eneste tænkende Mand her i Lissland?

Da var jeg meget uforfæmmet. Er jeg da ikke hos Dem?

Spot! Spot! Jeg forstaar det. — Men, hvad man ikke er, kan man blive, og jeg troede, jeg var paa gode Veie dertil. — Philosophie, min Ven! Philosophie! — i det han med triumpherende Mine holdt Bogen for ham — Og det tilforladelig ikke af Overfladen! Af den dybeste Metaphysik!

Hvorledes? Det skulde gjøre mig ont, Baron. Det var et Forvarsel for Deres Død. — Han tog Bogen, og forundredes ikke lidet, da det var det berøgtede Systeme de la nature.

Er det muligt? De læser et Værk, som dette? Altsaa kiender De den dog? —

Fra Livorno af! En Engellænder laante mig den, da jeg var syg.

Nu? og fandt De den ikke virkelig fortreffelig?

Fortreffelig! En Bog af saadanne Grundsetninger fortreffelig!

Jeg mener, i Skrivemaade, i Foredrag.

Hvad

Hvad gjør Foredraget, Baron? — En Gift, som ved sin Sødhed pirrer Smagen, er ikke mindre Gift, og man maa kun desmere advare derfor. — Hvor i al Verden! er De falden paa den Bog?

Jh nu hvorledes. — Meget naturlig! — Man gjorde megen Ophævelse derom. Jeg spurgte af en Hændelse efter den, og da var den ikke at faae. Det gjorde mig hidsig paa den. — Endelig, da man fik den, lod man mig dyrt betale den. Den koster mig som den der er, sex Rubler.

Nu, ved Himlen, Baron! Jeg vilde De havde givet Deres sex Rubler til en Fattig, eller — til en lille Pige. Det ene er ikke saa slemt, som det andet.

Sy, Milviz! Sy! De taler jo, som en Velærværdighed — og — handler ogsaa, som en Velærværdighed. — Først nyder de Herrer selv, og siden, naar vi stakkels læg Folk ogsaa vilde nyde, saa ere vi fordømte. — Hvorfor da ikke læse den? De har jo dog læst den!

Gode Baron! Jeg og De, det er en Forskiel. — Havde jeg aldrig læst den tørre tydske Metaphysik, saa vilde jeg frygte meget for den
velta-

lende franske. — Siig mig: Hvor kunde De med Deres Afstye for al Anstrængelse, med Deres Ulyst til al grundig Estertanke, med Deres virkelige Mangel paa de mange Kundskaber, som saadan Bog forudsatter: hvor kunde De komme paa de Tanker — —

Oh nu — sandt at siige — man sidder altid i Selskab med jer Herrer, som en Dumrian. Man maa dog engang kunde tale med.

Tale med, Baron! — For det, De kan tale med af denne Bog, var det bedre at høre til. — Og desværre! — Samtalen falder saa stelden paa Gienstande af denne Art.

For Pokker! saa maa man bringe dem derpaa. For at give sig Anseelse! Ikke sandt?

Nu ja! Hvorfor ikke? — De stiller sig an, som om jeg løb, jeg veed ikke hvor stor, Fare. Jeg seer ingen. — Man moerer sig, man læser, man estertænker — —

Naar man kan, gode Baron. — Og naar man ikke ret kan det; saa bliver man uvis, lader sig henrive, giver Bifald; taber sin Troe paa Gud, sin Beroligelse, maaskee sin Dyd — og alt det er Smaating. Ikke? — — Hør min Ven!

Glden

Jlden i deres Kamin vil gaae ud, og jeg fryser her hos Dem. Jeg holder for, vi lægger lidt til Jlden.

For Fanden! Kreg Baronen, som endnu i rette Tid greb til; er De ved Deres fulde Forstand? — Forlad mig, Milviz! — i det han fattede sig lidt — men man gjør just ikke Varme med sex Rubler, naar man kan gjøre det med en Kupik; og Vogen — Vogen er nu engang min! Jeg vil læse den. —

Til Deres Fordærvelse maaskee!

Ach Narrerie! Narrerie! — Sæt nu og, jeg blev en Atheist; hvad er det saa meer? — Naar jeg er det, saa lader jeg min Præst kalde; han giendriver mig af Guds Ord, og jeg bliver igjen til en Kristen. — — Kom! Kom! — Vi sætter os her ved Kaminen, jeg gjør Jld paa for Dem, siden De er saa forfrossen: og fryser De saa endnu — nu got! — Han ringede, og befalede en Glaske Burgundier.

O beste Ven! begyndte han da igjen med et Suk; De har reist; De har seet Verden. Hvilken Daare var jeg dog, at jeg ikke gik med! — Tusendgange har jeg alt sagt mig det selv, siden
 3die Bind. I Deres

Deres sidste Besøg; thi hvad De dengang fortalte mig — hele Tiden er det ikke gaaet mig af Tankerne. Jeg har gjort Deres hele Reise med; hver Aften, naar jeg gik til Seng, gik jeg ombord i Havnen ved Livorno, og vaagnede op igien om Morgen i Archipelagus. — Gode, beste Milviz! Endnu flere saadanne Historier! Endnu flere!

Men jeg veed ingen flere.

Ei hvad? De maa vel vide. — Der! forfrisk Hukommelsen lidt! — thi just var Burgundervinen kommen. — — Paa Enen, troer jeg, vare vi færdige; den tyrkiske Flode have vi brændt op til Aske: nu, tænkte jeg, saae vi os lidt om paa Landet. — Et herligt Land formodentlig? —

Har været Baron! — da Frihed og Videnskab endnu boede der. — Men endogsaa nu — — Dog hvad skal jeg fortælle Dem, da vi slet ikke kom i Land? —

Ikke kom i Land! De har dog seet noget.

Ikke meget meer, end Derne.

Nu? Og Derne? — i det han rykkede sin Stool nærmere til Bordet, og lænede sig begierlig over det.

De indeholde just ikke saa meget Merkværdigt. Thi Menneskene — —

Ach!

Ach, Menneskene! Menneskene! — De have vel Hoveder for oven og Fødder for neden. Ikke sandt? — Han belønnede sig for sin Vittighed med et Glas Burgunder og en hoi Latter. — Nei noget andet, min Ven! noget andet! Saa dan noget, som sidst! om Attaquer, om Havsvalg, om ildsprudende Bierge! Saa dan noget, som er gyseligt! Intet i Verden hører jeg hellere.

Et Beviis, at De har Hjerte, Baron! — Han smilede. — Men virkelig; jeg vidste dog noget. — De har formodentlig hørt om en De Antiparos?

Det skulde jeg troe! — Om saadan berømt De!

Nei, naar De alt har hørt formeget derom, saa kommer jeg forfildig. Thi saa veed De vel alt, hvilken Hule Naturen der har bygget.

En Hule? Har Naturen der bygget en Hule? — Nei, paa min Siæl! Det veed jeg endnu intet af. — Man lever jo her paa Landet. Hvad veed man da om Verden? — Gode Gud! Hvad Nyt faar en Landjunker at vide?

Nu nu, Baron! Saa ganske nye er denne Nyhed just ikke. — Wilviz begyndte herpaa, og i en vidtløftig Beskrivelse førte Baronen

giennem den prægtige, paa Viller hvilende, og med Opskrifter forsynede, Hule paa denne Vej, indtil Giennegangen til den mærkværdige Grotte, som sordum Zointel og siden efter Tournesfort med saa megen Fare steg ned i. Baronen hørte hvert Ord fra hans Læber med al den Begierlighed, hvormed han i sin Barndom maatte have hørt paa sin Ammes Spøgelsehistorier.

Nu, Milviz? Nu? —

Grunden, vi gik paa blev nu alt mere og mere brat. Endelig kom vi til et mørkt Hul, som vi ikke kunde komme igennem uden at vi bukkede os, og ved Skinet af en Fakkell. — Velav Dem paa, at høre et af de farligste Foretagender, som jeg regner mig til større Vebreidelse end Vre, og som jeg aldrig kan tænke tilbage paa uden Gysen.

Den gode Baron var meer end formeget belævet. Han sad der med aaben Mund, og solde alt i sine Haar Skrækkens hele Rædsel.

Vi havde, strax ved Indgangen, gjort et Lovfast, og ved Hielp af samme steg vi ned i den første Dybde, der alt var skrækkelig nok. Men hvor meget mere skrækkelig var endnu den anden,
hvor

Hvori vi halvsliggende næsten maatte glide ned! Et Menneſte af lidt ſvagere Nerver, end jeg, vilde blot ved Tanken om den Afgrund, ſom laae paa min venſtre Haand, og ſom jeg maatte ſaa tæt forbi, blevet forſtumlet, og have lagt der.

Baronen holdt Haanden for Dinene. —

Og hvad mener De, min Ven? Juſt paa Nanden af denne Afgrund, der var glat, ſom Iis, og alſaa overmaade farlig, ſatte vi en Stige til, paa hvilken vi klattrede op ad en fuldkommen lodret Klippe — rigtig nok med lidt Angſt og Hierteſklappen; det kan De vel tænke.

Baronen ſprang op, men ſatte ſig ſtrax ned igjen.

Hvad fattes Dem, Baron?

Intet, Milviz! Intet! — Blot mit elendige Hoved — — Gud forbaude mig, laae jeg i Tankerne ikke alt dernede! — Kun videre!

Med nogen mindre Fare, gled jeg da videre fort; men da jeg juſt troede, ſikkert at kunde ſtige op, kom det gyseligſte Sted, og havde min Veiviſer ikke raabt til mig, havde jeg uſeilbarlig brækket Halsen. —

Ganske siensynlig holdt Baronen her igien sit Handedbræt, og alle Muskler i hans Ansigt vare i Arbeide. —

Vi fandt en Stige, men som alt var saa gammel og raadden, at den ved første Trin derpaa vilde brækkes. Vi betiende os derfor af en ny, vi til den Ende havde taget med os. — Derpaa maatte vi igien hange os ved et nyt Løv, og endelig, efterat vi en Tid lang vare gledne, snart paa Mavnen, snart paa Ryggen, saae jeg mig til min største Fornøielse i Grotten, hvorfør jeg havde vovet saa meget.

Endelig! — Nu, Gud ske Lov! — Og hvad fandt De nu i Grotten?

Uh nu — den var dog altid ganske smuk.

Men for Pokker! hvad var der da at tage med sig?

Hvor De kan spørge! — Slet intet!

Slet intet? — med forundrende Stemme. — Og kom De da lykkelig op igien?

Jeg maa vel! Ellers drak jeg neppe Burgundervin her.

Nu, det er sandt! det er sandt! — Men om De nu var styrtet? hvad da?

Saa havde jeg ladet falde en Løge.

Ja, han vilde vel krybe efter Dem, Sanden i Vold! Der maa være fortreffelige Løger paa Antiparos. — Og om De nu endog havde brækket Halsen? I saadan Dybde!

Milviz loe. — O hvilken stor Fare! — Al- ligevel, Baron; — gik det værre, da vi steg op igien, end da vi steg ned. Der kunde have været Leilighed dertil. — — Meer end engang gled jeg bag ud paa de glatteeste Fjeldstykker, og netop paa de farligste Stæder; dog var alt dette endnu intet mod det, som hændtes mig paa Stigen. — De erindrer vel? — paa Stigen, som vi satte op til den lodrette Klippe! Thi her — —

Baronen blev paa ny svindet. Han krøb ganske sammen i sig selv, med sammenbidte Læber og tilbageholdt Aandedræt; liig et Menneske, som styrter ned fra en Høide — —

Her brækkede til min største Forfækkelse det ene Trin, og havde jeg ikke holdt mig ved det ovenfor — —

Min Gud og Fader! Freg Baronen, i det han hidsig greb ham ved Armen, som om han vilde forekomme Faldet. — Milviz loe, blev endnu ved

en Tidlang, og endte derpaa sin Fortælling med de Ord: Jeg er oppe, min Ven.

Baronen foer op, saa at Glassene dandsede, og af Glæde kastede næsten Bordet over Ende.

Er De? Er De virkelig oppe igien? — igien paa fast Jord, min Ven? — Nu, Himlen skee Tak! — i det han hidsig omfavnede ham. — O, bliv bestandig oppe, og Pokker tage alle underjordiske Huler! — Bliv oppe, min Ven! oppe! —

Deres Glæde gjør Dem elskværdig i mine Øine, Baron!

Ja, ved Himlen! Jeg elsker Dem. — Jeg elsker Dem, som mit eget Liv: og veed De, at jeg er vred paa Dem af bare Kierlighed, fordi De steg ned i den fordomte Hule? I et Hul, hvori De kunde tabe alt, og intet vinde! — Hvilken Diævel forde Dem ogsaa derind?

Nysgierrighed, Baron. — Man lever jo i Verden, for at see sig om — —

Men ikke med saa megen Fare! — See Dem ellers om allevegne. Hvorfor just paa Antiparos?

Det giver Anseelse. Man ansees behiertet, fiere Baron. — Og hvad er det nu endelig? Man tilfreds

tilfredsstiller sin Nygterriighed, man stiger ned,
betragter Grotten lidet — —

Og brækker Halsen! — Intet videre!

Altsaa, Baron — om De havde været til-
stæde; De havde vel neppe ladet mig komme ned? —

Jeg Dem? Ved Haarene havde jeg holdt Dem
tilbage. — Han stod op, og gav ham Haanden.
Ja, ved Himlen, Milvoiz! Om jeg og skulde kom-
me paa et par Pistoler med Dem! Ved Haarene
havde jeg holdt Dem tilbage.

Tilforladelig? — Saa maa jeg skamme mig,
at De havde villet vise mere Kierlighed mod mig,
end jeg beviser mod Dem. — De har et svagt
Hoved, som De sagde?

Det har jeg! Hvorfor?

De har Anstød af Svindel?

Nu og da! — Det minder mig om mine
Ungdomssynder.

Nu got! — Om jeg og skulde komme paa et
par Pistoler med Dem, Baron! — Han stod
op, kom tilbage, og Systeme de la Nature laae
i Ilden.

Baronen var alt for forundret, til at han
strax kunde have fattet sig. Endelig greb han i

Luen; men for sildig. Vogen var alt halv fortæret. — Herre! begyndte han derpaa ganske bitter efter nogen Taushed: Var det en god Aand eller en Djevel, der lærte Dem det? —

Venskabs Aand, Baron, er en god Aand. De var omhyggelig for min Redning; det er Pligt, at jeg er det for Deres.

Vien hvad vil De? — De i Deres fordomte Hule kunde brække Halsen: og jeg — —

Og De? — De kunde noget endnu langt værre. — Blive tvivlende paa en Gud og et Forsyn; seldkommen berøve en Dyd, der — tilgiv mig, min Ven! — desuden alt staar paa svage Fodder, al sin Fasthed; miste Grunden til Deres Beroligelse i Ulykker og i Døden; fort, miste alt, hvad der er det Største og Vigtigste for en tænke og skrøbelig Skabning, som Mennesket: — det, Baron — det kalder jeg meer, end at brække Halsen! —

De sværmer. Myster jeg det da alt?

De kunde miste det. De klagede over et svagt Hoved, over Svindel. For saadant Hoved er Systeme de la Nature ikke skrevet. Det fordrer faste Nerver og et dristigt Blik i Afgrunden. Hvo
der

der mangler det, han kunne saa let ikke hitte ud igien. — — Tilfældet har meget liget, Baron. I min Hule, som De sagde, var intet at vinde, men alting at tabe: i denne Bogs Spekulationer er for Dem heller intet at vinde, men alting at tabe. — — Og for at udstrække Ligheden endog til Skiemt: Ingen Løge, troer De, vilde have kræbet efter mig, for at hjælpe mig: og De med Deres Præst? — Ach den ærlige Mand! — Han vilde befale Deres forulykkede Sjel til Gud, slaae Kors for Deres Hule, og skynde sig, at han kom bort. —

Baronen maatte være bleven eftertænkksom, thi han blev alvorlig, endskjønt det vedkom hans Yndlingschema, Præsten. — Hr. von Milvoiz rækkede ham med al Venstabs Varme Haanden:

Indseer De, at jeg elsker Dem? —

Min Ven! — og Taarene stode Baronen i Øinene. —

Nu, saa hør mig! Med den ædelste Varme besvor De mig, aldrig igien at stige ned i en Hule, og her min Haand! Jeg vil følge det. — Men nu maa jeg og besvære Dem: Besat Dem aldrig igien med Bøger, som styrte Gud og Forsynet fra Thro:

Thronen. I stæden for at fordybe sig i hine mørke Dunkelheder, saa bliv De bestandig ved den almindelige Menneskeforstands klare Dagelys, og i stæden for at hænge sig ved et raaddent Tov over Afsænde, saa bliv paa Følelsens og Samvittigheds faste, trygge Grund!

Baronen omfavnede ham, og lovede det. — Men, blev han ved; mine beste Aar har jeg nu engang drømmet bort. Jeg er et Dumhoved, — i det han slog sig for Panden — og det ærgrer mig, at jeg er det! Skal jeg da altid blive det? —

De skal lase, Baron. — Der gives mange Kundskaber, som gjøre en Mand agtværdig; men rigtig nok er den ene mere værd end den anden. — Deres Begierlighed efter Videnskaber, om det virkelig var denne Begierlighed, har ikke taget nogen slet Vending, og det er min Pligt, at jeg understøtter Dem.

Dagen derpaa sendte han ham Reimarus.

Den retskafne Mand.

(Faget af le conservateur ou Bibliotheque choisie de
litterature, de morale & d'histoire, Tom. I. p. 164.)

En sön Esteraars Aften sad den gamle Lysander uden for sin Hytte, som vendte mod Vesten, og glædede sig endnu engang over Solens Straaler, der ligesom han vare blevne svagere og mindre brændende.

Fra Tid til anden hørvede han Dinene mod Himlen, og anraabte den om saa rolig Ende paa sin dalende Alder. Saa Minuter efter, kom Syret af Naturen ham til at glemme sin høie Alderdom: alt saae han den halvfemsindstyve Gange underkastet Aarstidernes Forandring. Lysander havde altid seet og beundret den; Lysander saae og beundrede den endnu: Naturen er saa sön!

Ahnende, at han nød den for sidste Gang, blev han i lang Tid i en hellig Henrykkelse. Sandse sagte og uden at blive seet havde Philander, den ældste af hans Børn, nærmet sig til ham

bag

bag fra. I Førfningen havde han Verbodighed for den ærværdige Oldings veltalende Taushed, men Verbodigheden veeg snart for Kierlighed. — Sonnen kastede sig i Faderens Arme, som raabte: "Skulde jeg ende mit Liv i dette Dieblif, min sidste Dag skulde da være en lykkelig Dag. „ De favnede hinanden paa nye, og han blev ved: "Min Søn, jeg har for lang Tid siden lovet dig en Sang, den Retfæfnes Sang. Timen, til hvilken jeg forbeholdt dig den, troer jeg, er kommen. Philander, du hører mig maaffe for sidste Gang Min Stemme er svag: men den skal altid være stærk nok til faa skönt Minne. „

Og han sang faaledes:

O hvilken salig Fryd, at leve dydig!

Den retfæfne Mands Liv løber ligesaa stille bort, som den klare Kildes roelige Bænde flyde jævnt over Engen. Som de, efterlader han sig Overflod og Lyfsalighed; han elskes, yndes, favnes som de.

O! hvilken salig Fryd, at leve dydig.

Naturen vaager bestandig over den Retfæfne. Den bær Omsorg for ved hans Fødsel, at kienke ham saa vise som omme Førelbre, som lede hans Ungdom

Ungdom, og danne ham dydig. Om kort Tid bliver han stærk som de. Den første Brug af hans Kræfter er, dermed at hjælpe hans allerede svage Forældre; han ønskede at giengielde dem alt det Gode, han har oppebaaret af dem. Snart lyder Naturens Stemme i hans Bryst: han føler Trang til en Selskabsføster. En ædel Pige iler at tilfredsstille hans uskyldige Længsel. Den sømmeste Kierlighed fængsler dem snart i de behageligste Lanker. En elskværdig og talrig Afkom er Frugten af saa helligt Ægteskab: De sætte deres Lykke i deres Børns, for med Tiden at fortiene et billigt Bederlag af dem. Narene forsøges: lidt efter lidt bukke disse dydige Ægtefolk under deres Byrde; tilsidst ligge de under, begravte af Deres. Fornøiede med sig selv, døde de som de have levet.

O hvilken salig Fryd, at leve dydig!

De Ulykkelige velsigne den retskafne Mand; hans Medborgere elske ham; den Fremmede agter ham; de blideste Glæder forsamlе sig under hans ringe Tag. Munter Skiemt, uskyldige Lege oplyse hans Hviletimer, fryde hans Maaltider, og gjøre ham skicket til nye Forretninger; og for at
gjøre

giøre hans Lykke fuldkommen, tager Venſkab,
omt Venſkab, Sæde ved hans Bord.

O hvilken ſalig Fryd, at leve dydig!

For den Retskaſne er Morgenrøden altid ſion,
Dagen altid blid, Naturen altid i ſin Vaar. Lyk-
kelig vaagner den retskaſne Mand; ethvert af hans
Dieblikke nyttes; den Ulykkelige tæller dem næſten
alle for ham. Natten overrumpler ikke den Ret-
skaſne, førend efter en vel-anvendt Dag. Den ſøde
Sovn kommer da, at lukke hans Dielaage; han
fover, og frygter ikke, at vækkes af Samvittigheds
Angſt. Tilfredshed er Uſkyldighedens Selſkabs-
føſter. Dybere er ikke Nattens Stilhed end hans
Hierteſ.

O hvilken ſalig Fryd, at leve dydig!

Vel ſandt, den Laſtefulde deler Dagens Lyk-
med den Retskaſne. Natten udbreder ſit fredelige
Slør over dem begge. Naturen uddeler ſine Vel-
gierninger til den ene ſaavelſom til den anden;
men, hvilken Forſkiel gjør den imidlertid mellem
Dyd og Laſt! De ſamme Gaver af den gavmilde
Natur, ſom udgiør den Retskaſnes Lykke, der
veed at fryde ſig derover, ere en Kilde til Ulyk-
ker for den Laſtefulde, der misbruger den. Bacchi
røde

røde Nektar giver den adruelige Mand den Kraft,
som den berøver den Umaandelige.

O hvilken salig Fryd, at leve dydig!

Undertiden kommer ogsaa tykke Skyer at for-
mørke den retskafne Mands blide Dage: hans
Glæder blandes ofte med Bekymringer; men det
er en sindrig Forsigtighed af Naturen, for des
bedre at lade ham føle Lykkens Værd. Hvad
Modgang ham end møder, bevarer han altid et
got Hierte, en ærlig Tænkemaade, en skyldfri
Siel. En trostende Stemme raaber uophørlig til
ham: Frygt intet, du er retskaffen.

O hvilken salig Fryd, at leve dydig!

Naturen elsker den Retkafne; den tilstaaer
ham en lykkelig Barndom, en skøn Ungdom, en
elskvaerdig Alderdom. Den giver ham vilse For-
ældre, en kyndig Hustru, ædle Børn, sande Ven-
ner, en fuldkommen Sundhed, en frugtbar Jord,
et lykkeligt Liv, en trostende Død. Den Ret-
kafne er lykkelig Son, lykkelig Mand, lykkelig
Ven.

O hvilken salig Fryd, at leve dydig!

"Men Taarene vøde dine Kinder, min Son!
(vedblev Oldingen i det han omsavnede ham;)
3die Bind, R det

det glæder mig, at see dig sølende ved dette Vilsede. Vær da altid retskaffen, og du skal altid være lykkelig. Stræb at gjøre vel, og du skal finde Lykken. „

Dette var Lysanders sidste Ord. Han vidste ikke, at Døden, som stod kun nogle Skridt bag ham, ikke havde vovet ved sin Nærværelse at afbryde saa rørende Optrein. Neppe havde Oldingén udtalt, saa stiller den sig for hans Bine. Lysander saae den uden Skræk: han betragtede den uden Frygt. Endnu engang savner han Philander. Døden betiener sig af dette Dieblis, griber ham og Faderens Siel gaaer over i Sønnens.

Tulipanen og Rosen.

En Fabel.

Hvad feiler da mig? (Kreeg den stolte Tulipan
 til den milde Rose). Hm! tiener jeg endstiont
 ikke under Veneris Fahne; tør jeg dog lade mig
 see, ligesaavel som du! alle Mennesker finder
 Glæde i at see mig! Ja hvo veed, om jeg ikke er
 hellig for alle Guderne, søm du for den pæne Ros-
 kette, der, Pokker veed hvorved, har loiet sig til
 Gudinde! Kun Skade, at den Sværm af My-
 thologer saa ilde har forsømt at opsoge det! See
 min Væxt, min Hvide, og denne Stilk, saa lige
 som en Snor. Og tales der om Kolorit, hvor
 maa du da krybe i Skjul! Din Farve kan vel
 gaae med, dog det er kun een. Naturen vilde en-
 gang udklække en Riokkenblomst paa en Tornebush,
 den stjal Purpursnekkens Blod, og udklækkede dig!
 Men jeg? Betragt mig engang: Hvilket Materie!
 Syv Farver pryder mig eene! Og hvor mildt,
 med hvilken Ynde tabe de sig ikke i hinanden?

Vel! vel; (svarede Cytheres Blomst, og i liflig Duft udsprede den Skionhedsgudindens Roes) At De intet mangler i det Udvortes, det tilstaar jeg Dem; jeg føler mig selv alt forvel! Dog naadige Madam, hvor staar det med Deres Siel?

At være stolt af sin Siel; det er meget, meget mere.

Nattergalen og Høgen.

En Fabel.

En Høg slog ned efter en syngende Nattergal. Da du synger saa deilig, sagde han, hvor herlig vil du da smage!

Var det haanlig Ondskab, eller var det Enfoldighed, hvad Høgen sagde? Jeg veed ikke. Men i Gaar hørde jeg sige: dette Fruentimmer, som gjør saa smukke Vers, det maae være et alserkiæreste Fruentimmer! og det var sikkert Enfoldighed!

Om Cicisbeaturen i Italien.

Af Jagemans Brieve über Italien, 2ter Brief.

De have, bedste Ven, i Fortalen til den geografiske Beskrivelse over Storhertugdømmet Toscana fundet nogle Efterretninger om den i Toscana brugelige Cicisbeatur, og da De deraf have seet at giorte Damer føre i dette Land et meget frit Livnet, saa ønske De ikke alene at kende den egentlige Beskaffenhed heraf, men og at vide hvorledes dette kan forenes med Italienernes udraabte Skinsyge. Jeg besvarer begge disse Spørgsmaal med Fornøielse, fordi jeg derved faaer Leilighed til at sige meget, som vil gjøre dem nøiere bekendt med den italienske Nations Karakter.

En Cicisbeo er en Person, som af Vennskab har gjort sig det til Pligt at ledsage og betjene en giort Dame ved alle offentlige Leiligheder. Han er sin Dames bestandige Ledfager, naar hun spaserer, eller kører ud; i Selskaber, i Skuespillene, og paa Landet; han er hendes Hielp og Raadgiver. Da han holder det for sin Pligt at vise

hende af den Opmærksomhed, som kan forskaffe hende nogen anstændig Begjæmnelighed og Fornøielse, saa er han det for hende, hvad en maitre des Plaisirs er for en Fyrste. Jo dueligere han er til at opfinde og udføre nye Planer til Forlystelser og Tidsfordriv, desto mere skikket er han til denne Bestilling, desto mere behager han Herkerinden, og desto større Ære indlægger han sig. Manden og Cicisbeo'n forene deres Bestræbelser for at gjøre deres Dame lykkelig, den første ved en standsmæssig Underholdning, den sidste ved alle Slags anstændige Forlystelser, der gjøre hende Livet behageligt og fornøiet. Man kan ansee dette for et vel udtænkt Kunstgreb til at forekomme og bortrydde den Reedsomhed, der let opstaaer af en uafbrudt Omgang mellem Ægtefolk. En Mand, der henbringer den største Deel af Dagen med en andens Kone, maae nødvendig blive mange Usultkommenheder vaer hos hende, hvilke enten ere hende egne, eller som hun og har tilfælles med hans egen Kone. Han sammenligner begge Damer's Feil, og finder den fremmede Dames langt værre end sin Kones, fordi han ved den idelige Omgang lider mere af de første. Maae han
 endnu

endnu plages af en utaalelig Egenfindighed, er han tvungen til at ledsage sin Dame i ubehagelige Selskaber, eller at taale andre Fortrædeligheder, da længe han vist meer efter sin Egtfælles Selskab, end han ellers vilde, om han ingen anden Omgang dyrkede.

Det har ingen Fare, at en Cicisbeo's Tienstiver og fortrolige Omgang skulde afbrydes af Damens Mand: Enten forretter han selv en lige Bestilling hos en anden Dame, eller han lader sig slet ikke see i hans Huses Værelse; Kan dette ikke undgaaes, banker han dog først paa Døren, skynder sig saa meget muligt, gjør en dyb Kompliment, og gaaer sin Vej.

I Almindelighed vælger Damen selv sin Cicisbeo. Den Mand, der vilde paanøde hans Kone en Cicisbeo efter sit Tykke, vilde blive udleet. Det gik da Damen som en beleven Munk, der vilde gaae ud, og saaer af Prioeren Een til Selskab, hvis dødelige Fiende han er, fordi det enten er en Spion eller en Hykler, eller et uslebent Menneske. Selskabet blev da en ufordragelig Plage. Ofte seer det, at Egteskabskontrakten bestemmer en Cicisbeo, naar Damen befrygter noget ubehageligt af hendes

tilkommende Mand. Udlandinger af stor Anseelse og Rigdom hverves ved Mellemhandlere. Da Mylord C. kom til Florens, bleve adskillige Dammers Portrætter ham tilsendte, at han kunde vælge een deriblandt.

Det hændte og, at en Dame har to Cicisbeo'er paa een Tid. Thi naar en Fremmed ankommer, som forbliver kun kort i Landet, gjør den ordinære Cicisbeo sig en Ære af, at have ham til Medbrøder, og deler efter hans og Damens Godtbefindende Forretninger med ham. Da Mylord C. valgte Marchesa C. til sin Cicisbeo, var Canonicus D. hendes Cicisbeo. I det første Aar vare disse Herrer saa ivrige i deres Opvartninger, at de, tværtimod Landets Skik, ikke engang undtog Langfredag. Der blev derfor gjort en satirisk Sonnet over dem, som blandt andet sagde, at en Dame, en Canonicus og en Protestant havde paa Langfredag sunget Miserere sammen i en Hauge.

Men hvorledes? vil De sige; tillader da den geistlige Dyrighed, at en Canonicus dyrker en saa fortroelig, næsten uafbrudt Omgang med en Dame, og det i et Land hvor Kirkeretten har sit Hovedsæde? — Hos os vilde slikt et Levnet være meget forar-

forargeligt, og skarpt ansees af Øvrigheden. — Men jeg kan forsikre Dem, bedste Ven, at Staa lienerne slet ikke forarges over Geistlighedens Eicids beatur, og at det falder hverken den verdslige eller geistlige Øvrighed ind at forbyde den. Og hvore for skulde det forbydes? Hvad Ondt er der da ved en ærbar Dame, at en Geistlig skal see hendes Omgang? og er der intet Ondt derunder, sees jeg heller intet strafværdigt deri, undtagen dette at en Geistlig skulde anvende sin Tid til noget Nyttigere. Men dette er ikke Sagen; thi da maatte Tydskerne bestraffe en vis Klasse af Geistlige, der løbe helt Dagen fra Dør til Dør, og besøge uadægtige Fruentimmer, med hvilke de ikke altid bede Vaternoster.

I Florens gives der et Slags Munkesom kalde sig Missionari di S. Vincenzo. De klæde sig aldeles som de forrige Jesuiter, paa den stive Rioldrave nar. Nogle af disse drage Landet om, og undervise Børn i Christendommen, andre blive i Byen, for at høre Skriftemaal og besøge Syge. Fordi Kosmus III. indrømte dem et fuldstændigt møbleret og indrettet Augustinerkloster, have Florentinerne givet dem det Navn Cuculli (Giøge),

thi de lægge, som disse Fugle, deres Æg i fremmede Næder. Men de ere komne saaledes i Bane hermed, at de næsten stedse sværme uden for deres egne Næder. Een af dem, P. Warri, en Irlænder, vilde for nogle Aar siden ret udmærke sig, og udgav et moralsk Værk over Cicisbeaturen. Da han havde gjort sig det til Regel, hverken at røde den galante Verden eller de andægtige Hovedhængere, saa inddeelte han Cicisbeaturen i Larga og Stretta. Hin holdte han for tilladelig, denne fordømte han. Paa den Maade fik Cicisbeaturen vundet Spil, thi enhver paaastod hans Cicisbeatur var Larga. Men dette gav Anledning til en tvetydig Skiemt, hvorved den stakkels Vater, der forresten var en lærd Mand, blev en Latter for hele Byen.

Om gang med Damerne i Italien er for det meste offentlig, og jeg har gode Grunde til at troe, at de Geistlige Cicisbei gjøre ligesaa lidet Ondt som de verdslige, i den Tid de uden Vidner underholde sig med Damerne. Havde jeg endog ingen anden Grund end denne, at de gjøre slet intet Haandværk af Hellighed, men søge kun at passere for ærlige Mand, vilde dog dette Beviis være mig

mig nok for ikke at formode noget uanstændigt om dem.

Desuden ere der endnu mange flere vigtige Aarsager, som forbyde mig at fordømme Cicisbeaturen. Der er slet intet Ondt deri. Dens Diermærke er ærbar, og det er meget mueligt, at hverken Damen eller hendes Cicisbeo har nogen strafværdig Hensigt. Italienerne have en meget levende, blid og søm Følelse. De agte alt det høit, som paa en mild Maade rører deres Sandser. Deraf kommer det, at ingen Nation i Europa elsker Skuespil, Musik, og alle Slags Goglerier saa høit som Italienerne. Deres levende Indbildningskraft viser dem i det ubetydeligste Gias saa meget Skönt og Tillokkende, at det falder andre Nationer tungt at indsee, hvorfor de ofte kunne sysselsætte sig hele Aar dermed. Petrarcha besang i fyrgetyve Aar sin Laura's skønne Skabning og Siel; Ariosto brugte ti Aar til en Bæv af Ridder- og Hærs-Eventyrer, og ingen Nation kan fremvise saa mange romanske Digte som den italienske. Dette har sin Grund i deres fine Mervebygning, hvilken er dannet saa overeensstemmende med deres Lands milde Klima, at endog

den

den ubetydeligste Gienstand kan give det en behagelig Fornemmelse. Heraf lader det sig let begribe, hvorledes Mennesker af den Veskaffenhed kunne bortfiase mange Aar med hinanden, som Vorn med Duffer, uden at nyde andet derved, end et blidt og ymt Venskabs Fornøielse. Omgang med det smukke Kion har i sig selv meget henrivende for Mandspersoner af mild Følelse, og af mange Aarsager kan den blive meget interessant. For den argierrige, videlystne og hypochondre Italiener er det ikke en ringe Sag, at vise sig offentlig ved Siden af en skion, rig og fornem Dame i de største Selskaber, ved Skuespillene, og ved Spasereparten i en prægtig Equipage; og at omgaaes med en Dame, fra hvis Læber, flyder honningsød Velsælenhed, og hvis hele Væsen foradles ved Veskaffenhed, Yndighed og mildtemperet Belevenhed; ligesom det og er en veltænkende og ærefier Dame om at gjøre, at ledsages af Mand, som udmærke sig ved Adels, Betieninger, Lærdom, Vittighed og Duelighed.

For Fremmede har Cicisbeaturen en betydelig Nytte. I Selskab med de italienske Damer lære de ikke alene Sproget i kort Tid, men de lære

tillige det fine og skønne dert. De afslægte de plumpe og stive Manerer, som især ere Nordslændingerne egen, de gjøre sig bekendte med Landets Sæder og Skikke, lære at kiende Adelen og de Mænd, som enten formedelsk Duelighed eller Embeder ere i Anseelse i Landet, og, da de have fri Udgang i de fornemste Huse, have de Leilighed til at besøge Billedgalerier, Arkiver, Antiquitetsamlinger og Naturalcabinetter. En fremmed Adelsmand, der opholdte sig i Florens uden at udvælge sig nogen vis Dame, vilde i Selskaberne for det meste forestille en stum Person, fordi Kavalerer og Damer holde sig til hinanden, og bekymre sig ikke stort om den Fremmede. Naar den Fremmede betiener sig af sin Cicisbeo til nyttige Hensigter, og vogter sig for at udvælge en Spillerske eller en fattig Dame, er Cicisbeaturen det bedste Middel for ham til at profitere uden store Bekostninger i kort Tid det, som var Diemedet af hans Reise. Nyttens af Omgangen med de florentinske Damer seer man tydelig paa de engelske Lords. Intet er mere raat og uslebent end en ung Engellænder, som nylig har forladt sit Hiem, men har han blot været et Aar under en florentinsk Dames Ansørsel, bliver

bliver han artig og elskværdig. Da han lige fra Skoletvungen af slipper løs i et Land, hvor han finder alle Leiligheder til de største Udsvævelser, især da han er forsynet med en rig Guldbørs, saa er det en sand Lykke for ham, at komme under en fornustig Dames Opsyn, der ikke giver ham Tid til at omgaaes med slette Fruentimmer, hvorved han løb Fare for at tabe sin Sundhed, og forseile Diemedet af sin Reise.

Jeg er af den Mening, at ingen almindelig Skik kan herske i et Land, uden at den er grundet i Landets politiske Forfatning. Cicisbeaturen bekræfter denne Mening. Damerne i Italien have ingen Deel i deres Mænds Esterladenskab, og naar disse dør, kan Arvingen efter Faderen sende dem tilbage til deres Forældres Huus med den indbragte Medgift, med mindre Faderen ved Testamente har paalagt Sønnen at underholde sin Moder, saalænge hun lever. Da det følger heraf, at Damerne ikke have nogen vis Fordeel af, at deres Mænd forøge deres Formue, saa besatte de sig slet intet med Huusholdningen, der desuden og er saaledes indrettet, at de ikke have nødig at bekymre sig derom. Deraf kommer det og, at de hverken

forstaae

forstaae sig paa Kiøffensager eller andre huuslige Forretninger. Som opdragne i Klosterne af flammene Nonner, vide de ikke at sysselsætte sig med andet end deres Pynt. Der bliver dem altsaa mange tomme Timer tilovers, hvilke maa udfyldes med Selskaber, Skuespil, Spaseren og anden Tidsfordriv.

Heraf har Cicisbeaturen sin Oprindelse. Paa det at Børnenes Opdragelse, Husholdningen, Landbruget, og Handelen kunne gaae ordentligt, maatte Mændene alvorlig antage sig dem, og havde ingen Tid tilovers til at fordrive de ledige Koner deres Reedsomhed ved Forlystelser. Deraf kom det, at de betroede deres Koner enten til deres yngre Brødre eller nærmeste Vaarørende, eller andre unge Mennesker af Familien, paa hvis Erbarhed de kunne gjøre sikker Regning, og det saavel for at holde dem med Selskab hjemme, som ledsage dem i Selskaber. Siden, da Adelen holdt op med at handle, lode deres Landgodser forvalte ved Satorer, og overdroge Bestyrrelsen af Husholdningen, og Sønnernes Opdragelse til visse Abati, (hvilke for det meste ere Sønner af deres Vønder) er Cicisbeaturen ogsaa bleven givte Mænds Syssel.

Men

Men fordi den Skik eengang var indført, at Damerne ikke føres i noget Selskab af deres Mænd, er den bleven uforandret, og er nu bleven nødvendig. En Dame, som vilde ledsages af sin Mand, maatte ganske frastige sig alle offentlige Selskaber og Skuespillene. Hun vilde udraabes for uhøflig og egenfindig, og han for en skinsyg, ufordragelig Mand, og blive offentlig forhaanet; og paa den anden Side vilde Omstændighederne ikke tillade, at en Dame lader sig offentlig see uden Kavaleer. Heraf følger, at naar en Dame ikke selv vil vælge sig en Cicisbeo, er Manden nødt til at anmode en af sine Venner eller Bekjendte om at paatage sig denne Bestilling.

I enhver Bye i Italien har Adelen et almindeligt Spillehuus, som kaldes Casino de' Nobili. Her forsamler Adelen af begge Kion sig daglig, og underholde sig med Spil og Samtaler. I Carnavals Tiden holde de ogsaa deres egne Redouter. Belangstændighed tillader ikke, at en Dame til visse Tider bliver borte derfra. Det er desuden for Sundhedens Skyld nødvendigt, at nyde den friske Lust om Aftenen uden for Byen. Damen mistede og noget uundværligt, naar hun ikke besøgte

besøgte Skuespilhuset, hvor der spilles hele Aaret igieennem. Til alle disse Steder skikker det sig ikke at komme anderledes end til Vognen. Treffer det nu ind, at Mandens Formue ikke tillader ham at holde Heste og Vogn for sin Kone, maae han tillade, at hun vælger sig en rigere Cicisbeo, som betiener hende med sin Equipage. Er Mandens Formue i den Forsatning, at han ikke kan vedligeholde hans Kones Stads, maa han ligeledes finde sig i, at hun modtager Foræringer af en formuende Cicisbeo. Men er Damen hengiven til Spil, da giver Manden hverken mere eller mindre end Egetestabs Kontrakten bestemmer maanedlig, om han end er aldrig saa rig, og da maa Cicisbeo'n aabne sin Guldbørs saavel for de fattige som for de rige Damer. I dette Tilfælde er Cicisbeaturen farlig for en givt Mand, og da er Manden glad over at der findes Nogen, som skjuler hans Kones Udsvævelser med sin Anseelse og sin Rigdom; og har han da Grund til at frygte for sin Kones Utroskab, maa han trøste sig ved, at de Horn, der paa sættes ham, ere af Guld, og at Vanens og Belanstandighedens glimrende Rappe skjuler hans Beskiemmelse. Men da det ogsaa var mueligdie Bind.

ligt, at de rige Damer kunne af Sierrighed gjøre det, som andre tvinges til af en nødvendig Armød eller Udsvævelser, saa tør den eene ikke forekaste den anden noget.

Heraf følger, at Cicisbeaturen er i sig selv ikke lastværdig, men at den, som alle ligegyldige Ting, kan misbruges. Dog seer dette seldnere end en Fremmed i Færstningen forestiller sig. Det gaaer de Fremmede i deres Dom over de italienske givte Damer, som Italienerne i Henseende til Pigerne i Tydskland. Ligesom disse ikke kunne begribe, hvorledes de tydske Piger kunne leve i urvungen Omgang med Mandspersoner, uden at indvifle sig i Kierlighedshandeler, saaledes falder det hine vanskeligt at indsee, hvorledes Cicisbeaturen i Italien kan løbe af uden Fornærmelse for den ægteskabelige Troe. Jeg har aldrig tydeligere seet, hvormedget Opdragelsens Fordomme formaae, end ved Bedømmelsen af den frie Omgang mellem begge Røn af den geistlige og verdslige Stand i Italien. Italieneren seer den med koldt Blod, og det falder ham aldrig ind, at holde den for fordægtig, eller at tale noget derom; Nordlænderne derimod blive rasende derover, og ville strax have denne Skik
udryd-

udryddet. Jeg spaserede en Aften paa Piazzanovona i Rom med en Polak, for at see den rommerske Adels Spaserefarter, og Kardinalerne; Polakeren saae næsten i hver Vogn en purpurflædt Abbe hos en ung Dame. I Forsnningen skar han Tænder derover, og tilsidst raabte han de groveste Skieldsbord ind i en af Vognene, med saa høi og græsselig en Røst, at jeg af Frygt for den største Ulykke tog Flugten, og oversed den sværmende Polakker til sin Skiebne. Det var en Lykke for ham, at ingen forstod hans Polskatrin. Men denne selvsamme polske Munk gjorde sig ikke mindste Samvittighed over at drikke sig fuld hver Dag. Den samme Hæftighed har jeg bemærket hos nylig ankomne tydske Fruentimmer i Italien; men at den enten reiste sig af Misundelse, eller overilet Midtierhed, slutter jeg deraf, at nogle af dem, som allermæst ærgrede sig derover, have selv efter nogen Tids Forløb drevet Cicisbeaturen just i den Bemærkelse, som de i Forsnningen fordomte med saa megen Hidsighed.

Heraf vil De, bedste Ven, selv kunne indsee, hvorledes det har sig med Italienernes udraabte Skinsyge. De have uden Tvivl allerede kaldet

2

den

den Dom, at de ere intet mindre end skinsyge over deres Røner. Thi endskjønt Cicisbeaturen intet lastværdigt fører med sig, er den dog af den Besskaffenhed, at den strider ganske imod den Skinsyges Karacteer. Og da den er indført i den største Deel af Italien, kan man ikke tillægge Italienerne i Almindelighed denne forhadte Karacteer. Men i Henseende til deres Maitresser ere de saa skinsyge, som andensteds en gammel Mand, der har en ung Kone. Paa deres Døttre passe de overmaade nøie. For ganske at berøve dem al Omgang med Mandspersoner, holdes de inde i et affides Bærelse, hvor Kammerjomfruer og Piger ere deres eneste Selskab; eller og de sætte dem i deres tiende Aar i et Kloster, hvor de enten blive Nonner, eller dog ikke komme ud før nogle Uger før Bryllupet. Vil man kalde dette Skinsyge, saa nægter jeg ikke, at Italienerne jo ere i høi Grad hengivne til den; ligesom de og virkelig ere i de første Maanedes af deres Ægteskab, da de opholde sig paa deres Landgodser, enten allene eller i det høieste i Selskab med nogle Paarørende. Dog troer jeg, at de have dette

Elfskovs

Elstovs Kaserie tilføjes med alle andre europæiske Nationer.

Mange have og forfikkret mig, at dette skeer allene, fordi Manden ikke skulde have den mindste Tvivl om sin faderlige Andeel i den Førstesødte, der forplanter Familien, og arver alt. Damerne komme og for det meste frugtsommelige tilbage fra Landet, og da først parre de sig med deres Cicisbeo.

Sphinx.

(Efter Herders æstrettede Blätter.)

Seer I hin mørke Elke? sagde Jupiter en Dag, da Guderne levede i Fryd: halv dunkel og forvirret svæver den i Luften dybt under vore Fødder; hvad om vi gjorde den til en Bolig for levende Vasener, og til et nyt Maal for vore Glæder? Saa talede han, og alle Guder bifaldte ham.

Strax sendte Rhea, Gudernes Moder, den kunstige Vulkan ned, og gav ham den himmelske Ild af sit evig bændende Altar med sig. Vild soer han hermed, og stødte sin Fod paa Klippen, som var midt i Elken, at han endnu halter deraf. Han gik i Fjeldets Rivt med sin Flamme, og beredte den til Vestas Helligdom: Han dannede Gange i samme, hvor han endnu smeder sine Metaller.

Juno, hans uddødelige Moder, saae efter ham, og opklarede den øverste tykke Lust med hendes,

des smilende Blif. Neptun udafte sit Vand paa
 Jorden: da bleve Have og Strømme; Pallas
 henkastede sit Stør: da blev den skønne blaa Lust,
 prydet med gyldne Stierner. Apollo soer runde
 om dem, og kastede sine Straaler paa dem. Lang-
 som soer hans kyndste Syster efter ham, og efter-
 lod sin Hovedpynt, Maanen, over hendes At-
 mosphære. Ceres tømte sit Frugthorn, fuld af
 Sæd og Urter; og den himmelske Venus nedlod
 sig, og opfyldte alting med Liv og Kierlighed.
 Den nye Skueplads grønnedes og blomstrede; og
 alle Guder forenede sig at skabe en Skabning,
 som skulde nyde og føle dette nye Tempe.

Gudernes Fader vinkede, og Livet fremvælde-
 de i Støvet: et Billede i Guders Skikkelse be-
 vægede sig, og Gudinderne ilede til, at reise det
 fra Jorden. Pallas berørte dets Pande, og
 Wiisdommens Gnist antændtes i dets Hoved.
 Juno berørte dets Vine, og majestætisk skuede det
 omkring sig. Venus berørte dets Læbe, og hen-
 des Rigdoms skønneste Gave, Kierligheds Over-
 talelse flød fra samme. Saaledes dannede de en
 Mand: saaledes dannede de en Kone: Guder og
 Gudinder glædede sig over deres Billede.

Da Gudernes Sendebud, som just var udsendt at spørge Skiebnen til Raads over en Dom, pludselig ankom, og forskrækket bragte den Efterretning, at Tartarus's mægtige Guder vare fortorne over deres nye Skabning. " Uden at raadsfore dem, sagde han: have I bortrevet dem saa stor en Strækning fra deres mørke Herredom; derfor er Pluto forbittret, de gamle Varjer, de rasende Erynnier vredes: Nemesis har anklaget eder hos Skiebnen, og den uforsonlige Moder har hørt hendes Klage. Hører Skiebne's strange Dom: „

" Et kort Liv være bestemt for de Levende paa deres nye Jord; og da de ere frembragte af Klippen, saa være de Dødeliges Liv et maaisommeligt Liv. Metallet i dens Skind være dem evig Noie, en uophørlig Riv og for mange en voldsom Død. Brødre slæde Brødre, og Menneskenes Hyrder slagte deres Folk. Den ene Ven skal trage efter den andens Liv og Rørlighed; og selv Himmelen's bedste Gaver, Forskand, Overtalelse og Kierlighed blive dem en evigvarende Kilde til Bildfarelse, Bedragerie og Jammer. Saa vil Skiebnen! „

Bløge

Blege stode alle Guderne der, da Merkur talede; thi medens han endnu talede, steg alt Skieb-
nens Tienerinde den ærværdige Nemesis herop,
hun, som altid giennemvandrør Jorden, at gien-
gielde det Gode, og at straffe det Onde. Uset
gaar hun omkring, og optegner Handlingerne, og
som hun forelægger sin Bog for den Usorsonlige:
saa veier Skiebnen.

Guderne vare bestyrtede; dog ikke uden Raad
og Hielp. De vidste, at Skiebnen var ubevæ-
gelig, men tillige retfærdig; dens Dom lader sig
ikke gienkalde, men den lader sig anvende og for-
milde. I Dommen, som Merkur havde bragt,
var ikke bestemt, at de Nyestabte skulde være de
Underjordiske Eiendom; endnu mindre var det
nægtet et medlidende Væsen at lindre de Lidelser,
Skiebnen paalagde dem. Atter sendte de altsaa
Merkur til den høie Domstoel med en dobbelt Fo-
restilling at formilde Skiebne's Udsagn.

Retsfærdige Gudinde! sagde Merkur, og traad-
de frem for de evige Tavler, Mennesket er uskyldig
i sin Tilværelse: han har ikke skabt sig selv.
Forund altsaa, at de, som kaldte ham til Livet,
ogsaa forsøde og lindre ham sit korte farlige Liv.

Nødvendigheds evige Datter bøjede samtykkende sit Hoved, og Merkur talede videre.

Retsfærdige Gudinde! Jordbunden er fravendt de Underjordiske, og saaledes blive den under deres Herredom, fra hvilken de sende de Dødelige Gist og Qualer. Men alt Levende paa og over Jorden er de himmelske Gunders Verk: tilfæld, at det bliver i deres Herredomme. Naar Varzen flipper: saa blive Menneskets Legeme til Støv; men mig tillade du, at jeg fører den himmelske Aand i de Himmelskes Rige, hvorfra den har sit Udspring.

Du beder for meget, sagde Skiebnen, tael Nemesis.

Nemesis traadde frem, og talte: De evige Love fordrer Giengjeldelse. Hvo som udøver Ont paa Jorden, og ikke affoner det: han affone det i Tartarus, indtil hans Siel er reen: da før dem, hvor du vil. De Rene og Gode kan du føre midt igiennem Orkus; jeg hindrer dig ikke Veien.

Skiebnen vinkede Ja, og Merkur forlod den retsfærdigste Throne.

Hvilken anden Scene begyndte nu paa Jorden! De Himmelske og Underjordiske i fredelig Kamp

Kamp med hinanden om den lykkelig: ulykkelige
 Mennekeslægt: thi deres Grændser vare bestemte
 af Skiebnen, og den retfærdige Nemesis bevogtede
 disse Grændser. Tartari Svælg frembragte Van-
 held: Sygdomme og Svagheder, Jordfielv og
 Aldstrømme reiste sig; det forførende Guld og det
 dræbende Jern. Parzerne vævede og klippede af:
 Erynnerne svingede deres Fakler i Mennekes-
 Hierter; dog ikke uden, naar den paa Handlin-
 gerne opmærksomme Nemesis gav dem Tilladelse,
 og vinkede.

Derimod gjorde Guderne af hielpsom Medli-
 denhed mere for Mennekesne, end de vilde have
 gjort til blot Tidsfordriv: thi de Elendige vare
 deres Vælf. Merkur steg ned, og skænkede dem
 Sproget. Apollo steg ned, og blev en ung Hyr-
 de: han loffede dem i en fredelig Dal, og rørte
 deres unge Hierter ved Sang og Kierlighed. Bac-
 chus steg ned, og viste Mennekesne den vedergvæ-
 gende Drue; han pressede den i Giestfrihedens
 Beger, som han omkrandsede med Venkabs Ro-
 ser og den milde Forglemmelses Lotos. Saaledes
 blandede Guderne sig blant Mennekesne paa tu-
 send' Maader, ubekiendte og i mange Skikkelser:

de

de besøgte de Usles Hytter, og vare især tilstæbe ved den uskyldige Ungdoms Lege. Gratierne og Dyderne af Veneris Følge sysselsatte sig med Menneskers skionnestes Tid, naar han blomstret i Ynde, og gierne giver alle blide Indtryk Rum. Ja endelig til endnu større Tryghed bekom ethvert Menneske paa sin Fødselsdag en hjælpsom Genius, som usynlig ledsagede ham, men som mindre lærte end advarede ham, kraftigere beffiermede end syrede ham, for at vænne hans Fornuft til egen Virksomhed.

Hvad skulde Guderne gjøre mere, end de gjorde? og dog saae de megen forgjæves Møie af deres Hænders Gierning. Gierne havde de undt Menneskene den usle Stoltthed, at de havde opfundet alt det, som Genierne og de forklædte Guder egentlig opfandt for dem; naar kun deres herligste Opfinderss Gaver havde været dette barnagtige Kiøn til nogen Nytte. Men efter Skieb- nens Dom blev det Veste til største Skade for dem. Bacchus med sin pressede Drue, Apol med sin Sang og Dands, Merkur med sin Cithar og sit overtalende Sprog, men især Venus med Glædens og Kierlighedens Tryllebeger, saae Følger, som

som de ikke havde tænkt paa, og som de ikke mere vidste noget Middel imod. De Daarlige og Forvendte! de begyndte at kiende Guden endog i den stærkeste Forklædning, og at flye ham. Dyder og Gratier bleve forviste af alle Lege: Ynde og den rødmande Undseelse flygtede fra Ungdommens Kinder, og for Skytsgudens Stemme var hvert Dreng, hvert Hjerter staalhaardt. "Vi ere ikke Guder, sagde de, og vilde leve mellem os selv. Os er givet Fornuft, og saa behøve vi ingen besværlig Lærers viskende Stemme.,"

Varjerne klippede, og Erynnerne udstrøede Gnister. Nemesis optegnede: Jorden var fuld af uheldige, og Tartarus fuld af angrende Menneſker. Meget forrignfulde og vrede over Menneſkens Uaknemmelighed drog Guderne til Olymp, og lode dem deres dyriske Bolig.

Indtil Pallas engang traadde frem for Jupiter, og forstyrrede ham med Mindet om den faldne Menneſkeſlæg. Er du rolig, Fader? sagde hun: kan du være rolig, og tilgive dig selv, at du har ſkabt Uheldige?

Jeg har ikke villet ſkabe dem til Uheld, sagde han, og taug.

Det

Det beroliger dig Fader, vedblev den mæglende Gudinde; men dog ikke ganske: endnu mindre beroliger det hine Ulykkelige selv, og allermindest den høie Skiebne, som har givet alle Midler til deres Forsatnings Lindring og Forbedring i din Haand.

Og hvilke ere tilbage? svarede han fortrydelig. Ere de ikke alle forsøgte, for at forbinde Uafnemmelige, og at formindske Ulykken for de ved deres egen Skyld Ulykkelige? Skaan mig, min Datter.

Brebes ikke, min Fader, men hør mig med samme Mildhed, hvormed du ellers horde mig. De Midler, vi hidindtil have forsøgt med de Dødelige, vare udvortes, fremmede Midler for dem. En Gud maatte staae dem bi, en Genius skulde advare dem, en høiere Aand opfinde for dem; hvad Under, at de have gjort disse fremmede Begjærninger til Bytte, og misbrugt dem? hvad Under, at de endelig ere blevene kiedte af denne aldeles forstyrrende Omgjængelse med Guderne? Det Gode udvældede ikke af deres Hjerter: det blev ikke født i deres egne Sieler.

Og hvad fulgte deraf, min Datter?

At det heller ikke gav dem Selvopfindelsens Glæde, Grunden til den varigste moderlige Fryd. Aabenbar, o Fader, forsaae vi os i vor Menneskeskabelse deri, at vi toge Leeret for svagt og flint, at vor Munds Aande meddeelte sig dem i alt for liden Grad, til at de kunde lykkelig seire over de Farer, som Skiebnen paalagde dem. Vi maa altsaa søge endnu næiere at sammenknytte dem med os, at styrke deres indvortes Kræfter, og at opø hoie Menneskeslægten ved Menneskeslægten. —

Den mørke philosophiske Gudinde havde maaskee endnu længe blevet ved at tale saaledes; men den skielmske Venus afbrød hende, og kastede Kierlighedens Æblet til Jupiter.

Pallas taug, og slog Elskret ned: thi det havde hun ikke meent med sit dunkle Raad; men Venus's Fortolkning behagede, og Jupiter foregik Guderne med Exempel. Han smuttede ned, snart som en Guldregn, snart som en Svane, snart i andre Skikkelser, hvor han kun fandt en Skønhed, hos hvilken en Gnist af Guder's Sjel kunde lykkes. Nogle Guder og selv Gudinder fulgte ham villig; især lod Menneskeægtens omme Morder, som havde givet det Raad med Æblet, og
saa

saa dette Raads Udførelse være sig meget magtpaa-
liggende, saa at tilsidst enhver henrykt Elsker i sin
Ehloris troede at omfavne en Venus eller Gratie.
Selv den kydske Diana blev indtaget af den ædel-
modige Begierlighed, at forædle Menneskene, og,
da hun legemsligviis ikke vovede at nærme sig hen-
des Endymion, hængde hun med et ømt besielende
Blik over hans slumrende Vie. Kun to Gudin-
der, Juno og Pallas, bleve kydske: hiin af Stolt-
hed og Jalouse; denne, hvis Raad var ganske
mislykket, af undseelig Biidom.

Menneskeslægtens Scene var nu forandret i
sit Underste. Halvguder og Helte kom for Lyset;
ikke ved fremmede, men ved egne Kræfter: Guds-
dommeligheds Sæd var plantet i dødelige Lege-
mer. Hvilke langt større Handlinger skede nu?
hvilke langt mere udstrakte Begierligheder rum-
mede det snævre menneskelige Bryst? Hekulap,
Jupiters Søn, opvakte Døde, og formindskede
Tartari Rige. Herkules og saa mange andre af
hans Slags befriede Jorden fra Uhyrer, og som
Seierherrer trængte selv i de Underjordiske Bo-
lig. Blidere Guder sønner kom de Undertrykte til
Hielp paa en mildere Maade: Castor og Pollux
frelste

frelste mangen tidligere Simonides, uden at Historien bevarede deres Minde. Som en hjælpsom Flamme svævede de over Skibsmasterne, som glimrende Stjerner over Balpladsen, og fædede Stridende hie. Apollos og Musens Søn tømmede endnu engang de dyriske Mennesker med sin Strengelæg, og forfulgte sin elskte Euridice indtil Skyggernes Rige. Saaledes stiftede Guder sønner Venskabs og Troeskabs Forbund indtil paa Hien Side Graven: Det var Helte, som grundfæstede Kongeriger, gave Love, stiftede Stater, og endnu leve i evigt Eftermæle. De ventede ikke paa Merkurs Stav, at føre dem gennem de underjordiske Dale; luttrede i Flammer steg de selv op til Himlen, og Guderne hjalp dem som deres Søner og Brødre. I Himlen og paa Jorden triumpherede disse Gudernes Værn, og Venus smilede over hendes Kierligheds Væb.

Men hvor hastig gik ogsaa denne Scene forbi! De gamle Guder bleve fædede af deres Værk, og efterhaanden begyndte deres Aand at døe ud blandt de Dødelige. Heltenes Descendenter vare vel stolte af deres Oprindelse; men det var kun et fremmed, arvet Fortrin, som de nu misbrugte.

3die Bind. M Al

til andre Dødeliges Undertrykkelse. Gubernes Blod flød dorst i deres Aarer, og derfor prydede de sig med Baabener og Ahner. Alt vilde Jupiter give Pallas Bebreidelser, fordi hendes Wiisdom dennegang saa meget var blevet bedraget ved slig Børneleeg; da hun, uden at retfærdiggjøre sig for et Raad, hun aldrig havde givet, steg taus ned til Jorden, og selv fuldførte sit Værk.

Blant alle Guder og Gubinder havde Pallas allene det Fortrin, at hun uden udvortes Vergelse var avlet i Jupiters Hoved, og kunde altsaa ogsaa virke umiddelbar paa menneskelige Sieler. Hun behøvede derfor ingen Forklædning, for at undervise de Dødelige, endnu mindre en blændende Forsørelse. Hun kastede Flaitten bort, som Merkur vilde laane hende, og som dog altid virkede mere paa Dret end paa Menneskets Gemytter; derimod meddeelte hun sig umiddelbar de lærebegierlige Sieler, som erkjendte hendes Værd, og elskede hendes tause Skikkelse. Hun lærde Pythagoras at tie og tænke: uden vaagende Drømme opdagede hun ham hele Verdens Love, og aabnede hans Øre for Sphærerens Harmonie. Den besalede Plato førte hun i Siælens Rige, viste ham Gubernes

dernes Stat, og selv den himmelske Kierlighed.
 Brutus og Scipio bevæbnede hun med sit ugiens-
 nemtrængelige Skjold, og indgav dem Høielse ikke
 allene at effe Fædrelandet, men ogsaa Døden, at
 foragte Misundelsen, og ved dens Slangehaar
 at lade sig opmuntre til større Dyd. Derfor
 satte hun Medusas Hoved paa sit Bryst, og gav
 Furien der en himmelsk Skønhed. Med hendes
 glatte Lanze, som ofte havde sældet Kæmper, slog
 hun paa Klippen, og det velgiørende Olietræ
 traadde frem af den. Ikke Fienders Betvingere,
 men Menneskenes Velgiørere kronede hun med
 dets fredelige Lov; dog helst dem, der, som deres
 egne Beherskere, levede i Fred med sig selv. Hel-
 ler ikke saae hun ved denne Belønning paa nogen
 Stand, nogen Alder eller Kion. Hun bragte
 den ligesaa vel til Slaven Epiktet, som til den plæ-
 gede Markus Aurelius paa hans bestormede Thro-
 ne; den himmelske Freds Olie gydede hun indvor-
 tes i deres Sieler. Endog Fruentimmerkionnet
 undgik ikke hendes søsterlige Opsyn: hun opfandt,
 ikke for dem men i dem, alle Arbeidsomheds og
 den stille huuslige Glids Kunst. Med Penes-
 lope vævede hun deres uskyldige Dragt, og gæv-

gede de Længselfulde ved deres taakmodige Haabs
 Taarer. Mogle Edle blant hendes Kion lærde
 hun at foragte Døden selv. Hun gav Arria Dol-
 len i Haanden, og forvandlede Porcias Blod til
 gloende Nektar. Hendes beste Yndlinge, Mænd
 og Qvinder, gav hun sit Billede, Ustyldighedens
 Palladium. Uden Stoltshed, i hendes bestedne
 tauske Storhed lod hun sig nu see i Olympen som
 Seiervinder. Jupiter gav hende det menneske-
 lige Kion, af hvilket hun meest havde gjort sig
 fortient, og i stæden for alle Himlens Forlystel-
 ser valgte hun Jorden til sin stille og jævnlige
 Bolig. Helst boer hun hos den estertanksumme og
 virksomme Wiise; og fryder sig over den stille
 Lykke af en god Opdragelse, et huusligt, arbeids-
 somt Liv. Vist nok haaned den flanevorne Ve-
 nus hende derfor, og kaldte hende en mørk Nat-
 ugle; men Skiebuen selv sendte hende, som den
 eneste og bedste Udsører af dens Raadslutninger,
 et Symbol af det ældste Slags, en Sphinx, Vil-
 ledet paa Kiult Wiisdom.

Endnu, store Gudinde! er dit Rige hist og
 her paa Jorden i Mørket; maatte det snart blive
 et almindeligt, lyst Rige!

Misundelsen.

En Drøm.

Af Merciers bonnet de nuit. Tom. 3. S. 47.

Naar Misundelsen ikke kan ytre sig, udgyder den sin Galde over Legemets Overflade; men især over Ansigtet: saaledes har en misundelig Skribent en saffranguul Ansigtifarve, og, ligesom man ligner de Skønnes Farve ved Roser og Lilier, saaledes skulde man og ligne forskellige Digteres Ansigter med Røblommer og Jongviller.

Den misundelige Skribent latter sig ved bitre Kritiker: han udaander den Fortrædelighed, som nager ham, og Dadsesygge bliver en bedrøvelig Nødvendighed for ham. I Selstaber kender jeg altid den Mand, som gjør Fordringer paa Forfatterkab, og som susker derpaa, uden endnu at vove at være det bekiendt; jeg erkender strax, siger jeg, denne skammelige Skribent paa den Maade, hvormed han taler om dem, som med aaben Pande

vandre denne Bane. Dersom bidende Epigramvittighed skinner igiennem i hans Tale, vil det ikke vaere længe, inden han ogsaa kommer frem med et Værk. Sande Lærde ere beskedne, og udtrykke sig med Lemfældighed; de, som ulovlig bemægtige sig dette Mavn, plages, jeg veed ikke af hvilken Jalousie, som gjør deres Domme haarde og utaalelige.

Medens jeg i Gaar saa for det løse nedskrev disse Ord, sov jeg ind, da en Drøm førte mig hen i en rædsom Delf: pludselig saa jeg en af de gyfeligste Figurer, som Indbildningen kan forestille sig, at komme imod mig: fra Hoved til Fødder var den gulgrøn; Huden i Ansigtet var sammenskrumpet i tusend Rynker; dens Næse laa dybt i Hovedet, og kastede en bleg Straale fra sig: jeg skal vise dig, sagde den til mig, en Gienstand endnu afskyeligere end jeg er. Mange Tak, raabte jeg! og den aabnede en Hule, i Grunden af hvilken jeg saa et Fruentimmeruhyr, som uophørlig udspyede smaa Uhyrer, der vorte til: disse fødte Uhyrer havde en Jernkæft, som beed alt hvad der forekom dem; men deres Tænder endeliont skarpe, bleve stumpe og faldt ud: det qvin-

delige

delige Uhyre var omringet af en Mængde sønderbrudte Tænder.

Her seer du Misundelsen, sagde Gestalten, som ledsagede mig: dens Dine, der snart flode stive, snart spillede rundt, vare fulde af Raseri og Ondskab: Uhyret holdte et Slags Mikroskop for Diet, der havde en konvulsivisk Bevægelse, hvilket forstørrede Feil, og sermindskede gode Egenskaber.

Misundelsen blev en Protheus; men en skrækkelig Røst, som kom fra den høie Himmel, raabte forfærdelige Gange til den: Vælg en Stand paa Jorden, eller du for evig maa gaae tilbage til Tartarus's Afgrund.

Jeg troede, at Uhyret i en nye Forvandling vilde blive Maler, Digter eller Akademikus; det stod i Betænkning at tage en Skuespillers Maske, siden var det tvivlsraadig om, at bemægtige sig en Hærførers Kommandostav; men til min største Forundring tog det paa engang en Doktors Kiole paa.

A b u .

E t E v e n t y r .

(Efter M. Wallis Bagatellen.)

Shassan var i tredive Aar Konge i Samarkand, og regierede sit Rige i Ro. Han holt sine Naboer i Færesugt, men det faldt ham aldrig ind, at udvide sine Grændser. Han besad den Lykke, Kongerne saaielden besidde: han blev paa engang frygtet og elsket.

Hans eneste Son hedde Abu, og Faderen havde intet forsømt paa sammes Opdragelse. Nogle viise Mænd havde gjort alt deres, for at danne denne Ynglings Hierte og Forstand, og deres Bestræbelser havde ikke været frugtesløse. Vel var Abu Prinds, men desuagtet en af de fuldkomneste Ynglinge.

Allene Historiebøgerne, som man den gang havde i Samarkand, og ved hvis Læsning han ernærede sin Aand, udviklede Tid efter anden denne unge Prindses Hovedtilbøielighed, som foragtede Vellyst og Rigdom. Hvad der meest tildrog sig

sig hans Opmærksomhed i den hele Historie, var de Slag og Seiervindinger, ved hvilken den store Konge Mag-pul-har, og den store Konge Trara-lang, og den store Konge Hio-lam havde erhvervet sig saa udsødeligt Estermæle. Vi Europæer kiende vel ikke engang disse udsødelige Kongers Navne, hvis Noes varede evig: men Samarkands tabte Aarbøger vidste at fortælle meget om dem.

Kort, disse Heltes Bedrifter opflammede en Ild hos den fire og tyve aarige Prinds, som gjorde ham sin Tilstand meget ubehagelig. Han blev Dag fra Dag mere utilfreds med den uvirkel-
somme Noe, hvori han maatte leve, han skildte sig fra Selfabet, og vederqvægede sig i Eensomhed med sine Drømter.

En Aften i Skumringen sad han ganske allene paa en Høi ikke langt fra Samarkand, støttede sig paa en Rolle af de samarkandske Aarbøger, og overtænkte forrigsfuld sin Tilstand, da med eet en ærverd'ig Olding stod for ham. Oldingen bar en lang himmelblaae Dragt, og en hvid Stav. Han havde et skönt sølvfarvet Skiæg, som naaede ham til det gyldne Belte, og hans Ansyn var muntert og venligt.

"Held dig, Prinds Abu!,, sagde Olsingen,
 "du synes at være meget misfornøiet. Hvad
 "fattes dig?,,

"Jeg veed ikke, hvo du er, ærlige Olsing.,"

"Jeg kommer langt her fra, jeg elsker de
 "Befymrede, jeg raader dem, og er taus. —
 "Stig mig, Abu; hvad fattes dig?,,

"Forretninger fattes mig.,"

"Og hvilke Forretninger?,,

"Hvorved man faaer at vide, at der er en
 "Prinds Abu til i Verden.,"

"Men hvor langt vil du da, at dit Navn
 "skal være bekiendt?,,

"So længere, jo bedre.,"

"Altsaa ønskede du, at alle Nationer paa
 "Jorden hørte om dig?,,

"Om det er mueligt, alle.,"

"Men hvorved troer du vel, at bringe det
 "saavidt?,,

"Ved Handlinger, som man taler om.,"

"Formodentlig ved Feltslage, ved Erobrin-
 "ger, ved fangne Konger, og ved undertvungne
 "Nationer?,,

"O,

“O, du har gienneffuuet mit Inderfte. —

“Raad mig: den Ild, som luer i mig, fortærer mig. „

“Staae op! „ sagde Oldingen, og gik dybsfindig frem og tilbage paa Høien med Abu, indtil det var fuldkommen Nat. Abu kunde ikke finde sig i Gestaltens Taushed: men han var fyldt af en vis Tillid og af en vis Vrefrygt, som han endnu aldrig havde følt for nogen.

“Sæt dig! „ sagde Oldingen, da man kunde see alle Stierne; og Abu satte sig sølgagtig ved Siden af ham paa Høien.

“Jeg vil give dig Raad, Abu: afbryd mig ikke. „ blev Oldingen ved, og hævede sin Stav i Veiret. “Den Stierne, du skimter hist en halv Tomme fra Sirius, er saa langt borte fra Sirius, at de Straaler, som i Dag gaae ud fra Stiernen, naaet de i eet Minut gienneffløbe mere end tre hundrede og tredive tusende saar markandske Mile, alligevel først om otte tusende Soleaar kunne ankomme i Sirius, saa at, naar Stiernen engang skulde udsluffes, man først otte tusende Aar efter vilde savne den i Sirius. „

Abu blev forundret, og sukkede.

“Den

" Denne Stjerne, som hedder Haro, „ blev
 Odsingen ved " er en Soel, om hvilken een og halv-
 " tredsfindstyve Planeter dreie sig. Blant disse en
 " og halvtredsfindstyve Planeter er een, som hedder
 " Marr, og har atten Maaner. — Planeten Marr
 " er omtrent ti tusend gange saa stor, som denne
 " Jordklode, og der gives paa samme saa kaldte
 " fornustige Skabninger. De ere kun fivesinds-
 " tyve Alen høie, have kun sexten Sandser, og le-
 " ver blot tre tusende Aar, istæden for at Debo-
 " erne paa denne Stjernes andre Planeter tildeels
 " ere to hundrede Alen høie, have henimod halv-
 " tredsfindstyve Sandser, og leve tyve til tredive
 " tusende Aar. Desuagtet troer de stakkels Mar-
 " rianer, at Verden er skabt for deres Skyld, og
 " paastaae, at Solen, og de atten Maaner, og
 " de halvtredsfindstyve Planeter, og de tusind
 " Millioner Firkjerner, som de kunne opdage
 " med deres fierdingmilslange Rikferter, blot ere
 " dannede, for at oplyse deres Dage og deres
 " Nætter. „

Abu sad, og vovede neppe at drage sin Aande.

" Der gives nogle tusend Nationer paa Pla-
 " neten Marr. De ere endnu alle vilde, men
 " nogle

" nogle deriblant kalde sig kultiverede. Disse kul-
 " tiverede Nationer, som holde sig for det vig-
 " tigste Værk i Skabningen, ere et besynderligt
 " Slags Skabninger. — De udnævne for Exem-
 " pel paa en Dag om Naret dem, som erlægge
 " en vis Summa brune Stene, der ere meget
 " sieldne i Planeten Marr, til privilegerede For-
 " standere for de sexten Sandser, uagtet disse For-
 " standere undertiden mangler alle Sandser. —
 " De have Præster, som skulde forestaae den Evi-
 " ges Tjeneste, og disse dele sig i Præsterne Hedah
 " og Præsterne Heidah. Begge Ord have ingen
 " Mening i disse Folks Sprog, og alligevel have
 " de hele tredive tusend Aar snart forgiven, snart
 " dræbt hinanden for disse Ords Skyld. — De have
 " Love; men der hører eet Aartusend til, at lære
 " disse Love udenad, to Aartusende til at forstaae
 " dem, og ti Aartusende til at forene dem med
 " hinanden — alligevel give de andre Nationer
 " den Titel Barbarer, og holde sig for Skabnin-
 " gens første Værk. „

Abu slugede ethvert af Oldingens Ord.

" Marrianerne have i Tidens Længde samlet
 " sig i store eller smaa Selskaber, og, hvilket er
 " det

" det fornuftigste af dem, ethvert Selskab adly,
 " der en eneste Skabning af deres Art, som man
 " paa Jorden kalder en Konge, og som, naar
 " han troelig vil forrette sine Pligter, er værre
 " faren, end en stakkels Brændehugger. "

Abu drog et dybt Suf.

" Desuagtet har der undertiden været saa
 " kaldte forstandige Skabninger i Planeten Marr,
 " som vilde erhverve sig et udsødeligt Navn, som
 " drog ud med nogle Millioner bevabnede Mænd,
 " for at blive bekendte for alle Planetens Natio-
 " ner, som i deres korte Levetid af et par tusend
 " Aar kun lærte at kiende den ottende Deel af
 " saamme, og som alligevel ødelagde nogle tusend
 " Stæder, som man ingen videre Forbrydelse
 " kunde tillægge, end at de ikke havde været istand
 " til, at fange den Dreng, som opbrendte dem,
 " i det Dieblis han lod sig see for deres Mure, og
 " hængte ham i et Træe. "

Abu saae stift paa Oldingen.

" Meget sielden gives der i Planeten Marr
 " en Konge, som er fornøiet med sit Riges Græns-
 " ser, foragter Estermale og saa kaldte Hestebe-
 " drifter, og umager sig for at være retfærdig og
 " elskværdig. "

Abu

Abu lænede sig paa Armen, og saae til Jorden.

" Af dig, Abu, du som skal arve den tusende
 " Deel af en lille Planet, som er ti tusend Gange
 " mindre end den lille Planet Marr — af dig,
 " som skal adlydes af Skabninger, der kun har
 " fem Sandser, som i det høieste kun er syv eller
 " otte God høie, og som leve blot hundrede Aar —
 " af dig var det besynderligt, om du vilde gjøre
 " dig til Spot for de Genier, der undertiden rei-
 " ser fra et Soelsystem til et andet. Man kalder
 " Planeten Marr Skabningens Daarekiste. Hvad
 " skulde man kalde din lille Planet, om der var
 " Erobrere derpaa? — Gjør Vel, Abu, haands-
 " hæv Retsfærdighed, og vær elskværdig. „

Oldingen forvandlede sig til en skinnende Yng-
 ling, kyskede Prindsen Abu, og forsvandt. —
 Abu saldt til Jorden, tilbød Solens og Planer-
 ternes Skaber, gik tilbage til Samarkand, og
 blev elskværdig i stæden for at blive en Erobrer.

 A n e k d o t e .

 Efter Sturz, 2 Deel. S. 325.

Den afdøde Hertug af Montagu var en menneskekierlig Mand, som inderlig sølede Belgjorens heds høie Værd, og som jagede efter gode Handelslinger, som efter Eventyr. Det lykkedes ham at vedligeholde en usfordærvet Følelse i den store Verdens Kredt, og dog blev han behagelig for alle, fordi han satte ingen Priis paa sine egne Fortjenester, ikke overspændte nogen Dyd, og ved sit milde muntre Lune tildrog sig alles Hjerter.

Kort efter den sidste Mæchenske Fred saae han paa en offentlig Spadseregang en middelaldrende Mand med en ædel Mine, som havde en lustigt dog reenslig Uniform paa, sneg sig bestandig i de eensomste Gange langs Vandet, undertiden stod stille, og løstede sine Øine mod Himlen med en sørgmodig Værdighed. Hertugen sandt snart een, som fortalte ham den Ubekjendtes Historie. Hans Navn, sagde han, er Randal, han er fikt som hans Kaarde, og indhøstede i sidste Krig Saar og Ære i Overflodighed; men ved Reduktion mistede

mistede han sit Kompagnie, som havde kostet ham hans hele Arvepart, og nu er han meget at beklage, om han ellers skiotter om at være det. Han lever i London af Halvdelen af sin halve Gage, for i Nærheden at vente en bedre Lykke, og hans Kone med to Børn sulter med den anden Halvpart i Northshire. Man siger, at han elsker den stakkels Kone indtil Sværmerie, og maaskee gjør hendes Graværelse ham tungsindig. Har den Mand ingen Venner? Jo vist har han, var Svaret, men han styer dem, og omgaaes dem med Tilbageholdenhed og Kulde. Han kalder det en farlig Prøve at begjære Hielp, og vil, som han selv siger, ikke lære at foragte nogen gammel Ven. Nu veed De, Mylord, vedblev han, at man ikke paasøder nogen sine Velgierninger, og at man røber en skæv Tænkemaade, naar Ulykken gjør os stolte. Hertugens Hierte bankede hastigere, og i Diebliffet udkastede han sin Plan. Nogen Tid efter, da just Randal sad i dybe Tanker paa en Bænk i Haven, nærmede Hertugens Kammer-tiener sig, og indbød ham i sin Herres Navn til Gæst den følgende Dag. Randal reiste sig med nogen Bestyrtelse, og som opvaagnet af en Drøm,

3die Bind. N maals

maalde den Fremmede med Dinene, og svarede koldt, at han maatte tage seil af Personen, siden han ikke kjendte Hertugen. Naar De, svarede Tjeneren, er Kapitain Randal af det attende Regiment, saa har jeg Ordre at bede Dem. Got, sagde Randal; jeg begriber det ikke, men jeg skal have den Ære at gjøre min Opvartning.

Hertugen modtog ham allene, og i det han tog ham fortroelig i Haanden, sagde han sagte med en hemmelighedsfuld Mine: De gietter neppe Aarsagen til min Indbydelse, og jeg er uvis om, hvorledes De vil optage min Dristighed. Jeg har ved en Hændelse erfaret, at en ung Dame af mit Bekjendtskab er intet mindre end ligegyldig mod Dem, at hendes Hjertes Nalighed kommer an paa at tale med Dem, og, siden det ikke kan skee hjemme hos Froknenen, saa har jeg gjort mig den uskyldige Glæde, at bringe dem begge sammen her — jeg haaber, at De derfor ikke tænker slettere om mig. — Ved hvert Ord af Hertugens Mund gjorde den ærlige Kapitain store Dine, endelig med et stivt Ansyn og skielvende Underlæbe kom han til at tale. Mylord, sagde han med Værdighed, enten har man Dem eller mig til

Nav

Mar — og vi ere, haaber jeg, ved Gud, ikke
 skabt dertil. Hertugen svarede lige saa alvorlig:
 jeg er en Mand af Ære, Hr. Kapitaen, og hvad
 jeg siger Dem er den rene Sandhed. Her sprang
 Sidedøren op, og Randal saae — sin Kone,
 som stoi om Halsen paa hendes Mand, der stod
 forstenet, og sine Børn, der hangde sig fast om
 hans Knæ, saae op til ham og græd høit, fordi
 disse Uskyldige mistydede Glædestaarerne i deres
 Faders Dine. Hundrede Spørgsmaale giennem-
 krydsede hinanden. "Beed du vel,, — raabte
 Konen; "Hvor kommer I til London?,, spurgte
 Manden. "At Hertugen,, — vedblev Konen,
 "er et Redskab til vor Lykke? — at han skrev
 mig til, saa snart muligt at komme til London,
 fordi min Onkel, som var misforneiet med vort
 Giftermaal, paa sin Dødseng havde — Her er
 Papiret.,, (Det var en Annuitet paa hundrede
 Pund aarlig) — Den ærefærdige omfindelige Ran-
 dal giættede Hemmeligheden, og fulgte den.
 "Ach, Mylord!,, brød han ud — "Lad det
 være got,, sagde Hertugen. "Vi ville drikke et
 Glas paa Onkels Minde.,,

Onkelen var virkelig død, men Testamentet en
 Fabel.

En Vinteraftens Følelser.

Hvor smukt glimre giennem mine frogne Vind-
ver de mange Stierner paa den mørkeblaae Vinter-
himmel i den kolde bidende Lust! Og dette lille
eensomme Kammer, og Gienfkinnet af Flammerne
i Ovnen, som spøgende spille hist og her paa den
hvide Nøg, hvor er dog ikke alt omkring mig her
saa tyst; saa stille. —

Atter en Dag tilbagelagt; og — Gud hvor
kan jeg takke dig — tilbagelagt i Sundhed, uden
Mangel, og forsødet ved mangen glad Følelse;
Men — mangen smertelig havde jeg og —
Jeg gik uden for Byen; Solen spredte Millio-
ner glimrende Funker over de snehvide Mark-
ker og Veie; den skarpe Nordvind stivnede hver
Nerve og hver Sands hævede sig til finere Fø-
lelser. Da kom en Mand, og bad mig om en
Almisse; det isgraae Hoved var blottet, den tørre
visnede Haand strakte ud mod mig; stiv af Kulde
var han neppe istand at fremsøre et par flyn-
kende Ord — den stakkels ullykkelige Mand! mon
han

han efter den skrækkeligste Kamp med Hunger og Kulde, har tilklynket sig saameget, at han nu kan beskytte sig mod den indbrydende Nat. — Ach! ingen varm Gæde, intet lunt Værelse vil vederqvæge ham, ingen varmende Seng modtage ham; under et par gamle elendige Dækkener Kiuler han kummerlig sit forfroene Legeme, og venter under smertelig Gysen lange og forgiæves den velgiørende Søvn, der skal stille hans Smerter og hans Jammer.

Og nu de fuldkommen beklagelseværdige, som ikke have lært det; og hvis Stand forbyde dem, at anholde om deres Medmenneskers Medlidenhed. Der var en Tid da de selv gjorde vel, og nu maae de trygle Belgierninger af andre. — Deres Kamp med sig selv, Kulden som alt mere trænger sig giennem de forraadnede Vinduer i den elendige Boelig — ingen Klæder at beskytte sig med, intet Brænde at varme sig ved; ingen Suppe at styrke sig paa — —

O hvor lykkelige ere I Rige, fordi I have Magt at astørre mangen Taare; kunde dog en Ubekjendts Nøst bevæge blot een af Eder ved denne indbrydende stærke Frost, at see medlidende ned paa

diffe arme Ulykkelige, som uden kraftig Næring, uden tilstrækkelige Klæder, uden vis Boepæl, uden Brænde i den gyseligste Kulde bortsukke Dage og Nætter — som vilde modtage Døden endog i den skrækkeligste Skikkelse, som deres Ven og Belgiorer; O kunde jeg bringe een af Eder til at forskaffe sig en uudsigelig lykkelig Stund ved at afhjælpe hine Medmennekers Nød; — hvor salig vilde da denne Aften være mig! — Skulde dog ved Gud! Enhver være den andens Broder! hvad er da al Klodens Wiisdom? kan ikke et Barn med et eneste Spørgsmaal gjøre den stum; og bringe den til at bekiende hvor indskrænket den er? og Eders Ære og Eders Rigdomme. Gaae til Eders Forsædres Grave! Gaae til Kirkegaardene — der ligge mellem hinanden de modrede Deen, Støv hos Støv, Fornemme og Ulse, forglemte fra Menneſſealder til Menneſſealder! Ja kun Eet i dette Menneſſekliv forgaaer ikke, kun Eet fortærer ingen Forraadnelse, udſletter ingen Evighed: at være sig gode Handlinger bevidst.

Hvor skönt glimre Guds de mange Stierner! hvor stille, hvor høitideligt er dog alt omkring mig her! Men I mine Brødre, I Trængende! jeg er for arm til at hielpe Eder — Gud trykke Eders Pine til.

Spa:

Spadsferegangen, eller om Penge.

Træt af et Arbeide, jeg gierne havde fortsat, fordi jeg er saa lykkelig, at gjøre mine Forretninger til min Fornøielse; trængte jeg, for at adsprede mig, igiennem en Mængde af mine syffelsatte Medmenesker, af hvilke de fleste skulde være uendelig meget lykkeligere, hvis de ved deres Arbeide søgte det ædlere Diemed, de sigte til: om de derved saae et bedre Maal for sig, end at vinde Penge; Jeg kommer endelig i den frie Lust; drager Nande, vederqvæger mig ved Synet af den skionne Natur, og befinder mig ved et lidet Landgods der tilhørte en Borger, som ved Arbeid og Flid var bleven en formuende Mand.

Han var just i færd med at lade sit Gods forskionne; og stod der i mine Dine en Mand, der ikke skulde bytte sit Lod bort for en Gyrestes. Jeg tænkte her er en Lykkelig; han har ved redelig Arbeide, som allerede var Glæde for ham, forhvervet sig den Glæde at leve uafhængig, og ved beskednen Nydelse af sin Lykke ogsaa at forøge

andres. Jeg taler til ham; jeg tænker at gjøre ham endnu mere glad, ved at fortælle ham hvad jeg sølte ved hans Lykke; Det er en kostbar Fornøjelse, sagde jeg ham — at nyde hvad man har erhvervet, at forskionne hvad man har frembragt, og at herse sine Eiendomme, som en god Tyrste i sit Land. Men jeg mærker snart, at jeg har talt Hebraisk for Manden. Nei Herre! sagde han, jeg sveder her ganske forstræffelig, for at see til at mine Folk arbejde; hvis man ikke bestandig er om dem bliver der intet gjort, og Daglønnen er spildt. Imidlertid kommer een til os, som Manden kan vinde et par Styver fra; han forlader sine Arbeidsfolk, og jeg gaar videre og tænker: hvor lykkelig ville ikke denne Mand være, hvis han i det han foretager sig, saae paa mere end Pengene, som kan vindes eller tabes derved, hvis han tydelig forestillede sig, her fremstaaer efter din Befaling, Orden, Symmetrie, Skionhed; hvis han sølte ved ethvert Snit, som hans Arbeidere gjorde i et Træ: nu er atter en guddommelig Skabnings Fuldkommenhed forstorret; hvis han tænkte naar han betalte sine Arbeidsfolk: Nu har du bidraget til at et Menneſke, skabt til Arbeid og Glæde, har været virksom en heel Dag, at han har brugt sine

Kræf-

Kræfter til at vedligeholde sin Sundhed; at han er bleven beskyttet for de traurige Følger af Lediggang; at han med Kone og Børn glad kan førtære sin Aftenmad; at han, i Haabet om ny Fortieneste for næste Dag, hvormed jeg lader ham gaae fra mig — kan sove roelig, betrygget ved mig mod Mangelsens kvalende Sorger.

Jeg gaaer nogle Skridt længere frem, jeg finder en Nebflager, som munter løber frem og tilbage paa sin Bane og gjør Snorer; det er moersomt, sagde jeg til denne, at være idelig i Bevægelse, at indaaende reen Luft, have en skøn Udsigt for sig, og en klar Himmel over sig, som smiler Glæder ned til os; at forrette et Arbeide, som skaffer Siel og Legeme varig Sundhed, og nytter andre Mennesker; Ja Herre det gaaer saa an, siden man er fordømt til Arbeide, at man dog kan vinde et par Skilling derved; Denne forstaaer dig ikke heller, tænkte jeg og gik videre.

Halvtredsindstyve Skridt fra Nieberbanen kommer jeg til et prægtigt Lysssted; dets Eyer sneg sig i dybe Tanker mellem en Allée af blomstrende Linde og en speilklar Bæk, som oplivede den skønne Egn. Denne er dog vel ikke blant de Fordømtes Tal, tænkte jeg; hvorvel hans sværmeriske

Gang sønes næsten at forkynde mig det. Jeg taler til ham, jeg priser hans Have, hans Kone, hans Lykke; lykønsker ham med de glade Timer, han kan tilbringe med at gjøre vel; han trækker paa Skuldrene, seer paa mig med den Medlidenhed, som en godhiertet Digt ytrer mod et Menneske, som ikke er rigt, og siger: gode Mand! hver Dag har sin egen Plage. Saa, saa! svarte jeg ham, gjorde en Reverenz, gik videre og tænkte: atter en Ulykkelig, fordi han i alt seer intet andet end Penge. Enhver Dag sin egen Plage! for ham, for hvem ethvert Dieblis maatte have sin egen Glæde; hvis han havde lært at øse af Glædens udtømmelige Kilde, ved hvilken Forsynet har sat ham; hvis han havde lært at se, hvordan ethvert af den rige Mands Skit kan lade Roser fremspire, hvor ofte han gjør det, uden at vide deraf, hvorledes han end mere vilde gjøre det, hvis han ved enhver Udgift han gjør, tydelig fornem hvor stor den Glæde er, at forminske Elendighedens Maa! blant sine Medmennesker; at formere Mængden af det gode og skønne i Verden; kort, hvis han var istand til at nyde Livet, som en vis Mand nyder det; hvis han ikke var vant til, lig den gemene Mand, at see alting skilt i Guldets traurige Sloer.

En høi Stemme, som fordrede en Alniffe, gjorde Ende paa mine Betragtninger. Jeg seer et Menneske for mig, som bleg, mager, hentorret slæber sig frem; jeg forskrækkes da jeg bliver vaer, at denne Ulykkelige er een af mine gamle Skolevenner; jeg giver ham, hvad han forlanger af mig, trøster ham, og før jeg er istand til at eftertænke dette traurige Optrin, befinder jeg mig for Vindverne af Kroen, hører et vildt Skrig, og seer en Mængde Folk af den lavere Klasse, som bortsvire de saa Skillinger, de har havt tilovers Ugen igiennem, som skulde lette dem Sygdoms, Uformuenheds og den høie Alders Besværligheder. Gud! atter Mennesker, som ere ulykkelige, eller skulde blive det, fordi man i deres Ungdom ikke har bibragt dem rigtige Begreber om Penges Værd og deres Brug. Disse ere endnu ulykkeligere ved at nyde, end hiine ved ikke at nyde.

Jeg tilbragte den øvrige Dei med at eftertænke de Menneskers ulykkelige Skiebne, som snart gjøre for lidet og snart for meget af Penge. Og hvoraf maane dette vel komme, tænkte jeg, uden af Mangel paa fornuftig Underretning om denne tvetydige Tings Natur, som mere er noget ved det
den

den betyder, end ved det den er? Vilde vi altsaa forberede Mennesker til en viis og lykkelig Brug af Livet: saa maae vi lære dem, ved ethvert Arbejde, ikke saa meget at see paa Pengene, som kun tjenes derved: som paa den Glæde, der er forenet med Arbejdet, medens man forretter det; og paa den, som vi skulde nyde, naar det bliver tilendebragt; og endog ved denne Glæde maae man ikke saa meget see paa det physiske, paa det der mætter vore Begierligheder, og smigrer Lidenstaberne; som paa det der er sædeligt i den, det som tilfredsstiller den høiere Trang, gjør vore Medskabninger lykkelige, avler Fuldkommenhed i og omkring os. — Mennesket, som under Arbejdet blot tænker sig den Løn, han vil faae naar det er fuldbragt; er en elendig Slave, der kun seer Astenen i møde, og for hvem Dagens Glæder ere besværlige; Bygmesteren, som, imedens han opfører et Tempel, blot tænker paa Belønningen, er en ussel Dagleier, en Idiot, der ikke kiender sin Stands kostbare Glæder. Hvor lykkelig vilde han ikke være, om han ved enhver Steen, som blev spiet til hans Bygning, nød den høiere Grad af Fuldkommenhed, efterhaanden som den udviklede sig; om han saae med Velbehag

behag den Duelighed, som enhver af hans Arbejdere lod see derved, og den Velstand der har sin Oprindelse deraf, fordi saa mange Mennesker der finde Næring og Beskæftigelse; om han ofte med menneskevenlig Vellyst tænkte paa den Fornøielse som Mennesker giennem mange Aarhundrede vil have i hans Værks Betragtning; og med en andagtsfuld Henrykkelse paa den Underviining, den Trøst, den Opbyggelse, den Opmuntring til Dyd, som saa utallige skulle finde der; paa den Lykjalighed der vil flyde deraf for Esterverdenen.

Der er ingen Forretning i Livet, der, betragtet fra slig Synspunkt, ikke kan blive en Kilde til de kosteligste Glæder. Og at danne de tilkommende Mennesker til slig Tænkemaade, anseer jeg for en af de vigtigste Forpligtelser for enhver, hvis Lod det blev at opdrage og undervise Mennesker. Spiren dertil ligger i enhver Siæl; en dunkel Følelse derom er stedse virksom i ethvert Menneske. Den største Velgierning en Opdrager kan bevise sine Lærlinge, er at udvikle den, at styrke den og at bringe den til at seire stolt over alle Bindelsens smagløse Følelser.

E m i l i e .

Emilie mistede allerede i sin spædste Barndom en om Fader, og blev derved allene overladt til en slet Moders Opdragelse. Denne tumlede omkring i Verdens Fornoielser, og overgav Emilie under en Fransøses Opsyn, hvilken hun trolig anbefalede, ikke at spare nogen Tugtelse paa hendes Datter. Dette, men forresten intet, iagttog hun paa det næieste, hun behandlede den stakkels Pige paa det grysomste, og forestillede hende altid for Moderen som en haardnakken, slem Pige. Emilie var intet mindre end dette, hun besad med det blødeste Hjerter den fineste Forstand, saae, at hun stæete Uret, men bar sin Ulykke med største Taalmodighed. Hun følte Trang til Forretninger, og til at stille sin Videbegierlighed, thi ingen gav hende nogen Undervisning. Hos Moderen torde hun ikke besvære sig over hendes Fransøse, thi denne formaaede alting hos hiin, og ikke allene, at hun blev straffet af hendes Moder, udsatte hun sig

sig endog for hendes Fransøses flette Behandling; der blev altsaa intet tilbage for hende, end at hun bar alting taalmodig, og søgte at sorøge sine Kunder. Staber ved de Ting, som vare omkring hende, og ved nogle faa Bøger.

Ved den Tid, at Emilie var ni Aar gammel, kom en Ven af hendes afdøde Fader, som tillige med hendes Moder var sat til hendes Formynder, for at besøge Emilies Moder. Han havde alt for længe siden hørt, at Emilie blev saa slet behandlet af sin Moder, og nu kom han just i den Hensigt, at underrette sig selv noiere om Sagen. Hans første Spørgsmaal var efter hans Myndling; Svaret derpaa kan man let slutte sig til. Moderen beskrev hende som en dum haardnakken Pige, som intet vilde lære, og lod alle gode Formaning-
ger gaae hen i Vinden.

Emilie blev hentet, men hun modsagde aldeles hendes Moders Beskrivelse. Man sporede vel en Frygtsomhed og Tilbageholdenhed hos hende, men ethvert Træk i hendes Ansigt viiste, at dette var en Folge af en slet Opdragelse, men ikke af Mang-
gel paa Forstand. Formynderens Kone, som ogsaa var tilstede, udbad sig Tilladelse af hendes Moder,
at

at beholde Emilie til Selskab, saalænge hun blev der. Moderen gjorde vel mange Invendinger herimod, men hun maatte give efter for denne gode Kones Bønner. Nu blev det hende under Trusel af den strengeste Tugtelse forbudet, at sige hendes Formynder eller hans Kone noget, som angik hende.

Emilie var nu daglig hos hendes Formynder eller hans Kone, men hun vilde aldrig tale, men græd bestandig, naar de spurgte hende om et eller andet. Allene den kierlige Opsørsel gjorde hende dristig, og snart talede hun uden nogen Tilbageholdenhed, hun fortalte den flette Opdragelse hun fik, og den slaviske Behandling, hun daglig var underkastet, deels af hendes Moder, deels af Fransøsen, og glædede sig ret inderlig, at hun havde fundet nogen, der havde Medlidenhed med hende. Hun kom næsten aldrig fra hendes Formynders Side, saa at han besluttede at tage den stakkels Pige til sig.

Formynderens Afreise var nu bestemt, og nu feilede kun Tilladelse fra Moderens Side, thi Emilie var strax villig. Han besluttede altsaa en Morgen at gaae ned til Emilies Moder, og bede hende

Hende om Tilladelse dertil. Men her fandt han ingen Bønshørelse, hun gjorde saa mange Undskyldninger, og var paa ingen Maade at bevage dertil. Endelig bad Formynderen kun om nogle Dage, dette kunde hun ikke afslaae, hun gav fiorten Dages Tilladelse, men ikke en Dag længer, og med det Løfte, at bringe hende tilbage til bestemte Tid, reiste de bort med Emilie. —

Emilies Formynder havde en Datter, en
 Pige omtrent paa Emilies Alder, denne gjorde
 hun sig snart bekiendt med, tog med megen Op-
 mærksomhed Deel i de Læretimer, hiin havde, og
 søgte sig saa lykkelig, at hun med Forfrættelse
 tænkte paa Hjemreisen.

De fiorten Dage vare forløbne, og Emilies Moder sendte en Vogn, som skulde afhente hendes Datter, men nu betiente Formynderen sig af sin Nettighed, han sendte Vognen tom tilbage, og frev Moderen sit hele Hjertes Mening til. Hun for-
somte, (sagde han blant andet) sin Datters Op-
dragelse, han vilde altsaa, da hans salige Ven
havde betroet Emilie til ham, ogsaa sørge for hende.
Moderen blev næsten rasende herover, og
gjerne havde hun begyndt en Proces, naar hun
3die Bind. O havde

vidst med sig selv, at hun havde en retfærdig Sag; Tid efter anden glemte hun aldeles sin Datter, og endelig samme ofte med al barnlig Uresfrygt og Agtelse skrev hende til, vordigede hun hende dog sielden et Svar. Hun overgav sig endelig til en listig Bedrager, som søgte at vinde hendes Tilbeielighed, og ægtede ham.

Emilies Formynder havde en meget riig Onkel i Provintsen, efter hvilken han haabede eensgang at arve alting; fra ham kom usformodentlig et Brev, hvori han bad, at de saasnart mueligt vilde komme til ham, da hans Helbred daglig blev slettere, og han troede at ende sine Dage. Saa ont det endog gjorde ham, at skilles fra Emilie, saa maatte han dog, naar han ikke vilde frasige sig en god Arv. Han besluttede derfor at sætte Emilie i Kost i Residensen. Emilie reiste derhen, og hendes Formynder med sin Familie gav sig paa Veien til sin Onkel. Strax efter Emilies Ankomst til Residensen fik hun et Brev fra sin Moder, hvori hun forestillede hende, at hendes slette Helbred tillod hende ikke at komme meget i Selskab, og at hun behøvede hendes barnlige Væstend hjemme. Emilie, som alt for
vel

vel kiendte en Datters Pligter, forsømte intet Dieblisk at opfylde hendes Moders Ønske. Hun glædede sig, at kunde give hende Beviser paa sin barnlige Kierlighed, og troede derved igien at erhverve sig hendes moderlige Kierlighed og Bevaargenighed. Efterat hun altsaa havde meldt det for hendes Formynder, reiste hun til sin Moder. Man skulde nu have troet, at Emilies Moder havde de beste Hensigter; men langt fra. Hendes Mand havde bestemt i sit Testamento, at naar Emilie skulde giøres, ti Tusinde Rigsdaler skulde udbetales hende paa hendes Bryllupsdag; men døde hun ugiort, skulde Pengene falde til Enken. Disse Penge vilde hun nu gierne gjøre sig til Nytte, medens hun endnu levede. Emilie saae got ud, besad Forstand og Formue. Derfor frygtede hun, at der let kunde indfinde sig en Elsker hos hende i Residenten. Men naar hun havde hende i Huset hos sig, skulde hun nok unddrage hende fra Verdens Pine, og anvende Pengene til sit eget Brug; og hendes Omstændigheder vare og saaledes beskaaffne, at hun havde meget lidet tilbage.

En Tidlang førte hun sig og saa vel op imod sin Datter, at denne holdt hendes nærværende ind-

Frænkede Levemaade for en Følge af hendes Forsødelighed, men ikke af hendes astagende Formue, hendes kjerlige, taknemmelige Hjerter gik endog saa vidt, at hun frivillig tilbød sin Moder det halve af hendes Formue. Hendes Moder takkede hende meget derfor, og forsikrede hende, at det ikke skulde være hendes Skade, thi hun havde endnu en anseelig Kapital staaende hos et sikkert Huus, som hendes Mand ikke vidste af, og som hun havde tiltænkt hende efter sin Død.

Mens dette gik for sig, kom en Godseiers Søn der af Nabolauget tilbage fra sine Reiser, denne saae Emilie i Kirken, hendes andægtige Opførsel og hendes udvortes Skønhed indtog ham saa meget til hendes Fordeel, at han ønskede at være nærmere bekendt med hende. Men saa let det endes og er at gjøre Bekendtskaber paa Landet, saa vanskelig var det her, Huset var altid lukket.

Emilies gode Hjerter kunde ikke see nogen af hendes Medmennesker lide, hun meddeelte enhver, der bad hende om en Gave, efter sine Omstændigheder, og var mangen fattig Families Forsørger i Landsbyen. Der var ogsaa den Gang en fattig Mand sammentrædt, som Emilie under-

tiden

tiden besøgte, og rigelig understøttede. Den Gamles Hytte laae ikke langt fra Veien, som førte til Gaarden, hvor Godsseierens Søn boede. En Morgen gik hun ligeledes til den Gamle, for med egne Hænder at række ham sine Belgierninger. Det unge Menneske kom just travende dertil paa sin brune Hingst, da Emilie vilde gaae ind af Døren. Han kiendte hende i Diebliffet, steg af Hesten, bandt den, og fulgte hende i den usle Hytte. Hun vilde undflye, men han bad hende dog at unde ham en kort Samtale, og Emilie maatte blive, vilde hun ikke handle mod Belangstændighed. Hendes beskedne og fornuftige Svar henrykte den unge Mand, og hans Beundring blev endnu mere forøget derved, at den Gamle efter hendes Vortgang brød ud i høie Pontaler over den velgiørende ædle Dige. Den unge Mand besluttede strax at begiere hende af sine Forældre, fordi han ønskede sig en Kone, som saa aldeles stemmede overens med hans Tankemaade. Efterat han havde givet den Gamle nogle Gaver, reed han hjem med et glad Herte.

Emilie, som ikke var sig nogen Forbrydelse bevidst, fortalte hendes Moder alt hvad der var

foresaldet; Moderen anstillede sig meget bestyrtset derover, skildrede den unge Mand, som en vellystlig Forfører, hun alt længe havde kiendt, og forbød hende al videre Bekiendtskab med ham. Emilie besluttede ogsaa nøie at følge hendes Moder.

Den unge Mand lod sig engang efter den anden melde, men blev altid afvøist under forskjellige Forevendinger, endelig overraskede han dem uanmeldet. Emilie maatte strax gaae bort, saasnart han kom ind, og Moderen modtog den unge Mand med al tilsyneladende Agtelse. Da de sædvanlige Komplimenter vare forbie, spurgte han strax efter hendes elskværdige Datter; som et ædelstænkende ungt Menneske troede han ikke at have noget at frygte, og tilstod ganske aabenhjertig for Moderen sin Tilbøielighed. Moderen takkede ham paa det forbindeligste for den Ære han beviste dem, ansaae det for en stor Lykke for sit Hus, naar hun ikke troede, at han vilde være hoist ulykkelig med hendes Datter. Hun tilstod ham, at hendes Datter ellers var en god Pige, men at hun en Tidlang havde saadanne hestige Anstod af Tungsindighed, som næsten grændsede til Miserie, og just nu var hun i en Tilstand, at hun ikke kunde lade sig

see

see af nogen. Hun bad ham ikke at aabenbare det for nogen, men ham vilde hun fortroe det, fordi hun i sin Samvittighed holdt sig forpligtet dertil. Den unge Mand blev ganske uden for sig selv over denne Esterretning, og Moderen glædede sig inderlig over hendes vellykkede Projekt.

Det syntes ham ganske utroeligt; imidlertid da hans gode Hierte ikke tiltroede nogen, men mindst en Moder saadan Ondskab, tvivlede han ikke derpaa. Han erklyndigede sig om Familien, og hørte meget usfordelagtigt om Moderen. Ibland andet hørte han ogsaa om Emilies Onkel. For nærmere at lære at kiende denne retskafne Mand, besluttede han, da han desuden behøvede Adspredelse, at reise til ham, og klage ham sin Skiebne.

Han kom derhen, blev vel optaget: men Formynderen forundrede sig meget over den forfærdelige Ondskab. Han besluttede, at gjøre alt for at knytte et lykkeligt Vaand, og foretog sig, at reise tilbage med den unge Mand. Dette skedte. Han overraskede Emilie til Moderens største Forstræffelse, men til Emilies største Glæde. Emilie havde vel Tilbøielighed for den unge Mand, men hendes strenge Lydighed mod hendes Moder qualte enhver

Tanke om ham. Hun nægtede det i Begyndelsen selv, indtil Formynderen aabenbaredede hendes Moders flette Opsørsel for hende. Himmel! sagde hun, er det mueligt, at en Moder kan gjøre det, da jeg som Barn aldrig har tabt mine Pligter af Sigte? Hun tilstod nu sin Tilbøielighed for den unge Mand, og bad hendes Formynder at betage ham denne Wildfarelse, at hendes Families Skam derved kunne tilintetgjøres. Hendes Formynder tog hende med paa sine Godser, og Emilie efterlod et Brev til hendes Moder, hvori hun ikke gjorde hende den mindste Vebreidelse; hun beklagede vel hendes flette Tankemaade, allene hun gjorde hende ikke paa nogen uanstændig Maade den mindste Uret. Emilies Formynder forenede begge de unge Elskende efter saa Maaneder ved et lykkeligt Egetskab. Efter nogle Aar havde hendes Stedsfader gandske tilsat Resten af hendes Moders Formue, og da han saae, at der var ikke meer at vente, forlod han hende, efterat han i Forveien havde skaffet alle Juveler, Sølvtoi, og hvad der ellers var af Værdie, af Veien. Forladt af hele Verden, berøvet alle Livets Nødvendigheder, og sig selv sine flette Handlinger bevidst, stulke hun sig for Verden i den usleste Landsbyehytte, og meest for hendes

Dat:

Datters Dine. Emilie var utrøstelig over sin Moders Tab, thi, uagtet al Efterspørgsel, kunde hun ingen Efterretning faae om hende. Endelig fik hun det at vide. Med største Glæde tog hun selv hen til det Sted, hvor den Elendige levede; her laae hun paa et Straaleie, kunde neppe staa hendes Nøgenhed, og var ganske udmattet af Sult og Sygdom.

Kierlig rakte hun hende Haanden, beklagede med et rørt Hierte hendes Elendighed, og gjorde strax Anstalt, at hun blev ført til hendes Gods. Hun lod strax hente en duelig Læge, pleiede hende selv, og gjorde alt, hvad der kunde bidrage til hendes Helbredelse. Hun kom og virkelig saa vidt, at hun var fuldkommen helbredet. Hendes Sindssorandring glædede den gode Emilie overmaade, thi med inderste Hiertes Rørelse angrede hun alle sine begangne Daarligheder, og blev nu et Mønster for Dyd. Saaledes henlevede Familien endnu sex Aar i Ro og Glæde, da Moderen døde, og Emilie græd bittere Taarer ved hendes Grav.

O! gode Emilie, maatte dog alle, som læse dette, følge dit Exempel, da vilde ogsaa Velsignelse hvile over dem, saa vilde de kunne glæde sig over hine herlige Belønninger, som du engang har at vente.

Fornøielse.

(Efter Dr. Goldsmiths Essays, III Ess.)

Naar jeg betænker den ærgierrighedsfrie Stilhed, hvori jeg hendrog den tidligere Deel af mit Liv paa Landet, kan jeg ikke undgaae at føle nogen Smerte i den Tanke, at disse lykkelige Dage aldrig mere vende tilbage. I hiin Uddragelse fra Verdens Tummel syntes al Naturen i Stand til at meddele Forlystelse. Jeg gjorde da ingen Forfinelse paa Lykkeligheden, men kunde forlystes ved de plumpeste Ytringer af Bondelystighed, troede mørke Taler det høieste af hvad menneskelig Bittighed kunde frembringe, og Sulelege den fornøieligste Maade at hendirve en Aften paa. Lykkeligt! om saa behagelig en Forblindelse kunde stedsse vedvare. Jeg finder, at Alder og Kundskab hielp alleene til at forsure os vore Anlæg. Mine nærværende Nydelser kan være mere forfinede, men de ere og uendelig mindre glædende. Den Glæde, den bedste Skuespiller giver, kan paa ingen Maade lig-

nes

nes med den, jeg har sølt ved en Landsbye-Pudsma-
ger, som efterabede en Præken af en Kiælling i de
hernhutterske Forsamlinger. Den rareste Sangers
Musik er Mislyd mod det, jeg sølede ved en gam-
mel Kiællings ved sin Langaleeg, naar hun sang
mig i Graad ved Axel Thorsens og Skion Volds-
borgs eller ved Torkild Trundesens Viser.

Skribentere af enhver Alder have forsøgt at
vise os, at Fornøielsen er i os selv, ikke i de Gien-
stænde, der tilbydes os til vor Fornøielse. Er Gie-
len lykkeligen stemt, saa bliver enhver Ting i Stand
til at more os, og Misfornøielse vil blive os en
næsten navnløs Ting. Hvad der forekommer pas-
ser os forbi, ligesom Figurerne i en Herelygte;
nogle kan være forkeerte, andre ilde anbragte, men
ingen uden en Nar bliver derfor arrig paa ham,
som forestiller os Herelygten.

Jeg erindrer at have seet en Slave i en Fæst-
ning i Glandern, som syntes aldeles ikke rørt over
sin Forsatning. Han var slaaet til en Krøbling,
hæslig tilredet, og i Lænker, var tvungen til at
slæbe fra Dagbrækningen til den mørke Nat, og
domt dertil for Livstid; og dog med al denne Til-
syneladenhed af Elendighed sang han, vilde have
dand-

dandsæt, dersom han ei havde manglet et Veen, og syntes den overgivne og lykkeligste Mand i heele Garnisonen. Hvilken practisk Philosoph var ikke dette! en lykkelig Helbreds Forsatning understøttede Philosophien, og Klont, som det saaes, uden al Visdom, var han virkelig en vis. Ingen Læsning eller Studering havde bidraget til at oplosse Hjeriet i det Zeeland omkring ham. Enhver Ting gav ham en Leilighed til at være glad; og Klont somme, for hans Ufølsomhed, troede ham galen, var han en saadan Daare, som Philosopher skulde ønske at efterligne; thi al Philosophie bestaar jo dog ene i at forcere Lyksaligheds Hansdelen, naar Naturen synes at nægte Midlerne dertil.

De, der, ligesom vor Slave, kan sætte dem selv hen paa den Side af Verden, hvor enhver Ting viser sig os i et fornøieligt Lys, ville ved alt hvad der forekommer finde noget, der vækker godt Lune hos dem. Den bedrøveligste Tildragelse, bedrøvelig enten for dem selv eller andre, kan ei give dem nogen ny Smerte; den heele Verden er dem en Skueplads, paa hvilken der allene spilles Comedier. Al Hestevesenets Tummel, eller Vergier-
righe-

righedens Sværmen, tiener allene til at forhøje Optrinets Naragtighed, og gjør Pudseerligheden løierligere. De søle, fortsagt, saa liden Kummer ved deres egne Elendigheder eller ved andres Klager, som en Bedemand, skönt klædt i sort, søler Sorg ved en Begravelse.

Blant alle de Mænd, jeg nogen Tid læste om, besad den bekiendte Cardinal Retz denne Temperaments Lyksalighed i den allerhøieste Grad. Da han var en Mand af Verden, og foragtede alt det, som bar Philosophiens pedantiske Udseende, saa hvor Fornøielse var tilfals, der var han i Almindelighed den første til at drive den op. Han var en almindelig Beundrer af det smukke Kion, men naar han fandt en Dame grusom, saa forelskede han sig i Almindelighed i en anden, af hvilken han ventede en gunstigere Modtagelse; dersom ogsaa hun forkastede hans Bestræbelser, saa tænkte han dog aldrig paa at unddrage sig til Orkener, eller hensmægte i haabløs Kummer. Han overrydede sig selv, at isteden for at elske hiin Dame, indbildte han sig allene, at han havde elsket hende, og saa var alting godt igien. Lykken viiste ham sit vredeste Ansyn, og han faldt tilfældt i sin dødeligste Fiendes, Cardinal

Mazarinis Hænder (da han meget strængt blev holdt fangen i Fæstningen i Valenciennes) saa forsøgte han aldrig paa at bære sin Ulykke med Wiisdom eller Philosophie, thi han gjorde ingen Fordring paa nogen af Deelene. Han loe kun over sig selv og sine Forsølgere, og syntes uendeligen fornøiet med sin nye Forsætning. I dette Elendighedens Opholdssted, skiont udelukket fra sine Venner, skiont nægtet al Forlystelse, ja endog Livets Bequemmeligheder, blev han stedse i godt Lune, loe ad alle sine Fienders smaa Foragt, og drev den Spøg saa vidt, at han hævnede sig ved at skrive sin Fængsels slutters Levnet.

Alt hvad den Stoltes Wiisdom kan lære ham, er at blive halstarrig og trodsig under Ulykken. Cardinalens Exempel vil vise os, hvorledes man kan være ret lystig under den højeste Modgangs Kaar. Det gjør intet til Sagen, om vort gode Lune af andre bliver gjort til Følesløshed eller endog Dumbhed; det er Ulyksalighed for os selv; og ingen uden en Nar vilde maale sin Tilfredshed, efter hvad Verden tænker derom. For mit Deel gaaer jeg aldrig forbi nogen af vore Fængsler, hvor Gielbsfanger ere indsluttede, uden at jeg

fosler nogen Misundelse over den Lykke, som stedsse disse Folk have nydt i Forveien, da de have glemt denne Verdens Omsorger ved at være fastede ud fra dens Vergierrighed.

Det lykkeligste Tiog, jeg nogensinde har kendt, var blant disse godhiertede Kreaturers Antal, om hvilke man siger, at de ikke skader nogen uden sig selv. Naar han geraadede i nogen Fortrædelighed, saa pleiede han kalde det, at see paa Livet. Sik hans Hoved et Knups af en Strandkædet, eller hans Lomme blev pillet af en Lommevov, saa trøstede han sig ved at fortælle Tildragelserne i den forstes sande Natrostone, eller i den sidste pynteligere fine Svog. Ingen Ting gik ham unyttig bort. Hans liden Opmærksomhed paa Pengesager opbragte hans Fader saaledes, at alle hans Benneres Forbønner for ham vare frugtesløse. Denne gamle Herre laae paa sin Sottesæng; den heele Familie, og deriblandt ogsaa Richard, stod rundt om ham. — "Min anden Søn Anders, sagde den døende "Gnief, efterlader jeg mit hele Gods, og beder "ham være sparsom.," Anders, som Skif er ved sig Leilighed, bad Himlen forlange hans Liv og Helbred, til selv at bruge og nyde det. — "Jeg
"ander

" anbefaler Simon, min tredie Søn, til sin æls-
 " dre Broders Omsorg, og efterlader ham for sig
 " selv Tyve Tusinde Rigsdaler. „ — " Al Fa-
 " der, „ raabte Simon (sikkerligen meget bedrø-
 " vet) "Himlen give Dem Liv og Helbred til selv at
 " bruge dem! „ Omsider vendte han sig til den
 " arme Richard; " Hvad dig angaaer, sagde han,
 " saa har du altid været en slem Hund. Du bli-
 " ver aldrig god; du bliver aldrig rig; jeg efters-
 " lader dig en Mark til at købe dig en Strikke
 " for. „ — " Al Fader, „ raabte Richard, uden
 " at bevæges; " Himlen forunde min Fader Liv og
 " Helbred til selv at bruge den. „ Det var al-
 " den Bedrøvelse, som Lykkens Tab forarsagede
 " dette tankeløse uforsynlige Kreatur. Desuagtet
 " oprettede en Morbroders Omhed denne hans Fa-
 " ders Haardhed; og min Ven er nu ei allene over-
 " ordentlig vel til Mode, men ogsaa i ret god For-
 " mues Forsatning.

Ja, lad Verden strige over en Bankerottes-
 rer, som viser sig paa Val; over en Forsatter,
 som leer ad Publicum, der kalder ham en Dos-
 mer; over en General, som smiler ad Pøbes-
 lens Bebreidelser, eller en Dame, som beholder

sit gode Lune Forhaanelfer til Trods; men faadan er
 den viſeſte Maade, ſom nogen af os kan opføre ſig
 paa. Det er ſikkerligen bedre, at ſætte Adſpredelſe
 imod Kummerens Følelſe, end at gribe Fornuftens
 eller Standhaſtighedens Vaaben, for at ſtandſe
 den: Ved den forſte Maade glemme vi vore Elen-
 digheder; ved den ſidſte ſkirke vi dem blot for an-
 dre. Ved at kæmpe mod Ulykken ere vi viſſe
 paa, at oprive et eller andet Saar i Kampen;
 men en ſikker Maade til at løbe af med Seieren,
 er at løbe af Veien.

Den fornøiede Elendige.

(Taget af Dr. Goldsmiths Essays XXIV.)

Ingen Sagttagelse er mere almindelig og tillige mere sand, end at den ene Halvdeel af Verden er uvidende om, hvorledes den anden Halvdeel lever. De Stores Ulykker drages frem for at tildrage sig vor Opmærksomhed; de forstørres med declamatoriske Toner; og man raaber paa heele Verden, at den skal komme og gabe paa de ædle Lidende: de Store vide under deres Elendigheders Bægt heel vel, at adskillige andre sympathisere med dem i deres Kummer; og de have paa eengang Beundring og Medlidenhed til Trøst.

Der er intet høimodigt i med Række at bære Ulykker, naar heele Verden seer paa een. Mennesker under saadanne Omstændigheder ville spille tapre, endog af Forsængeligheds Bevæggrunde; men den, som i Mørkheds Dal kan trodse Modgang; den, som uden Venner til at opmaade, uden Bekjendtere til at ynke, eller endog uden Haab til at lindre sine Ulykker kan opsøge sig med Roelighed

hed

hed og Ligegyldighed, den er virkelig stor. Enten han er Wonde eller Hofmand fortjener han Beundring, og burde fremstilles til vor Efterlignelse og vor Erbødighed.

Naar de ringeste Ubehageligheder, de Store undergaae, ophøies til Elendighed, naar Tragedien udbasuner deres Lidelser i alle Veltalenhedens Tropper, saa gives der slet ikke Rgt paa den Fattiges Jammer; og dog undergaae Mennesker af de lavere Folkelasser mere virkelig Kummer paa een Dag, end de i mere ophøiet Stilling lide i deres heele Liv. Det er ubegribeligt, hvilke Vanskeligheder de ringeste af vore Soldater og Matroser udstaae uden Murren eller Engstelse, uden bitter Klage mod Forsynet, og uden at raabe deres Jevnliges frem, for at undres over deres Uforsagthed. Enhver Dag er for dem en Elendigheds Dag, og dog gienneengaae de deres haarde Skiebne uden Klynken.

Med bitter Haanhed hører jeg en Ovid, en Cicero eller en Rabutin klage over deres Ulykker og deres haarde Skiebne, da deres største Kummer var den, at være ude af Stand til at besøge en vis Jordplet, til hvilken de daarligen havde sættet

en Lyksaligheds Idee. Deres Jammer var Fornøielse, i Ligning mod hvad den eventyrlige Arme hver Dag udstaaer, uden at murre. De aad, drak og sov; de havde Slaver at opvarte dem; og vare trygge for Livets Ophold; medens mange af deres Medskabninger ere nødte til at vandre uden Ben til at trøste eller hielpe dem, ja endog uden Skierm mod Vind og Veir.

Jeg er bragt paa disse Betragtninger derved, at jeg af en Hændelse for nogle Dage siden mødte en fattig Karl, hvilken jeg havde kiendt som Dreng, nu klædt i en Matrostrøie, tiggende ved en af Udkanterne af Byen, og humpende paa et Træeben, jeg kiendte ham som en skikkelig og vindskibelig Dreng paa Landet, og blev nysgierrig for at vide, hvad der havde bragt ham i hans nærværende Forfatning. Efter derfor at have givet ham, hvad jeg syntes, spurgte jeg ham om hans Levnets og Ulykkers Historie, og om Raaden, paa hvilken han var bragt i sin nærværende Elendighed. Den lemlæstede Soldat, thi det var han, skiont klædt i Matros-Dragt, klæde sig i Hovedet, lænede sig paa sin Krykke, satte sig i Stilling til at opfylde

opfylde min Begjæring, og gav mig sin Historie, saaledes som følger:

"Hvad mine Ulykker angaaer, gode Herre,
 "saa kan jeg ikke just sige, jeg har giennemgaaet
 "synderlig flere, end andre Folk; for naar jeg
 "undtager, at jeg har mistet mit Been, og er ble-
 "ven nødt til at tigge, saa veed jeg, Gud ske Lov,
 "af ingen Marsag til at klage. Der er Wilhelm
 "Tibbs af vort Regiment; han har mistet begge
 "sine Been, og et Die oven i Riøbet; men Gud
 "være lovet, saa slemt er det ikke med mig endnu.,

"Jeg er fød i Shropshire; min Fader var
 "en Arbeidsmand, og døde, da jeg var fem Aar;
 "jeg blev da lagt paa Sognet. Da min Fader
 "havde været en omvandrende Mand, saa vidste
 "Sognesolkene ikke, hvad Sogn jeg hørte til, eller
 "hvor jeg var født; de sendte mig derfor til et
 "andet Sogn, og der sendte de mig til det tredje
 "Sogn. Jeg tænkte ved mig selv, at de vilde
 "blive ved, at sende mig saadan om fra det eene
 "Sogn til det andet, at de ikke vilde lade mig
 "være født i noget af dem allesammen. Men
 "hvordan det gik, saa lod de mig dog tilsidst blive
 "et Steds. Jeg var ikke saa ilde oplagt til at

" gaae i Skole, og fik i Sinde, omfider at lære
 " at læse; men han som forestod Arbeidshuset
 " satte mig til at arbejde, saasnart jeg var i Stand
 " til at løfte en Hammer; og her levede jeg me-
 " get godt i fem Aar. Jeg arbeidede kun ti Ti-
 " mer om Dagen, og fik min Mad og Drikke for
 " mit Arbeid. Det er sandt, man gav mig ikke
 " Lov at gaae uden Huset, af Frygt, som de
 " sagde, for at jeg skulde løbe væk. Men hvad
 " havde det paa sig? jeg kunde gaae hvor jeg vilde
 " overalt i Huset, og i Gaarden uden for, og det
 " var jo nok for mig. Jeg blev siden sat ud til
 " en Bønde, hvor jeg var paa Færde baade tilsig
 " og seent; men jeg aad og drak godt, og syntes
 " godt nok om mit Arbeid, til han døde; og saa
 " var jeg nødt til at sørge for mig selv. Jeg be-
 " sluttede derfor at gaae ud, og søge min Lykke.

" Saaledes gik jeg da nu fra Bye til Bye; ar-
 " beidede, naar jeg kunde faae noget at arbejde, og
 " suede paa Rabben, naar jeg intet kunde faae,
 " da det hændte sig en Dag, som jeg gik over en
 " Mark, der hørte en Fredsdommer til, at jeg
 " blev en Hare vaer, som sprang over Veien for
 " ved mig; jeg troer, Diævelen indskød det i
 " mit

" mit Hierte, at slænge min Stav efter den: —
 " Vel; hvad vil de have mere? Haren slog jeg
 " ihjel, og var i Gærd med at bringe den med
 " mig i Triumph, da Dommeren selv mødte mig.
 " Han kaldte mig en Vildtthv og en Kæltring; greb
 " mig i Qværken, og befalede mig at giøre Regn-
 " skab for, hvad jeg var for en. Jeg faldt paa mine
 " Knæ, bad om hans Velbaarenheds Pardon, og
 " begyndte at giøre fuldt Regnskab, angaaende alt
 " det jeg vidste om min Fødsel, Stamme og
 " Herkomst; men skönt jeg gjorde meget godt
 " Regnskab, vilde Dommeren dog ikke troe et Ord,
 " af hvad jeg sagde, jeg blev derfor dømt til For-
 " hør; de sandt, at jeg havde den Forbrydelse paa
 " mig, at jeg var fattig, og blev sendt til London
 " til Newgate, for siden at sendes bort som en
 " Landstryger. „

" Folk maa nu sige, hvad de vil, om at være i
 " Arrest; jeg for min Deel sandt Newgate saa
 " behageligt et Opholdsted, som jeg har fundet no-
 " get, saa længe jeg har levet. Jeg fik Mæven
 " fyldt baade med Væde og Drikke, og arbejdede
 " ikke det mindste. Dette Liv var for godt for at
 " være stedse. Jeg blev derfor taget ud af Fæng-

" selet efter fem Maanedes Forløb, sadt om Bord
 " paa et Skib, og sendt af med to Hundrede an-
 " dre til Plantagerne. Med Reisen gik det kun
 " saa som saa, for da vi alle vare indsluttede i
 " Rummet, saa døde der mere end Hundrede af
 " vore Folk af Mangel paa frisk Luft; og de, som
 " vare igjen, vare syge nok endda, det veed Gud.
 " Da vi kom i Land, bleve vi solgte til Planterne,
 " og jeg blev tinget bort for syv Aar til. Da jeg
 " ikke havde gaaet i Skole, og ikke kunde læse,
 " saa maatte jeg arbejde blandt Negerne; og jeg
 " tjente min Tid, som min Pligt var.,

" Da min Tid var ude, saa satte jeg Raafen
 " hjem efter, og glad var jeg, at jeg fik see gam-
 " mel Engelland igjen, siden jeg elskede mit Hæ-
 " dreland. Jeg var dog bange, at jeg skulde
 " blive sigtet som Landstryger een Gang til, derfor
 " klædede jeg mig ikke meget om at gaae ud paa
 " Landet, men holdt mig nær omkring Byen,
 " og arbeidede lidt, hvor jeg kunde komme til.,

" Det gik mig saaledes godt nok nogen Tid,
 " til en Aften jeg kom hjem fra mit Arbeid, da
 " to Mennesker kom, og slog mig til Jorden, og
 " derpaa sagde til mig, at jeg skulde staa stille.

" De

" De hørte til Presgiengerne. Jeg blev bragt
 " for Fredsdommeren, og da jeg ingen Næde kunde
 " gjøre for mig, saa overlod de mig at vælge,
 " enten jeg vilde gaae om Bord paa et Orlogsskib,
 " eller lade mig indrullere som Soldat. Jeg valgte
 " det sidste, og i denne Prespost tjente jeg to Feldts
 " tog i Flandern, var i Slagene ved Val og ved
 " Fontenoy, og fik kun eet Saar, her ved Brys-
 " stet; men det gjorde vor Regimentsfeldtkiær
 " snart godt igjen. „

" Da Freden kom, fik jeg min Usskeed; og
 " da jeg ikke kunde arbejde, siden mit Saar som-
 " metider gjorde mig ondt, saa lod jeg mig ind-
 " skrive, som Soldat i det ostindiske Compagnies
 " Tjeneste. Nu sloges jeg med de Franske i sex Ho-
 " vedtresninger; og jeg troer vist og fast, at der-
 " som jeg havde kunnet læse eller skrive, saa havde
 " vores Captain giordt mig til Kaporal. Men
 " det var ikke beskaaret mig at forfremmes, thi jeg
 " blev snart syg, og fik saa Lov at reise hjem igjen
 " med fyrrethve Pund Sterling i min Lomme.
 " Det var ved Begyndelsen af den nærværende
 " Krig, og jeg haabede, jeg skulde bleven sat i Land,
 " og have den Fornøielse at bruge mine Penge;

" men Regleringen manglede Folk, og saa blev jeg
 " presset til Matros, før end jeg nogensinde satte
 " God i Land. „

" Baadsmanden sandt, sagde han, at jeg var
 " en halstarrig Knægt. Han svor paa, at han vid-
 " ste, jeg forstod min Gierning, og at det var
 " bare af Dovenskab jeg løi for ham. Men Gud
 " veed, jeg forstod intet af Svøvesenet, og at han
 " slog mig, uden at tænke paa hvad han gjorde.
 " Jeg havde imidlertid dog stedse mine fyrretyve
 " Pund, og det var mig nogen Trøst under en-
 " hver Dragt Dyrgl; og de Penge kunde jeg have
 " havt til denne Time, naar ikke vort Skib var
 " blevet taget af de Franske, hvorved jeg mistede
 " alting. „

" Bort Mandskab blev bragt op til Brest, og
 " mange af dem døde, fordi de ikke var vandt til
 " at være i Arrest; hvad mig angaaer, da var det
 " mig kun Smaating, siden jeg var øvet i det
 " Slags Liv. En Nat som jeg laae og sov paa
 " Brixen med et varm Dække paa mig (thi jeg
 " har altid været for at ligge vel,) blev jeg vaag-
 " ned af Baadsmanden, som havde en dunkel
 " Lygte

"Lygte i Haanden. Jakob, sagde han, vil du slaae
 "Vanden itu paa den franske Vagt. „ "Jeg
 "kan sagtens, sagde jeg, og stræbde at holde mig
 "vaagen, laane en Haand med. „ "Saa følg mig,
 "sagde han, og jeg haaber, vi skal giøre vore Ting
 "godt. „ Saa stod jeg op, og bandt mit Saa-
 "gedækken, der var alle de Klæder jeg havde, om
 "Livet, og gik afsted for at slaae de Franske.
 "Jeg hader de Franske, fordi de ere Slaver,
 "og gaae med Træskoe. „

"Skiont vi ingen Gevær havde, saa er een
 "Engelskmand dog i Stand til at slaae fem Fransk-
 "mænd af Gangen. Vi gik da ned til Døren,
 "hvor begge Skildtvagterne stode, satte ind paa
 "dem, tog Geværerne fra dem, og slog dem til
 "Jorden. Derpaa gik ni af os ned til Søen,
 "toge den første Baad vi fandt, roede ud af Hav-
 "nen, og gik ad Søen til. Der havde vi ikke
 "været i tre Dage, førend vi bleve optagne af
 "Kaperen Dorset, som var glad ved at faae saa
 "mange raske Hænder; og vi samtykte i at følge
 "med ham. Vi havde dog ikke saa megen Lykke,
 "som vi der ventede os. Inden tre Dage ragede
 "vi

" vi i med Raperen Pompadour, der havde fyrrer
 " tyve Kanoner, imod at vi kun havde tre og tyve.
 " Vi lagde os lige ovenpaa hinanden, og sloges
 " tæt. Slaget varede i tre Timer, og jeg troer
 " for vist, vi skulde have taget Franskmanden,
 " havde vi kun haft nogle flere Folk igien, men
 " til al Ulykke, saa mistede vi alle vore Folk,
 " just da vi vare i Færd med at gaae af med
 " Seieren. "

" Jeg var da en Gang endnu i de Franskes
 " Magt; og jeg troer nok, det havde gaaet mig
 " galt, om jeg var bleven bragt tilbage til Brest;
 " men til vor gode Lykke bleve vi tagne igien af
 " den engelske Raper Oglen. Jeg havde nær glemt
 " at sige dem, at jeg i den Fægtning blev saaret
 " to Steder; jeg mistede fire Fingre paa den ven-
 " stre Haand, og mit Been blev affkudt. Havde
 " jeg været saa lykkelig at miste mit Been og
 " Brugen af min Haand om Vord paa et af Kon-
 " gens Skibe, og ikke paa en privat Raper, saa
 " havde jeg haft Udgang til at nyde Klæder og
 " Underholdning for det øvrige af mit Liv; men
 " det blev ikke min Lod: Et Menneske bliver født
 " med

" med en Sølvskee i Munden, siger Ordsproget,
 " et andet med en Træskee. Imidlertid har jeg,
 " Gud ske Lov, en god Hælbred, og vil, saalænge
 " jeg lever, elske Friheden og Gammel-Engelland.
 " Frihed, Eiendom og Gammel-Engelland til evig
 " Tid! Hurra!,,

Saa sagde han, humpede afsted, og efterlod
 mig i Beundring over hans Uforsagthed og Til-
 fredshed; jeg kunde ikke undgaae at erkiende, at
 tilvant Bekjendtskab med Glendigheden er bedre
 end al Philosophie i Stand til at lære os at for-
 agte den.

Dustras Grave.

Et Sagn fra fremfarne Tider.

(Efter Rossegarten.)

Dagen vaagner i Osten. Skyerne gløde i dens Straale; Himlens mørkagtige Blaae opklares. Bleg er Maanens Kind. Stjernernes Dine sunkle mattere. De falme, de spinde bort for den kommende Soels Herlighed. Lad dig see, Soel! i din Kraft. Himlens guldslokkede Datter lad dig see!

See, hun kommer! Hendes Afsyn er rødligt og skiont. Gule ere hendes Ungdoms Lokker. Huldt smiler hun bag sit Taage-Clor. Taagerne rusle bævende tilbage. Skyerne flye undseelige bort. Oceanets Kraft brøler. Biergene fremvise deres Sneetoppe, og den tause Slette glindser. Velsignet være din Straale, o Soel! den glindser igjennem mit snevre Vindue, og forgylder Væggene i min Sal.

Eene er jeg i den øde Sal. Fiern er min graahærdede Fader. Fiern ere mine Ungdoms Led-
sagere.

sagere. Siern er min Kierligheds Pige, den ømt
rødmende Aluisde, med hendes undseelige Blik,
og med Mildheden i hendes yndige Dine. Mange
og tunge ere hendes Barms Sukke; hendes Arme
ere udstrakte giennem Natten, og hendes Drom
er om hendes Kierligheds Yngling.

Solvina Sangens Datter! vil du høre Sagenet om den ulovkelige Mora? — Ofte har jeg hørt din Stemme. Den hensmeltede mig i Væemods Fryd. Naar du istemmede Gravenes Sang, opsteeg Mørke i min Siel. Naar du hilsede den gyldne Morgen, frydede jeg mig i mit Livs Fylde. — Hør Mora's jammerfulde Skæbne. Sangen er øm, men sørgelig.

Hvo er hiin paa Høien? Ved Bredden af det af Havet beskyllede Dustra. En Feg suser over hendes Hoved; Bølgerne tumle sig for hendes Fødder. Hvirvelvinde hyle over Søen. Og det skummende Ocean brøler — Hvo skulde det være uden Mora? — Pigen fra Stormenes De — Morgens Dustras Fyrstes Kierlighed. Han var dragen paa Jagt efter Ulve. Han havde lovet at komme tilbage fra Jagten, før Aftenen mørknedes Sletten. —

Alt længe før Aftenen mørkede Sletten, sad Mora, og ventede ved Kysten. Solen var nedstunken til sin Hvile. Endnu spillede dens Straaler paa Vandet. Endnu glødede Biergtoppene i dens Guld. Rødtlig stod den fjerne Vesten, og glimrede igiennem den mørkeblaa Skov. Mora sad eene ved Kysten. Hendes blomstrende Kind brændte i Aftenrøden. Hendes gyldne Lokker slægrede i Aftenvinden. Tunge Sukke hævede hendes fyldige Barm. Hendes Sukke vare om hendes Kierligheds Yngling. Hendes Raab om den vogtbaarne Morglan.

”Solen er gangen til Hvile. Aftenen nedstiger fra Hviene. Havets Afsyn formørkes. Den dunkle Skov staaer sort. Morglan! du tøver at komme. Din Mora sørger allene. Over mit Hoved suser Eegen. For mine Fødder leege Bølgerne. Den hule Vind puster i mine Lokker. Morglan! du tøver at komme.”

”Du det skovrige Dustras Jæger! hvilken en lys Straale er du for Moras Siel! Vakkere ere dine Skridt paa Heeden. Din Bert lang og raul. Dit Afsyn er som den stigende Maane. Dit Die en Ildstraale frygtelig for Fienden i Slaget, men

sød og ønskelig for din Kierligheds Vige — Du
det skovrige Dustras Jæger! Jeg venter paa dig;
Jeg er syg af Længsel og Kierlighed — Morglan
hvi tøver du at komme? „

„Yngling med det gule Haar! Har du for-
glemmt din Elskede? Har U'ver Jagten bortlokket
dig! Har Goor den Skrækelige mødt dig? I
Sandhed, min Yngling er faren vild. Han er
standset i sit Kierligheds Løb. — Han havde ikke
efterladt Mera allene i Mørket ved Havbrede-
den! — Yngling med det adelmødige Hjerte!
Min Siel angster sig som om du var falden —
O! om du nu saldt adle Morglan! hvad skulle
da blive af din uhyggelige Mera? „

„Mørkere og mørkere vorder Natten. Ethvert
Glimt i Vesten er udslukt. Maanen er forfunden
af Himmelen. Stierne vent hemmeligen i deres
Kommere — Siennemtræng Skyerne o Maane!
at min Jæger maae finde Kierligheds Stie. Vi-
ser eders grønslige Hoveder I Stierne! og leder
min Vandrer til min urolige Varm — Morg-
lan! du tøver saa længe; min Siel angstes over
din Dvælen. „

“Mørkere og mørkere vorder Natten; Skyerne flye. Stormen er oppe! — Vee mig! det lyner! Huult buldrer Tordenen paa Biergene. Bildt rasler Haglen i min Eeg. — Vee mig! min Morglan er ikke meere. Han er falden i sin Ringdoms Blomster. Han vilde ikke have efterladt Møra allene, allene ved den vilde Havbred, forloren i Stormens Nat. „ —

“Stormen adspreder Skyerne. Den jager dem ilende ned bag Biergene. Maanens blege Afsyn lader sig see. Tonthena oplader sit røde Die. — Hvo rasler giennem Skoven? Er det min hulde Jæger? — Det er ikke Dustras Jæger. Hans Afsyn er vildt, og bedækket med Skyer. Hans Die mørktbrændende under den truende Bryne. Hvo er du Natson? Du strækker den eensomme Møra? „ —

“Og kiender du ikke Bustrons Hærste, den stærke Goor med Dødens Arm? Mit Sværd er en Lynstraale. Min Stemme som Stormen, der følger et Tordenveir. Mange ere min Arms Gierninger, og mit Navn lever i Sangen. Datter af Morar, Bognenes Væstiger, hvi saa eensom ved Havbredden! Hvi saa forladt i den stormfulde Nat?

Nat? Længe, min Hulde sagte jeg dig. Min Siæl fryder sig over at finde dig. — — Mora! du er den, den stærke Goor elsker. „ —

“ Er jeg den, den stærke Goor elsker? Mærke Goor. Du er ikke den Mora elsker. Min Elskede er en Høiens Søn, en Yngling med sneehvidt Bryst, og guult Haar. Morglan du første blant Mennesker! du allene er Maalet for min Varms Sukke. Mine Arme søge dig i Sønnen. Min Drom er om dine kiære Favnetag. — Endnu stedse tøver du min Troefaste! Hvortil længe skal Mora vente? „

“ Længe skal hun vente, sagde Goor. Her paa dette Spær klæber hans Blod. Jeg har slagen din hulde Jæger. Han vovede at trodse min Bredde. Men jeg traf ham som Tordenkilen. Hans snehvide Bryst er overstrømmet med Blod. Hans gule Lokker ere udsprede over Jorden — længe maae du vente paa Morglan — Morglan ligger dybt i Støvet. „

“ Og har du sældet min Yngling? du blodige Mand! Og skal min ædle Morglan aldrig mere opvaagne? — Morglan! jeg ahnede dit Fald; Jeg vil følge dig i dit snevre Huus. — Taarner

endnu ikke hans Gravhøi, hans Venner! Tøver endnu i Dag og i Morgen, saa maade I optaarne een for Mora og for ham. „

Hun græd, den dybttrufne Mora, Taarer badede hendes blaae Dine, og Taarer hendes Rinds Roser. — Voor den Skrækkelige, jamrede den grædende Nige. Hans skumle Ansigt blev endnu mere stummelt. Hans Dies Flamme mattere. Hans Staalhierte smeltede. Usmægtig stod han for hende, og Spøret vakkede i hans Haand.

Hun saae ham standset i sin Brede. Hun rev det vaklende Spør fra ham, og stodte det dybt i hans stærke Elke. Han faldt med et huult Bulder, som Eegen der træffes af Lynet. Hviene bævede under hans Fald. Slumrende Vandrere forepludselig op, og skælvede.

„Morars Datter! du dræber mig, du standser min Hæder i sit Sving — og jeg gjorde dig intet Ont Mora! Jeg slog ikke din Yndling. Blodet som flæber ved mit Spør er ikke hans. Det er Blodet af Skovens Bildsvin. Jeg gjorde dig intet Ont Mora! og jeg maade falde i min Ungdom. Koldt er Staalet i mit Jnderste. Drag mig Staalet ud af Siden Mora! det er saa koldt. „

Hun

Hun nærmede sig ham i alle hendes flydende
 Taarer; Hun drog Staalet ud af Siden. Han
 greb det, og stødte det dybt i hendes Hjerte — Hun
 sank, hun faldt ved Havbredden. Hendes rosen-
 røde Kind blegnede. Hendes soetklare Die ud-
 fluktes. Hun tilslukte de gyldne Dielaage, og aab-
 nede dem aldrig mere.

Morglan var ikke slagen af Gloor. Han var
 faret vild paa Ulvejagten; Da Solen sank i Ha-
 vet; da Aftenen mørknede Sletten, tænkte han
 paa sin ventende Pige, og hørte op at forfølge
 Vildtet. Men Skoven var viid og uden Spor.
 Kierlighedens Sted fiernt, og den skyggende Nat
 sank ned fra Himmelen.

Han klavrede op paa en brat Klippe. Han
 saae rundt om sig. Han lyttede rundt om sig.
 Han saae intet, uden Skovens Trær. Han hørte
 intet uden Havets Brølen. Høit lød hans Raab
 giennem Vinden. Høit lød den svarende Gienlyd.

“Mora! hvor er du min Dyrebare? Hvort
 i din Skionheds Straale? — Min Siel frygter
 for Mora, at hun maae sidde eene ved den skum-
 mende Havbred, og vente paa sin vildfarende Ynd-
 ling — Mora, Mora! Det er mig som kalder dig.

Hører du mig ikke. Svare du mig ikke fra den
lydende Havbred. „

„Høiere og høiere tuder Vinden. Vildere og
vildere hyler Oceanets Bølge — Tie et Dieblif
o Vind! Bærer et Dieblif rolige I Bover! At hun
som jeg elsker kan høre mig ved Havbredden. At
hun kan fryde sig over sin Jægers Stemme, og
svare mig fra sin eensomme Høi. „ —

„Mørkere og mørkere vorder Natten. Skyerne
taarne sig paa Himmelen. Ingen Maanens Glands
at bestraale mine Skridt. Ingen Stierne at rette
mit Løb efter — Lyn alimte. Tordner buldre over
Havet. Hagelen nedstyrter fra Skyen — Vee min
angstede Mora! Hvo traster hende i Nædflernes
Nat? Hvo beskyrmer hende mod det rasende Uveir? „

„ — — Ha! hvo er hiin vandrende Skygge?
Dens Nafn er huldt men sørgeligt. Bleg er dens
Kind. Mørkt dens Vie. Dens hvide Barm dryp-
per af Blod. — Min Siel bæver i Åhnesser. —
Tael du mørke Skikkelse! er du et Lustens Varn?
Er du min hvidarmede Mora's Aand? „

Det taledes. Det hvissede giennem Vinden.
Stemmen var huul og svag, som sagte Vinde der
suse mellem Kiarenes Nor. — „Kald ikke ad Mora
min

min Yngling! Vent ikke paa Mora min Troesafte! — Morglan jeg er falden i min Skionhed. Kom og omfavn mig paa mit Støvleie. „

Det svævede, det svandt bort, som Taage for Vinden. Morglan stod døvet af Skæk, og hans Hunde krøbe bange ind under ham. — "Og er du falden du første blant Piger! Er du falden i din Ungdoms Blomster? — Ja jeg vil gaae hen hvor du hviler. Jeg vil omfavne dig paa dit Støvleie. „

Han stormede frem i sin Smerte. Hans Dogger opsnusede foran ham Jammerens Sted. Et pludseligt Vindstød blottede Maanen. Jammerens Sted lod sig tilsyne. Mora i Støvet. Hendes gyldne Lokker svævede om hendes Hoved. Hendes Arme laae udstrakte paa Jorden. — Morglan stod i taus Græmmelse. Han sank ned til hendes hulde Bryst. Hun var hvid og kold som Snee.

Goor i sit sidste Nandedræt fattede sig ved Larmen. End eengang opvaagnede han af Dødens Søvn. End eengang aabnede han de tunge Dørlaage. Han kiendte sin Siels Fiende. Han følte sin atter opstigende Vrede. Han samlede sine bortflygtede Kræfter, og giennemborede Morglans Side. — Morglan følte det dødelige Saar. Han

omfavnede den kolde Mora, og "Velkommen, sagde han, " paa dit Leie af Stov. Velkommen " min elskede blege Brud — Vi ere for evig forenede " —

Med den graanende Morgen fandt man de ædle affieledede. Deres Grave bleve optaarnede ved Havbredden. Ved deres Hoveder tre susende Eger. Ved deres Fødder tre mosgroede Stene. — Jægeren tøver gierne her, og tænker paa dette elskende Par. — Ofte vandre Dustras hvidbrystede Datter her, og synge Gravens Sang.

" Belsignet være eders Røe i Graven! I Beboere af det snevre Huus. Morglan du første blant Mænd! Mora du første blant Piger! — Han var en Lynstraale paa Himmelen. Hun en Soelstraale over Sletten. — Morglan og Mora adskilte i Livet, bleve for evig i Døden forenede. — Belsignet være eders Røe i Graven! I det snevre Husets Beboere!

Sulvina første blant Piger! jeg har seet de Dødes Grave. Jeg har ofret dem en Veemods Taare. Græd over dem som boe i Graven. Sangens Datter græd! Vores Lod vorder som deres. Døden venter os som dem.

Endnu

Endnu fryder jeg mig i min Ungdoms Stolthed. Min Siel er en Ildstraale. Min Haand er mægtig paa Harpen. Mange ere min opflammede Siels Sange. Mit Navn bortruffer ikke med den store Flod. — Men ach! hvor længe, og min Ungdoms Mary vil bortsvinde. Mit Dies Glands vil udslukkes. Min Stemme vil tie i Marken. Min Harpe henmaldre i Støvet! — Vandreren vil komme og spørge: Hvor er Telynhard, Sangens Søn? Vandrers! hans Sang tier. Han hviler roelig i Gravens Nat.

Sulvina du første blant Piger! du er en Soelstraale paa den dustende Slette. Rødsige ere dine Ungdoms Kinder. Milde ere dit Dies Bliske. Din Sang er søm og sørgelig, som Vinde der suse mellem Gravene. — Har bortrulle i deres Lob. Man vil søge dig, men ikke meere finde dig. Stum er Sangens Datter. Hendes Skionhed er bortvisnet i Marken. Lav er hendes Hviles Pude. Dyb hendes Slummer i Støvet.

Græd over dem som boe i Graven! Sangens Datter græd! Borens Lod vorder som deres. Døden venter os som dem!

S a d i.

(Taget af Stærk.)

Sadi, en god Konge, reiste engang forklædt omkring i sine Stater for at betragte sine lykkelige Undersaatter i Nydelsen af deres Glæde. I en By ikke langt fra Hovedstaden, iblant en Hob Slaver, som vare belagte med svære Lænker, så han Die paa en Kone, hvis bedrøvede rolige Mine rørte ham. Hun var sat for en Karre fuld af Steen, og nu holdt hun just stille, udmattet af Byrden. "Almægtige, raabte hun, gør Ende paa min Jammer.," Og halv aandeløs sank hun til Jorden. Afsted, afsted, dovre Kierling, lød en Tordenstemme af Sergeantens Hals, og i det samme svingedes den frygtelige Tapp over den skielvende Kone. Holt, raabte Sadi, og gav ham en Dukat, jeg vil tale med den Ulykkelige. — Hvad er eders Forbrydelse, elendige Kone?

Ach! gives der endnu Mennesker, som kan røres ved min Jammer? Kort er Fortællingen om vores Elendighed, ædle Fremmede! Vi bleve fattige

tige ved Bedragerie og Uhæd, og kunde ikke læn-
gere betale Extraskatten. Vi sov allerede med fire
Børn paa den bare Jord; kun een usel Dyne var
tilovers, hvorpaa mit femte Barn laae nær Dø-
den; de Uhyrer kom og sandt intet at tage i Pant,
og rev den usle Pialt fra mit Barn; min Mand
greb i Fortvivelse fat paa Rettens Betient, og
slog ham i Gulvet. Det bør straffes med Døden,
raabte Dommeren, og min Mand blev dømt til
evigt Slaverie.

Og I?

Jeg slæber for ham, thi han er svagelig og
syg, at han kan have Tilladelse til at samle Kræf-
ter igien; han stod Fare for at døe under Tam-
pen; Ak! kunde vores rige Konge ikke sagtens
undvære min usle Dyne?

Giv eder tilfreds, gode Kone! udbrod Sadi
og vendte sig hastig fra hende, thi hans Sind var
oprørt. — Under din berømte Regiering — hvor
vil du ikke blive elsket, Sadi — disse Undertrykte
vil kalde dig en Gud.

Han ilede til Kommendanten. Jeg er en Riids-
mand, naadige Herre, og finder her iblant Sla-
verne en Paarørende af een af mine gode Venner,

(han

(han nævnte ham) kan han faaet løs for Penge? — Han er en Oprører, svarede Musselim, der egentlig havde fortient at miste sit Hoved. Men, naar I betaler mig det Arbeide han skulde forrette, saa længe han levede, saa kan det være sigemeget. Slavernes Fortieneste er endeel af min Gage, og jeg kan i min Forsætning ikke taale at miste noget. — Sadi: Man siger dog at Kongen ikke elsker Streng-
hed. — Jeg ikke heller, svarede Kommendanten, men imellem er Exempel nødvendigt. Indkomsterne af denne By ere anviiiste til Kongens Kioffen: Kioffenmesteren, der har stor Indflydelse, fordrer Penge, og den der er klog, holder sig Venner ved Hoffet. — Sadi betalte Pengene og udbød i det han gik: Hvem er eders Ven, I Forladte? Eders ubemærkede blodige Taare har jeg fortæret som Lækkerbiskener.

Samling
af
Oversættelser
i Prosa
til
Nytte og Fornøielse.

Fjerde Bind.

Fortsat
ved
D. F. Staal.

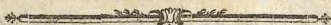
Kjøbenhavn, 1791.
Forlagt af Johan Frederik Schultz,
Hofs og Universitetsbogtrykker.

Indhold.

Barden, af Weber (Wächter)	•	Side 1
Doffaldabs Søn, af Liebeskind	•	54
Hensene, en Gisseribøl af Bronner (oversat af Liebenberg.)	•	61
Drom i en Masnat, af H. Wall (Heyne)	•	71
Karun, af Meißner	• • •	86
(oversat af Rosenkilde.)		
Haaret	• • • •	87
(oversat af Rosenkilde.)		
Kierligheds Skabelse, af Meißner	•	88
(oversat af B**.)		
Det fuldkomne Fruentimmer, og den fuldkomne Mand, af Schulz	• • •	90
(oversat af J. H. Schmidt.)		

Thales's Philosophie, en Dialog	s	Side 159
(oversat af J. H. Schmidt.)		
Elytia og Peucothoe, af Leon	s	164
Ekinnet bedrager, af Roxebue	s	169
Bernhard og Henrik	s	189
(oversat af Frankena u.)		
Bernhards Død	s	219
Gudinderne, af Engel	s	251
(Oversættelsen tilsendt.)		
Om Digtekunstens moralske Nytte, af Engel		265

W a r d e n .

(Taget af Sagen der Vorzeit. 1 B. 371 S.)

Nat og Dag sagde hinanden Farvel. Over Mornis Egn graanede den kolde Morgen. En fugtig Dunst steg op af Jorden, og dannede sig til uregelmæssige Skyer. Den kommende Dags Herold tilraabte Egnen der omkring sin hase god Morgen; da Ulfar, den blinde Varde, lænet tilbage paa en ringe Stoel, soer op af sin urolige Slummer, og raabte paa sin Søn. "Minold! — saa jamrede han høit — "min Søn! — Intet Svar? — Han er der endnu ikke! — Han galet forkynder alt den nærmende Dag, gysende trænger den kolde Morgenluft igiennem mine Klæder, og min Minold er borte! Naar kun ikke nogen Ulykke holder ham tilbage fra sin Faders Hytte.

4de Bind. A Naar

Maar jeg kun ikke endnu maa afrive mig disse
saa graa Haar over hans Liig! — „

Saa klagede han endnu, da Døren paa hans
usle Hytte hurtig aabnedes, og en ung Mand i
Harnisk traadde ind med en ædel, skøn Pige,
Kinold var Manden, den ædle Pige Alvina,
Datter af Dorglas, Konge i Morni.

Er det dig? min dyrebare Kinold? — raabte
Ulfar, og strakte sine skielvende Hænder imod ham.

Kinold. Ja, Fader, det er mig.

Ulfar. Du er bleven længe borte. Der er
dog intet Ont handtes dig?

Kinold. Nei, Fader; jeg har kun sinit
mig noget ved Hoffet.

Ulfar. Du stønner jo saa! Du er dog ikke syg?

Kinold. Nei Fader, jeg har redet saa stærkt.

Ulfar. Hvil dig noget, klæd mig saa af, og
bring mig til mit Lede; jeg har sovet elendig her
paa Stolen.

Alvina. Den gode, gamle Mand! For
min Skyld!

Kinold vinkede, at hun skulde tie.

Ulfar. Hvad sagde du, min Søn?

Kinold. Intet, Fader.

Ulfar.

Ulfar. Intet? — Havde du ikke et usselt Ord tilovers at beklage din gamle Fader? Intet Velkomsts Kys for din Fader?

Rinold. Jeg vil kun først tørre Sveden af min Pande, Fader.

Ulfar. Den hindrede dig jo ellers ikke strax at falde mig om Halsen; aldrig nølede du ellers, strax at bevise mig, at jeg er dit Alt, din eneste Lykke.

Sagte taledede nu Rinold til Alvina: "Kunde jeg kun saa hurtig faae min Rustning af, at han ikke mærkede min Forklædning.

Ulfar. Intet Svar? — Du er vel ikke Rinold, endskiønt Stemmen, jeg hører, har Lighed med min Rinolds Stemme.

Rinold. Dog Fader, er jeg din Rinold.

Ulfar. Nei! Nei! Min kjerlige Søn vilde ikke lade sin gamle Fader betle saa længe om et eneste Kys. Vilde ikke kold og haardhiertet man-
ske spotte mig, ikke saa længe tøve at overbevise mig sin Kierlighed. — Fremmede, hvo du og er, lee ikke over en gammel Mand, som elsker sin Søn saa uudsigelig!

Rinold. Den fordomte Rustning! — Fader, hvorfor vil du da endelig bilde dig selv ind, at jeg ikke er din Søn?

Ulfar. Du efteraber Kinolds Sprog meget got, Fremmede, endog indtil hans Stammen, naar han blev hidtig; men hans Kierlighed for, naar du ikke at efterligne, den er den eneste, uopnaaelig.

Alvina (sagte til Kinold) Kiære Kinold, det gaaer mig igiennem Sielen, hvor den gamle Mand klager!

Ulfar. Du undrer dig maaskee, Fremmede, hvorfor jeg ikke veed, om du er min Kinold? Vid jeg har mine Dine kun i mine Fingre; jeg er blind. Aldrig har jeg ellers beklaget Savnet af mine Dine, fordi jeg mistede dem den gang, da jeg ræddede min elskte Søn af Ilden — i Dag klager jeg for første Gang derover, da deres Savn lader mig i den kvalende Uvished, om det er en Fremmed, som vandrer her og taler, eller om min Søn er bleven fremmed for sin Faders Hjerte.

Kinold. Alvina, jeg var dig uværdig, lod jeg en retfæffen Fader længere smægte efter sin Søns Omsavnelse.

Hæftig slyngede han sine Arme om sin Faders Hals, og raabte: "Fader! Fader! Er dette ikke din Kinolds Kys?,"

Ulfar.

Ulfar. Nye Blødværk! — Dit Kys er det, min Minold, men ikke din Skikkelse. Er det ikke et Harnisk, jeg slaaer mine Arme om? Trykker ikke de kolde Jernhandsker paa dine Hænder min Hals? Ha! Et Sværd ved din Side! Dit Hoved bedækket med en Hielm! — Er du en god Mand, saa tag Hielmen af, at jeg søler Omridset af dit Ansigt.

Hurtig rev Minold Hielmen af Hovedet, og den gode, gamle Barde strøg sagte over hans Ansigt. — "Det er Minolds høie Pande — saa taledes han — dette hans skönt dannede Næse, dette hans lille søulne Mund, hans runde Kind, hans silkebløde Løkker. „ Da faldt han ham glæd om Halsen, kyskede ham længe og frøig, men ingen Taare formaaede at rinde fra hans udtørrede Dine, og at forhøje hans Salighed.

"Himmelske Kierlighed! — raabte nu Alvina — Mand, at være din Datter, Minolds Kone, er en Lykke, som bestemmer hvert Haab, overgaar hvert Dødske. „

"Min Søn er du — blev Ulfar ved, efterat han havde lagt Minolds Hoved sagte op til sit Bryst — men, lad mig ikke længere i Uvisshed

om, hvorledes jeg skal forklare mig din Forklædning. Hvorfor har du aflagt Bardens Dragt, og anlagt Harnisket? Hvorfor ombyttet Hæben med Sværdet?

Rinold. For at tilkiempe mig den, som med mig omsavner eders Kne, og beder om eders faderlige Velsignelse.

Ulfar. Hvorledes? Hvilken fiælen Gruentimmermund trykker et Kys paa min rynkede Haand? Hvilke bløde Arme omstynge mine Kne? — Rinold, hvad har du gjort? —

Rinold. Vortført en Vige, som elsker mig —

Alvina. Som sølte, at Rinold er den eneste Mand, der kan gjøre hende lykkelig, og som nu beder om din Velsignelse, Fader.

Ulfar. O, hvad vilde min Velsignelse nytte eder, da Naturen alt lagde Forbandelse paa eders Handling!

Rinold. Forbandelse, Fader?

Ulfar. Desværre, min Søn! — Denne Forbandelse traf mig — om den nu ogsaa træffer dig!

Rinold. Alvina! hvad have vi gjort?

Alvina. Hvad Natur og Kierlighed bød os, hvad vi vilde have gjort, om ogsaa alle Elementer

menter havde reist sig imod os, Himmel og Jord havde advaret os. —

Rinold. Om ogsaa Soel og Maane havde unddraget os deres Lys, og alle Himlens Lynstraaler havde valgt vort Bryst til sit Maal.

Alvina. Hvad vi endnu ville billige, naar vi blegne døende Mund ved Mund.

Ulfar. Børn! Kommer til mit Bryst, modtager min Velsignelse. Al Forbandelse, som nogentid blev udtalt over Synd, formaar ikke at gjøre eder ulykkelige ved saadan Kierlighed. Min Følelse har ingen Ord, fordrer dem af den koldere Følelse. Mit Lys vorde eder til Velsignelse!

Alvina. Herlige Mand! — Mit Hierte talede Sandhed, da det sagde mig, jeg vilde være lykkeligere, naar du kaldte mig Datter, end dengang, da jeg endnu hedde Kongedatter.

Ulfar. Hvad? Du var en Kongedatter?

Alvina. Alvina, Kong Dorglas's Datter.

Ulfar. Du? — Jeg tager min Velsignelse tilbage. O Rinold, Rinold, du har gravet din Faders Grav!

Rinold. Hvorfor det, Fader?

Ulfar. Vort af mine Arme! Du kan ikke

være min Kinold, ikke Ulfars fromme, lydige Søn. Havde du vel ellers forglemmt hans Lærdomme, hans Advarslar, at du skial en allerede saa nedbøjet Fader sit bedste Klenodie? — At bortføre en Pige af lige Stamme med dig var en Synd, for hvis Straf Død og Anger havde kunnet befrie dig, men at bortføre Dorglas's Datter er Fadermord, som aldrig faaer Tilgivelse.

Kinold. Min Fader! det er din Søn, som for dine Fødder beder om Tilgivelse.

Ulfar. Vort! Det er ikke min Søns Stemme, jeg hører, men en Ulvs Røst, som nylig kommer fra Gaarestien, hvor han skial et Lam. — Skal jeg være Hælere til dit stiaalne Guds? Besmitte min Alderdom med slige Misgierninger?

Kinold. O Fader! Fader!

Ulfar. Vort! Jeg kiender dig ikke.

Kinold. Tilgivelse, Fader, og din Kierlighed! — Du tier? — Kinold er bleven fadersløs, naar du unddrager ham din Kierlighed — Skal da det eneste Skridt, som Ungdom, Kierlighed og Ubetænksomhed forledte mig til, som sikkert vilde koste mit Liv, om jeg (stod det allene i min Magt) gav det tilbage, jeg røvede, skal det bringe fader:

faderlig Forbandelse over mit Hoved? — Alvina du græder? — O, græd ikke! Enhver af dine Taarer er Forbandelse, billig Forbandelse for mig. Græd ikke, at ikke trefold Forbandelse trykker mig! Alt hviler dobbelt Forbandelse paa mig, Ulfars og Dorglas's Forbandelse!

Alvina. Nei, ikke paa dig hvile den, om Ulfar udtaler den. — Men, Varde, skulde du kunde udtale den, Forbandelsen over Kierlighed, du som (hvilket Kinold sagde mig) selv har elsket, elsket ulykkelig? Du, som kiender Kierlighed's Hemmeligheder, dens Vel og Vee, ofte har bortkysset Veemods Taarer af din Elsktes Kinder; du, som med Livsfare vilde have hentet Balsom fra de fjerne Lande, at helbrede hendes Saar — Du som veed, hvilken ubeskrivelig Salighed bønhoert Kierlighed's første Kys giver, hvilke endnu større Saligheder det lover. — Mindet om alt dette skal være min Talsmand — Skal den Tilstaaelse være: — Alvina overtalede din Søn til Flugt — Skal de Ord være: Varde, uden dit Samtykke vil Qual og Kummer blive mine Sovestammerader, Døden min Brudgom, thi Kinold spør mig, aldrig at blive min Mage, naar du ikke gav dit Samtykke.

Ulfar. Størde Kinold det? — Min Søn?

Hastig styrtebe Kinold for hans Fodder, og
raakte glad: Fader, du tilgiver mig?

Ulfar. Hvad vilde Ulfar ikke tilgive sin
Kinold? (varm Omfavnelse) Kongedatter, modtag
hans Haand — Kummer og Elendighed giver jeg
ham til Udstyr, din Morgengave være din Faders
Taarer. Men dog forsager ikke, elsker altid hin-
anden saaledes, som J nu elske, og aldrig skal
Ulykken vove at nærme sig eders Hytte. — Og
nu, min Kinold, fortæl mig Historien om din Kier-
lighed, men oprigtig. Kunde disse udtørrede Dine
see dig, enhver Usandhed vilde jeg merke paa dit
Ansigt, men saaledes, — her lagde han sin Haand
paa Kinolds Bryst — saaledes vil dit Hjerte røbe
mig, naar din Mund taler Usandhed.

Kinold. Kan du tænke det om Kinold, min
Fader?

Ulfar. Havde jeg fundet tænke om ham, at
han vilde have dulgt sin Kierlighed for mig sin
første Ven?

Kinold. Tilgivelse, Fader!

Ulfar. Jeg har tilgivet dig. — Fortæl, naar
falte dit Hjerte først Kierlighed for Kongedatteren?

Kinold.

Rinold. Da jeg for første Gang saae hende. — Tiorten Maaneder er det nu, siden du for første Gang tog mig med dig til det kongelige Borg, da jeg for første Gang sang for Kongen. Erindrer du dig vel endnu Fader, hvor min Stemme i Førstningen tonebde reen, uden Bæven, hvor min Haand slog rast paa Harpens Sølustreng — og jeg paa engang standsede, min Stemme blev sagte og skielvende, min Haand sank, som lam, ned ved Harpen? — Da saae jeg dig, skønne Kongedatter, dit store blaa Øie hvilede paa mit Ansigt, mine Øine sank forvirrede til Jorden. — Jeg formaaede ei at fuldsøre min Sang, bestemt sneg jeg mig blant Hoffolket. Dengang saae Alvin Kierligheds Sød i mit Hierte, og du, min Fader, bragte den til Modenhed.

Ulfar. Jeg, Rinold?

Rinold. Da jeg fulgte dig hjem, da spurgte du efter mange af Hoffolkene, som du for dums havde kiendt, gav mig endnu det Spørgsmaal, som bliver mig evig uforglemmeligt: har du ogsaa opmærksom betragtet den skønne Kongedatter, kan du vel beskrive mig hendes Skabning? — Fader, havde du dengang kunnet see din Rinold, du vilde have

have læst Tilstaelsen om hans Kierlighed paa hans Ansigt. — Jeg beskrev dig derpaa den skønne Kongedatters Skabning — rigtig nok kun ufuldkommen — den dueligste Maler vilde ikke kunne male hendes Skønhed, den meest befaalede Barde ikke kunde beskrive hende. — Vel seer Kunstnerens Dje meget, men Elskerens Dje undgaar intet Træk — dog kan han ikke male, ikke beskrive. Hvo vil vel fordrø en rigtig Beskrivelse over en Ginstand af en Drukken? Og hvo kan være mere drukken, end Rindold var, da han havde seet Alvina?

Alvina (om Ulfars Hals) Fader, din Rindold smigrer.

Ulfar. Ikke saa, min Datter, Glæden paa dine Rinder bekræfter, at han siger Sandhed.

Rindold. Ved denne Beskrivelse fremspirede Kierlighedens lille Sædekorn til moden Frugt, fra den Time tabte jeg min forrige Munterhed, blev uopmærksom paa dine Befalinger, min Fader, Blodesløs i din Pleie. — Ofte bebreidede jeg mig dette, naar jeg sukede eensom paa mit Leie — og da gjorde den Afstand imellem en Kongedatter og en Barde søn min Hovedpude til Steen.

Alvina.

Alvina. Tænk ikke Kinold, at jeg sov blødere paa Silkehynder; dit Billede stod altid imellem mig og Sønnen, altid hørte jeg din Stemme, og alt mere urolige bleve mine Nætter, jo længere jeg haabede, at see dig ved Høffet, og — blev kuffet. Endelig saae jeg dig igjen. Mine Dine faldt strax paa dig, da jeg traadde ind af Døren, hastig vilde jeg vende mig derhen, hvor du stod, og strog mit Verlearmbaand mod Døren, at det gik i Stykker, og faldt fra mig —

Kinold. Da sprang en Skare af unge Bårder og Høffolk til, at tage det op; alt havde jeg fast sat paa det, da et letbenet Høffekreatur løb til, og vilde snappe det — rasende stødte jeg ham i Siden, at han faldt til Jorden — jeg tog Armbaandet op, rakte dig det, og et Blik fra dine Dine, velgiørende og yndig, som Vaarsø's første, varme Straale, blev min Lød. — Et Visk! — Havde din Fader givet mig Nøglen til sit Skatskammer, jeg havde ikke byttet dette Blik for den. Beruset af Glæde vendte jeg tilbage til vor Hytte; Haabet, denne Hammer, som knuser Klipper, havde tilintetgjort alle Betænkkeligheder over Afstanden imellem os. Nu syntes Solen mig igjen klar
og

og yndig, Vandet i vor Kilde, der ellers smagte mig som Edike og Malurt, var nu for min Gane som Mælk og Honning. Til min Harpe sang jeg nu altid muntre Viser, hønhørt Kierligheds Viser; men endnu flyede Sønnen mig, de Glæder, Haabet lovede mig, forjog den fra mine Dienlaage.

I en af disse søvnløse Nætter vandrede jeg omkring i vor Hytte, giennemføjte alt, og fandt bag et Teppe, jeg ellers aldrig havde været opmærksom paa, en fuld Rustning til en Ridder —

Ulfar. Det var min Vens Rustning, den redelige Veldars, som døde her i mine Arme.

Rinold. Jeg tog den paa, og efter mit Tykke klædte den mig vel. Omhyggelig giemte jeg den om Dagen, men om Natten trak jeg den paa, tog Sværdet, gik i Lunden, og øvede mig at nedhugge Grenene af Træerne. Ofte besteg jeg en af Hestene, som græssede i Eggen, lagde Tømme og Bidsel paa den (hvilket jeg sandt ved Rustningen) tumlede den, og forsøgte i maanedlange Nætter, med Pantzen at træffe de Kredse, jeg med Kul havde malet paa Træerne. Dette fortsatte jeg i ti Maaned. Ved den Tid var det, at Ehan Estmer, for des oftere at see mig hos sig, kienkede mig

en Hest, vel tilredet og vant til alle ridderlige Øvelser. Dette ansaae jeg som et Beviis, at Himlen var mit Forehavende gunstig.

Alvina. Men hvorfor kom du dengang saafjelden til Hoffet, min Kinold?

Kinold. Vor dyrebare Fader var syg, han maatte jeg pleie.

Alvina. Den Tid var mig den skrækkeligste i mit Liv, jeg tænkte ikke, at mine lykkeligste Dage saasnart skulde komme. Ved Ridderspillet, som min Fader gav, haabede jeg at see dig, og —

Kinold. Saae mig og, beste Pige! — Min Fader blev indbudet, tilligemed mig, at lade sig see ved Hoffet, og neppe var Budet gaaet hjem, før den B slutning opfyldte min hele Siel, at lade mig see der i ridderlig Rustning, og at kæmpe for Prisen. Jeg anstillede mig altsaa sva. Min adle Fader vilde først ikke gaae til Hoffet uden mig, endelig lod han sig overtale, og føre derhen af vor Naboe. Neppe vare de borte, da anlagde jeg min Rustning, endskjønt den var skimlet og fuld af Rustpletter, satte Hjelmen paa, hvis Fiere Musse gaaen havde fornavet, besteg min Hest, og ilede til Turneringen. Underveis mødte jeg min
dyre

dyrebare Fader og hans Ledfager. Det var, som om en usynlig Magt trak mig af Hesten, for at bede ham om hans Velsignelse. Kun med megen Tvang kunde jeg holde mig tilbage, men dog holdt jeg stille med Hesten, og spurgte dig: Troer du, Varsde, at jeg endnu kommer tidsnok til Ridderspillet.

Ulfar. At jeg ikke kiendte din Stemme!

Rinold. Den blev ukiendelig for dig ved Brynien. — Da svarede du mig: Den Tappre kommer aldrig for sildig. Dette holdt jeg for et got Tegn, og reed fornøiet videre.

Da jeg kom til Sfrankerne, lode alle Ridderne af mig, og man vilde ikke tillade mig Indgangen, da man troede, jeg var kommen at spotte Turnering. Men en Ridder, som i Forveien holdt ved min Side, vissede til sin Naboe: jeg maatte være en flink Mand, der sikkert for et Løvtets Skyld lod mig see i denne slette Rustning, fordi han havde bemærket Løvtets Riede *) ved min Arm. Disse Ord løb snart giennem den hele Mængde, man lod mig ride ind, og istæden for den første Spot, fapper

*) Ridderne pleiede, til Tegn og Minde om et Løvtet de havde giort, at fæste en Riede til deres Harnisk eller andre Waaben, hvilken de ikke for lode afstige, eller afsøse ved deres Damer, for Løvtet var opfyldt.

fappedes man nu at ære mig. Trompeterne lydede, og mit Hjerte bankede stærkt mod mit Harnisk. Det Forvovne i mit Forehavende stod tusindfold forstørret for min Siel. Da lod du dig see paa Balkonen, Alvina, og al min Frygt forsvandt. Turneringen begyndte. Nogen Tid holdt jeg stille. En klæk, skøn bevæbnet Ridder stillede sig nu imod mig, vi rendte mod hinanden, og min Kierlighed, ikke min Duelighed, kastede ham af Sadelen. Den lykkelige Begyndelse gjorde mig dristig. Fem andre Riddere bleve, ligesom den første, udstrakte i Sandet. Nu sædede din Fader sin Pantse imod mig —

Ulfar. Da opstod en Mumlén blandt Varderne. Nogle kaldte dig en forvoven, grov, ubesindig Krabat, der vilde maale sig med saadan Ridder og Konge. — Andre sagde, paa Kamppladsen ophører hver Forskiel af Stand, og en brav Ridder behøver ikke at erkiende nogen høiere, end den, der er tappere, end han, og uvilkaarlig bifaldt jeg disse sidste.

Rinold. Vi rendte mod hinanden, men da jeg var nær ved ham, sænkde jeg mit Spær, og modtog hans Stød med mit stærke Bryst; thi jeg

4de Bind. B tænke,

tænkte, det var mig ingen Skam at blive kastet ned af ham. — Dog blev jeg siddende fast i Sadelen, og Trompeternes høie Lyd tonede.

Alvina. For mig den skønneste Seierssang! Mit Hierte sølede i Forveien noget for dig, dengang vidste jeg intet Navn for denne Følelse, og endnu dyrebare blev du mig ved din Opførsel imod min Fader.

Ulfar. Naturen fornægter sig aldrig; ogsaa jeg sølede det. Men, min vilde, ubetænksomme Kinold, om du nu var bleven nedkastet ved første Trefning? —

Kinold. Skamsfuld havde jeg veget ud af Skranterne, og havde holdt det for en Advarsel af min Gæstgæst, aldrig oftere at vove et Forsøg paa, at ville hæve mig over min Stand. Nu begyndte Sværdkampen —

Alvina. Og nye Angst overfaldt mig, da jeg saae Lutfyn, den tappreste Ridder ved vort Hof søgte dig; men hvor snart forsvandt denne Angst. Rasende trængde du ind paa ham, agtede ikke hans Hug, og endelig maatte han vige dig. — Du blev jeg opmærksom paa nogle Hofvæseners Sladder, der vilde bemærke, som sorte du
ikke

ikke dit Sværd efter Kampens Love, men som en Brændehugger. — Lutkyn veeg — ingen af de øvrige Riddere vilde vove sig mod dit Sværd, og Stridsdommerne tilkiendte dig den første Pris. Mit Hjertes Glæde overgik alt Udtryk.

Ulfar. Min gode, brave Dreng, hvorledes var du da til Mode?

Rinold. Jeg var sandsesløs. Men ikke Seiertvinderens Roes, ikke Prisens kostelige Klenodie var det, der forhøjede min Glæde til den Grad, men blot den Tanke, at modtage den af Alvinas Haand.

Alvina. Hvor utaalsmodig jeg ventede det Dieblig, da jeg kunde række dig den!

Rinold. Og hvor lifligt dine Ord klingede i mit Øre: Tappre Ridder, modtag Kampens Pris af en Gomsrues Hænder, som endnu aldrig med trygere Overbeviisning har givet den Tappreste Prisen.

Alvina. Du skielvede, da du laae paa Kne for mig, dit korte Handedbræt hvidstede giennem den aabne Bryne paa din Hielm, og Rieden ved Armen rystede frem og tilbage.

Rinold. O, der var og et Oprør i min Stiel, som kunde have gjort mig affindig. Thi da du sagde: Forund mig, Ridder, at skue eders Afsyn; — da kunde jeg neppe fremstamme de Ord: "Et Løfte binder mig, kun for een Person at vise mit Ansigt, men at I, naadigste Prindsesse, kan blive overbevist, at Kampprisen ikke er falden i en Uværdigs Lod, saa vil jeg give mig tilkiende for eder i eders Gemak."

Ulfar. Og du gif?

Rinold. Vist gif jeg!

Ulfar. Og — ?

Alvina. O dyrebare Fader, forlang ingen Beskrivelse over, hvad jeg følte, da jeg saae, at det var min elskte Garde. Kun den Mennesketunge, som kan beskrive Himlens Lyksalighed, kun den formaar, at skildre bønåret Kierligheds Lykke.

Rinold. O, at jeg kun med Ord kunde udtrække, hvad jeg følede, da jeg torde trykke det første Kys paa disse Korallæber!

Neppe havde Rinold udtalt disse Ord, før der blev banket stærkt paa Døren til Hytten, og strax efter blev den med en Gert oplukket. En

Maand

Mand figede ind. Som Dugdraaber stod Sveden paa hans Pande, den halvaabne Mund smægtede efter Vederqvælgelse, hans Dine lignede udgaaende Fakler; neppe saae han Alvina, som vilde kiule sig bag Ninold, før han hastig kastede sig for hendes Fødder, og fornøiet skreg: Himlen være lovet, at jeg har funden eder, naadigste Prindsesse. O, Kiul eder ikke for en tro Tiener, som derfor fulgte efter eder, for at hellige sit Liv til eders Tjeneste. Her greb han hendes Haand, som han med Vresfrygt kyskede. Alvina lignede et Malerrie, hendes Haand hvilede mat i Mandens Hænder, hendes Bie var heftet paa Ninolds Ansigt, som hendes blege Kind syntes at anraabe om Hjælp. Denne rev sit Sværd fra Siden, greb rasende fat paa den fremmede Mand, satte sit Sværd paa hans Bryst, og raabte: Hvo du og er, du som har opdaget min Hemmelighed, sværg mig ved Haabet om din tilkommende Lyksalighed i Himlen, ikke at sige noget Menneſke et Ord om Alvinas Opholdssted, eller jeg giennemborer dig.

Ubevægelig hørte den Fremmede paa dette, og svarede derpaa med uforandret Blik eller Tone: Edle Herre, lad Bøddelen udrive Hurst's Tunge,

og kasse den for Hundene, om den siger det til nogen, hvor den naadige Prindsesse opholder sig.

Ulfar. Fremmede om du er falsk, saa vil dette graa Hoved, der er berøvet sine Dine, trufsen af Boddelsens Sværd, synke i Støvet.

Gurft. Herre, jeg er kun et ringe, almindeligt Menneske, kun en Staldkarl, men hvad jeg lover, det holder jeg, og vilde Kongen endog gjøre mig til sin Svigersøn, om jeg brød det.

Alvina. Gode Mand, er da min Flugt allerede bekiendt ved Hoffet?

Gurft. Jeg haaber det ikke, naadigste Prindsesse. Jeg laae i Stalden ved Hestene, da den ædle Herre traadde ind, og sadlede Prindsessens Ganger; jeg antog ham — forlad mig, ædle Herre — for en Tyv, og lod, som jeg sov, thi jeg frygtede hans blotte Sværd. Men da jeg nu saa, at min naadigste Prindsesse satte sig op, da faldt det mig ind, at man sikkert vilde dræbe mig, fordi jeg ikke havde gjort Alarm, og nu tog jeg ogsaa Flugten. Det friske Hestespor i Skoven bragte mig hertil.

Ulfar. Det friske Hestespor? — O Kinold, saa kan du ikke blive her. Gjør dig færdig, og flye!

Kinold.

Rinold. Hvorhen? —

Ulfar. Dette Spørgsmaal frygtede jeg. —
Min Slægt er uddød, mine Ungdoms Venner
ere adspredte over den hele Verden. — Dog endnu
een har jeg tilbage. Gaae hen til mit Leiested,
min Søn, der i det lille Vindue vil du finde en
brækket Armring, tag den, giem den vel, og til
saa til Kervath; der boer i en Hytte, ussel som
vores, en Graver ved Navn Uther, viis Ringen
for denne Mand, og han vil modtage dig og din
Kone, som I vare hans egne Børn.

Alvina. Op da, min Rinold. — Hurst,
du bliver her tilbage, og pleier den vakre Ulfar,
og sender os Esterretning om alt, hvad du erfa-
rer fra Hoffet. Tag denne Halskiede til din Be-
lønning og til min gode Faders Pleie.

Rinold. Du kan tage min gamle uldne
Klædning paa, at du kan blive ufiendelig.

Hurst. Vel, ædle Herre, jeg skal sikkert tiene
eder troe og oprigtig.

Ulfar. Da vil det gaae dig vel, og du skal
leve længe lykkelig. Trofskab belønner sig altid
selv. — Nu, min Søn, gjør dig færdig.

Rinold. O Fader, at forlade dig. —

Ulfar. Er for nærværende Tid din Pligt —
 Ryd mig, min Søn, og du, ædle Vige. Dy-
 dens Skytsaand holde sit Skjold over eder. Eders
 inderlige, smilende Kierlighed gjøre eder muntre og
 frimodige. Lever vel, lever vel! — Gaaer! —
 Ved saadan Afsked maa jeg ellers forbande mine
 Dines Forliis. Lever vel! — Naar I ere i
 Sikkerhed, følger jeg efter eder.

Alvina. } (paa eengang) Saa lev da vel saalæns
 Rinold. } ge, bedste Fader!

Ulfar. Guds Haand være eders Veiviser,
 hans Velsignelse eders Ledsgjer!

De gik Haand i Haand, med Taarerne i Øi-
 nene. I stille Bøn anraabte Ulfar Himlen om
 deres Lykke.

Dorglas, Konge i Morni, syntes af Skieb-
 nen at være bestemt til at drikke Valurt og Vedike
 af den Kilde, som skienker andre Menneſter Be-
 derqvægelse. Du blev hans eneste, elſkede Datter
 røvet fra ham, og omtrent for to Gange ti Aar
 ſiden miſtede han, næſten paa ſamme Maade,
 en elſket Syſter. Prindsessen Dulcina var vidt
 omkring berømt ſom en af de ſtørſte Skønheder i
 hendes

hendes Tid. Fra fjerne Lande kom kongelige Frie-
 re, og begierede hendes Haand, hendes Hierte;
 men forgiares. Ubønhorte vendte alle tilbage,
 med et Saar i Hiertet, som ikke engang den læ-
 gende Tids kosteligste Balsam formaaede at helbrede.
 Da udbredte sig det Rygte, Dulcina var et Fruens-
 timmer, som Naturen havde nægtet den bedste
 Gave, Ælselfe for Elskov. Men Rygtet løi, som
 det saa ofte gjør. At Dulcina havde Ælselfe, at
 hun havde et Hierte, skabt saa varmt til at elske
 Mændene, det vidste — een Mand, vel ophøiet
 og ædel ved sit Hierte, men af ringe Stamme.
 Denne Mand elskede hun med al den Hæstighed,
 som nogenfinde var mulig for et Fruentimmer, ham
 skulde hun tre Maaneder i sit Gemak, da maatte
 han flye, thi Alvinds Dine saae Ræpt. Han flye-
 de, men hans Billede, Frugten af deres Omsav-
 nellser, efterlod han under hendes Hierte. Fem
 Maaneder dulgte hun dette for Verden, længere
 kunde hun ikke. Dorglas fik denne Esterretning,
 Prækkelig for ham, som den evige Gørdømmelses
 Dom. Hans Brede opflammedes. Han lod
 Dulcina knæ i et eensomt Tøarn, fiern fra de
 medlidende Mennekers Hielp, som ikke holdt Rier-

ligheds Feilstrin for dødelige Synder. Dog veeg hendes elste Mand ikke fra hende. I den mørke Nat klattrede han op til Taarnet, rækkede hende Spise giennem en lille Abning, og trøstede hende. I en rædsom, gyselig Nat, hvilken en Fritanker vilde have holdt for Natten for den yderste Dag, overfaldt Fødselsmerterne hende, en vakker Dreng, undfangen i Glæder, trængde sig frem under Klagekrig af hendes Skid — med stielvende Haand rækkede hun ham til Faderen — da omsvævede Dødens Vinge hende — hun døde; og om Englenes Dine kunde græde, de vilde have grædt for Dulcina. Tiern fra Morni flygtede Faderen med sin Dreng, og skjulte sig i en Hule for Dorglas's Brede. Men hans Brede forsvandt, da Bogterne bragte ham den skrækkelige Efterretning om Dulcinas Død. Syv hele Dage græd han over hendes Liig, anklagede sig som hendes Morder, lod bekiendtgjøre, at han vilde tilgive hendes Elsker, og elske ham som Broder. Men Elskeren viiste sig ikke. Da lod Dorglas nedrive Taarnet, hvori Dulcina døde, lod opreise et prægtigt Gravminde paa Stedet, og i lang Tid sørgede han over sin eneste Systers Tab.

Da nu Alvina's Flugt blev bekendt ved Dorgelass's Hof, var alting i den største Forvirring. Kongen stod i sin Morgendragt paa Slotsgaarden blant en Hob ringe Folk, trykkede deres haarde Hænder, favnede deres Knæ, bad, besvor dem med Taarerne i Øinene igien at skaffe ham sin Datter, som man havde staalet fra ham. Snart lovede han, at belønne den med umaadelige Rigdomme, med Gæsposter, som bragte ham hende igien, snart svor han de skrækeligste Eder, ikke at lægge sit Hoved til Hvile, eller at nyde noget andet end Vand og Brød, før han havde grebet hendes Røver, snart truede han igien, at lade alle dem henrette ved Bødlens Sværd, som ikke ilede at opsøge hans Datter. En Skare af Hofkreaturer trængte sig frem, bade ham at begive sig i sit Gemak, og fløde sig paa. Vild drev han dem fra sig, og raabte med græffelig Stemme: "Vort, elendige Trøstere! Ved I og, hvad det er, at miste en Datter, som Alvina?,, — Derpaa befalede han, at bringe ham den raskeste Hest, fastede en slet Kappe om sig, gav Befaling, at der skulde udsendes Drabantere paa alle Landeveie, for at indhente de Flygtende, svingede sig paa Hesten, og reed affrød fulgt af nogle Tjenere.

Længe

Løbe var al Eftersøgen forgieves; endelig bragte det friske Hestespor, som røbede Alvinas Opholdssted for Hurst, nogle Drabantere til Ulfars Hytte. Hurst, i Kinolds Klæder med farvet Ansigt og Haar, lukkede op for dem. De giennem søgte alting, men forgieves; indtil endelig en Drabant trak Alvinas Halskæde frem under en Hob frisk Lov, som tiente Hurst til Leie. Glad kaldte han sit Følgeskab, viiste dem hvad han havde funden, og nu grebe de Varden, og vilde afstvinge ham Bekiendelse, hvor hans Søn var, som de holdt for Alvinas Døder. Da flyede Hurst, og skjulte sig i et huult Træ. — Ulfar taug. Bønner, Mishandlinger, Trudsler om den skækkeligste Død kunde ikke bevæge ham til at røbe sin Søn. Drabanterne bandt ham, kastede ham paa en Hest, og ilede til Morni. Hurst fulgte efter dem langt fra.

I sin Hytte i Korvath sad Graveren Uther, strikkede paa et Suglegarn, og sang sin Yndlingsang: Brendende Hjerterets Nattehøitid. Den sang han altid, naar han vilde sætte sig hen i sin Ungdoms lykkelige Tider; dengang gjorde en Ven ham denne Sang, en reisende Maler, som færdig forstod at

flaas

flaae Harpen, og vidste at omklæde den mørke Oldtids Historier i Rim og Vers. Denne Maler var en god Mand, men ikke elsket hos Fyrster og Herrer, fordi hans Mund sagde reent ud, hvad hans Hierte tænkte, uden i Forveien at see sig om i Gemakket, hvem der var tilstæde. Derfor havde han ogsaa ofte kun tørt Brød og Kildevand, endskiont hans Pensel efterlignede Naturen, især dens Rædsler og vilde Skionheder, at Haaret reiste sig paa deres Hoved, som betragtede det. Gode som han, vare og Ulfar og Uther. Naar de da saaledes sad sammen i Mørke om Aftenen, sang Malerens Sange og Eventyr, da blev deres Hierte saa stort, da følte de, hvad Konger aldrig føle, om ogsaa tusend Slaver opkysse Støvet om deres Fødder — følte, at usminket Vensteb er Guddommens Billede. Deres Sang taug, de trykkede hinanden i Hænderne, og kysledes med Venstebes hellige Kysse. Alt dette tænkte Uther sig nu, da han sang Slutningen af Nattehoitiden:

Du Støtte for vort svage Hierte
 O Haab! Lad os ei tabe dig,
 Bliv hos os, naar i Dødens Smerte
 Engang vort Døe lukker sig.

Vi haabe, ja vi haabe vist,
 En Morgenrøde dog tilsidst
 I Dødens Dal oprinder —
 Da tørres vore Kinder.

Endnu sang han, da hørte han en Banken paa sin Dør. "Ja, raabte han — strax! — og sang videre. Det bankede paa nye, og Uther sagde: Saalmodighed! Eders Døde giver sig vel tilfreds saalange, til jeg gjør en Grav færdig til dem, de løber ikke fra eder. „ — Man bankede alt stærkere og stærkere — "Saalmodighed — raabte Uther — om I og banker Hænderne itu paa eder, jeg aabner ikke Døren, for mit Garn er færdigt, og min Sang er udsjunget. „ Han sang videre, og det blev bestandig ved at banke. — Nu var han færdig, nu reiste han sig, og aabnede Døren. Ribold og Alvina styrtede ham imøde. I Glædens Ruus over at vide sig frelst, faldt Ribold saa heftig om Graverens Hals, at han rev hans Fuglegarn i Stykker, som han havde i Haanden. "Kiære, gode Mand — sagde Ribold hastig — tilgiv min Fremfusenhed — jeg er flygtig tillige med min Kone, hos eder skal jeg finde Beskermelse. Denne brækkede Ring, som min Fader gav mig med, skal være min Talsmand. „

"Lab

„Lad see,, — sagde Uther, og tog Ringen —
 „bie et Dieblisk;,, — og saa steg han op ad en lille
 Stige, som gik op til Loftet i Hytten. Hefstig
 favnede Kinold sin Alvina, og raabte: Vi ere
 frelst, bedste Pige! denne Hytte, som aldrig no-
 gen Hofmands Die hvilede paa, skal være vor Fri-
 stad, Kierlighedens Soel skal her lyse for os, og
 Verden uden for os vil ikke kunne bidrage noget
 til vor Lykke.

Nu kom Uther igien. „Ja vist Fremfusen-
 hed, unge Ven — sagde han — see, der har I
 revet mit Fuglegarn istykker med eders Jerntoi.,,

Tilgivelse, gode Gamle! — raabte Kinold
 og Alvina, og klyngede sig om ham.

Uther. Nu, nu, hvad er der meget at
 tilgive? Har jeg ikke Hænder og Garn at giøre
 det istand med igien. — I er min gamle, gode
 Vens Ulfars Søn, det siger Ringen mig, og I
 er mig hiertelig velkommen. „Naar jeg sender
 dig det Halve af denne Ring — sagde eders Fa-
 der dengang, da vi brækkede den — saa viid, at
 den, der bringer dig den, elsker jeg som min eneste
 Lykke.,, — Giv mig et Kys. — Saa! — Og
 pust lidt. Hastværk duer ikke; mærk eder det.

Var

Var I kommen smukt langsom herind, saa var I nu ikke saa heed, og jeg behøvede heller ikke igien at bøde mit Garn. Nu, hvad tager vel eders gode gamle Fader sig for? Sætter han endnu flittig Fuglegarn ud?

Rinold. Ach nei! Den vakke Mand har alt i ni Aar været blind.

Uther. Blind? Det er beklageligt! Dog for ham er det kun en Prøve, ingen Straf. — Ja, saa duer han rigtig nok ikke til Fuglefanger. Eders Navn er Rinold, ikke sandt unge Mand?

Rinold. Jo.

Uther. Nu, Rinold, saa ansee mig nu som din Fader; rigtig nok, saa god en Fader, som Ulfar, kan jeg ikke være dig; men troe, hvad jeg har, deler jeg med dig, var det endog mit Liv.

Rinold. Kiære, gode Mand!

Uther. Kald mig Fader. Giv mig dette Navn, som jeg vel aldrig horte af mit Varns Mund, men som er mig sødere, end om tusend Mennesker kaldte mig deres Konge. — Min Søn altså. (Køffer ham.)

Rinold. Du min Fader!

Alvina. Men, gode Samle, ere vi da firkte hos eder?

Uther.

Uther. Sikke, smukke Pige, saalænge to eller tre kommer, flere ere vi ikke vorne. — Hvad har du da gjort, min Rinold! at man forfølger dig?

Rinold. Jeg har bortført hende, hun er en Konges Datter.

Uther. Det skulde du heller have ladet være. Bortførelse gaaer i Almindelighed for sig i største Hast, og der kan man let lade sig forlede til noget, som hverken er ret eller billigt. Hvem kan da holde sine Tanker samlede? Men hvad som er skeet kan ikke forandres. Og naar I kun selv ville, saa skal I her kunne leve rolig og fornøiet. — Dog den Jernvams, min Rinold, maa du trække af, og du, Prindsesse, dine guldbirkede Silkeklæder. Du vil dog vel og kalde mig Fader?

Alvina. Af ganske Hierte kalder Alvina dig med dette Navn.

Uther. Got. Gaae op ad Stigen, min Datter, ovenpaa vil du finde Klæder, som min salig Kone bar; vel er der intet Livstykke derimellem, udsøet med Guld og Perler som dit; men et Hierte slog fordem derunder, som ingen Kongedatter skulde have skammet sig ved. Søg dig een ud disse Klæder, og tag den paa. Men

tag dig vare, at du ikke kommer Garnet og Strikketøjet for nær, som ligger paa det lille Bord, min gode Kone havde arbejdet derpaa endnu en Time før hun døde. Det lader jeg altid ligge urørt. Saa tænker jeg som saa, hun er kun gaaet ud, og vil snart komme hjem igjen. — Saa gaae da, min Datter, og flød dig anderledes.

Alvina gif.

Og dig, min Søn — blev Uther ved — dig vil jeg give min Søndagskiøle, og lære dig at strikke Fuglegarn, at gjøre Doner, fange Fugle og at grave en Grav. — Er hun da alt din Kone?

Rinold. Endnu ikke, Fader, men hvor jeg længes efter det Dieblif —

Uther. Taalmodighed! Taalmodighed! Kun ikke for hastig. Hvo som gaaer langsomt, kommer ogsaa til Maalet. Her er ingen, som vil tage hende fra dig. — Nu leg ogsaa dit Veenharnisk af, min Søn. — Ved Leilighed skal du ogsaa engang fortælle mig, hvorledes du er kommet til det Ridderdom. — Der har du min Ersie, træk den paa. Saa! — Nu er du i Folks Dine Uthers Karl, som hjælper ham at grave Grave, og at fange Fugle, og i min Hytte, som i mit Hjerte min Ven og min Søn.

Alvina

Alvina kom tilbage fra hendes Pyntekammer. Prindsessen var forsvunden, et ungt, smukt, yndigt Fruentimmer var blot igjen. Vel dækkede en grov Hue hendes guldblokkede Haar, en Trøie skulde hendes skionne, runde Arm indtil den lille Haand, hendes ranke, stolte Bælt blev unddraget. Diet ved den tykke, tvundne Dragt, og misundelig skulde den og hendes lille Fod indtil Tærne. Men dog blev hun yndig og fortryllende. Kan og en ringe Dragt gjøre en Skønhed hæslig? — Rinold løb hende imøde, hæftig sluttede han hende i sine Arme, og lænede sit Hoved til hendes bankende Varm. "Holder du endnu noget af mig, min Rinold?,, spurgte hun skalkagtig. Og Rinold kyskede hendes Mund, og derpaa hendes Dragt. Underlig fornøjet lød Uther herover, og sagde: "Du er nu min gode Kone saa liig (dine fine Træk fraregnede) at jeg nok gad kysset dig engang, om jeg ikke frygtede, Rinold vilde blive skinsyg.,,

"Jeg blive skinsyg paa dig? — raabte Rinold — for skinsyg paa Solen, som beskinner hende — og nu førte han Alvina til ham. Da rækkede hun den brave Mand tugtigen sin skionne Mund, og han kyskede hende, som Englens kysse

fromme Børn i Søvn. Minold slog Armene om dem begge, kyskede og savnede dem — og deres Elsktes henseerne Siede, som svævede om dem, tøvede med Velbehag ved dette rørende Optrin.

Da Uther, havde revet sig løs af de Elskendes Arme, og med den flade Haand havde tørret baade Glædens og Kummerens Taarer af sit Ansigt, taledes han saaledes: Men vi maa ikke altid kysse, Børn, vi maa ogsaa arbejde; — Arbejde er et Krøderie, som gjør hver Glæde velsmagende. — I Morgen skal du gaae med mig, min Minold, og hjælpe mig at gjøre en Grav; imidlertid skal du Bæde i Melken til Middagsmad, Alvina, tørrer Æble paa Ovnen, eller koges Urter og Rodder; thi, Børn, blot dertil indskrænker Uthers Spiseforraad sig. De Dage, som ere mig dyrebare, som i Dag, spiser vi og en Due, eller anden Fugl. Dog hændes dette kun meget sjældent. Men alt det ville I blive vant til, Børn, og snart takke den gamle Uther, som lærte eder, at være tilfreds med lidet, fornøiet ved lidet. — Dine øvrige Forretninger, min Datter, ere desuden at bøde mine Garn, føde mine Fugle, og — at holde af din Minold. Snart skulle I blive Mand og Kone,

og da, min gode Datter, vil Naturen nok lære dig, at det er Konens Forretning, hendes sødeste Forretning, at nære og pleie det dyrebare Pant paa ægtefabelig Kierlighed. — Kinold kyskede Alvinas Haand, mildtrødmende boiede hun sig over ham, og trykkede et varmt Kys paa hans Læber. Uther vendte sig bort, og græd over at en Faders Glæder vare blevne ubekiendte for ham.

Aftenen kom; — fortroelige spiste de Aftensmaden med hinanden, sød Mælk og Brød og friske Frugter. Natten kom; — forrigsfuld sneg Kinold sig i sit Kammer med Uther. Alvinas Leie, et Teppe bredet over blødt, listig duftende Mos, syntes hende haardt, fordi Kinold ikke deelte det med hende.

To Dage vare forløbne, uden at de fik Efterretning fra Ulfar. — Snart lærte Kinold af Uther den Kunst at bygge Menneffenes sidste Hytte, og at fange Fugle, lige saasnart lærte Alvina at besørge Huusvæsenet. Paa tredie Dag gik de begge i Skoven, Kinold satte Garn ud, og Alvina søgte Urter og Rødder. Uther sad i sin Hytte, fløitede en Sang for sine Fugle, som han afrettede,

da Døren til hans Hytte pludselig blev stødt op, og Hurst, ganske forpustet og tilstøvet, styrtede ind.

"Ei! Ei! min Ven — sagde Uther — det kalder jeg uhøfligt, saaledes at bryde ind i min Hytte, som en Ulv i en Gaarestie; det duer ikke. See engang, jeg vil lære jer, hvorledes man kommer ind til fremmede Folk. „ — Han tog Hurst fat ved Skulderen, skød ham ud af Døren, slog Skodden for indvendig (thi han holdt ham for en Espion, som opsporede Alvina) og spurgte nu: Hvem er I, min Ven, og hvad vil I? — Jeg kommer fra Morni — stammede Hurst udenfor — og bringer vigtige Efterretninger fra Ulfar. Mit Navn er Hurst. "Ei, det er en anden Sag — raakte Uther glad, og aabnede Døren — det skulle I have sagt strax, saa havde jeg ikke havt noget imod Jeres Høflighed. „

Nu kom Dinold fra Skoven med Alvina. Det første som mødte deres Øie var Hurst. "Har du Efterretninger fra Hoffet, fra Ulfar „ — raakte begge — og hvorledes lyde de?

Hurst. Efterretninger bringer jeg nok af; men om der er nogen gode derimellem, kan jeg ikke afgjøre.

Alvina.

Alvina. Ingen gode? — Er Lykken alt bled
den fied af os, som dens Yndlinge!

Uther. Saa kommer dog kun ind i Hytten,
Børn, og gjør mig ikke Naboelavet oprørst.

De gik i Hytten, Uther slog Skodden for
Døren, bød Hurst at hvile sig, satte en Skaal
frisk Velf for ham, og tørrede Støvet og Sveden
af hans Pande.

Haand i Haand stode Alvina og Kinold ved
ham, saae forskende paa ham, men vovede ikke at
bede ham, strax at fortælle; endelig sagde Uther:
Saa fortæl da nu, gode Mand, hvor slemme Ef-
terretninger du end bringer, skal de ikke berøve dig
noget af vor Kierlighed, vor Tak.

Hurst. Gud give, at jeg bragte bedre Ti-
dender.

Dagen efter at I vare flygtede, førte en ond
Mand nogle Drabantere til Ulfars Hytte, de gien-
nemsgætte alting, og sandt endelig Prindsessens Hals-
kiede under mit Leie. Deraf sluttede de, I havde
bortført hende, og slæbde derpaa eders gamle Fa-
der fængslet til Mørni.

Kinold. Min Fader? Fængslet? — O jeg
vil hen, vil bryde disse Lænker, vare de endog smæ-

bede af Diamanter — Det er den Forbandelse, Naturen lagde paa vor Handling!

Alvina. Fortryder du denne Handling, Kinold?

Uther. Min Søn, overil dig ikke. Man kan ogsaa løse Lænker, uden at bryde dem.

Kinold. Min Handling fortryder mig ikke, det veed den Alvidende, men at min Fader maa taale dens Følger, det er grusomt! — — Fortæl videre, Hurst, ved disse Ord har du allerede saaret mit Hjerte saa hestigt, at alle dine øvrige Efterretninger ikke ville være mig smertelige.

Hurst. Ukiendelig i eders Dragt fulgte jeg efter dem. Ulfar blev ført til Slottet. Noie lagde jeg Mærke til alle, som gik ud og ind; da saae jeg Boddelen gaar derop med sine Svende.

Kinold. Boddelen? — O, at de havde pinet mig!

Ubevægelig og maalløs stod Alvina ved Vinduet, store Taarer trillede over hendes Kinder ned i hendes Barm. Uther rev et Garn i Trævler i sin Forvirring.

Hurst. Ind paa Slottet torde jeg ikke vove mig, fordi jeg frygtede at blive kiendt; der stod jeg, og som et Menneske, der er dømt til Døden,
maa

maa være til Mode, naar han venter paa sin sidste Time, saaledes var jeg til Mode. — Bøddelen kom tilbage — jeg saae hans Dine vaade af Graad — det gysede mig giennem Marv og Been.

Rinold. Affkummet af Menneſkeligheden grad. Hvad ſkal da jeg gjøre? — Sadle min Hest, Hurſt!

Uther. Naar jeg ſiger dig det, gode Mand, ikke ſør.

Hurſt. Jeg gik til ham, lod ſom jeg ikke kiendte ham, og ſagde: Er der mødt eder nogen Ulykke, Herre, ſiden I er ſaa bedrøvet? "Nar — ſvarede han — jeg er Bøddel, og diſſe Taarer forhandler min Skiebne, at den gjorde mig dertil, førend jeg var bleven haardhiertet. Jeg har maattet pine en gammel Mand, hvis Naſyn kunde have gjort den onde Mand bløddhiertet. Han er Fader til den,, — Han ſagde her et ſlemt Ord, ædle Herre.

Rinold. O, dølg intet for mig.

Hurſt. " Til den ſkiendige Knegt, ſom ſtaal Kongedatteren,, — ſagde han.

Rinold. Til Fadermorderen!

Alvina. Det er du ikke, jeg, jeg er den, ſom bragte din Fader paa Pinebænken.

Gurft. " Den stakkels Mand skal bekjende ,
— blev Bøddelen ved , — hvor hans Son er ,
og han veed det sikkert ikke .

Rinold. O , at en Bøddel maatte tænke
saaledes !

Gurft. Saaledes talede vi endnu , da en
Trompeter stødte nogle Gange stærkt i Trompeten
fra Balkonen paa Slottet , og en Herold derpaa uds
raabte : At enhver , som havde Kundskab om Rø
verens Opholdsstød , skulde tilkiendegive ham det ,
eller bekjendtgjøre det for Kongen , i modsat Fald ,
naar denne ikke inden tre Dage fremstillede sig for
Retten tilligemed Prindsessen , skulde Røverens Gæ
der henrettes under de græffeligste Piinsler .

Rinold. Han skal leve ! Jeg vil døe !

Alvina. Og jeg !

Rinold. Nei Alvina , du skal ikke døe !

Alvina. Hvad Navn giver dig Ret til at bes
fale mig dette ? Vilde du sige det Navn , som
Mand , saa viid , at dette gjør mig til eet Væsen
med dig , befaler mig at dele Lykke og Ulykke
med dig .

Rinold. Alvina jeg kan ikke døe med dig . Mit
Mod ville forsvinde , naar du leed ved min Side .

Alvina.

Alvina. Og uden at jeg drager til Mornis, er du og din Fader uden Redning forlorne.

Uther. Gode Fader i Himlen! send os Raad herovenfra. Menneſkeforſtand er her utilſtrækkelig.

Alvina. Det Raad, ſom Pligt meddeler os, det er Guds Raad. — Din Haand, Kinold, vi gaae, vi døe med hinanden.

Kinold. Ogsaa din Bøddel ſkal jeg være, Alvina?

Alvina. Ikke min Bøddel; men den Engel, ſom ledsager mig til Himlen. — Hurſt, ſadſe Heſtene, ved Foden af Klippen bag Hytten finder du dem.

Hurſt gik. Dybſindig ſneg Uther ſig til Vindu-
duet, lagde der ſit forrevne Garn, tog ſin Spade,
og vilde gaae ud af Døren: "Hvorhen, Fader?
— ſpurgte Kinold halv rafende. "Ud at grave
min Grav, ſvarede Uther, og ſaae længe paa de
store Taarer, der rullede ned paa hans Spade,
Kinold og Alvina ſaae paa ham, og ſvarede intet.
Hurſt kom i Døren og vinkede. Uther gik til Ki-
nold, ſtiulte ſine vaade Øine med Haanden, og
faldt ham om Halsen. Skilsmiſſens Taarer, Rum-
mers Taarer blandede ſig i deres Omfavneſe;
men

men ikke et Ord hørte man. — Nu knælede Alvina og Ribold for Uther, han lagde sine Hænder paa deres Hoveder, og kyssede dem begge endnu engang. — De ilede bort. Uther greb sit sønderflidte Garn, vaadt af hans Taarer, satte sig ned at bøde det igien, og sang dertil med bævende Stemme:

Du Støtte for vort svage Hierte
O Haab! lad os ei tabe dig!

Skyfuld og mørk sank den tredje Morgen efter Ulfars Paagribelse ned over Morni: Ingen Lærke dirrede Solen, der karrig kastede sine glimrende Straaler giennem de tykke Skyer, sin Morgenshilsen; den dagstye Ugle saae sin Dag forlænget en Time. Dde som i Graven var den hele Dye; næsten alle Indvaanere græd i deres tillukte Boliger for Ulfar, om hvis Uskyldighed alle holdte sig overbeviste. Faa vovede at gaae paa Gaden, for ikke ved deres forrædte Ansigt at forræge Dorglas's Brede. Kun de Mennesker der løbe til Henrettelser som til en Fastelavnslæeg, for hvilke ethvert Syn, i Henseende til Følelsen det opvækker, er ligegyldigt, (naar det kun mætter deres umaadelige Nys,

Nysgjerrighed) disse forlode hobevis deres Boliger, og ilede til Skotsgaarden. Her var opreist et stort Skafot. Jerntænger, bestemte til at sønderlide Ulfars Lemmer, bleve giorte gloende i store Gryder, som vare fyldte med gloende Kul. Døddelknægtene vare bestieftigede med, at opreise Korset, hvorpaa han skulle døe.

Kongen sendte en af sine Tienere til Varden, at forkynde ham, at den kommende Time skulle under uudsæelige Piinsler blive hans Dødestime, naar han ikke opdagede Alvins Opholdestæd. "Sigt din Herre — sagde Varden med mandig, uforfærdet Stemme — Ulfar er beredt til Døden." — Da lagde han sit Hoved tilbage paa Straalsleiet, foldede de fængslede Hænder, og bad Himlens og Jordens Fader om Tilgivelse for sine Synder, bad ham om Trøst og Bistand i sin sidste Time. Arrestforvareren hørte paa ham, uvilkaarlig foldede han de haarde Hænder, bøjede sine Knæ, og anraabte Himlen om den vakkre gamle Mandes Frelse. Da lydede Basunens Klang i hans Øre. Han kaldte Ulfar til Døden. Forsønet med Stjernernes Dommer, reiste han sig fra sit Leie, og lod sig føre til Skafottet. Uden Blegghed var hans

Kind,

Kind, ingen af hans Ansigtstræk fordreiet af Frygt. Paa Dorglas's Befaling sorte man ham forbi Gryderne med de gloende Kul, og sagde ham, at de Tænger, som deri bleve gloende, skulde affigles i hans Blod; sagde ham, at de Knægte, hvis Stønnen han hørte, vare i Færd med at opreise hans Dødsbæl. " Alt for mange Tilberedelser — saa taledes Ulfar — for at berøve en gammel Mand den usle Smule Liv; den Gift, som dræber en Glue, havde ogsaa været nok til at dræbe mig. „

Nu betraadde Dorglas med et stort Følge Skafottet, og tog Plads paa sin Throne. Hans Haar bleget ved søvnløse Nætter, ved Sorg og Kummer, hængde forvirret ned over hans rynkede Pande. Hans vaade udtærede Kind anklagede høit hans Datter, og advarerede mangen Yngling, som smægter efter Kierlighed, ikke at begive sig i en Stand, som vel har mange Glæder, men ogsaa utallige Lidelser. Han vinkede med sit Scepter, og Varden blev ført for hans Throne.

" Mand, du som selv er Fader, — saa taledes Kongen med klagende Stemme — du som veed, hvad et Faderhierte føler, naar et elsket Barn

bli-

bliver ulydig, hvorfor gjør du dit ærverdige Narsyn, hvorfor dine sølvgraa Haar til Ægnere, hvilke enhver saa gierne troer, at du er en reiskaffen Mand? — Hvorfor berøver du mig den Lykke, at mit Barn ikke i det sidste Dieblis maa borte kysse Dødsbeden af min Pande? — Endnu engang beder jeg dig, sig mig min Alvinas Opholdsted. „

Ulfar taug.

„Jeg vil belønne dig — blev Dorglas ved — med en Lykke, som skal overgaae alle dine Ønsker, vil tilgive din Son, lade ham ustraffet vende tilbage til sit Hiem, naar han kun leverer min søde Lillie igien, ubrækket; jeg vil pleie hende, elske hende som før, vil ikke agte, at hun paa nogen Tid var omplantet i en ringe Mands Have. Jeg besværges dig, Varde, sig mig min Datters Opholdsted!

Ulfar taug.

„Haardhiertede, gamle Mand — raabte Dorglas — frygter du ikke Straffen for din Haardnakkenhed? Troer du, Himlen vil gjøre din Son lykkelig, som skal saa nedboiet en Mand sin Lykke paa Jorden, sin Røe i Graven, sin Salighed i Him-

Himlen? — Eller troer du maaskee, jeg vilde bryde mit Løfte, vilde lade dig, din Søn straffe, dræbe, naar du opdagede mig hans Opholdssted? Om jeg gjør det, da lad mit Ansyn forvandles til en Fædermorders Ansigt, hvorpaa Guds Forbandelse umiskjendelig staar tegnet, at enhver, som kun kan trække en Dolk, udrødder mig af Jorden, og hans Hierte og Verden da sige ham, at han har gjort en god Gierning. — Paa mine Knæ beder jeg dig, Barde, opdag mig mit Varns Opholdssted. „

Dorglas steg ned fra sin Throne, og kastede sig for Ulfars Fødder. Ulfar taug.

„Lad det saa være da — raabte Kongen, og rasende reiste han sig — jeg har gjort, hvad jeg maatte, har gjort mere end det. Saa, Vædler, fører ham bort, dette graaiffede, blinde Uhyre! Kniber hans Been sammen med gloende Tænger, at Marven syder i Piberne, slider hans rynkede Hud fra Benene, og kaster den for Hundene — myrder ham hele Dage, som han og hans ryggeløse Søn myrder mig. Hans Marter skal være min Fryd, hans Klager være mig Jubelsange — Bort med ham til en qvalfuld Død! —

Og derpaa ile enhver, som elsker sin Konge, og opsoge det Uhyre, som denne Fader avlede! Hvo som bringer mig ham levende, ham vil jeg give min Krone, vil kalde ham min Belgiorer, naar jeg med mine Tænder kan sonderslide den fiendige Røvers Hjerte. — Vort! bort til Marter med dette Affum! „

Vodlerne grebe Ulfar, og førte ham til Kors-
set. — Da opstod en Støien blandt Folket — af-
les Dine vendte sig til Slotsporten. See, da ilede
Kinold og Alvina hid paa svedskummende Heste.
Folket gjorde Plads for dem. „Naade! Naade,
for min Fader! Her er Røveren! „ raabte Kinold
forfærdelig, at en kold Gysen isnede alle de Til-
stædeværende.

„ Vist ikke! vist ikke! — freg Dorglas —
min Langmodighed er til Ende. Til Døden med
ham! Til Døden med den graaiffede Skurk! „
Folket rev Kinold af Hesten, og slæbe ham paa
Skafottet. — Da sagde Ulfar med advarende
Stemme: „Konge, tænk paa Dulcinea! „

Og en Bøven oversaldt Dorglas, som en
Synder, der overraskes af Døden midt i en Synd.
„ Holder inde, Vodler! Dræber ham ikke! „ —

Mere kunde han ikke sige — da forlod hans Samling ham. Alvina besteg Skafottet, hængde klægende over sin Fader, kyskede ham, og forsøgte med ymne, kjerlige Ord, med oplivende Kysse at kalde ham tilbage til sig selv. Minold faldt Ulfar om Halsen, og fik sig høit af Glæde, at hans Fader levede endnu. — — Fortiden saae aldrig saadant Skuespil. Efterverdenen vil aldrig see dets Lige.

Langsomt, som Soelstraalerne paa en fugtig Efteraarsmorgen trænger sig giennem Skyerne, kom Dorglas's Samling tilbage. Hans matte Dielaag, tungt af Taarer, hævdede sig i Veiret — men endnu saae han ikke sin Datter — Rummerens Taarer gjorde hans Blik dunkelt. Med sin bløde Haand tørrede Alvina det af, og Faderens første Blik faldt nu paa hans elskte Datter. — Deres gjensidige Blædeskammen, de varme Kys — den Overraskelses Tvivl — derpaa igien den Hjertets Overbeviisning om det, som man ønsker — Hvo kan beskrive det? Vel den Mand, hvis Lod det blev at see saadan Scene i Naturen. Ingen Maler formaa at male den, ingen Barde værdig at besynge den.

Dorg

Dorglas's Glæde havde nu sadt sig saa meget, at den kunde udtrykke sig i forstaaelige Toner, da bød han, at føre Barden med Rinold i sit Gemak, for af ham at erfare Meningen af de Ord, der havde truffen ham, som Guds Torden. Sin elskte Alvina bar han paa sine Arme til Slottet, at hun ikke anden Gang skulde roves fra ham. Med bævende Skridt førte Rinold sin retfærdige Fader.

Dorglas hvilede paa et Sirketæppe, lænede sit Hoved til sin Datters Barm, da Ulfar og Rinold traadde ind i Gemakket. Alvina kyskede sin blussende Kind paa Faderens kolde Kind.

"Ulfar — sagde Dorglas, uden at see op — forklar mig Meningen af de Ord, som frelst dig fra Døden. Hvorfor tilbagekaldte du Dulcianas Død i min Hukommelse?

Ulfar. For mig for den gode Konges Høder, Rinold; at jeg tilbeder i Støvet for ham.

Rinold førte ham hen. Ulfar knælede, favnede Dorglas's Knæ, og talte saaledes: "Edele Konge, viid, jeg var din Systers, Dulcianas Mand. "

“Du? — foer Dorglas op — ” Du? „

“Ja — stammede Ulfar — og Ninold er hendes og min Son, er din Systerson. Var han ikke kommen at frelse mig fra Døden, saa havde dette været mig et Døds for, at intet ædelt, kongeligt Blod havde flydt i hans Arer — Da maatte jeg længe nok have blevet korsfæstet, han længe nok døet ringe og foragtet; thi ingen Mand med uædelt Hjerte, med ringe Blod fortjener at være Kyrste.

Kongens, Ninolds, Alvinas Forundring, deres forskende Blik, deres glade Bæven ved den stumme, varme Omfavnelse, deres Stræben og Tragten efter at aande, at tale — til hvem laante nogentid Naturen Farver og Kunst at male det? — ” Jeg tilgiver dig! — vare Dorglas's første forstaaelige Ord, — jeg omfavner dig som Broder, dig, Ninold, som min Son, som Alvinas Mand, som den, der efter Dorglas's Dødsgang skal sidde paa sine Fædres Throne. Modtag hans Haand, Alvina, eders Forældres Ulykke være en Sød, af hvilken idel Lykke fremspirer. Guds bedste Velsignelse være med eder! Han førte Alvina til Ninold.

Maale

Maallosefavnebe begge længe hinanden, som om de vilde vore i eet. Dorglas hængde ved Ulfars Hals, og under de inderligste Kys kaldte ham sin Broder.

Ved Døren stod Hurst og Uther. Ahnelse, Forudfølelse tilskyndede dem, at følge Rindold. Uther trykkede Hurst's Haand, og med hulkende, af Glæde bævende Stemme sagde til ham: Merk jer det, gode Mand, Haabet bestemmer ingen.

Bossaldabs Syn.

(Taget af Palmblætter 2ter Theil 117 S.)

Bossaldab, Sultan i Egypten, havde en eneste Søn, ved Navn Aboram. Han elskede denne Søn, som en Olding elsker sit Liv, hvori han endnu haaber at nyde sin Ungdoms Arbeide. Han samlede store Skatte, erobrede mange tilgrændsende Lande, og arbeidede Dag og Nat, for at efterlade denne elskte Søn et stort Herredomme og en glimrende Throne. Hans Magt var allerede næsten stegen til den høieste Spidse, da Unglingen, som skulde arve den, paa Jagten blev troffen i Hjertet af en uheldig affkudt Vild, og døde strax.

Bossaldab var trøstesløs. Han sønderrev sit Skiæg, slog sit Ansigt, og vædede den Døde med hede Taarer. Hans Klagekrig tærnede mod de fjerne Klipper; men det kaldte ikke den henfarne Ungling tilbage til Livet. Hans Tienere traadde frem, og trøstede ham; men han hørte dem ikke. Han forbandede sit Pallads, sit Rige og sig selv,
og

og stulste sig i en mørk Hule i Skoven. Her laae han i Støvet, kreg heit i sin Fortvivlelse, og anklagede Forsynet for Uretfærdighed. "Hvorfor er jeg bleven Herre over saa mange Lande og Rigdomme, raabte han, naar min eneste Søn fulde berøves mig i sit Livs Blomster? Nei, der er ingen Gud, som elsker Menneskene! Han finder sin Fornøielse deri, at quæle de Ulsle, og at forstyrre deres med Møie opbyggede Lyksalighed.,"

Saaledes henbragte han tre Dage i vild Fortvivlelse uden Spise og Drikke. Hans Kræfter vare udtømmede; udmattet laae han paa Jorden, og saae med Længsel Døden i Møde, at den fulde komme, og ende hans Hjertes Kummer, da paa eensgang et skinnende Lys omgav ham. Han hævde sine Øine, og saae en Yngling staae for sig i himmelblaa Dragt, hans Finding prydet med en Liliekrands. Ynglingen berørte Sultanens Pande med den grønne Green, han holdt i Haanden. Dyt Liv flød giennem hans Lemmer; hans Hjerte blev igien stærkt, han reiste sig, og taus saae han paa Himmelsens Budskab. "Bosfaldab, sagde det: te, jeg er Kalof, Fredens Engel, og sendt for at undervise dig. Kom, og følg mig.,"

Han tog ham ved Haanden, førte ham paa et høit Bierg, stillede ham paa den forreste Klippe, og sagde: "Skue ned i denne Dal.", Bøssaldab lukkede sine Øine op, og saae en øde, usrugtbar Øe. Havets Bølger brusede omkring den, og kastede just en nogen Skibbruden til Strandbredden. Den Ulykkelige holdt i den ene Haand et Skrin fuldt af Diamanter; og med den anden hjalp han sig op ad det steile Fjeld. Han havde næsten naaet Spidsen; hans glade Munk vidnede om hans Haab at finde en beboet Egn; men da han steg det sidste Skridt op, og saae en øde Sandørken for sig, syntes han forstenet af Skrak. Han kastede sine Juveler paa Jorden, vred sine Hænder, og hylede ligesaa høit som Øen. Han løb giennem Sletten, og søgte Føde; men her vorte hverken Træer eller Buske. Fire Gange stod Solen op, fire Gange dalede den, uden at han havde fundet endog kun et vildt Bær eller et Blad for sin Hunger. Bleg og udmattet lagde han sig endelig paa Klippen ved Strandbredden, opkradsede tørt Græs af Fjeldridserne, og oppebiede Døden.

"Ach! raabte Bøssaldab, og vendte sig til Engelen, vær naadig og tillad ikke, at denne Arme
dør

døer saa ynkelig. „ Vær stille, svarede Engelen,
 og læg Mærke til hvad du seer. „ Han saa atter
 hen, og saa et Skib, som just nærmede sig til Den.
 Den Hungrige blev Skibet vaer; han fik nye Mod,
 sprang op, strækkede sine Arme ud, og vinkede ad
 Skibsfolket. Da de saa ham paa Klippen, sty-
 rede de derhen. Han faldt ned for Skibsherren,
 klagede sin Nød, og lovede at give Halvdelen af
 Juvelerne for sin Frelse. Da Skibskaptainen saa
 de kostelige Stene, vinkede han sit Rejsefælskab.
 De bandt Hænder og Fødder paa den Ulykkelige,
 toge hans Juveler, lode ham ligge bunden ved
 Strandbredden, og seilede glade derfra med deres
 Bytte.

„ O Himmels Søn! raabte Boffalds vee-
 modig, kan du see denne Ondskab, og taale den?
 See! de Nedrige seile bort, og lade den Bestiaalne
 døe af Hunger. „ Skue endnu engang derhen,
 sagde Engelen. De Ondes Skib strander hist ved
 en Klippe. Hører du deres Skrig? Ingen af dem
 bliver frelst; de synke alle under deres Synders
 Byrde. Og paa dette Skib, som gif sin Fordær-
 velse imøde, vilde du frelse den Forladte? Vov
 ikke at dadle Forsynets Veie. Den Mand, du be-

klager, skal blive frelst, endsskønt det ikke skeer paa den Maade, som du vilde foreskrive. Forsynet har meer end een Vei, til at frelse dem, det vil opholde. Denne Mand var gierrig og haard imod Trængende. Han havde meer end han behøvede; alligevel drev hans Unoisomhed ham paa Egen, for endnu at vinde meere. Forsynet forte ham derfor i denne Øken, for at bevæge hans Staalhierte, og gjøre hans farrige Haand gavmildere. Salig er den Mand, som lader sig undervise ved Sienvordighed! Men vend dig nu, og se et nyt Syn. „

Bossaldab vendte sig, og saae ned ad Klippen. Havet var forsvundet, og Afgrunden var forvandelt til en blomstrende Slette. Bossaldabs Dine tøvede endnu paa den skønne Eng, da et høit Marmorpallads reiste sig tæt for hans Dine. De Elfenbeens Porte opluktes, og der viste sig en kongelig Throne, prydet med Guld og Edlestene. Utaalige Rigdomme laae i store Dyrger paa begge Sider af Thronen, som Landets Fyrster og fremmede Nationers Gesandtere i ydmyg Stilling omringede, og svor den unge Konge, der sad paa Thronen, Trostabs Fed. Men denne unge Konge var Aboram, Bossaldabs Søn.

„Naa:

"Naadige Allah, det er min Søn! raabte Sultanen. O lad mig ile til ham, at jeg kan omfavne ham! „ "Bliv, sagde Engelen; det er et tomt Villeded, hvorved jeg vil vise dig dit Livs Daarskab og din Fortvivlelse. See hen, og betragt ham noie. „ Hyldingen endtes med et Giestebud. Den unge Konge lod de opdyngede Skatte uddele blandt Giesterne. I saa Dieblikke vare de Rigdomme adspredte, hvorpaa den sparsomme Gierlighed havde samlet i mange Aar. Fyrsterne havde neppe prydet sig med deres Konges Diamanter, før de bleve stolte, og satte sig op imod ham. Af den forrige Ruiner fremstege fire nye Throner, paa hvilke sadde fire nye Konger, som lode Bøssaldabs Søn, der ved Giestebudet var bleven beruset, i sin Drukkenskab binde, og kaste i et Fængsel, hvor han efter lang Marter modtog Døden af en Slaves Haand.

Sultanen vendte sine Øine bort. Ach, det er nok! raabte han; det er nok! "Ydmygelse og Taalmodighed, sagde Engelen, havde skaanet dig for dette bedrovelige Syn. „ "Jeg har syndet, svarede Bøssaldab, da jeg knurrede over hiin fredelige Død, som bortrykkede min Søn i sin Ufselighed,

dhed, og befriede ham fra en Mængde tilkommende Ulykker. „ Ja, sagde Engelen, lykkelig er den, som en tidlig Død bevarer fra Forbrydelse! Gaae bort, Vossaldab, og bær dine Lidelser med Taalmodighed. Menneskers jordiske Gierninger ere forgængelige; hans stolte Bygninger synke under saa Aars Byrde. Den Gierriges og Erobrerens Navne gienlyde i Spot, naar de Velgiørendes Navne velsignes af Esterverdenen. „

Saa talende Fredens Engel, hævdede sig i Luften, og hans Fingers Kladsken lignede et Vandfalds Brusen, indtil den efterhaanden tabte sig i en sagte Susen. Sultanen vaagnede. Han laae i Hulen i Skoven med Ansigtet paa Jorden. Han stod op, gik tilbage i sit Pallads, og søgte i en lang fredelig Regiering ved Retfærdighed og velgiørende Viltsdom igien at helbrede de Saar, han havde givet sit Folk ved Gierlighed og Erobringsyge.

H ø n s e n e .

En Fiskeridyl.

(Efter Brønner.)

Midt i Floden paa en lille behagelig Ø boede Fiskeren Klinias med sin elskede Theone. Der havde de bygget sig en net Hytte af Rør og Siv. Det grønttaktede Tag hævede sig yndigt op over de lave Buske og smaa Træer, der stode hist og her omkring, og kislende Skygger af to ranke Linder skjærmede det for Middagssolens hede Straaler. Smaa Fugle smuttede syngende igiennem de tætte Slaaentorne og Rosenbuske, og badede sig rolig i det lune Vand ved Stranden. Veligheden var yndig og smuk, og meget beqvem, for at sætte de Fremmede fra begge Bredderne over Floden.

En Dag, da Kierlighedens Stierne blinkede paa Horizonten, og den grydende Dag begyndte at fremkalde Morgenrøden, roede Klinias op ad Strømmen, for at se til sine Krebsrufer, som han Aftenen før havde lagt med god Mading.

Theone

Theone sad imidlertid uden for Hytten, og sang, og lodde de søndrede Garn.

Hun havde alt længe havt Lyst at kiope sig et Par Høns, men altid fattedes hun endnu nogle Skillinger. I Dag lovede endelig hendes Mand, at de Krebs, han fangede, skulde være hendes. Da kunde hun neppe opbie den glade Time, til hendes Klinias kom tilbage med sin Fangst. Saa sit kun en Fisk slog i Vandet, saa tænkte hun alt: Nu kommer han! lod Garnene falde, og hoppede begierlig op paa Værken, og saae med bændende Hjerte over Bussene op ad Strømmen. "Mand, Mand! naar kommer du dog engang?," sagde hun saa, og tog sit Garn i Haanden igien, for at strikke de seilende Maaker deri.

Saa tænkte hun atter paa, hvor smukt det vilde lade, naar hendes smaa klukkende Høns pikkede fortrolig Korn og Brød af den hule Haand, eller gik og skrabede i Sandet, eller rugede i Kurve paa nylagte Væg, og siden lokkede de rippende Unger ind under de skyggesfulde Tornebuske. "I Røner i Byen derovre, sagde hun, mener I, "Jeres Haner, skal altid kun langt fra forkynde "mig Dagen? Oh hvorfor ikke det! Paa Theon-
"nes

"næ De skal ogsaa snart en Hane gale: Træven
 "er nok en stem Giest for Jer, mig bryder han
 "ikke; hvem skalde sætte ham over i Vaaden? Og
 "svømme — ha! det lader han nok blive.,

Lys, da raabte en Vandringsmand fra Strands-
 bredden, med en Randsel paa Ryggen, Fiskeren
 skalde sætte ham over Floden. Saa gierne Theone
 ellers hørte dette Raab, saa ubeleiligt kom det
 hende nu. "Nu skal man see, han sinker mit
 "Mand fra sit Arbeide, saa jeg ikke skal rose af
 "de Krebs jeg faaer!,, saa tænkte hun, i det hun
 gik træven ned ad Fodstien til Bredden. "Vand-
 "rer, du kommer i Utide, raabte hun ham utaal-
 "modig til; min Mand er ikke hiemme.,

"Hvor er han da, Kone?,,

Han har alt længe været ude paa Krebsfangst.

"Hvor da?,,

Jh, Vandrer, det hjælper ikke du spørger,
 han sætter dig ikke over Strømmen nu.,

"Sig mig kun, Kone! hvor seilede han hen?,,

Naar du da endelig vil have det at vide, op
 ad Strømmen!

Da gik Vandreren opad ved Strømmen,
 Theone tilbage til sit Arbeide, og smaafturrede.

Klinias

Klinias havde imidlertid trukket Ruserne op. Mange Krebs kravlede deri. Men der skulde endnu komme flere; thi de vare for Theone. Just vilde han stige i Vandet, for under de bare Rødder ved Stranden, og mellem Stenene i Grunden at søge smaaligen efter Bytte; da den Fremmede kom derhen, og sagde:

"Jeg beder dig, Fisker! sæt mig dog over
 "Floden. I Aftes var jeg alt nær ved denne
 "Strandkant, og havde i Sinde strax at lade mig
 "sætte over i din Baad; men da kom jeg af min
 "Bei, og vankede ængstlig omkring i Egnen:
 "Skumringen tog til, og en Lygtemand forførte
 "mig oven i Røbet hen til dybe Grave. Træt
 "og vankelmødigt stod jeg her. Først du skulde
 "drukne, sagde jeg til mig selv, er det dog bedre,
 "du lægger dig til at sove paa sikker Landjord.
 "Da fastede jeg min Randsel af Ryggen, lagde
 "den under mit Hoved, og sov ind. Saadan
 "laae jeg, da Dagen brød frem. Men Slum-
 "ren i den sugtige Lust bekom mig ikke vel. Med
 "matte Lemmer maatte jeg i Morges see at finde
 "ud mellem Klørene; og nu er jeg saa træt, at
 "jeg neppe kan bære min Randsel længer. O

fiære

"Kære Fisker! bring mig dog usfortøvet over Flod-
 "den; jeg vil jo hiertelig gjerne give dig en rigelig
 "Belønning. „

Da lod han kraftesløs sin Mand sel synke ned
 paa Græsset. "Det gjør mig ondt for dig, gode
 "Mand! sagde Klinias, der sæt dig hen i det
 "Grønne, og hvil dig, til jeg faaer lavet dig en
 "Plads til i Baaden! thi see, Ruserne ligge om-
 "kring i den, som Spaaner hos en Skibbygger; lad
 "mig lægge dem i Orden, saa sætte vi strax over. „
 Da lagde han Ruserne i Orden, og satte sin Kuro
 med Krebs under en udhængende Busk ved Brede-
 den, hvor Vandet stilledes ind imod Smaastenene.
 Imidlertid gjorde han mange Spørgsmaale til
 Manden, der sad i Græsset. Denne fortalte ham,
 at han hist over, en halv Miil fra Floden, havde
 et smukt Landgods at besørge, og andet mere. Nu
 bad Fiskeren ham at stige i Baaden, og de satte
 over Strømmen.

Theone fik snart Die paa de Seilende. "See
 "engang, sagde hun med et spodsk Smil, see en-
 "gang, hvor flittig min lille Mand ikke er! Der
 "sætter han den Fremmede over Strømmen, og
 "sladder, og driver Tiden bort, og mig lover
 4de Bind. E "han

"han de Krebs, han fanger i Dag; han vil faae
 "mange, jo! saadan vil han faae mange.,"

"Vandrer!," sagde Fiskeren, i det han arbej-
 dede Vaaden giennem Bølgerne, "naar du har et
 "Landskabs at besørge, saa opklækker du vel ogsaa
 "Høns i din Gaard? (da nikkede Manden) Veed
 "du hvad, du kunde vise mig en stor Tjeneste,
 "naar du lod mig faae et Par gode Høns hos
 "dig for billigt Kjøb; jeg kan nu vel ikke betale
 "dem strax, men jeg vilde gierne efterhaanden af-
 "drage min Gjæld til dig med Fiske: Du boer i
 "Nærheden, jeg kunde bringe dig dem; og vilde
 "du, istedet for Færgeløn, kun slaae noget af i
 "Prisen, saa vilde jeg ret takke dig meget.,"

Den Fremmede betænkte sig lidt, og sagde:
 "Hm, Fisker! Hvorfor skal jeg prutte længe
 "med dig? Du seer, jeg er træt, og min Mand-
 "sel bliver mig tung; vil du bære den hjem for
 "mig, saa kan de to Høns være din Løn!,"

Da landede de ved den anden Nabred, og mun-
 ter bandt Klinias sin Vaad fast under en Råd-
 tætte Pile, og med Randslen paa Ryggen fulgte
 han den Fremmede.

Det saae Theone, og blev retskaffen vred.
 "Herligt, du ordholdne Mand!,, sagde hun med
 bitter Haanhed, og knyttede med saadan Jorighed,
 at Traaderne gik i Urede! "herligt, nu løber du
 "oven i Kjøbet detsfra! Det er rigtig en heed Kier-
 "lighed, du har til mig! at give en Fremmed
 "Fortrin for mig!,, Saa sagde hun i Vrede, for-
 trak Maskerne, gjorde Bilderede paa Bilderede,
 og kastede tilsidst fortredelig Garnet bort.

Om et Par Timer kom Klinias tilbage med
 sin Foræring, og skyndte sig over til den anden Na-
 bred. En Ruse maatte tiene Hønsene til Stige.
 Nu fangede han mange flere Krebs; næsten tre
 Kurve bleve fulde til Randen. "Hvor vil min
 "Theone glæde sig, tænkte han, her saa mange
 "Krebs, og nu oven i Kjøbet, de to Høns! O
 "i Dag vente mig vist de sødeste Fornøielser!,,
 og gleeed med det muntreste Haab ned ad Strøm-
 men til sin Øe. Ellers kom Theone ham imøde
 ved Stranden, naar hun fornam hans Nærers plads
 ske langt borte; denne Gang kom hun ikke.

"Kone! raabte han, i det han landede, kom,
 "see her! her ere dine Krebs!,, Hans Kone kom
 ikke. Han traadde ind i Hytten: Da stod hun i

fuld Arbeide ved Arnestedet, lagde, uden at lade sig forstyrre, smaa Qviste paa Jlden, mismodig og stum lod hun, som havde hun begge Hænderne fulde af Arbeide; kun af og til traf et forstørnet Blik med Lynets Fart den forundrede Fisker.

"Nu, Kone, fattes dig noget? spurgte han, vil du ikke besee dine Krebs?"

"Der bliver nok mange at see, sagde hun kort, og blev rask ved at fuge.

"Hvad skader dig i Dag? Du maae troe, denne Gang var Lykken mig besynderlig gunstig: jeg troer fuldt og fast, at for din Skyld gav den mig saa rigelig en Fangst; see kun, du har jo dog Dine?"

"Vand, spar dit Sickeerie! Jeg veed, at du ingen Krebs fangede; man fanger intet, naar man løber med Fremmede!"

Da gvalte en Strøm af Taarer hendes Ord. Smilende hentede Klinias en Kurv ind i Hytten, rækkede hende den, og spurgte spøgende: Kone, er det ingen Krebs? Hukkende sagde hun: Da skal jeg dog ikke kiobe mange Høns for dem; og taug. Han bar den anden Kurv ind: Er det nu nok? Da begyndte hun lidt efter lidt, at tørre

Graas

Graaden af Rinden. Og nu den tredie. Skamfuld smilede hun nu lidt igien, og saae undseelig med vaade glindsende Øine til Klinias.

"Ha, Kone! Smiler du alt igien! Troer du nu ogsaa, at Lykken for din Skyld var mig gunstig? — Vidste du nu først hvad jeg veed!,,

Hvad da, Bedste? har du noget endnu?

"Intet, intet — 3 Dag over vil jeg tie til en lille Straf for dig!,,

O kiære! jeg var for utaalsmodig; men du maae ikke straffe mig, jeg er dig jo god igien; ikke straffe, hvad? Siig mig, lille Mand, hvad veed du da endnu?

"Jh, Kone! hvor artig du kan smidske! Jeg skulde nok tie. Men du beer alt for smukt. Siig mig, kisser du Hans?,,

Om du saa synes, lille Mand.

"Men naar jeg nu alt havde nogle?,,

Jh nu, kiære! du har jo ingen.

"Mener du, Kone? Du skal see, jeg har to.

Du to? — Altsaa et Par? — Hane og Høne? Hvor da, hvor da?

Da skyndte hun sig ud af Døren, og fandt dem pillende sig i Rusen. "O Klinias, de ere

“ smukke, ret smukke! Sigt mig dog, hvor har
“ du faaet dem? „

“ Den Fremmede, som du for var vred paa,
“ han gav mig dem; jeg satte ham over Estrøm-
“ men, og bar hans Randsel hjem for ham; da
“ gav han mig disse to Høns til Foræring. „

“ Ham har du faaet dem af? (Saa raabte
hun flagen) “ O Gud! og jeg — jeg vilste ham
“ af saa fortræden! Og dig tog jeg og saa slemt
“ imod! Det smerter mig nu, du Kiære! det smer-
“ ter mig nu! „

“ Det, min Kone! vogt dig herefter! Seer
“ Du — man maa aldrig være sær! Være tienst-
“ villig, forekommende, og god; det vinder Men-
“ neskenes Hjærter, og bringer Velsignelse i vor
“ Hytte. „

Drøm i en Maynat.

(Af Anton Walløe Bagatellen 2ter Th. 206 S.)

“Den Retsfærdige altsaa og den Uretsfærdige — den troe Kone og Volderffen — Læreren, som meddeelte sin Menighed Himlens Bessignelse, og Læreren, som skilte sin Menighed ved Himlens Bessignelse — alle ere de behandlede paa lige Maade — alle uden Forskiel rystede i deres Boliger — eller, opslaaede af de aabne Ildsvælg, da de vilde flye — eller, om de endog frelste deres Tilværelse, berøvede deres Eyendomme! „

Saa sagde jeg, lagde Nvisen, som handlede om Messinas og Kalabriens Ulykke, paa Skriverpultet, og lukkede Vinduet op ud til Haven.

Stiernerne sunkede: Matteredgalene sang: en luun Vind susede giennem Træernes Blomster: det var den sionnestige Maynat, der kan tænkes. Men jeg blev alt mere og mere forrigsuld.

Maaaskee sad i dette Dieblif en jamrende Kone paa en Fjeldspids i det øde Kalabrien, glemte den Hunger, som nagede hende, tænkte blot paa den

knuste uskyldige Hatteglut, og vred sine Hænder mod de samme Stierner, som jeg skuede op til — maaskee nu, medens en Blomsterdug ved Vindens sagte Viften dryffede ned af Træerne for mig, det rasende Hav svolmede paa nye, steg over Kysterne, og skyllede dem bort med sig i den aabne Afgrund, som havde frelst sig af Stædernes Ruiner, og flygtet i Fjellshytter — den Retfærdige med den Uretfærdige — den redelige Tilbeder med den hyllende Spotter.

Jeg havde været mismodig, jeg begyndte at knurre, og jeg blev endelig bitter.

“ Eller, „ sagde jeg, “ skulde det virkelig være sendt, at alle de, som Sværdet, eller Hunger, eller Pest, eller Jordskielv traf, omkom for deres Forbrydelses Skyld? „

Jeg gysede, jeg eftertænkte, og efter faa Døgnblikke blev jeg, som om jeg skulde sige: “ Forvovne! „ — Jeg trak Vinduet til, og fastede mig hen, for at sove.

Jeg sov, og det nærmede sig til mig i Mørke. Det var ikke at see, jeg hørte ikke dets Trin, men det nærmede sig til mig. Det var ikke som en Silkeioles Kasten, heller ikke som Vindens

Vindens Ræsten i Trætoppene; men det var som begge.

Jeg blev berørt. Det var et sagte elektrisk Slag, og mit Blod flød hurtigere og lettere. Jeg var vel tilmode, som om jeg havde gjort en god Handling, og jeg fattede Mod, som om det, der kom, var min Lige.

"Tael og spørg uden Sky," sagde det. Stemmen var hvissende, og Tonen var listig.

"Tilgiv mig," sagde jeg, "hvo du og er. — Men omkom de samtlig for deres Forbrydelses Skyld?"

"Vær barmhiertig, Støvets Søn, thi den Almægtige er barmhiertig."

"Altsaa vare de ikke samtlig Forbrydere?"

"De vare samtlig usuldkomne. Men kun en Deel af dem vare Forbrydere, mange vare dydige."

"Den Almægtige er barmhiertig, som du siger. — Men tilgiv mig, den Almægtige er ogsaa usattelig."

"Har du vel kunnet fatte dig selv? — Veed du, hvorfor dit Die seer Blomstret ved Vækken, eller hvorledes dit Øre hører Slaget paa Ambolten, eller hvorledes din Haand, saasnart du vil, rækker

„efter Træets Frugt, eller hvorsledes du bliver dig selv bevidst, at du seer, og hører, og rækker Haanden ud, eller hvad og hvor det er, som siger ind i dig: „Jeg er til! „ og som gør, at du ikke er istand til at tænke, en Trekant har fire Sider? — Har du vel fattet alt det? „

„Nei, jeg har aldrig kunnet udgrunde det. „

„Du kan ikke fatte dig selv, og du undrer dig, at den Almægtige er usattelig? „

„Men tilgiv mig, hvo der er barmhiertig, skulde han ikke og være retfærdig? „

„Ingen er retfærdig, uden den Almægtige. „

„Tør jeg spørge, naar jeg tvivler? „

„Spørg uden Sky. „

„De Retfærdige bleve altsaa borttryffede, at de Uretfærdige kunde blive straffede? „

„Gaer ikke vild, Kortsynede. — De Uretfærdige omkom ikke formedelst deres Forbrydelser, men i deres Forbrydelser; og de Retfærdige døde vel uagtet deres Dyd, men dog med deres Dyd. „

„Tilgiv mig; men denne Forskiel er mig noget vanskelig at begribe. „

„Du vil meget snart forstaae den. — Stil mig, slaaer Lynilden ned i enhver Bygning, den finder

finder i Veien for sig, naar den farer ud, eller træffer den blot den Ondes Vellig? „

„ Den træffer og den retskafne Mands Vellig. „

„ Og den fremstyllende Strøms Overfømmelse ødelægger den blot Misbæderens Have? „

„ Den ødelægger enhver Have, som den kan naae. „

„ Lynilden altsaa, som farer igiennem den Uretfærdiges Tag, og Floden, som ødelægger hans Have, kan du kalde det en Straf for hans Uretfærdighed? „

„ Jeg vil høre videre. „

„ Eller naar Jordskielv kastede Fængslet i Messina over Ende, og befriede ti Fanger, som vare dømt fra Livet, hvoraf de ni havde fortient Døden, og den tiende var et uskyldigt Offer for Retfærdigheden, vil du da sige, Jordskielvet har maattet ødelægge hundrede Stæder, Jorden har maattet opsluge ti tusend' Mennesker, paa det at een Uskyldighed kunde frelles? „

„ Jeg vilde tage i Betænkning at sige det. — Desuagtet har jeg ofte hørt Lynild, Vandflod og Jordskielv erklære for Straf for Forbrydelser, og jeg

jeg har undertiden hørt det paa Stæder, hvor kun een allene torde tale. „

„ Arme Dødelige, I som hvert Øieblik falde den Almægtiges Veie usporlige, og hvert Øieblik ville have funden deres Spor fra Begyndelsen til Enden! — Troe du paa den Almægtiges Godhed, Retsfærdighed og Viisdom — troe paa hans Forsyn, tilbed det, men indhyl dig i dit Støv, og tie. „

„ Jeg spørger dig ikke, om de Retsfærdiges og Uretsfærdiges Lod skal være forskiellig paa hiin Side Graven. Thi alting siger mig, at den Almægtige er retsfærdig, og du har selv sagt mig det. „

„ Den Almægtige er retsfærdig, og ingen er retsfærdig, uden den Almægtige. „

„ Men hvorfor er der saa liden Forskiel paa denne Side? „

„ Og om endog slet ingen var, hvad kan give dig Ret, til at fordre Forskiel paa denne Side, naar du er vis om den paa hiin Side? — Og hvorlænge varer vel dette paa denne Side? „

„ Tiresindstøve, halosemtesindstøve, eller hundrede Jordens Omlob om Solen. „

„ Og det paa hiin Side varer? „

„ Naar du det. „

„ Men

"Mener du, at noget Væsen kan det?"

Mit Hjerte bankede: jeg rækkede Haanden ud, for at omfavne det, som taledes med mig: mine Arme vendte tomme tilbage til min Varm, men jeg var tilmode, som om jeg skulde ønske mig de Retsfærdiges Lod i Kalabrien.

"Stig ikke,," begyndte atter det, som jeg ikke saa, "der gives og Forskiel paa denne Side."

"Spot mig ikke, hvo du og er,," svarede jeg.
— "Du kan overtale mig til at troe alt: thi du har vunden min Tillid."

"Har du Fornuft?"

"Man har sagt mig, at Skabningerne af mit Slægt hørte blant de Fornuftige."

"Saa forlanger jeg din Fornuft, og ikke din Tillid."

"Tæst!"

"Mener du, at den Alsmægtige, som du holder for retfærdig, ingen Lidelser har knyttet ved gode Handlinger, ingen Glæder ved flette Handlinger?"

"Du fængsler Fornuft og Tillid. Tæst videre, jeg hører."

"Naar den forgiftede Bøllystige i sine blomstrende Aar sniger sig stakaandet giennem Byens

Gader

Gader — naar den nedrige Dommer neppe over med sine lumskte Dine at kaste et Blik paa den stakkels Bønde, som efter guddommelige Love kunde lade ham lægge i Lænker, og som efter menneskelige Love maa give den Kielstring det Brød, der var bestemt for fem uskyldige Børn, som nu maa sulte, betle, eller døe — naar den Stierlige bliver til en Fabel for Byen, og den røveragtige Sultan bliver til en ræd Slave for en Mængde andre Slaver, som han kalder sin Livvagt — det kan du kalde Lasternes Straf. Thi der gives paa denne Side ingen Straf for Lasterne, uden den enten er en umiddelbar Folge af samme, eller den ved en fortsat Måd af Folger er forenet dermed. „

„Tael videre: jeg ønsker at blive viis. „

„Men, den Mand, som aldrig handlede uretselig, — som aldrig gav mindre, end han havde at give, aldrig tog mere, end han skulde tage — som hiertelig elskede sine Venner, og hiertelig tilgav sine Fiender — som aldrig sank i en Dølerskes Arme, og aldrig lovede en Søster, hvad han ikke tænkte at holde hende — skulde denne Rettsfærdige ikke og paa denne Side have noget forud for den Uretsfærdige? — og var det endog blot

Bevidst

Bevidstheden om hans Retsfærdighed, blot det glade Blik, hvormed han blev modtaget i de andre Retsfærdiges Huse, blot den sorgfrie Tillid, hvormed endog de, der selv ikke ere Retsfærdige, betroer sig til ham? „

„Jeg kan ikke kysse dig, men du har overvundet mig. — Men kunne de Retsfærdige ikke og paa denne Side skaanes for alle Lidelser? „

„Tilintetgør den Retsfærdiges Legeme, eller tilintetgør alle Legemer omkring ham: saa kan du skaane ham for det, du vil have ham skaanet. „

„Jeg forstaar dig ikke. „

„Du fordrer, at Løstestangen er fast paa een Punkt, og ikke paa een Punkt; at den skievtsliggende Glade ligger skievts, og ikke skievts; at Legemet er uigiennemtrængelig, og ikke uigiennemtrængelig; at der kan gives, og ikke kan gives Bevælgelse; at den hele legemlige Verden er, og ikke er. „

„Naar har jeg fordret det? „

„Det har du. — Det Legeme, som kan trykkes af eet Legeme, maa kunne trykkes af alle Legemer, som kommer i dets Bane — af Ranglestangens Gift saavel, som af Biestoffens Honning — af Astenrødens Straale saavel, som af Orkanens Explosion. „

„Jeg

"Jeg meente ikke saa. Jeg vilde spørge, hvorfor der overhoved gives Oversvømmelser, og Orkaner, og Jordskielv. "

"Fordi der kan gives Oversvømmelser, og Orkaner, og Jordskielv. "

"Men hvorfor kan de gives? "

"Vil du undvære det Flydende i dine Karer; Lynet i dine Nerver? — Ingen Maskine kan bevæge sig uden Snidning. "

"Men hvorfor gives der Rangleslanger, og Arsenik, og hvorfor voxer Belladonna? og hvorfor ere der Tigre til? "

"Fordi de kan være til! "

"Vil det sige: fordi de maa være til? "

Jeg fik intet Svar.

"Men til hvad Nytte gives der Rangleslanger og Arsenik? ", spurgte jeg videre.

"Her ventede jeg dig. — Spørg, til hvad Nytte det mindste Støvgran af Arsenik er, og du har spurgt, hvortil den hele lille Jordkugle, hvortil Solen med dens Planeter, hvortil alle Soelsystemer, hvortil det er alt, hvad der er til, fra hver Punkt i det hele Universum, indtil hver Punkt i samme tilbage igjen. — Alting er en eneste Plan, alting

alting trænger, og trykker, og griber i hinanden.
 — Kortsynede, du som kunne være tilfreds, at
 du er bleven ophøiet til den Klasse af Væsener,
 som kunne tænke den uhyre Tanke: "Hvad om
 alt det, som er til, havde en Plan? — Kortsyn-
 nede, du som er indskrænket i saa umaaleligt lille
 Rum, at du maa give Titusende Gole, om enhver
 af hvilke hele Jordkloder, Maaner og Kometer
 vølte sig, et Navn, som om en Malkepige havde
 staaet sin Malke-spand i stykker, at Melken var flydt
 ud. — Kortsynede, du som, naar det kommer
 høit, neppe kan quadrere en Størrelse af fire Tals-
 klasser, uden at komme Indbildningskraften til
 Hielp med Griffet — du vil i dette uhyre Kredss-
 løb af Tingene, som uophørlig komme og gaae,
 adspredes og sammensættes, i denne Hvirvel, hvor
 bestandig Eet forvandles til Tusende, og lader sig
 igien see under tusend Skikkelser paa tusend Stæ-
 der — i dette Drev, hvor enhver Ting tillige
 kan være Hvilepunkt, og Kraft, og Last — du
 vil i dette Svalg, som det maa forekomme dig,
 udforske, hvad der er Middel eller Diemeed, hvad
 der er det Første eller det Sidste. — Kom, see
 for dine Fødder, hvorledes det kommer an paa
 4de Bind. I Wendin

Vendingen af en døende Vies sidste Slag med Bingen, om en Stad, som har mange tusende Indvaanere, bliver ødelagt, og hvorledes det paa samme Tid kommer an derpaa, om en Myrden blandt de fire Verdens Parters Nationer bliver forhindret, som kunne have været i mange Aar. „

Blodet størkede i mine Aarer.

„ En døende Vies sidste Slag med Bingen ? „
 stammede jeg, neppe at jeg kunne høre mig selv.

„ Kom og se: Tiden er just kommen. — Du har spurgt mig: naar du har seet, vil jeg spørge dig. „

En Taage omhyllede mig: mit Legeme blev lettere end Luft. Jeg blev bortrykket: det susede om mig som fjerne Vandstrømme: Ildfunker knitrede paa mine Kinder.

„ Luk Dinene op, og se omkring dig ! „ sagde Aanden: og som man kaster en Kappe af, saa faldt Taagen fra mig.

Mine Dine vare styrkede: men jeg saae, og vilde synke. Solen stod i Midten af Himlen: det umaalelige Dække over mig var sort, som Gravstenens Marmor: en uhyre Kugle af gedigen Is, som udstrømmede Vandstraaler og Ildfunker til
 Solen,

Solen, tonede bag mig høit over en øde Sneemark; jeg saae for mine Fødder ned i umaaselige Kløvter. Bierg var optaarnet paa Bierg neden under mig, ved Foden af det underste laae en Stad; dens Taarne glimrede i den lette Taage.

"Paa Spidsen af dette Fjeld vil den forvildede Vie døe," sagde Stemmen, "Fjeldet er bedækket med Glofsnee: slaaer den Døende den valende Sneeflok til høire i Kløvten paa din høire Side, saa er Staden frelst, og Jordkloden syldet med Mord og Brand. — Eller endnu to Aandedræt, saa er Sneeflokken smeltet af Solen, og sner ind i Fjeldet."

Jeg drog ikke min Aande — men Vien kom: et Lusttræk førte den af Kløvten op til Venstre: den blev mat, og sank hen paa Fjeldspidsen: i Dødens Trækning slog den Sneeflokken af; Sneeflokken rullede i Kløvten paa min venstre Side: den tog i Faldet endnu een med sig, derpaa endnu een, derpaa atter een, det blev Vold, det blev Klump, det blev Lauvine — Kisel, Stene, Klipper, Bierge rullede over hinanden — Vandstrømme styrtede sig i dette Raos — Støven steg op, hvor Taarnene havde staaet — Tordenen buldrede tusindfold

giennem Kloverne — Jiskeglen bævede i sit Grunde fæste, og god nye Vandstrømme og nye Ildhave af nye Ryster og af nye Klover.

”Vend dine Dine til den overflydende Strøm i hiin Dybde!,, sagde Stemmen.

”Jeg seer et Muulesel svømme,, sagde jeg kielvende.

”To Gyrster havde forenet sig, om tolv Maas neder at overfalde deres Naboe, og at dele hans Eiendomme imellem sig. Den som sad paa Muuleseselet, overbragte den forseglede Traktat. Landvinen begrov ham, Dyret styrtede ned af Fjeldet i Strømmen. Dyret svømmer op til Naboen's Aabred, som skulde overfaldes. Vapirerne, det bærer, opvække Mistanke. De blive brudte og deziffrede. Den hemmelige Plan bliver robet og forstyrret.,,

”Hvo du og er, jeg takker dig: men jeg vil ikke mere spørge. Forlad mig: thi mine Been kielve.,,

”Døde Dien altsaa, at Staden skulde ødelægges?,,

”Jeg veed det ikke.,,

”Blev

“Blev Staden ødelagt, at den uskyldige Kone
til Budet, som Lauvinen begrov, skulde blive
Enke?,,

“Glor tusend Spørgemaal: jeg kan ingen
besvare. Men forlad mig: thi mine Been skjelve.,”

“Vorn i det attende Aarhundrede! det er in-
gen Skam, at være et Varn; men det er en
Skam, ikke at være et elskværdigt Varn.,”

Jeg vaagnede, og knurrede ikke mere.

K a r u n .

(En ægte østerlandsk Fortælling af Meisner.
I berlinische Monatschrift. Octob. 1784.)

Karun, *) den Israelit var overmaade fattig. Af Medlidenshed underviste Moses, hans Svoger, ham i Ehymien; og snart blev Karun nu overmaade rig, dog ogsaa derhos saa gierrig, at han vegrede sig ved, at betale den Tiende, det tilkom enhver Israelit at betale. Alvorlig og bestandig alvorligere advarede Moses ham; dog Karun blev ubevæget; og endelig erholdt hans Svoger af Guds Fuldmagt til Afstraffelse. Moses bad Jorden at aabne sig under denne Ugudelige; og Jorden adlød.

Da nu den Ulykkelige allerede saae sine Skatte, sit Telt, sine Børn opslugte; da han allerede selv ned sank til Knæerne; da bad han fire forskellige Gange Moses om Slaansel: men forgieves. Hiin udstrakte Staven, og Graven bedækkede Synderen. Kort derpaa stod Moses for Guds Aasyn, og afslagde Regnskab for sin Hævnerret. —
"Jeg har meget vel hørt det (talte denne) at din Broder fire Gange forgieves bad dig om Naade. Jeg skulde have skænket ham den, havde han ogsaa kun en Gang vendt sig til mig, hans Gud.,"

*) Just den, som Bibelen kalder Korah.

Naaret.

F a a r e t.

(Af Bibliothek Heindrer Originalwerke der Deutschen. 1 Band.)

Da Jupiter helligholdt sin Formølingsfest, og alle Dyrene bragte ham Gaver, savnede Juno Faaret.

Hvør bliver Faaret af? spurgte Gudinden. Hvorfor forsømmer det fromme Faar, at bringe os sin velmedte Gave?

Og Hunden tog Ordet og talte: Bredes ikke, Gudinde! Jeg har endnu i Dag seet Faaret; det var meget bedrøvet, og jamrede sig lydelig.

Og hvorfor jamrede Faaret sig? spurgte den allerede rørte Gudinde.

Jeg fattige! saa talte det. Jeg har nu hverken Uld, eller Mælk; hvad skal jeg tilbyde Jupiter? Skal jeg, jeg allene, komme tomhændet for ham? Hellere vil jeg gaae hen, og bede Hyrden, at han offerer mig til ham!

Imidlertid trængte sig, med Hyrdens Banner, Noget af det offrede Faar, for Jupiter en sød Lugt, giennem Skyerne. Og nu skulle Juno have sødt de første Taarer, dersom Taarer vadede den Udsødeliges Dø.

Kierligheds Skabelse.

(Af Meisners Skizzen 6 Th.)

Venus skabte Kierligheds Lykksalighed og vilste Prometheus det fuldendte Verk. — "See engang, (sagde hun) en Kiede af en bestandig Nuus, Hensykkelse og Salighed! Vil mine tilkommende Undersaattere ikke blive usigelig lykkelige? „

"Lilforladelig, Gudinde! — Dog er herom noaet mere at sige, og nu feiler jeg Tiid dertil. Vilde du vel værdige mig din Nærværelse ved mit Taffel i Morgen? Der kan vi sladdre mere derom. „

Venus kom. Man frembragte en stor Mængde Retter; alle vare herlig krydrede; alle saa søde, som Hyblas Honning.

Den første roste Gudinden overmaade, spiste meget af den anden, nogle Bid af den tredie, og lod den fjerde staae.

"Hvorledes er det Afrodite? Er det ikke sødt nok, smager den ikke? „

"Alt

"Alt for got, og alt for sødt! Mig er den just
derfor saa vammel.,"

"Saaledes vil det gaae Menneffene med din
Kierlighed, saadan som den nu er. — Jeg kien-
der disse min Haands underlige Skabninger! De
vil ikke stedse være fornøjede.,"

Venus søgte Sandheden af denne Sætning,
og fulgte den. Siden den Tid afbryde Besvær-
lighedens Storme ofte dens Glæders Ruus.

Det fuldkomne Fruentimmer
og
den fuldkomne Mand.

(Als neues deutsches Museum.)

Fen af de Verdens Dele, som Büsching endnu ikke har beskrevet, og hvorom man finder liden eller slet ingen Efterretning i vores mange hundrede Geographier, ligger to anseelige Naboelandske, hvis Beherskere stedsse vare indviklede i store og smaa Krige med hinanden, omendssignt de vare personlige gode Venner.

For med eet at standse disse Uenigheder, satte de den Beslutning, at formæle deres Børn, hvorved begge Lande efter deres Død kom under een Regjering. Den ene havde kun een Son, og den anden kun een Datter. Begge vare endnu i deres svædeste Ungdom. Prindsen heed Sliplipon, og Prindsessen Kuraru.

Begges Anner blev befalte, stedsse at have deres tilkommende Formæling for Dine, og lede
deres

deres spæde Siele til hinanden. Derfor blev Prindsessen som oftest vugget i Søvnen med det Navn Sklippon, og Prindsen med det Navn Muraru, og dette blev derved de første Ord, som begge Børnene lærte, at udse.

Da de vare paa de Aar, at Børn ere begynde me til at staae under en Hovmesters og Hovmesterindes Ovsigt, holdt begge Kongerne Raad om, hvorfra disse burde tages. Den ene af Kongerne havde en Storkansler, som havde ledsaget sin Herre, da han reiste som Prinds, og som havde seet mere end han, da man som oftest seer mere bag paa Karet, end inden i Karet, hvis Vinduer ere optrukne. Denne Storkansler var af denne Mening, at man burde danne et fuldkomment Fruentimmer af Prindsessen, og en fuldkommen Mand af Prindsen. For at opnaae denne Hensigt, maatte man forskrive en Oberhovmesterinde for den første fra det Land, som er berømt af sine fuldkomne Fruentimre, og en Oberhovmester for Prindsen fra et Land, bekiendt af sine fuldkomne Mænd. Dette var Tyssland, hiint Frankrige. Han bad sin Herre, at erindre sig den store tydske Mand, i hvis Planteskole han havde været med ham,

ham, og hvor han havde hørt Børn paa 10 til 12 Aar allerede at sige: Ich bin ein deutscher Mann. Disse Børns Lærere maatte være noget Stort i sit Slags, og kunde man overtale een af dem til, at standse sin Menneſteſkierlighed for det Almindelige paa nogle Aar, og indſtrænke den til Prindsen Eliplipon allene, ſaa vilde det blive en trefold lykkelig Fordeel, for Faderen, for Sønnen og for hans tilkommende Gemalinde.

Vigesaa lykkelige Følger vilde det paa den anden Side have, naar man med Penge, og med det Lovte, at ſee igiennem Fingre med alle Galanterier og Intriger, kunde overtale en franſk Dame af god Familie (og det ere de da næſten alle) til at forlade ſin ſædvanlige Kreds, og uindſtrænkt her at beherſke det kongelige Kiøſten, (ſaaledes kaldte man i dette Land, hvad man andenſteds kalder Hofſet); Denne vilde udrette det ſamme hos Prindsſen, ſom den tydſke Mand hos Prindsen, og deraf vilde det blive en nødvendig Følge, at den fuldkomneſte Vige maatte elſke den fuldkomneſte unge Mand, og han igjen hende. Saaledes tilfredsſtilledes begge de kongelige Fædres Ønſker.

Dette

Dette Forslag blev antaget med temmelig almindeligt Bisald, og ifkun de havde noget derimod, hvis Stemme galt intet, fordi Kammerherrerne og Pagerne havde givet dem det afskyelige Navn, Viise. De kongelige Fædre derimod vare ganske tilfreds dermed, omendstiont den eene, hvis Storkansler ikke havde givet dette ypperlige Raad: Kammede sig noget, fordi han ikke havde givet det. Denne Følelse af Skam yttrede sig mod den tause Storkansler med et Fløvt, men nesten umærkeligt Diekast, som dog gjorde saa voldsom en Virkning paa ham, at han blev asnægtig, og om anden Dagen, i sidste Aandedræt, som han selv sagde, begierede sin Dimission i Raade, som han ogsaa fik og modtog med Glæde, da han havde frygtet for en Arrestbefaling, eftersom han udlod sig for Overbringeren. Kongens fornemste Naturforsker havde ved denne Leilighed sagt: Basiliskerne vare forsvundne af Naturhistorien, og havde taget deres Sæde i Kongens Vane.

Man udsendte nu Gesandtere med behørigge Instruxer af Storkansleren, een til Frankrige og een til Tydskland, for at udsøge en Oberhovmester og en Oberhofmesterinde. Gesandten, som gik til Frank-

Frankrige, havde Rekommandations-Skrivelse til nogle af Kancellarens gamle Bekjendtere, hvilke snart skaffede ham en Oberhovmesterinde, som i sine egne Tanker var meget beqvem til, at opdrage en Prindsesse udenfor Frankrige, da hun havde opdraget fattige Adelsmænds Børn i Frankrige. Ganske henrykt løb hun til een af sine forrige Skolarer, for at deele Glæden over sin Lykke med hende; men denne vidste at spille hende den af Hænderne, fordi hun selv ønskede denne Lykke. Hun var af en god, men fattig Familie, som intet havde tilbage, uden et berømt Navn, hvilket ei passede til deres Formue, og som blot kunde vedligeholdes ved Stoltshed og høi Ansæelse. Derved var hun blevet lige saa latterlig for alle dem, som havde intet berømt Navn, men god Formue, som disse igien forekom hende. Den Udsigt, som tilbød sig, var meget ønskelig, til at erholde en virkelig Fordeel over disse. Sex eller otte Aar Oberhovmesterinde, tænkte hun, og derved et par Millioner Livres fortiente, saa vil Familiens gamle Glands oplives ved mig. Hun meddeelte hendes Broder, som var Premierlieutenant, i en Hast denne Plan; han ikke allene bifaldt den, men overtalte

talte sig endog til, at antage og erklende sin Søsters Gouvernantinde for sin Maitresse, dog paa det Vilkaar, at hun holdt det hemmeligt, og beholdt sin Kostskole. Denne gav derpaa en Abbe sin Afsked, som allerede nogle Gange havde ladet sig merke med, at han kun elskede hende af Barmhertighed, men som hun dog var vedblevet at elske af Nød, fastede sig derpaa i Lieutenantens Arme, overlod hans Søster sin Plads, og tog en meget bevægelig Afsked med hende, da hun beklagede, at hun skulde ombytte den Bye Paris med et afkyldigt Land. Den antagne Oberhovmesterinde reiste sieleglad bort i den kongelige Gesandtes Følge.

Imidlertid var den anden Gesandt ankommen til Tyskland, og reist lige til den Stad, hvor Storkansleren havde seet Planteskolen for tyske Mænd. En lignende Indretning fandt han der vel, men den svarede ikke til de Kiendetegn, som Storkansleren skriftlig havde givet ham. Eleverne vidste kun saa meget, som Børn paa deres Alder maa vide, og havde ikke lært, hvad de vidste, ved Leeg og Willedbøger. Deres Lærere bare Haarpung og vare friserede, hvilket stred ganske imod

imod de Kiendetegn, Storlængsleren var blevet opmærksom ved, nemlig: kort affkåret Haar i Nakken, kjemt ned i Panden og slagrende omkring Ørene. Da Gesandten erkjendte sig om, hvor Mændene af denne Art og Skikkelse vare blevene af, sagde man ham: De var gaaet bort til Gods, alle med Knortestokke i Hænderne, og fandt nu deres Bolig i den vilde Verden.

Gesandten var kun slet tiemt med denne Eftersretning, og paastod, man skulde, isald man for Misundelse kunde, give ham en bestemtere Anvisning, hvor han kunde finde disse Mænd, som han søgte, eller i det mindste een af dem. En lille, ortekantet Mand sagde ham med en skalkagtig Mine: Han skulde i enhver Stad see at faae fat paa den Mand, som Børnene gjorde Nar af, og som de Gamle holdt for urigtig: saa ville han finde hvad han søgte.

Gesandten fulgte dette Vink, og fandt i den tredie Stad paa sin Tilbagereise virkelig en Mand, som Børnene pegede paa og ved hvis Opførsel de Børne trak paa Skuldrene. Han havde en hvidagtig Overkiole paa, Haaret affkåret bagtil, foran nedkjemt, og i slagrende Løkker omkring

krig Dreng, en rund Hat paa Hovedet, en Knortes stof i den høire og en Bog i den venstre Haand, hvori han læste meget opmærksom midt iblant Børnens Larmen. Det er min Mand, sagde Gesandten, og meddeelte ham strax Hensigten af sin Reise. Manden i den runde Hat syntes meget glad, og spurgte, om han strax kunde reise med. Meget gierne, svarede Gesandten, men vil De ikke først underrette Deres Slægt og Venner derom? — Da fik jeg meget at gjøre! svarede Manden, mit Slægtskab er uendeligt! — Hvorfor det, spurgte Gesandten. — Min Familie indbefatter alle Mennesker, var Svaret. — Det er en anden Sag! Saa maa De da have en Million Fædre? — Jeg har kun en fattig Søster; og hun faaer min Afreise tidlig nok at vide, naar jeg som Oberhovmester første Gang sender hende Penge.

Gesandten havde gierne erindret ham om, at i den lange Tid, inden hun kunde faae Brev fra ham, kunde hun let sulste ihjel; men han vilde ikke yttre denne Betænkelighed, da det faldt ham ind, at et Herte som omfatter alt, kan ikke blande sig i de enkelte Dele.

Oberhovmesterinden ankom et par Uger tidligere end Oberhovmesteren. Strax i de første tre Dage havde hun vidst, at gjøre sig alle Hjerter og Hoveder underdanige derved, at hun altid i sit Sprog kaldte den Deel af Hoffolkene, som var nærværende, Engle, de fraværende derimod, Dyr. Efter denne Forberedelse var det hende let, at drive alle hendes forudlagte Planer igiennem. Kongen selv var en Mand, bedre skiftet til en Fader end til Herre. For ei at overvælde sit Hoved med Forretninger, lod han i Almindelighed Alting blive ved det Gamle. Kun eengang, da han tiltraade Regjeringen, havde han foretaget nogle Forandringer, for at Undersaatterne skulde kiende og føle, at de havde en nye Konge; men siden den Tid havde han ikke vovet sig til, at gjøre enten Forandringer eller Forbedringer. I øvrigt var han noget feed, men af et godt Gemyt.

Oberhovmesterindens Ankomst glædede ham meget, da hun befriede ham fra den eeneste Bekymring, som undertiden havde foruroliget hans Hjerter, nemlig hans Datters Opdragelse. Hans Storkansler havde forsikret ham, at Prindsessen var under de bedste Hænder, og det var ham nok. Den første

første Audienz, Oberhovmesterinden havde hos ham, overbeviste ham ganske om hendes overordentlige Talenter, som hun desto bedre kunde vise ham i deres fulde Glæde, da hun i Hjertet dybt foragtede ham, fordi han fandt Behag i et Knæsalb, hun gjorde ham, uden selv at falde paa Knæ derved. Da hun var kommet tilbage til sit Kammer, kaldte hun ogsaa ham et Dyr, hvilket synes at være et almindeligt Navn, hvormed den fineste Nation i Verden benævner enhver Udlænding.

Hun fandt, at der endnu ikke var meget at begynde med Prindsessen, som kun var tre Aar gammel, at hun altsaa maatte see til, at man begyndte destomere med hende selv. Hun bragte det virkelig i kort Tid saa vidt, at Hoffolkene og den kongelige Gader selv ikke bekymrede sig om Prindsessen allene, men ogsaa om hende, og at man troede, man gjorde, alt hvad man burde paa den Tid for den Lille, naar man klædede hende i prægtige Stoffer, bespiste hende med Lækkerier, og slukkede hendes Tørst med Chocolate, og dernæst afventede hende den slemme Bane, at nævne sin tilkommende Gemahls Navn.

Oberhovmesterinden havde god Forstand og megen Vittighed, men agtede denne langt meer end hiin. Hvad, som ikke indeholdt Vittighed hørte og læste hun ikke. Enhver Dog, som ikke var vittig, fandt hun affkyelig, om den endog havde været fuld af Forstand og Philosophie. Enhver Samtale var hende græffelig Kedsommelig, naar den ikke var vittig, omendstiondt den behandlede grundig og praktisk de vigtigste Formaaie. Af denne Aarsag var ogsaa Landets ensformige Regiering hende høist foragtelig; Hun havde gierne drevet den i det Store og Forviklede, naar det havde været muligt at drage den phlegmatiske Konge fra sin sædvanlige Vei. Han derimod habede alt, hvad nyt var, lige saa stærk, som hun det gamle, og hun drev ikke det Nye igiennem, fordi det ikke lykkedes hende, at gjøre ham forelsket, da dette ogsaa ville blevet ham noget Ny, thi hans Gemahlinde var død.

Derimod vidste hun at tilegne sig desto større Myndighed i Smaating, som angik Hoffets feltskabelige Øconomie, og hvis Udøvelse hun holdt for høist nødvendig, da hun, saasnart Prindsessen var voxet til, vilde aabne hende en uddannet, fin, galant

galant og elskværdig Selskabskreds. Hun samlede derfor alt ved Hoffet, som havde Hoved, og det, som syntes kun at have Hoved, men havde ingen, tog hun i Skole, og opvakte de slumrende Talenter, ved at indprente dem Flid for at behage. Paa denne Maade samlede hun i kort Tid en vittig Klub, hvis Medlemmer samledes to Dage om Ugen, og tilbragte de øvrige Dage, med at ud-
 pøuse, hvad de skulde sige paa Forsamlingsdagen. Deraf kom det, at de sædvanligst sagde Vittigheder paa eengang, men at ikke et eneste Indfald blev hørt og forstaaet, omendskønde alle troede, de havde anbragt deres paa det rette Sted, da de saae, man loe; og ingen mærkede, at enhver havde kun seet af sin egen Vittighed. Dette Selvbedrø-
 gerie, saa taabeligt det end var, havde dog en meget fast Grund, da det grundede sig paa Egen-
 færlighed; derfor kunde ogsaa denne vittige Klub umueligt adskilles, fordi Indretninger, hvori Egennyttens finder sig smigret, ere altid mere ved-
 varende, end Indretninger, som bringe Menne-
 skeligheden almindelig Nytte.

Saaledes blev det i kort Tid Hofstuen, at være vittig, og den næste Kreds omkring Hoffet søgte

lidt efter lidt ogsaa at tilegne sig denne Tone. Snart blev hele Hovedstaden smittet af dette Onde, og ligesaa snart de store Riigstæder omkring i Landet, dernæst de smaa og tilsidst Landsbyerne med. Saaledes blev det hele Land vittigt, men Vittigheden var ligesaa forskjellig, som Stænderne og deres Talemaader. Lærdom og nyttige Kunster faldt, ligesom Vittigheden steg, og Lysten til Arbejde forsvandt, jo flere Exempler man saa paa, at en eller anden havde gjort sin Lykke blot ved Vittighed. Alting trak sig til Hovedstaden, og inden kort Tid vrimslede det der af vandrende Riddere, af Spillere, Guldmagere, Troldmænd og Althetser, som alle formerede sig lige saa stærk, som troe Koner, ærlige Riigsmænd, sande Philosopher, grundige Religionslærere og agtpaagivende Huussædne forminskedes. Man merkede ikke, at Landet havde forværret sig, fordi man loe, mens det forværredes.

Imidlertid denne Revolution stede i det ene Land, arbejdede man paa en lignende i det andet. Manden med det affkaarne Haar var ankommen, og havde paataget sig Prindsens Opdragelse. Han havde gierne i Forveien aftalt en fælles Opdragelse.

sesmaade med Prindsessens Oberhovmesterinde; men hun havde ladet ham svare, han maatte vel være et Dyr, naar han ikke vidste, hvorledes han skulde opdrage et mandligt Væsen, som var bestemt til at finde en Dames Bisald, der blev dannet efter hendes Fædrenelands almindelig bekiendte Grundsætninger om Opdragelsen. Han havde intet at gjøre, uden at danne en fuldkommen Mand af Prindsen, saa vilde han vist finde det fuldkomneste Fruentimmers Bisald. At hun vilde behage ham, det var afgjort.

Nu begyndte Manden med den runde Hat, at arbejde paa sit Ideal om en fuldkommen Mand. Den lille Prinds fik Skjorter af grovt Lærred, som man købte af Bønderkonerne paa Torvet. Istædten for Mælk med Sukkerbrød til, fik han Olsuppe, Vandsuppe og bare Smørrebrød. I hans Kammer stod Vinduerne aabne fra Morgen til Aften. Naar Prindsen freg, det maatte være af legemlig Smerte eller Egenfindighed, maatte man ikke bekymre sig om ham, og hverken smigre ham eller kiele for ham; hvilket var nødvendigt, til at skaffe ham stærke og mandlige Taleorganer.

Disse Indretninger fandt almindeligt Bifald, fordi Finansministeren vidste paa Fingrene at beregne for Kongen og Nationen, at en Prinds, som man opdrog saa simpelt, ikke kostede Landet den tredie Deel saa meget, som een, der blev opdraget paa sædvanlig, fyrstelig Maade. Kongen fik i et Anstod af Gierlighed det Indfald, ved Sparfommelighed at indhente de Omkostninger, som Prindsens Moder og Fødsel havde kostet Landet. Han indskrænkede sit Taffel til det Halve, sendte elleve Kofke bort, og beholdt kun tre tilbage; Han lod sig ingen flere silke og broderede Klæder gjøre, og spiste og drak intet uden det, som var voret i Landet. De næste omkring ham fulgte hans Exempel, deres igien andre og tilsidst enhver, og saaledes indførtes en almindelig Tarvelighed i Opsizing og Klæder, uden nogen Forordning angaaende Klædedragt og Kontrebande, saa at man nu neppe kunde kiende Kongen i sin runde Hat (thi ogsaa Hovedet reformerede man) fra hans Bonde med sin runde Hat. Kunstnere og alt det Folk, som arbeidede for Luxus og Velleevnet, var nær ved at sulke ihjel, og vandrede Tid efter anden over til det andet Land, hvor man leende antog

tog dem, og sagde utallige bon mot om Kongen med det affkaarne Haar, men i øvrigt ikke bekymrede sig om ham. Denne brugte Repressalier, og kaldte sin Nabo og alle hans Undersaattere Vindmagere, især efterat hiin havde svaret ham paa et Brev, som indeholdt kosmopolitiske Grundsætninger under meget venkabelige Advarslar, og som endte med de Ord: Eders Elskelighed udretter Narrierier; og svaret ham saaledes: Narrierier udretter Eders Elskelighed. Dette Svar havde sin Oprindelse fra Oberhovmesterinden, som Kongen havde tilsendt dette Brev for at give hende noget at lee over.

Man skulde troet, at Forskiellen i begge Kongernes Grundsætninger, og i begge de kongelige Børns Opdragelse, skulde tilintetgjort den Tanke, at formale disse med hinanden; men tvertimod. Denne Plan stod fastere, end nogen Tid tilforn. Oberhovmesteren overtalte sin Herre til at troe, at intet vilde være lettere, end at omdanne Naboe-landet efter de Grundsætninger, som han lærte sin Eleve, og da vilde hans Fortieneste, som Reformator, være desto større; og Oberhovmesterinden overbeviste sin Herre om, at det virkelige vilde

B 5

være

være en Børneleeg, at omslibe rustres i det Land, som hun altid kaldte le Nord, uagtet de laae Syden for det hun var i, og at underkaste dem deres tilkommende Dronnings Smag og Lune. Prindsessens Elskværdighed forsikrede hende alt.

Saa snart Prindsessen kunde gaae og tale, blev alle Anstalter giorte, for at bringe Prindsessens Elskværdighed til det høieste. Hendes legemlige Kræfter udviklede sig vel noget sildig, fordi man ikke tidlig nok overlod hende til sig selv; men dog uddannede hun sig til den yndigste Figur, man kunde see, omendstiont hun blev meget lille og spæd, og i hendes sextende Aar neppe havde naaet en Høide af fire Fod. Derimod var hendes hele Bygning meget regelret, og havde alt det bløde og yndige, som adskiller det Qvindlige fra det Mandlige. Hendes Lineamenter vare ubeskrivelig fine, hendes Die var fuldt af Jld, og flammede ligesom Samlingen af al hendes naturlige Jld. Den højeste Grad af Følsomhed var en naturlig Følge af hendes spæde Legemsbygning. En Lyd, som var lidt stærkere end almindelig, var istand til at sætte hendes Nerver i saadan en Bevægelse, at hun besvimede; en let Dufsten af Blomster forårsagede hende

Hende ufordragelig Hovedpine; lyse Farver blandede hende; Solens Straaler kunde hun ikke taale; og i den friske Lust fik hun Krampe.

Derfor anvendte man ogsaa al den Omhyggelighed man kunde, til at sætte hende i Sikkerhed for Alarm, for lyse Farver, for Blomster, for Solen og for den friske Lust. Det hele Slot blev belagt med de fineste Gulvtepper, og de næste Gader deromkring med Straa; i ingen af de nærliggende Haver torde man opelske nogen Blomst; ingen vovede, at lade sig see ved Hoffet uden i matte Farver; Vrindsessens Kamre bleve ved tredobbelte Døre beskyttede mod den friske Lust, og Kammerlusten vedligeholdt; og man sparede ikke paa Jalousier, for at sætte hende i Sikkerhed for Solens Straaler. Det bedste Middel, til at bevare hende mod alle disse Ubequemmeligheder, var store Glasflokker, hvortil Oberhovmesterinden havde angivet Modellen; formodentlig har hun faaet denne Idee af Gartnere, som bruge deslige Klokker, til at sætte over unge eller sygelige Planter, for at beskytte dem imod Natte-luften eller mod skarpe Vinde. I ethvert af hendes Kamre stod saadan en Klokke, og saasnart man troede, at

blive

Blive en Forandring vaer i Luften, en Alarm lod sig høre noget høre, eller Solen usformodentlig begyndte at skinne, gik hun ind under den, og kom øste hele Dagen ikke ud igien. Men da hun dog undertiden havde noget at sige, og ikke kunde tale giennem Kloffen, uden at anstrenge sit Bryst: saa opfandt Oberhovmesterinden den Kunst for hende, at tale med Fingrene, og Prindsessen lærte at tale lige saa godt ved dem, som man i vore Tider ved Hofferne taler ved Axelstræk, Bækninger og Miner.

Natten var Prindsessen meget kierere end Dagen, fordi de sarmende Borgere paa den Tid sov, og hun intet havde at befrygte af Solen. Alle Selskaber, som hun havde, samlede ved Midnat, og varede til Morgenrødens Anbrud, hvorpaa hun begav sig til Roe under en af hendes store Klokker.

Ligesom Natten var Prindsessen kierere end Dagen, saaledes var ogsaa Vinteren hende kierere end Sommeren. Paa den Tid var der ingen Blomster, intet besværligt Grønt, ingen brændende Soelsraaler, og frem for alle Ting intet Uveir. Dette sidste, det var Prindsessens største Skrak, fordi hun paa ingen Maade ganske kunde

finde

stjule sig for Torden og Lynild. Man satte hende vel under fire mørkeblaa Klokker, hvoraf den ene var sat oven over den anden, man indrettede en Maskine, som trykkede hendes Øren blødt sammen, og man bandt meget kunstigt for hendes Øine; men bestandig tordnede og lynede det i hendes — varme og sølsomme Fantasie.

Prindsessens Siel var ligesaa sølsom, som hendes Legeme. Hendes Køleser vare ubeskrivelig fine, og hendes Sielekræfter ikke mindre. Enhver Gienstand, som hendes Forstand fattede og overtænkte, lod sig igien tilsyne fra hendes Mund under en forunderlig Forfinelse, og paa denne Velsleb og jevnede hun alle Begreber, som hun selv havde forskaffet sig, eller som andre havde meddeelt hende. Det Stempel, hun satte paa siige Ting, blev Mode ved Hoffet, og inden kort Tid talte man der om ganske almindelige Ting med en Følelse og Fiinhed, som satte alle giennemreisende og oplyste Fremmede i Forundring.

En Lykke var det for disse Fremmede, at Prindsessen sielden lod sig see, ellers havde de kommet til, at holde lange Quarantainer. Thi omendtskjønt hun var omgivet af mange latterlige Ting,

og selv var befængt med mange Latterligheder, saa hindrede dette dog ikke, at hendes Figur, hendes Ynde og underholdende Tone antændte Kierlighed i ethvert Hierte, hvilken pleiede at yttre sig desto voldsommere, da det var bekiendt, at hun fra denne Side var ganske ufølsom. Nogle smaa, fortværende Galanterier, som hun efter sin Oberhovmesterindes Tilskyndelse havde underholdt sig med, og som hun begyndte og endte, ligesom Egentierlighed og Diebligs Luner regierede hende, havde aldeles vant hende til Ufølsomhed, som hendes Lærere inde ikke vidste at prise høit nok, da hun erklærede den, naar den blev brugt til rette Tid, for det mægtige Scepter, hvormed hendes Rion regierer Mændene og med dem det hele Universum.

Saa godt endog Oberhovmesterinden, vidste at opholde og bestyrke Prindsessen i denne Koldfindighed, saa frygtede hun dog, at det, som man kalder den første Kierlighed, skulde til sin Tid overvinde hende. Dette Onde var hun saa bange for, som for Børnekopperne, da det var ligesaa uundgaaeligt, som disse. Prindsessens solende Hierte, som kunde udgyde Taarer over en syg Skidehund, og i nogle Dage være utrøsteligt over en elsket Fugls Død,

Død, forstørrede hendes Belymring herover; da hun endelig mærkede, at den ikke ganske kunde hæves, søgte hun dog at formindske den, ved at hindre, at Prindsessens første Kierlighed i det mindste ikke skulde falde paa hendes tilkommende Gemaal, Prinds Eliplipon: en Omstændighed, som ville gjort baade hende og hendes Værling aldeles latterlige; og Latterlighed flyede hun mere end aabenbare Skam.

Endelig maa vi kaste nogle Blik tilbage paa Prindsen: Eliplipon og hans Mentor. Denne havde den Grundsætning, at Hofsluft og Væst var eet, og efter denne Grundsætning havde han, mens han endnu levede i Tydskland, baade i Vers og Prosa ganske ubarmhertigt giennemheglet Hoffet ja Fyrsten selv, og brølet saa græffelig, som en sulten Poet. Nu, da han selv spiste fyrsteligt Brød, vænte han sig vel af med denne Brølen, men dog blev han bestandig indtaget mod Hofvæsenet, fordi han — ikke var opdraget ved et Hof. For at saaa at bevare sin Eleve fra alle ulykkelige Indflydelser, lod han indrette et Lystslot for sig og ham, i en meget behagelig og frugtbar Egn, hvorfra han lod bortrydde alt, som ikke passede til hans Grundsætning.

sætninger. Af de prægtigste og kunstigste Haves anlæg blev der gjort Frugthaver, isteden for kunstige Enger naturlige, og Menageriet brugte man til Køer og Hestestalde. Betienterne maatte intet glimrende Livertie have, Hestene intet prægtigt Ridetøj; de landlige Spiser maatte ikke være blandet med nogen indisk Plante, og Stolene maatte ingen Hinder have. Prindsen maatte sove paa temmelig haarde Matrasser, maatte daglig arbejde i Haven, og fik ingen Karet til sit Brug, men blot en meget simpel Vindevogn. Desuden maatte han ride, springe, kaste, klattrer, segte og gientage disse Øvelser fra Morgen til Aften.

Paa denne Maade var det naturligt, at Prindsens Figur og Styrke uddannede sig til det kiempeagtige, at den meest blomstrende Sundhed farvede hans Kinder, og at hans Muskler bleve faste og haarde. Af Naturen var han regelmæssig dannet, og et Haar, som man neppe kunde omsfatte med en Haand, og som hang løst ned til hans Hoster, tilligemed to store sorte fyrige Viner gav ham Ansæelse af en virkelig Mand. Naar en af hans tilkommende Undersaatter saae ham, var altid denne særdig, af Fersfrygt at falde paa Kneet
for

for ham; saae en fra Naboelandet ham, løb denne ganske beangstet bag den nærmeste Buss, hvor han ganske kortaaudet stønnede bon mot om den frygtelige Prinds, dog ikke førend han var et got Stykke forbi.

Men omendstiont Prindsens Hoved i hans syttende Aar stod en Fod høiere end andre Menneskers, saa var det dog ikke større end andres; ja, man kunde gierne sagt, at dette var hans svageste Deel; men hans Skyld var det ikke, at han hellere reed end læste, heller sprang end skrev, og heller kiorte end lærte udenad, da den menneskelige Natur, overladt til sig selv, altid har en uovervindelig Affkye for Forstandens Arbeider. Oberhovmesteren havde opfundet et Middel, til at indprente ham en Deel Begreber ved sandfelige Indtryk; men disse vare dog ikke tilstrækkelige til at danne ham til stor Statsmand, Philosoph, eller i det mindste til kronet Forsatter. Saaledes havde han f. Ex. bragt A B C et igiennem Munden i Hovedet paa ham, ved at lade hele Alfabetet bage af Hvedemeel, som han lod ham spise, imedens han dikterede: Min Prinds! tag for dem, og spis A, nu B, nu C, og s. f. Saaledes havde Prind-

4de Bind. H sen

sen endelig lært at kiende Bogstaverne saa got, som nogen, efterat have fortæret 375 Alphabeter; kort derefter tog man paa samme Maade fat paa de første Religionsbegreber, som man Ord til ande det havde lagt sammen af bagte Bogstaver paa store Fade; saaledes lærte han dem tyggende, og samsmeltede dem med sit Indvortes. Nogle af dem skal han have tygget paa i otte Dage. Ved denne Underviisning lagde han Grunden til sine stærke Fordøielseskræfter, som ellers pleie at svæktes hos andre Menneſker, naar de lære.

Omendskiønt Menneſket har en uskyldig Kiephed, saa afholder denne ham dog ikke fra en Mængde ei uskyldige Ting. Prindsens Mentor kiendte denne Grundſætning, og holdt Die med sin Lærling. Han havde mærket, at Prindsen kort efter han havde fyldt det fiirtende Aar, havde kastet nogle rverydige Diekast til de crinde og friske Bondepiger, som beſørge de Meieriet paa Lyſtflottet: For at forekomme ſølgen af diſſe Diekast, hvilken havde blevet uundgaelig, naar diſſe, omendskiønt kun Landehpiger, havde mærket dem, overlod han hellere Prindsen ſin Tilbøielighed til Heſte, da han ſtedſe, for denne Opdagelſe,

gelse, havde søgt at indskrænke den. Denne Tilhøielighed blev saaledes snart til Lidenkab. Kørene blev skaffet bort, og deres Stalde besatte med Heste; Bondepigerne maatte bort med hine, og i deres Sted kom Staldknegte, Beridere og Staldmestere. Man forskrev disse fra alle Verdens Dele, og snart maatte de tilstaae, at deres forrige Skolar var bleven deres Lærer i Ridekonsten.

Naturligt er det, at Prindsen ikke kunde være begavet med disse Talenter, uden at være sig dem selv bevidste. Han sølede virkelig sine Fortrin, og yttrede dem stedse uforstilt, fordi han ikke havde lært at skjule sin Ubeskedenhed, og synes beskeden. Ingen Leilighed lod han gaae forbi, hvorved han kunde vise sin Styrke, sin Behændighed, sin Ridekunst, og alle sine øvrige Kunster. Ham overgik intet Menneske, saalænge han viste sig, fordi intet Menneske lod sig merke med, at han var overbevist om, han kunde gjøre det bedre. Især fornøiede det ham meget, at lade sit stærke og næsten kiempeagtige Taleorgan lyde; han betiente sig af det isteden for et Valdhorn, til Signal for sine Folk, hvilke altid, (som de selv sagde) havde været meget, meget langt borte, og dog hørt det. Prind-

sens physiske Talenter smigrede ham altsaa meest, naturligt derfor, at han agtede disse allene hos sig selv og andre, og altid foragtede alt andet.

Overbevisning om sine Fuldkommenheder opvækker altid det Ønske, at vise sig for saa mange, som muelige; dette Ønske var Aarsag til den Længsel, som Prindsen følede i sit syttende Aar, efter at see sin tilkommende Gemahlinde. Han vilde see hende, ikke som Oberhovmesteren troede, for at elske og tilbede hende, men for at vise hende sin Færdighed i Ridn, Fegten, Springen og Leben. Ingen Tid havde man forsømt, at vedligeholde ham i Grindringen om sin tilkommende Brud, og ganske var den ikke heller borte, men dog svækket, fordi Prindsen, som andre Mennesker, tænkte kun paa at nyde den nærværende, og ikke den tilkommende Fornøielse. Nu havde Prindsen sine Heste, men sin Brud skulde han først faae. Naar han tumlede sig med sine Heste, hørte han gierne de Lovsange, hans Hovmester havde forfattet over hans Bruds Skønhed, og som denne lod assynge ved en Flok unge Mennesker, han havde indrettet paa samme Maade, som han havde seet ved Skolen i sin Fædreneftad; og naar disse Sange ret skulde

finde

finde Prindsens Biesald, maatte hele Sangerskoret følge efter ham til Hest. Ved andre Leiligheder, s. Ex. ved Dandsen, som Oberhovmesteren foranstaltede for Bønderne, og ved andre landlige Fornøielser, hvorved han ei kunde være tilstæde til Hest, hørte han dem ikke saa gierne, hvoraf man kan see, at Tanken om sin Brud var ikke hans første Fornøielse, men kun et Kryderie paa hans Fornøielse, som han ligesuldt ville have nydt uden denne Tilfætning.

Oberhovmesteren tilfredsstillede gierne Prindsens Længsel, og alting blev indrettet til et prægtigt Tog. Prindsens Egenkierlighed tillod ham ikke, at kiende andet Middel til at behage, end det, han fandt hos sig selv; alting blev derfor indrettet saaledes, at hans Talenter maatte vise sig i deres herligste Glans. Med den største Omhyggelighed udsøgte han de smukkeste Heste i sit Stutterie, satte de bedste Ryttere paa dem, for at have dekomere Noes af at overgaae dem; de bedste Springere samlede han, for at overspringe dem alle; de grøveste Bækstemmer satte han i sit Følge, for at overskrige dem alle; de lydeligste Baldhorn førte han med sig, for at døde dem med sit Tale-

organ; og saaledes i alt øvrigt. Efter disse Forberedelser gik Toget til Naboelandets Hovedstad.

Prindsen nærmede sig samme med en Langsomhed, som forstørrede Værdigheden af hans Tog; alt var saaledes indrettet, at han just ved Middags-tid ankom til sin Bruds Residenz. Nu, troede han, maatte hun ganske vist være staaet op og paaklædt. For betids at forvise sig hendes Opmerksomhed, maatte hans beste Baldhornister lade sig høre, som han med Haanden for Munden akompanierede paa en ganske forfærfelig Maade. Ganske var han henrykt i den Tanke, hvad for en Fornoielse denne Musik vilde gjøre hans Brud, da han saae Hofmarskallen komme springende ganske fortaandet, og vinke med Haanden, at de skulde holde op. Men disse agtede intet derom, fordi de fandt ligesaa stor Behag i deres Musik, som Prindsen i sin, thi alle troede, ved sin Kunst særdeles at udmerke sig for Folket, ligesaaameget som Prindsen selv. Hofmarskallen havde Nød nok, med at gjøre sin Stemme saa lydelig, at Prindsen kunne høre den; endelig lykkedes det ham. Naadige Herre! sagde han til ham: De gjør en forfærfelig Allarm! veed De da ikke,

at

at Prindsessen ligger i sin første Søn? De var Dødsens, om hun af Skræk herover vaagnede pludselig op! og disse frygtelige Instrumenter ere jo for længe siden forviste fra vores Stater.

Men dog ikke Paukerne? sagde Prindsen, i det han gav sine Paukere et Tegn, som i samme Øieblik blev besvaret med frygtelige tordnende Hvirvler.

Hofmarskallen trykkede Ørerne fast sammen, og kreg med Angestens Sved paa Panden: Jeg besværges Dem naadige Herre lad ogsaa disse tie!

Men har man, sagde Prindsen: nogensinde hørt om et Indtog, hvorved man brugte ingen Valdhorn, Pauker eller Kanoner?

Ved det Ord "Kanoner,, havde Hofmarskallen nær sunket i Asmagt. Han samlede sit sidste Aandedræt og raabte: Naadige Herre, allerede for mange Aar siden ere Kanonerne i vore Stater indsmeltede. Ved deres Fødder besværges jeg Dem, lad dem ikke løses. Det er Ont nok for vor Hersterinde, at hun ikke kan undgaae Tordnens Rullen, skulde man ogsaa uden Nødvendighed efterligne den ved disse skrækkelige Instrumenter?

Saa har de vel heller ingen Soldater? sagde Prindsen.

O! uovervindelige Soldater! svarede Hofmarskallen med en stolt Selvfølelse, og de frygte ikke deres Kanoner, de ansee dem for aldeles unyttige Ting, da de har ganske andre og frygteligere Vaaben.

Prindsen gjorde sig ikke den Umage at høre paa ham; da han just var isærd med at trøste sig over de forbudne Baldhorn, Pauker og Kanoner, og opmuntrede sig med at hans Bruds Syn maaskee ikke var saa delikat, som hendes Hørelse, og at der endnu var en Mængde andre Ting, som kunde anbefale ham paa det bedste. I dette gode Haab overtalte han sig ogsaa til, at stige i en Vogn med Hofmarskallen, og lade sit Følge komme efter uden Alarm. I Slottet fandt han alting saa tomt og stille, at Tanken om sine Forsædres Begravelse faldt ham ind. Man anviste ham et Logi, meget langt fra Prindsessens Kamre, hvor man bad ham blive saalange, indtil man havde meldt Prindsessen ham. Han vilde paa Stedet med Støvler og Sporer til hende, men man led ham ved en Smil, som ikke er brugelig, undtagen

gen ved Hofferne, og ved Arelstræk tydelig vide, at denne Opførsel var latterlig.

Han vilde blive utaalmelig, men hans Hovmester trøstede ham med bittre Satyrer over dette Lands Blodagtighed, og forestilte ham, at hans Fortieneste ville være desto større, naar han, trods de fordervede Moder, vandt Prindsessens Kierlighed, hvorpaa man slet ikke havde at tvivle, og ved hendes vendte op og ned her paa alle Ting. Dette holdt Prindsen beskæftiget et par Timer; men hans Utaalmodighed brød endelig løs paa nye. Han ringede, saa Klokkestrengen var nær ved at springe; Hofmarskallen traadte herover zittrende i hans Kammer, og havde en Patient med, som (med Prindsens Tilladelse, hvilken man dog ikke først udbad sig) skar Strengen over, trak med stor Møie og Besværlighed hans Støvler af, og overleverte ham Skoe og Strømper. Prindsen paastod, at man uden Betingelse skulde bestemme ham Timen, naar han kunde faae Prindsessen at see. "Seer De, naadige Herre," svarede Hofmarskallen: i Aften Klokken otte vaagner Prindsessen, drikker sin Kaffe, og er derpaa ved sit Toilette til Midnat; Nu spiser hun til Middag, hviler

H 5

derpaa

derpaa noget, drikker igien Kaffe og om Morgenen henimod syv spiser hun til Aften. Nu kan det være, at De har Deres første Audienz enten henved Klokken elleve, førend hun gaaer til Taffels, eller efterat hun har drukket Kaffe, Klokken fem eller sex om Morgenen. Alting, min Beste, kommer an paa Tiden, naar hun vaagner, eller paa det Lune, hvori hun vaagner. Slaae Dem til Rolighed saalænge, saa er alting ret got.

Prindsen var meget utaalmodig, og angrede tusend Gange sin Længsel. Maaskee havde han ganske ladet sin Aitraa efter at see Prindsessen fare, havde han ikke frygtet for, ved en pludselig Afreise at giøre for stor Sensation ved Hoffet. For at giøre sig Siengield for alle sine Fortrædeligheder, dadlede han alt, hvad han saae omkring sig, og hans Oberhovmester istemmede trolig samme Tone, fordi hans Begiering, at see Oberhovmesterinden, var blevet ham afflaget. Den bitterste Spot udøste de over Bequemmeligheder, de saae omkring sig, uagtet man sagde dem, at Prindsessens Oberhovmesterinde havde opfundet alt dette. Især ærgrede Prindsen sig meget over en Toilette.

I Begyndelsen vidste han ikke, hvortil dette zirlige og med tusend besynderlige Ting opfyldte Væsen skulde være; og da man forklarede ham det, og viste ham tillige, at alt dette var bestemt til hans Brug, var han færdig at gaae af Skindet. Han beklagede sig over, at man holdt ham for et Fruentimmer, da han dog, som hans Hovmester maatte bevise ham, var den fuldkomneste Mand. Han slog op i nogle Bøger, og da han hverken fandt Heste- eller Ride-Bøger deriblant, men kun Romaner fulde af Kierlighed, Lidenstkaab, Gierste, Sjelstse, Taarer og Maanedstien, kastede han dem, saa prægtige de endog vare indbundne, ud af Bindvet, og saa til, hvor vaersomt og zirligt Gadedrengene nappedes om dem, da de heri erkjendte deres Yndlingslectyr. Han tog derpaa fat paa et Landkort, blot i den Hensigt, at see om den nærmeste Vei til sin Faders Stater; men hans Uvillie fandt nye Mæring, da han saa, at det forstillede Kierligheds Landet. Ogsaa dette kastede han giennem Binduet, og satte derved en heel Flok nette Stuepiger i Bevægelse, som sluttede en Kreds midt paa Gaden, og lode sig nøiere forklare Provindserne i dette Land af Frisører og Lakerier.

Sovnen

Sønnen overfaldt endelig Prindsen, saavel som Hovmesteren; de kastede sig paa en Canapee, og man maatte ryste dem begge dygtigt, før de vaagnede, og de fik deres Sandser saa vidt samlede, at de kunde forstaae, hvad man sagde dem. Kloffen var nu tre om Morgenen, og de skulde forestilles Prindsessen og hendes Oberhovmesterinde.

Prindsen fandt Prindsessen omringet af en Overm lespende Mennesker, og af Boeskab, som med største Glid var indrettet for den yderligste Blodagtighed. Men hans Die blev snart hestet paa hende selv, og i Diebliffet studsede og beundrede han, uden at give Agt paa alt det øvrige. Saa henrykt og forblendt han var, saa forkræffet var Prindsessen over hans kiempeagtige Bygning. Hendes fine Levemaade tillod hende imidlertid ikke, at lade ham mærke sin Skræk: Hun tvang sig endog saavidt, at hun taledes til ham, og hun gjorde det med en ubeskrivelig Yndighed, men saa sagte, at han næsten maatte træde nærmere til hende, end Etiquetten tillod. Hun foer en halv Snees Skridt tilbage, da han svarede med sin skrækelige Stemme. Hoffolkene sprang forkrækkede til, for at lade hende falde i deres Arme,

Arme, ifald hun besvimede; og da hun virkelig sølede en pludselig Svaghed, saa bad hun Prindsen om Tilladelse, at gaae under sin Klokke. Prindsen blev bekymret for hende, og vilde med derunder, for at bide efter, at hun kom sig igien; men hele Hoffet skreg med sagte og ængstelig Stemme, at Prindsessen vist ville døe, ifald han ikke taug; og man sluttede en tet Kreds omkring ham, hvorefter man, saa høflig man kunde, trængte ham ud af Prindsessens Kammer tilbage til det, man havde anvist ham.

Sin Hovmester fandt han allerede der, da hans Audtense hos Oberhovmesterinden havde endnu været meget kortere. Da Prindsen spurgte ham, hvad det var for en Dame, svarede han ganske uskyldig: Af meget munter Lune! mens jeg talede, gjorde hun intet andet end loe, og da jeg havde udtalt, hoppede hun syngende bort, og lod mig staae.

Man førte Prindsen i den store Sal, og tilbød ham et Spil; han vægrede sig, og gæbede. Man nødte ham til Taffels, han gned sine Wine, og forsikkrede, at han paa den Tid ikke pleiede at spise, men at sove. Han bad kun om, man ville have

have den Godhed, at anvise ham en Seng. Hans Hovmester pttrede samme Begiering: og man soiede dem begge. De sov, og Hoffet loe.

Man havde nu sat sig til Taffels. Her var Samlingen af alle artige og vittige Damer og Herrer, ligesom man finder det ved ethvert Hof til Skræk for alle Fremmede. Man kan let tænke, at Prindsen var den eneste Gienstand for deres flebne Tunger. Prindsessen lod sig nøie med at falde i Besvimelse ved hans stærke Stemme, men Hoffolkene lod ham ikke slippe saa got. Man trattedes ikke, ved at overvælde ham med Spot, og satte efter ethvert bittert Indfald til: Ellers synes det at være et got Menneske. Man blev endelig enig om, at han maatte blive en roi roturier, som stedse vilde være sig selv og Verden latterlig, isald Prindsessen ikke polerede ham, og man sluttede med at giennemhegle hans Hovmester, som Marsagen til dette Uheld.

Imidlertid var Prindsen ganske rolig sovet ind, og drømte meget sødt og usforstyrret om sin smukke Brud, og om — sig selv, fordi han troede, at have Marsag til at være vel tilfreds med sig selv. Hans uluttrede Egenkierlighed forestil-

lede

lede ham, at det ei var hans Stemme, som havde skrækket Prindsessen, men meget mere det Behag, hun fandt i hans Skabning, som yndselig maatte overrasket hende, uden at hun vilde lade sig merke dermed. Han vaagnede efter en lang og meget rolig Søvn, og vækkede sin Hovmester, som paa sin Side ogsaa i Drømme havde seet Oberhovmesterinden, at smile til sig med Behag; thi saaledes beskrev hans Egenkierlighed ham hendes spottende Latter. Begge havde om Natten glemt alt, hvad den forrige Dag forekom dem betænksomt, latterligt eller usornuftigt; begge varede sig med den Tanke, at indhente i Dag, hvad de havde forsømt i Gaar. Prindsen gik endog saa vidt, at han troede, alle Prindsesser lignede hans Brud, og han tænkte mindst paa, at han derved gjorde alle Prindsesser og tillige sin Brud den største Uret. Han besluttede at lempe sig mere efter sin fine og sølende Gudinde, og ventede med Utaalmødighed efter det Dieblif, da han skulde see hende igien.

Oberhovmesterinden sølede en Slags Medlidenshed med Prindsen, ei ulig den, en af hendes Landsmænd yttrede over, at den udødelige Konge ei var hans Landsmand. Hun lod Prindsen bede,

at

at dæmpe sin Stemme noget, og forlangte af Prindsessen, at hun skulde tvinge sig, for at behandle ham taaleligt. Til de unge Hoscavalerer og Damer sagde hun med en alvorlig Mine: Jeg veed vel, man maa mødes, ellers ville man dræbes af *ennui*, men, *Messieurs* og *Mesdames*, gjør hvad de kan, for ikke at beleie Prindsen lige i hans Øine. Man lovede intet vist, da det saldt alt for tungt, at blive alvorlig, hvor der gaves saa herlig en Leilighed til at lee; man vilde imidlertid see til, hvorvidt man kunde tvinge sig.

Attraae til at behage, som yttrede sig paa en naturlig og ukonstlet Maade, kunde umueligt gjøre sin Lykke ved et Hof, som dette. Prindsen havde saa liden Erfaring, at han troede, at skaffe sig Gienkierlighed i det samme Dieblik, han elskede. Den mindste Smiger, man sagde ham, tog han for Alvor, og han lovede sig selv store Ting af en ringe og næsten umerkelig Opmerksomhed, man viste ham. Dette Træk af den rene Natur overvældede ham hos disse unaturlige Mennesker med Latterligheder, hvorom han ei engang ahnede; naar man loe af dem, søgte han altid Marsagen til

til Latteren uden for sig, og loe stedse med til Selskab. Naturligt var det, at Prindsen i denne Stilling maatte faa disse vittige Hoveder en Lyshighed efter den anden, da alting var latterligt for dem, som ikke lignede dem, og hvoredes kunde Prindsen blevet dem liig hos sin Hovmester og paa sin landlige Bolig.

De blev altid lieklere, fordi de stode paa, at Prindsen ei forstod dem, og endelig gjorde de det saa grovt, at han maatte faa Dinene op. Herved opkom Mistanke hos ham, og fra denne og til Visshed havde han ikke langt. Da han ikke kunde forsvare sig med de Vaaben, hvormed man angreb ham, saa blev Følelsen af hans Svaghed til Brede; men naar man saa denne gnistre i hans store Øie, listede man sig altid bort, og ingen ville være den første, som bandt an med dette svage Hoveds stærke Næver; et svagt Hoved er et almindeligt Udtryk ved Hofferne, og man brugte det her om Prindsen. I visse Anfald af Hvergierrighed tænkte han meer end engang paa Krig og Blod, men Kierlighed lod det aldrig komme til Udbrud: Thi i det samme Dieblis, naar det stormede heftigst i hans Underste, naar da Prindsens

4de Bind. I sens

sens skionne Mund gjorde et Smil, eller hun hestede et tindrende Øie paa ham, hvorved hun tænkte — Intet: pludseligforsvandt da enhver uvenlig Bøielse af hans Hierte, og han skammede sig endog ved, at have næret denne Tanke nogle Øieblikke.

Denne Skam var et got Tegn til Prindsessens Bedste, i det mindste viiste den, at hans Egenkierlighed begyndte at blive bøielig, omendskiont den endnu var langt tilbage fra, at kunne snøe sig efter Alt, at udfinde formildende Omstændigheder ved Fornærmelser, og ei at vredes over noget, i det mindste ei at lade sig mærke dermed. Denne Bøielighed faaer man ved uafbrudt Omgang med den fine Verden, især med den quindelige Deel deraf. Men hvor skulde Prindsen have lært at kende denne? Aldrig havde han været i den saa kaldte galante Verden, aldrig var han blevet elsket, og end ikke agtet værdig at blive efterfølgende af Koffetteriet. Den undseelige Oprigtighed, som følger med den første og sande Kierlighed, gjorde hans Væsen endnu mere landsbyagtigt og hans Opsørsel desto mere udannet.

Smidlertid overtalte Prindsessen sig dog til at lide ham, efterat han med den besværligste Opmærksomhed havde ladet sin Stemme blive elleve Grader svagere, omendskiont den alligevel ikke fielden lydede med sin forrige Styrke, især naar han troede, at det han havde i Sinde at sige, vilde finde Bisald. Prindsessen blev derved ofte meget syg, og da dette smertede ham i Hjertet, saa samlede han alle sine Kræfter, for ei at tale eller lee uden igiennem Tænderne eller igiennem Næsen; omendskiont dette gav ham nye Latterligheder, saa gjorde han dog derved Prindsessens Omgang med sig mere taalelig for hende.

Saaledes gik det med alle Forandringer, som Kierlighed frembragte hos ham. Ham faldt de meget vanskelige, og dog vandt han saare lidet ved dem; thi altid beholdt han Anseelsen af en Kiempe, som leger med Værn. Hans Gatteevne var meget langsom, hans Foredrag ligeledes og derved yderlig tørt. Von Mots sagde han albrig; af de Ordspil, han gjorde, vidste han sædvanligst intet, og kort: han talte kun got, naar han talte om sine Heste.

Desuagtet overraskede han dog Prindsessen under riden med Raiviteter, som ikke lidet behagede hende, og som aldrig undgik hendes fine Følelse. Hun gav ham sit lydelige Bisfald, som tillige var Tegnet til hendes Hoffolks almindelige Bisfald, og ikke sielden blev en Bending, som han maaskee uden selv at mærke den, havde betient sig af, Mode i nogle Dage ved Hoffet. Imidlertid seilede endnu meget i, at disse Omstændigheder skulde have forskaffet ham Prindsessens Kierlighed. Den almindelige Fordom blev bestandig imod ham, da Folk, som man engang har leet af, sielden bringe det igien til en udmærket Grad af Agtelse. Alt hvad Prindsessen altsaa kunde elske hos Prindsen, var sig selv, for saavidt at hun speilede sig i hans Lydighed og hans Begierlighed efter at behage hende; men inderlig fortrød det hende dog, at dette Speil var saa plump, i hvilket hun erkjendte sine Træk saa forvandrede, enskilt hun havde forestillet sig for det som det fuldkomneste Ideal paa Fuldkommenheden.

Imidlertid blev Oberhovmesterinden og Oberhovmesteren dog bange, da de saae Prindsen og Prindsessen adskilte ved saa modsatte Tilboieligheder;

der; men det var ikke derfor de vare bange, at den inderlig ønskede Forening af begge Lande nu blev umuelig, men fordi at den store Belønning, som var dem lovet, naar de bragte den i Stand, vilde blive tabt for dem. Alle Oberhovmesterens glimrende Drømme om, engang i sit Fædreneland at gjøre Opsigt med Millioner, og Oberhovmesterens om, at omstabe sit Fædeland, og om mueligt forene det under een omhyggelig Hyrde, som troelig vogtede det, og lod alle andre Nationer, endog saa Tyrkerne leve i Fred: Alle disse store Planer vaklede nu, og første Gang sølte de sig ydmygede ved denne Letlighed, og det desto dybere, da de begge, imedens de troede at gjøre alting meget got, havde gjort Alting slet. Nu faldt det dem først ind, at for got er neppe saa got som slet, og for at skaffe sig Lettelse for deres udvortes Bebreidelser, skød den ene Skylden paa den anden, istedenfor de Forenede skulde have tænkt paa, at gjøre skievt ret igien.

Min Prinds, sagde Oberhovmesteren: er en fuldkommen Mand. Han er sund, stærk, smidig, fuld af Mod og Majestæt! Hvad feiler han da?

Elstværldighed ! sagde Oberhovmesterinden: Jeg beklager dem, satte hun med en stolt Selvsfølelse til: thi enhver, som har Øine, maa see, at deres Grundfætninger i Opdragelsen ere ufordragelig plumpe imod mine, Min Prindsesse har den fineste Kultur, den sømmeſte Sfølelse, den skarpeſte Forſtand og det følsomſte Hjerte, og hendes Legems Fortrin gaae Gaand i Gaand med hendes Siels Fortrin. Prindsen lader hende, trods ſin upoleerte Grovhed, vederfares denne Ret, og derved bliver den Daddel, ſom falder paa dem, deſto bittrere.

Kan være at han gjør det, ſvarede Oberhovmesteren med en temmelig uſleben Grimodighed: Men han lader hende kun vederfares Ret, fordi han endnu intet andet har ſeet. Ellers kunde han umuelig finde Smag i denne Duffe, ſom for bare Sfølsomhed. hverken kan høre, eller ſee, eller føle, eller ſmage.

Oberhovmesterinden vilde med ſin ſædvanlige Munterhed gjøre ham Hovedet varm; men han bad hende, at være roelig, og ikke gjøre deres ſælles Sag værre ved Uenighed. Uret havde de

dog

dog begge, da det Hele nu gik skiev, og de kongelige Fædre ville bedømme dem fra denne Synspunkt; det vilde være bedre, naar man forestillede dem Sagen, som den var, tilstod sin Overilelse, og bad om Forladelse, førend de selv kom efter, at man trængte til Forladelse.

Det kostede ham megen Umage, at gjøre hende dette i sig selv fornuftige Forslag tydeligt: Hun gientog endnu tusind Gange, at hun havde gjort sin Pligt, og at hun udfordrede alle berømte Hovmesterinder, Francoiser og Lærerinder, til at gjøre det omhyggeligere og med bedre Overlæg. Hendes Prindsesse passede til en fuldkommen Mand, men hans fuldkomne Mand passede ikke til et fuldkomment Fruentimmer. Oberhovmesterens sunde Forstand (thi sund var den virkelig, og kun for saavidt at badle omtrent som man badler alt for røde Kinder) overvandt hende endelig, og de besluttede, at foreslaae begge de kongelige Fædre, at mødes ved et Grændsested, og modtage Regnskab af dem for deres Børns Opdragelse.

Begge Fædre fornøiede det, at de engang skulde høre noget om deres Børn igien. I al den Tid havde de næsten slet intet bekymret sig om dem,

det var en af Hovedbetingelserne saavel for Lærerinden som Læreren, at de kongelige Børn ganske skulde overgives i deres Hænder, for at Forældrene ikke skulde nedrive, hvad de byggede op. Den Fordring, som blev funden beskednere, end den virkelig var, havde Forældrene søiet sig efter, og fulde af Tillid til den aarlige Lønning og den betydelige Afskeds Foræring, som de havde villiget i, havde de gjort sig al Umage for, at glemme deres Børn saa længe, indtil de skulde forestilles dem som Underværker i Naturen.

De forsoiede sig altsaa til det bestemte Samlingssted, og enhver havde i sit Følge en Taler, som skulde takke Læreren og Lærerinden i en ziirlig Tale for deres Umage og deres lykkelige Undervisning. Oberhovmesterinden kom i en Vhisky, som svævede høit i Luften, og blev dreven blot af Vinden; udvortes triumpherede hun, men i hendes Underste rasede Frygt for at bestemmes. Maskeriet paa hendes Vogn var i den fineste Smag, og Læret overtrukken med brede Alaskes Baand, hvorpaa stod en Mængde Sonetter og Madrigaler, som var trykt til hendes Roes. Bag denne Vogn var en kunstig Blæsebold meget sundrigt anbragt, saa

saa at den drev Vognen uden Heste, naar hun satte en Fier i Bevægelse med Foden.

Saa kunstig Oberhovmesterindens Vogn var, saa simpel var Oberhovmesterens. Den var i en simpel Vindevogns Skikkelse, kun noget finere, og to af de skønneste Oer af Prindsens Mejerie var spendt for den. Man kan let tænke, at dette Reisetoi ikke var det hurtigste, og dog kom han sørend Oberhovmesterinden. Hendes mekaniske Vogn var meget god paa en Strækning af nogle hundrede Skridt, men ikke paa 2 eller 3 Mile. Hendes bløde Fodder vare snart blevne træt af at træde, og hendes Betientere, som een efter anden havde trættet sig dermed, maatte endelig trække Vognen med deres Lommestørklader, da der ingen Heste var spendt for den.

I disse forskellige Optog kom begge til bestemt Sted. De kongelige Fædre modtog dem meget naadigt, og formerede derved deres indvortes Uroelighed og Beskæmmelse. Dog var Oberhovmesterinden ikke nær saa bange som Oberhovmesteren, da hun besad mere Stolthed end han. Og saa Herrerne i begge Kongers Følge vare meget forbindelige, saa nær som een hos Prindsens Fæ-

der, som bestandig holdt sig noget borte, og værdigede dem neppe et Diekast; det var just den Mand, som vi ovenfor har hørt, faldt i Unaade, som det syntes, og derfor fordrede sin Demission, som Storkansler. Den frygtsomme Opsørsel, han dengang viiste, kunde kaste et usordeclagtigt Lys paa hans Caracteer; vi maa derfor her tydeligere fortælle, hvad vi ovenfor overlod til Læsernes Skarpsindighed, dette nemlig, at hans Afmægt kun var forstilt, og at han kun brugte sin Herres befrygtede Unaade til en Skingrund, for at blive frie fra sit besværlige Embede, og tilbringe sin heldende Alder i Ro og Munterhed. Men at han igien blev spendt i sit sædvanlige Nag, gik ganske naturligt til. Man havde bildt Kongen ind, at et eneste skient Diekast af ham, havde gjort denne Mand afmægtig, og bragt ham paa Gravens Bredde. Denne skrækelige Virkning af det kongelige Die smigrede dets Eiermand, og af Taknemmelighed for, at den forrige Storkansler havde ladet det virke saa stærk paa sig, blev han kaldt tilbage til sit Embede, som til al Lykke endnu ikke var besadt, fordi det ikke kunde besættes, saa mange værdige Kandidater (ester deres egen

egen Meening) der endog havde meldt sig. Man undre sig ikke over dette selsomme Kongelige Lune, det er blot menneskelig. Dennegang jagede det en brugbar Mand bort, og kaldte ham tilbage, alt i en kort Tid af otte eller ti Dage. Kongen havde siden forsøgt dette frygtelige Diekast paa nogle Kammerjunker; men hverken vare de blevene afmægtige, eller havde forlangt deres Afseend: men derfor gav han dem den ogsaa af Fortrydelse over deres usorøskammede Høiesløshed.

Den værdige Storkansler som dengang virkelig kun havde ti, fordi han fandt sin Collegas Raad saa usornuøstigt, at han ei engang syntes, det var værd at modsig. Men da han desuagtet saae, at Forældrene bifaldt det, mistvivlede han om, nogen sinde at saae sin Herre til, at høre eller bifalde et sornuøstigt Forslag. Denne Tanke var, som han siden fortalte sine fortroligste Venner, den sande Aarsag til hans Afmagt og hans Vortgang fra Hoffet.

Nu havde han foresat sig, at giengielde sin forrige Taushed med Ager. Han havde nemlig i al Stilhed ladet sig underrette om Prindsens og Prindsessens Opdragelses Maade, og havde været desto

desto opmærksommere og ivrigere i denne Forret-
 ning, jo mere han saa Følgerne svare til sine For-
 modninger. Han kunde strax i de første Diebliske
 have vilst deres flieve Fremgangsmaade i sit fulde
 latterlige Lys, men til en retfærdig Straf for dem,
 maatte de selv begynde med, at bede. Dette skede
 endelig ogsaa med en Strøm af Undskyldninger
 paa begge Sider, som maaskee havde gjort deres
 Virkning, isald Forældrenes Forhaabninger ikke
 havde været saa høit spendte. Uvillie og Foragt
 funklede i begges Dine, og de vare virkelig næsten
 lige saa vrede, som begge Talere, der havde sve-
 det i otte sure Dage og Nætter over deres Taler,
 og haabet at indhøste den herligste Roes ved dem,
 men nu saa, at deres Arbeide var ubrugeligt.

Nu traadte Storkansleren frem, og talte
 med en Eftertryk, som rystede Grundpillerne i
 de kongelige og de pædagogiske Hierter. Hans
 Kollega, som havde givet det ulykkelige Raad,
 maatte man bære halvdød bort, fordi han virke-
 lig var halvdød, og fordi hans Herres virkelige
 Unnaade faldt tungt paa ham. Til Straf for
 Oberhovmesterinden og Oberhovmesteren gjorde
 Storkansleren det Forslag, at de skulde ombytte
 deres

deres Boliger og Levemaade med hinanden, og at Oberhovmesteren skulde forplantes til det vittige Hof, og Oberhovmesterinden til Prindsens forrige Landgods. Latterligheder har begge overvældet deres Elever med, sagde han: altsaa maa de straffes ved at gøres latterlige, som ingen af dem kan undgaae, naar de blive satte i en Virkekreds, som er deres forrige ganske modsat.

De kongelige Fædre bifaldt af ganske Hjerter dette Forslag. Keiser altsaa, blev han ved til de Skyldige: uden Ophold! de tager (sagde han til Oberhovmesterinden) Oberhovmesterens Vogn, og de (til ham) tager Oberhovmesterindens vindige Kjøretøj. Seer til, hvordan det gaar. Og ifald det gaar svært, saa tænker paa, at det efter deres Anstalter maatte falde Prindsen og Prindsessen ligesaa tungt indbyrdes at finde sig i hinandens Væsen.

Oberhovmesterinden blev i Førstningen saa overrasket ved den Vending hendes Sag tog, at hun ei engang kunde finde paa Ord, til at udtrykke sin Forundring med; og da hun havde samlet sig igien, saae hun sig ikke mere for de kongelige Fædres Ansigt, men under Armen af en blant hendes

des forrige Yndlinger, som med Kiølske Diekast ledsagede hende til sin nye Equipage, og sagde hende et meget vittigt Adieu. Hendes Uvillie foer sammen i Pidsken, som man gav hende i Haanden, for at drive paa Orerne med. Hun jagede disse betænksomme Dyr over Stok og Steen, og snart veltede hun, snart blev hun siddende i Moradset. En eneste Karl var hos hende, som ei gjorde andet, end beklagede Orerne, og loe af deres Bestyrerinde.

Paa den anden Side gjorde Oberhovmesteren en ligesaa latterlig Figur. Hans lette Vogn kna-
gede, saasnart han rørte sig i den, og fra hans Pande faldt tykke Draaber af Angestens Sved, fordi han ikke vidste at omgaaes ret med denne Windmaskine, og fordi Reisen, han skulde gjøre paa den, var for lang. Endelig saae han sig nødt til, at stige af, og selv at trække Vognen, da Betienterne havde Befalning, ikke at hielpe ham i noget. Først ved Residensens Port besteg han den igien, og halvdød af Mæthed naaede han endelig Palladset. Her biede alt paa ham, for at lee af ham. Det, som gjorde ham meest latterlig var de Lovtaler, som var klinede paa Bæret af hans
Vogn,

Bogn, og som den henrivende Strøm af Wittighed, søgte at hentyde paa ham. Prindsen selv maatte lee af ham, og Prindsessen ønskede hietelig, at hun havde seet sin Oberhovmesterinde med sit Kioretoi, for ogsaa at lee af hende.

Begge disse omplantede Væsners Tilstand var uundsigelig piintlig. Altid havde de en anden Rolle at spille, end den de havde belavet dem paa; bestandig søgte de at forene deres nuværende Rolle med deres forrige Væsen. Denne Attraa efter at reformere var den rigeste Kilde til Latterligheder for dem. Oberhovmesterinden blev til Spot for hendes Karle og Viger, som deels ikke forstod hendes Spørgsmaal, deels beløe dem som naragtige. Hun lod sine Koestalle, Høeloster og Melkestuer betrukke, hendes Køer og Faar vaske og overmale med sine Livfarver, Oxernes og Gedernes Horn lod hun forselve eller forgylde, eftersom de havde vlist sig vittige til, (thi alt omkring sig oplivede hun med Wittighed, og udbredede den i Oxernes Horn og Bukkenes smidige Lemmer) og i Fæstallene blev daglig en stor Qvantitet Røgelsepulver forbrændt, fordi at der ikke skulde lugte af — Fæ. Kort, intet var saa usornuftigt, at hun jo saldt paa

paa det. Lønnen derfor var hendes Folks og det hele landlige Naboskabs Foragt og Spot.

Oberhovmesterens Situation ved det vittige Hof var ikke mindre latterlig. Ogsaa han vilde reformere, og blev modtaget med den bitterste Spot. Man hørte sædvanligst meget opmærksomt paa hans Afhandlinger om Naturens Stand, men kun i den Hensigt at udpille det latterlige; og naar han troede at have talt med Virkning og Eftertryk, regnede der fra alle Sider Indsald paa Indsald, og de, som syntes, at have hørt til med meest Opmærksomhed, blev hans bitterste Spottere. Gierne havde han begravet sig med sin Dymyggelse i den dybeste Eensomhed, men man havde under Livsstraf befalet ham, at lade sig see ved alle Assembler, at anordne alle Feste, og intet Minut at tie: En Befalning, som holdt ham bestandig med bare Fodder paa gloende Jern.

Imidlertid havde den værdige Storkansler ei allene sørget for, at disse to bleve straffede efter Billighed, han havde ogsaa gjort Anstalter til, at deres Feil kunde rettes igien. I denne Hensigt havde han udsøgt Prindsessen en anden Oberhovmesterinde, og Prindsen en anden Oberhovmes-
 tier,

ster, som begge vare indsobte, og besad Talenter nok, til ikke allene at giøre det flieue ret igien, men endogsaa Tid efter anden ganske at omdanne Prindsen og Prindsessen.

Oberhovmesterinden var en erfaren Dame, i sine beste Aar, begavet med en klar og sund Forstand, og med en grundig Smag. Hun begyndte med, lidt efter lidt at hærde Prindsessens Legeme, da hun var overbevist om, at hendes Siel ogsaa derved vilde bekomme Kraft. Kun een eneste kyn- dig Doctor maatte hun bruge, som forvandlede det, som var sygelig Kielsenkab til god sund Soelse, ved at lade hende bruge i Begyndelsen lunken og siden efter altid koldere Bad, medens Oberhovmesterinden ledede hendes Forstand og Hierte lidt efter lidt til Fasthed ved underholdende Afseerlinger, som altid var morende, men ikke Legeværk, og som underviste, men ikke paa nogen svær Maade. Nu lærte Prindsessen igien at smage, fornemme og lugte, at domme og føle, og naaede endelig til den Grad af qvindelig Blødhed, som er ligelangt fra Forkieelse og fra mandlig Haardhed; hvor den viser sig og virker i sin fulde Glæde og med sit naturlige Væsens hele Tryllerie. Ligesom

4de Bind. R Prinds

Prindsessen omdannedes, saaledes ogsaa Hoffet. Man lærte igien at tale hoit, man frygtede ikke mere for Torden, de Klokker, som nu vare blevne almindelig Mode, omsmeltedes til andet nyttigt Brug, Blomsterne bragte man igien i Flor, og en Mængde Modehandlere gif Bangverot. Saaledes steg det nyttige i ethvert Slags, ved den nye Oberhovmesterindes fornuftige Opsørsel, hvor det var forfaldet ved den Gamles Daarligheder.

Den nye Oberhovmester, som Prindsen fik, var i sit Sag ligesaa betænksum, fornuftig og erfaren, som den nye Oberhovmesterinde. Han havde selv udbedet sig, at anbefales Prindsen som en kyndig Staldmester, fordi han troede derved især at gjøre sig ham nødvendig. Prindsen modtog ham ogsaa i denne Tanke meget naadig, og da hiin besad en dyb Kundskab om det menneskelige Hierte, benyttede han sig af denne Naade, til at forvise sig Prindsens Tilboielighed, og snart derefter hans hele Fortrolighed. Oberhovmesteren, som var af et af de beste indenlandske Huse, havde opholdt sig længe i fremmede Lande, og vidst at forskaffe sig baade et Forraad af meget praktiske Kundskaber, saa og glimrende udvortes Talenter; han forestillede

de

de Prindsen, at det var let, at det var ligesaa let at udvikle Forstandens som Legemets Kræfter, og at begges forenede Styrke udgjorde det, man kaldte en fuldkommen Mand. Han bad ham at øve sig saavel i Dandsekunsten, som Ridetekunsten, foruden Hestevidenskaben ogsaa at legge sig efter Menneskekundskab, at heste sin Opmærksomhed paa Statsøkonomien saavelsom paa Landhuusholdningen; han søgte at overbevise ham om, at en tre Aars Reise i fremmede Lande ville paa en behagelig Maade danne ham saaledes, som hans kongelige Fader ønskede det, og som hans tilkommende Undersaattere inderlig forlangede.

Disse Forestillinger gientog Oberhovmesteren daglig for Prindsen, og det paa saa treffende, grundig og naturlig en Maade, at de nødvendig maatte virke. Det sværeste for ham, var at gjøre ham en tre Aars Reise nødvendig, da de Aarsager, som talte for den, var imod Prindsens Kierlighed til Prindsessen. Mentoren maatte her endnu eensgang tage ham fra hans Egenkierligheds Side, som han gierne havde, om ikke undertrykt, saa dog formildet, og bragt den til en lavere Grad; Prindsessen nemlig sølede endnu altid intet for

Prindsen, og behandlede ham derefter. Dette benyttede hans Mentor sig af, og underholdt den Fortrydelse, Prindsen fattede derover, formeerede den endog, og gav den ikke fielden nye Næring. Ved saadan en Leilighed forbittrede han engang Prindsen saaledes, at han besluttede at reise bort, uden at tage Afsked. Dette skede virkelig, og i de første Dage vedligeholdte hans Ledsager altid hans Fortrydelse, da han ellers vist nok havde vendt tilbage igien. Han forestillede ham, at Prindsessen med Smerte vilde savne ham, fortryde sin koldfindige Opførsel, og længselfuld ønske ham tilbage; men nu var Turen til ham, at spille den Koldfindiges Rolle, og til velforciert Straf at lade hende sukke. Hvilken Elsker, som havde lige Grad af Kultur med ham, havde ikke grebet denne Leilighed, for ret søleligt at martre sin Elskede. Dog var han ofte rørt over, at han forarsagede hende saa stor Kummer, men just denne Følelse forandrede sig snart til Haardhiertighed, og hans Mentors Diemed opnaaedes, uden at Prindsen mærkede hans Bestræbelser.

Saaledes bragte han Prindsen lykkelig over Grændserne, og besaae nu med ham alle nærliggende

og andre Hoffer. Han valgte altid Udspreddelser for ham, hvori han bifaldt sig selv, og bragte ham saarvidt, at han, for at naae andres Bifald, gav dem sit igien. Ved dette Skridt vandt han allerede meget; thi den egenkierlige Prinds begyndte nu at indsee, at han ikke spillede den forste Rolle paa Verdens Bane, men maatte tage sin Plads ved Siden af andre, dog i hans Tanker altid paa en meget udmærket Maade. Derved bekom han Bpielighed, Opmærksomhed paa andre, som han begyndte at søie sig efter. Han kom til Hoffer, som var det ganske Modsatte af hans tilkommende Svigersfaders, og fandt der Cirkler, hvori man ikke allene lod ham tale, men ogsaa fandt meget af det, han sagde, fornuftigt og artig. Derved opdagede han ofte Talenter hos sig, hvoraf han før ikke havde vidst, men som blev ham meget kiere, da de vare hans egne, og som han derfor altid søgte mere og mere at udvikle. Heraf kom det, at han ikke beholdt nogen eneste eller overdreven Attraa mere, satte ingen udmærket Priis paa nogen af sine Talenter især, og overtlydede sig om, at flere Fortrin forenede giver en større Hob Jagttagere og Beundrere. Hans Mentor bragte disse

Begreber til Tydelighed, og ledede dem fra deres Oprindelse af paa de naturligste Veie, saa at han snart, uden selv at vide det, handlede bestandig efter dem.

Det sidste Stød bekom hans despotiske Egenkierlighed paa et Kunstacademie i et Land, som er berømt af sin gode Smag og af sin Virksomhed. Da den Dag var, da det aarlig pleiede, at settes til Stue, førte Mentoren Prindsen forklædt derhen. Alle Tilskuernes Opmærksomhed fandt de hestet paa et stort Malerie, som syntes at udvirke en almindelig Fortryllelse ved sit dristige Anlæg og ved de mandlige og qvindlige Figurers Skionhed og Værdighed, som viste sig paa det. Mentoren blandede sig tilligemed Prindsen mellem Trængselen, og bad ham, vel at give Agt paa de Omkringstaaendes Domme. Men nu havde Prindsen noget ganske andet for: han blev paa Maleriet en Helt til Hest vaer, som med Ungdoms Kraft og Værdighed syntes at spørge de øvrige Figurer, om de havde et eneste lignende Træk med ham. Prindsen vendte ikke et Øiekast fra denne Halvgud, fordi han i ham troede at see — sig selv. Sin egen Figur, sit Øie, sit Bryst, sit Sæde til Hest gienkiendte han i denne ædle Skabning af

dri-

driftig Kunstnerphantasi. Han tabte sig en Tid lang i Betragtning af sig selv, og opvakte af sin søde Drukkenskab, for paa nye at tabe sig i den; han syntes at mærke, at de Nærværendes Opmærksomhed var ene heftet paa hiin fuldkomne Mand, og underholdt sig desto angnehmere, da de i Prindsen saae Kunsten indhentet af Naturen. Det syntes ham vist, at de i hiin Helt betragtede Prindsen, og at deres Beundring faldt fra ham og paa hiin, og fra hiin tilbage paa ham. Han brændte af inderlig Selvtilfredshed, og sølede endog Tid efter anden en hemmelig Attraa til, at vende sine Blikke fra den beundrede Figur, for at de Nærværende ikke skulde ansee ham for en egenkierlig Beundrer af sig selv.

Men snart blev han meget smerteligt skrækket op af sin søde Drøm. Han traadde noget tilbage og fortrængte derved en Dame, som havde staaet bag ved ham. Hun bad ham hjælpe sig frem, for at betragte dette herlige Stykke nærmere. Han blussede over sit hele Ansigt, fordi hans Egenkierlighed sagde ham, at det, som Damen saa inderlig ønskede at see nærmere, var hans Yndlingsfigur. Han overlod hende sin Plads, og da hun

en Tid lang med inderlig Velbehag havde holdt Dinene uafvendte paa Maleriet, vendte hun sig om med en stum Pantomime, ligesom hun vilde sagt noget til de Omstaaende. Da han troede, at det kun scilede hendes Beundring paa Leilighed til at udbryde, saa gav han sig i Tale med hende, men gjorde Begyndelsen med at rose Ridderens smukke Hest, for ei at give hende Misstanke. Han rosende Hesten med en Veltalenhed, som om der ingen Rytter havde siddet paa den. Men, min Gnd! sagde Damen: hvor kan de stienke den Hest saa stor Opmerksomhed? — Seer de ikke den qvindelige Figur der i Forgrunden? satte hun rodmende til, i det hun stræbde, at sætte sig i den Positur, hvori Maleren havde taget sin Figur. —

Prindsen var som rørt af Torden. Damen saae ikke ham, men sig selv. Ganske bestammet trængte han sig bort fra hende.

Han kom til at staa ved en anden Dame, hvis Die hang ikke mindre opmærksomt paa Maleriet. Han søgte det Sted, hendes Diekast sigtede til, og troede at mærke, de hestede paa den mandhaftige Ridder. Hun blev snart vaer, at
de

de saae til et Punkt. Og strax vendte hun sig til ham, og sagde: Ikke sandt min Zerre? Man kan intet skønnere see, end hiin qvindelige Sigurs Paaflødning, som staaer foran Riddersen? Jeg har allerførst baaret denne Mode, og Kunstneren har gjort mig den Ære, at flæde sin smukkeste Figur saaledes. Den har fundet almindelig Biesald.

Hun blev endnu ved at tale, da Prindsen allerede længe var borte. Mere beskæmmet end forhen, havde han trængt sig fra hende. Han kom til at staae ved en lille uanseelig Mand, som meget vel tilfreds med sig selv smilede af ham.

Naar, sagde han: har de ret betragtet hiin ædle mandige Figur.

Endnu ikke ret, svarede Prindsen rodmende, og nu troede han at være kommen til den Mand, som holdt ham for Originalen til hiin Figur.

O! de maa bese den ret nøie! blev den lille Mand ved: og siig mig saa deres Tanker!

Prindsen blussede. Han vendte sine Bine paa nye til Maleriet. Den lille Mand trak ham utaalmelig i Riolen: Prindsen saae ned til ham.

Ikke sandt, sagde den Lille, i det han gjorde sig en God høiere; Ikke sandt, Ridderen er mig overmaade liig? O, de skulde engang see mig til Gæst!

Dette Stød var for haardt. Ganske utilfreds gik Prindsen bort fra denne lille Indbildte, tog sin Mentor hurtig ved Haanden, og trak ham ud af Salen. Han gjorde sig Umage for, at fortælle de forskjellige Domme over det smukke Malerie paa en lunefulb Maade. Men det skede med saadan en tvungen Mine, at hans skarpsindige Mentor meget snart mærkede den sande Aarsag. Han benyttede sig af denne Leilighed, til at forelæse Prindsen et meget praktisk Kollegium over Egenkierlighed, og hans Anmærkninger virkede stærkere denne Gang end ellers. Han gjorde ham det ogsaa nu begribeligt, hvilke og hvormange Grunde Prindsessen Kuraru havde havt, til ikke at agte ham saahøit, som han troede at fortjene. Denne Bending gav hans Lærdomme den fulde Kraft, de behøvede, naar de fra nu af skulde bestemme og lede Prindsens Opførsel; og han bragte det nu snart saavidt, at Prindsen dømte lige saadan om sig selv, som om andre.

Saaledes var Prindsen paa Velen, til at nærme sig de øvrige Mennesker. Han dæmpede sin Stemme, fordi den syntes ham selv for stærk; han tumlede sig ikke mere saa vovelig med sine Heste, fordi de færreste Mennesker kunde finde Behag deri, han vænnede sig til Skoe, da Støvler ved mange Leiligheder var imod Velanstændigheden; han lagde sin fyrstelige Mine af, fordi den affrækkede andre fra ham, og han talte ikke altid om sig selv, fordi andre ogsaa havde noget at sige om sig. Paa samme Maade omsleb han ogsaa sit indvortes Menneske, og hans Glæde, hans Brede, hans Henrykkelse og hans Ergrelse viiste sig ikke i saa voldsomme Skikkelser. Hans vise Mentor ledede ham derved saa varlig, at han neppe mærkede hans Arm, og saaledes at han, da denne Omdannelse var fuldbragt, ansaae sig selv for den første Årsag til den, og fik derved en passende Grad af Selvfølelse.

Ligesom han forhen brændte af Utaalmodighed efter, at vise sig for sin Brud med sine indbildte Guldkommenheder, saa brændte han nu af Begierlighed efter, at gjøre sig agtet af hende i sin nye Skikkelse, Hans ledsager mærkede dette,

og

og søiede hans Bængsel. De kom altsaa tilbage til Prindsessen.

Hoffolket skulde ikke have kiendt ham igien, naar ikke hans Figur var blevet ved det gamle. Man havde gierne anseet ham for hans Broder, isald han havde havt en Broder. Alting kom i Oprør over hans Forandring, og enhver ilede for at være den første, som underrettede Prindsessen derom. Gulb af Beundring trængede man sig omkring ham, og sagde hans Mentor tusinde smigrende Ting. Damerne selv lod ham nu vederfares fuldkommen Ret, og nogle, som søgte at tilbagekalde hans forrige uslebne Bæsen, og lee derover, kunde for Hierteclappen ikke komme ud med det.

Prindsessen mærkede med Fornoielse hans slesne Opsørsel, hans finere Organ og hans naturlige Forstand, som yttrede sig i tusinde naive Bendinger. Han talte ikke mere ene og allene om Heste, men ogsaa om Hiertets fineste Høiesser. Han viste sig for hende som en ærbødigt og forrig Elsker, som en Mand af den fine og polerte Verden, som nu, da han ikke var hendes Dine modbydelig, ogsaa snart ikke heller blev hendes Hierte det. Hans Tilbøielighed udykkede sig desto snarere,

rere, da han ogsaa hos hende ikke mere mærkede det overdrevne, sygelige, lunsfulde Væsen, men i dets Sted en friskere Farve, et fastere Sprog, en raskere Gang, et mindre smeltende Hjerte og ikke saa mange halvsolte Følelser. I saa Dage lærte de ganske hinanden det, hvad de endnu havde manglet i hinandens Graværelse. Prindsen lod sig nu see hos hende med Skoe, og hun begyndte at ride ud med ham; han lod hende have sin Smag i Klædedragten, og hun ham sin igien ved Taffellet; han talte med hende om Toilettets Sager, og hun med ham om Stutterier og om Jagten; han talte med hende om Kierlighed, og hun hørte rødme paa ham; han talte endelig om Formåhling, og med bankende Hjerte sank hun i hans Arme. Deres Hjertes smeltede sammen i hinanden, og deres indbyrdes Kierlighed forudsagde deres Lande lykkelige Dage og en evig Fred.

Den første Oberhovmester og den første Oberhovmesterinde bleve paa Formåhlingens høitidelige Dag befriede af deres piinlige Situation. De fik en betydelig Forøring til Afsted, men ingen Tak. Han stiftede med sin en Opdragelses Indretning i sit Fædreland, og affar nu som før Haaret paa sine

sine Elever; og hun, da hendes Fortieneste ikke var saa stor, at hun kunde gjøre Staur i sit Fædrelands Hovedstad, trak hun sig tilbage til en lille Stad paa Landet, hvor hun nu som før gjorde alle Narre forrykte i Hovedet, og var latterlig og foragtelig for alle fornustige Mænd og Fruentimere. Sin Broders Lykke kunde hun ikke gjøre, altsaa jagede han sin Maitresse bort, og denne løb i sin forrige Skolars Arme, og tilbød sig hende som Kammerjomfrue.

Den nye Oberhovmesterinde og den nye Oberhovmester forlangede ingen anden Belønning, end at leve lykkelige med og iblant de Mennesker, for hvilke de havde opdraget en lykkelig Fyrste og en lykkelig Fyrstinde.

Thales's Philosophie.

En Dialog.

(Af neues deutsches Museum.)

Thales og en fornem Milesier.

Miles. God Morgen, kiere Thales! hvordan lever du?

Thal. Som man pleier paa min Alder. Den ene God er alt i Graven.

Miles. Maaskee fordi du altformegyet helo ligede dit Liv til Grandfkning og VidensKaber?

Thal. Slig heller alt for lidet, o! Livet er saa kort og VidensKaben uendelig.

Miles. Har du da endelig udgrundet den?

Thal. Endnu har intet Menneske fundet det, og ingen skal funde det.

Miles. Hvad nytter dig da al din Glid?

Thal. At jeg kiender mange Ting, som andre blot beskue.

Miles. Og hvorledes gior du dine Kundskaber nyttige for Menneskeslægten?

Thal.

Thal. Ved at meddele Raad, hvor jeg
seer man trænger, og ved at svare, naar man
spørger mig.

Miles. Vil du da ogsaa svare mig, naar
jeg spørger dig?

Thal. Saa fremt jeg kan, hvorfor ikke?

Miles. Hvilket er det ældste af alle Væsener?

Thal. Gud; thi ingen fødte ham.

Miles. Hvad er det skønneste?

Thal. Verden; thi den kom fra Guds
Haand.

Miles. Hvad er det største?

Thal. Rummet; thi det omfatter alt,
som er til.

Miles. Hvad er det hurtigste?

Thal. Den menneskelige Siel; thi den
flyver i et Dieblis giennem Verdens Dele, ja fra
en Verden til en anden, og fra en Mulighed til
en anden.

Miles. Hvad er det stærkeste?

Thal. Nødvendigheden; thi alt adlyder den.

Miles. Hvad er det klogeste?

Thal. Tiden; thi den opdager og udfin-
der alt.

Mi-

Miles. Hvad Forskiel er der imellem Liv og Død?

Thal. Ingen.

Miles. Hvorfor er du da ikke for længe siden død?

Thal. Fordi det ingen Forskiel vilde gjøre i min Tilstand.

Miles. Kan en ond Handling blive skidt for Guderne?

Thal. Ikke en ond Tanke engang.

Miles. Men hvad er Gud?

Thal. Han var ikke Gud, dersom jeg ganske kunde sige dig, hvad han var. *)

Miles. Hvad synes dig at være det kiereste paa Jorden?

Thal. Bore Hnsters Opsvælgelse.

Miles. Hvad er det vanskeligste?

Thal. At kiende sig selv.

Miles. Det letteste?

Thal. At give en anden et Raad.

Miles. Hvilken er den skønneste Handling?

Thal.

*) I Originalen af Diogenes Laertius staar: Et Vesen uden Begyndelse og Ende; Hr. Meisner har i sin Oversættelse i en Note tilføjet dette, som Oversæt. har været at sætte isteden.

Thal. At tilgive sine Fiender.

Miles. Hvad er det fiendeste?

Thal. En Lastefuld, som er viis og lykkelig. *)

Miles. Hvad gjør os lykkelige?

Thal. Et sundt Legeme, nok af det, vi ønske **) og en virksom Siel.

Miles. Kan vi taalmodige bære en Ulykke?

Thal. Ja vist! naar vi kun kan see en større ramme vore Fiender. ***)

Miles. Naar er man dydigst?

Thal. Naar man intet gjør, som man dadler hos andre.

Miles. Hvilket Venskab er det stærkeste?

Thal. Det, som Graværelse ikke kislner. ****)

Miles

*) I Originalen staaer en Tyrant, som bliver gammel; Oversæt. har voyet at sætte dette isteden, da det passer sig paa alle Tider, men hiint kun paa Thales's Tider.

**) Her vilde Oversæt. gierne sat til: 'en Ven, vi kan dele det med'.

***) Det er den Ulykkeliges fletteste og mindste Trøst, at hans Fiender ere ulykkeligere end han; mange Omstændigheder og Tilfælde tilbyde ham bedre Trøst. Havde Thales været Christen, havde han talt om: "Guds Forsyn". Havde han havt Erfaring om: "den Overbeviisning, at vi ikke har fortient vort Uheld", eller: "en Ven som tager Deel i vor Stiehue"; thi Deeltagelse forstørrelse ikke allene enhver af vore Glæder, men formindsker ogsaa vor Lidelse.

****) Efter Cicero skulde det have heedit; "det, som er imellem Mænd af eens og dydige Grundsætninger".

Miles. Hvorfor takker Du Skiebnen meest?

Thal. At jeg er født til at være Menneske,
og ikke til Dyr, til Mand og ikke til Kvinde; til
Grafer og ikke til Barbar.

Miles. Hvad holder du for et Menneskes skion-
neste Prydelse?

Thal. Kundskaber.

Miles. Hvad er den første mandlige Dyd?

Thal. Virksomhed.

Miles. Og den qvindelige?

Thal. Undseelighed.

Miles. Troer du, at ethvert af dine Svar
er den rene Sandhed?

Thal. I det mindste vilde jeg ønske det.

Miles. Men om nu en eller anden Bildfarelse,
har indsneglet sig der iblant?

Thal. Saa har du spurgt som Menneske,
og jeg har svaret som Menneske.

Elytia og Leucothoe.

(Af Wiener Musenalmanach 1790.)

Misund ikke dine yngre Legesøstre Fortrinet i Kierlighedsager, hulde Theone! thi Jaloufie er en fortørende Gift i unge Hjerter. Langsomt nærger den som den ædende Hønningdug paa en blomstrende Roses spæde Blade, indtil den endelig ved den skionnefte Sommers Frembrud blegnende visner. At du kan vogte dig for Jaloufiens skionnefte Gift, saa hør dens Straf i Elytias og hendes yngre Legesøster Leucothoes Historie.

Da engang den skionne glimrende Phoebus i feirefte Ungdom steg ned fra Morgenrødens Skyer paa den nysvaaagnede Jord, saae han under sig paa de hesperiske Marker en af de skionnefte Dryader af Floras Følge, den guldblokkede Elytia. I jomfruelig Ynde vandrede hun hen over de blomsterrige Enge; og Guden opildnedes strax af den heftigste Kierlighed for hende. Længe var hun hans Hiertes eneste Dnske, længe den eneste Ynde for hans hemmelige Kierlighed: ofte tøvede hans smilende Die

i Øien

i Østen, endnu oftere i Vesten paa hendes fortryllende Blomstren. Endelig saae han hendes yngre Legesøster Leucothoe. Hendes endnu takkeligere Skakning, hendes søde henrivende Ufkyldighed; men fremfor alt hendes tryllende Undseelse gav hende Prisen for alle hesperiske Jomfruer, og Phoebus opflammedes altsaa endnu heftigere for hende.

For ustyrrer at nyde sin nye Kierlighed, stjal han sig engang i Skikkelse af hendes Moder Eurynome aarle i Nymphens Grotte, hvor han, da han viste sig for hende i sin himmelske Ungdoms oprindelige Glæde, kun alt for snart vandt den undseelige Dryade, og sluttede hende kielent i sine Arme. — Ach, den Uforsigtige! i dette uheldige Dieblis blev hun ogsaa opdaget af hendes Medbeilerer, som alt længe misundelig og aarvaagen bemærkede hendes Kierlighed.

Brændende af Hævn, ilede den Mistænkkelige til hendes gamle Fader Orchamus, og røbede begge. Ganske forbittret og rasende over den vestaliske Jomfrues besmittede Tugtighed, lod denne hende strax levende begrave. Men han kunne dog ikke hindre, at hun jo snart forvandlet kom frem igien af Jorden, fordi Phoebus med sin vellugtende

Nektar bestænkede det Sted, hvor man nedgravede hende. I savreste Baar fremspirede hun som en blomstrende Viraksbuss af sin Grav, og bar Bladelig det Phœbus hellende Laurbærtræ, hvortil hans elskte Daphne blev forvandlet. *) Endog som Plante syntes hun endnu at føle den forrige Tilbøielighed for sin guddommelige Yndling; thi hun duftede ham nu sin kielne Elskov imøde i den sødeste Balsomlugt. Derfor er og Virak endnu den behageligste Lugt for Phœbus ved hans Offre.

Men hendes Medbeilerskes Mafyn, ellers saa frisk som den frembrydende Morgenrøde, salmede efterhaanden af Kummer og Misundelse; thi Guden forlod hende nu fuld af Had og Afsky. Ni Dage og ni Natter vederkvægede hende hverken Epise eller Drikke, eller den velgjørende Søvn; hun nærede sig kun ved sine Suk og Taarer. Bleg og udtøret sad hun i eensomme Mark, Ansigtet bestandig henvendt mod hendes undløbne Elskers op- og nedgaaende Straale. Medlidende gjorde endelig Guderne ved Forvandling en tidligere Ende paa hendes fortærende Kummer. Hendes Krop og hendes

*) Virakstøffen bærer Blade ganske lig Laurbærtræet.

des Fodder krympedes sammen efterhaanden, og som en grøn sey Stilk fæstede Rodder i Jorden, hendes Hænder stode ud til grove brede Blade, og hendes Ansigt udfoldedes til en stor guldbladede Blomst, lig hendes himmelske Veilers gulfarvede Klyn. Endog endnu som Blomst bærer hun Jaloufiens Farve, og beholder de Gælefer, hun forud havde her i Livet. Fuld af misundelig Jaloufie, dreier hun sig nu som Soelsikke endnu bestandig agtpaagivende paa hvert Blik af Solen, fuld af misundelig Jaloufie, kan hun endnu bestandig ikke taale hendes forvandlede Lege søsters Plantekion omkring sig *). Derfor søger den og andre Blomsters Selskab, og voxer kun vildt paa steenrige Høie eller paa eenfomme Veie i Marken, hvor Solen skinner. Hendes Navn forplantede sig og tilligemed alle hendes modbydelige Egenskaber paa hendes Blomsterkion. Umættelig suer dens gierrige Rodder af Jordens Saft til sig, og hvor den voxer, der tørres og visner alle Vexter omkring den.

*) Efter Plantekionderes Eigende skal Viraubussen ikke let trives nær ved Soelsikken, men snart visne.

I hiin Blomst, hulde Theone, som hist vild
og langstammed flyder i Veiret ved dit lave Haves
vindue, seer du den misundelige Nymphe Elyrias
advarende Villed. Derfor forlad dig paa en blid
beskeden Siels Ynde, forlad dig paa en viis og
ædel Ynglings Valg, og misund ikke dine yngre
Legesøstre Fortrinet i Kierlighedssager.

S k i n n e t b e d r a g e r .

(Af von Koberners Skrifter 1ster Band S. 359.)

"Kør til Kirken!", raabte Grevinde Emilie von Z** til sin Kudske, i det hun steg i Vognen. Det var Aftenen for Allhelgens Dag, og den fromme Emilie vilde skrifte.

En ung elskværdig Kone, forenet med en rask fyrig Mage, hendes Hjertes Balg; tilbedet af ham; ved en vakker Dreng blevet til en lykkelig Moder; i sit Skigd bar hun det andet Pant paa deres ægteskabelige Kierlighed; taknemmelig plukede hun enhver Blomst, der var strosed paa hendes Bane af Glædens Gyldhorn; gierne opfyldte hun alle den troe Kones og den omme Moders Pligter; hvad kan saadan Kone have at skrifte? — med et Hjerte uden Falskhed, en Samvittighed uden Omitte, hvad skal hun i Skriftestolen? — hvad vil hun (thi Emilie var katholsk) hvad vil hun svare Præsten, naar han fordrer mere, end den foreskrevne almindelige Bekendelse: jeg er en arm Synderinde.

Saa mumlede Grev Gustav von Z** ved sig selv, da han stod ved Vinduet, og horte Emilies Befaling; "Kjør til Kirken!,,

"Skal jeg snige mig efter hende?" blev han ved i sin Monolog: "Skal jeg stule mig i en Krog i Kirken, og belure min elskte Synderindes bekjendende Mund? Er det Nysgierrighed? — nei; er det Mistillid? — Ky! nu hvad er det da? — Spøg, og intet videre. Jeg er hendes Mand, og har dog vel ligesaa megen Ret, at vide hendes smaa Hemmeligheder, som Pater Anselmo. Jeg vil fixere hende, hun vil falde i Forundring, jeg vil lee, og det er alt.,"

Han gik, Kirken var ikke langt borte, under Skumringens Raabe sneg han sig ind, og saa nær Skriftestolen, som det var mueligt, uden at mærkes. Han lyttede med aabne Øren, Emilie talde temmelig høit; her er Fragmentet af hendes Skriftemaal, hvoraf ikke et Ord undgik hendes ulykkelige Gemal.

Ja, ærværdige Pater, Unglingens Skabning var elskværdig. Længer end i sex Maaneder har han daglig tilbragt mangen Time i mit Sovekammer, for at oppebie den lykkelige

lige

lige Time. Medens jeg spiste til Aften med min Gemal, lukte min Kammerpige ham ud giennem en hemmelig Dør. Jeg har hidindtil dulgt for min Mand Aarsagen, hvorfor jeg jagede denne Pige af sin Tieneste.

O I Egtemænd! hvo iblant eder der eier en smuk Kone, som han elsker af sit Hjertes hele Bylde, i hvis Arme han sorgløs hviler, ved hvis kydte Varm han troer sig at vare en Gud; han tænke sig, om han formaaer, i den lyttende Grevs Sted. Hans første Verægelse var med Haanden paa Kaarden; men den Tanke, at vanhellige Guds Tempel, og farve hans Helligdom med Blod, skrækkede ham tilbage. Han forlod Kirken, hans Nøligheds Grav, kom hjem, uden at vide hvorledes, og fordrede Postheste. En let Vogn blev forspændt, Greven skrev en Billet til sin Gemalinde, hvori han meget lakonisk meldte hende; "at nødvendige Forretninger nødte ham, at reise til et af sine Landgodser, ,, fastede sig i Vognen og lode affæd.

Emilie kom tilbage fra Templet med en Munterhed, saa egen den fromme Enfoldighed, naar den troer at have ligvideret med Gud. Hendes

Ge

Gemals Billet satte hende ikke lidet i Forundring; paa saadan besynderlig Naade havde han endnu aldrig forladt hende — uden Afstedskys, uden at bestemme sin Tilbagekomst, uden engang to Timer i Forveien at have tænkt paa Reisen. Dette foruroligede den omme Emilie. Hun lod kalde Huushovmesteren — "Har han talt med Greven for hans Afreise?,"

Huushovmesteren. Talt med ham ikke; men seet ham.

Emilie. Ikke talt med ham? ingen Kommissioner? ingen Anordninger? jeg mener kun i Henseende til Huusholdningen?

Huushovmesteren. Ikke det mindste.

Emilie. Det er dog besynderligt.

Huushovmesteren. Ja vist er det besynderligt. Jeg kiender den naadige Herre fra lille af; jeg har mange Gange havt den Ære, at bære ham paa mine Arme; men saaledes som i Dag har jeg endnu aldrig seet ham. Tyve Gange havde han den Naade, at lade mig kalde, tyve Gange havde jeg den Ære, at komme til ham, men der stod jeg, han saae ikke engang paa mig. Jeg tog mig nogle Gange den Frihed at hoeste, forgieves! den

. naa:

naadige Herre behagede at tygge paa Neglene, og saae derved saa rød ud, som deres Hr. Fader, salig Ihukommelse, naar hoisamme om Middagen havde drucktet fem Glasfer Wiin. Endelig kastede Hr. Greven sig i Bognen, uden engang at sige: Lev vel Gamle! som han dog ellers pleier at have den hoiie Naade for sin troe Tiener.

„Ubegribeligt!,, mumlede Emilie: „sikkert har et meget ubehageligt Tilfælde revet ham ud af mine Arme.,, Hun var langt fra, at giette den egentlige Aarsag.

Greven fortsatte imidlertid Nat og Dag sin Reise; det var Nat i hans Siel, ingen Straale af Haab kastede det mindste Lys derind. Tredie Dags Aften naaede han Grændserne af sit Gods. Et gammelt Slot fra det niende Aarhundrede, forsynet med Taarne, Grave, Vindebroer og Palisader, optog just den sidste Soelstraale, og kastede en lang Skygge paa den blomstrende Hvedemark. Det var den første Gang, siden den unge Greve blev sin Faders Arving, at han besøgte dette længst bortliggende af sine Godser; en Forvalter og en bedaget Gartner med sin Kone vare de eneste Besoere paa Slottet. Alle tre havde intet mindre

for,

formodet, end et Besøg af deres unge, naadige Herre; de omringede ham saa glade, bød ham saa troehiertig velkommen; men han saae dem neppe, hans Blik var vildt og forvirret, han fastede sig paa en Seng, og begierte at være allene. Hele Landsbyen kom i Bevægelse, Fogden og de ældste Bønder trak deres Søndagsklæder paa, og travede til Slottet, medens Fogden undervejs studerede paa en ziirlig Tale, hvormed han tænkte at overraske den naadige Herre. Men ved Slotsporten blev dem sagt, at Greven var træt af Reisen, og vilde ikke see nogen. Sørgmodige vendte de got Folk tilbage. "Saa fornem var den salig Herre ikke!,, sagde den ene til den anden: "naar han engang opholdt sig her for Jagtens Skyld; saa lod han os alle komme for sig og sagde: God Dag Børn! og saa og saa, og et og andet: Hvor staaer jeres Korn? hvordan har Høstehøsten været? hvor gaaer det med jere Geste? Gud være ham naadig! den brave Herre.,,

Næste Morgen meget tidlig besaae Greve von Z** Slottet, giennemløb hver Krog, og steg ned i de dybeste Kieldere. Ved Enden af en eensom Gang, som gav en huul Gienlyd af de Gaaendes

endes Trin, traf han paa en Jernport, som lukkede Indgangen til eet af de fire Taarne, der to-
nede ved Slottets fire Hjørner. Porten blev aab-
net, en raadden Stank af længe indspærret Luft
kom ham imøde. Han traadte ind, fandt fire
nøgne, blotte Mure, og noget forraadnet Straa.
For første Gang trak Grevens Mund paa Smilet;
men det var en bidst, dievelsk Smil. Længs for-
lod han Taarnet, skrev en Seddel, og sendte Tien-
neren, der havde ledsaget ham, bort dermed til
sin Gemalinde. Efter hans Befaling blev imide-
lertid et Bord, en Træstoel, og et frisk Knippe
Straa bragt ind i Taarnet.

Emilie modtog med Henrykkelse Budskabet
fra sin elskte Mand, hvis Omfavnelser hendes
bankende Hjerte allerede for længe savnede. Med
hiin skinnende Rødme af den heftigste Attraa paa
hendes Kinder aabnede hun Seddelen, og læste:

“Overbringeren af dette har Befaling at bringe dig til mig.

Gustav Greve af 3**,”

Saa meget endog hendes Gemals tørre, læ-
koniske Tone satte Emilie i Forundring; saa tøvede hun dog ikke et Dieblis at følge Budet. Rei-

sen var høist besværlig for en Kone, i den syvende Maaned af hendes Svangerskab; dog Emilie med kierlig Længsel i Hiertet, glemte sin Byrde, tillod sig neppe nogle Timers Søvn om Natten, og ankom den fjerde Aften lykkelig paa Slottet. Hendes Gemal ventede hende mellem hiint eensomme Taarns Mure, siddende paa Træstolen, sysselsat med sin Ulykke. Emilie fløi om hans Hals, med knytted Hæve stødte han hende for Brystet, hun segnede til Jorden. "Gud! hvad er det!,, raabte den ulykkelige Kone, og krøb paa Straar knippet. Greven sparkede efter hende med Foden: "Uhyre!,, skreg han i en yderst rasende Tone: "Mærken er taget af dig! Her — her skal du ende et Liv, som jeg ikke har Mod nok at stille dig ved.,"

"O Gud!,, jamrede Emilie: "skaan dog i det mindste det Børn, som jeg bær under mit Hierte.,"

"Forbandet være dette Børn! mit Huses Skam, og Vidne om din Ekiendsel!,, med disse Ord forlod han den Ulykkelige, og tilspærrede Døren.

Allene med sin Elendighed og sin Uskyldighed, allene med den grusomste Straf og den reneste Samvittighed, sank Emilie paa sine Knæ, og anraabte ham, som læser i vore Hjerter, som i en aaben Bog, at rive Bindet, ræver af diavelsk Bagvaskelse, fra hendes Gemalt, hendes endnu stedse elskede Gemalts Dine. Uglernes tudede, mens hun bad, og den uforsønlige Eliebne syntes dog for den klagende Uskyldigheds Suk.

Følgende Middag rækkede man hende Brød og Vand giennem et Hul; hun saltede Brødet med sine Taarer, og hendes Hjerte vilde briste af Bæmmod, saa ofte Barnet bevægede sig i hendes Liv. Hun havde bedet om et Skrivertoi, men det var blevet hende nægtet. Af en Hændelse fandt hun nogle Traander blaa Silke og en Syenaal i sin Lomme; hun vaskede sit Lommestørklæde, og syede med Silke følgende Ord derpaa:

Jeg er uskyldig, frels mig og vort Barn!

Hun sendte Størklædet til Greven. Den Forblindede sønderrev det, og sendte hende det tilbage. Emilie sædte nogle hvide Taarer derpaa.

Da Tiden nærmede sig at hun skulde føde, blev den gamle Gartners Kone indladt til hende,
4de Bind. M og

og Emilie krympende sig paa Straaleiet fødte en Datter. Barnets første Graad, den første Lyd hun efter to Maaneders Forløb hørte mellem disse frygtelige Mure, hialp hende at bære sin Elendighed. Hun trykkede Barnet fast til sit moderlige Hierte, og befalede det i Forsynets Beskiemmelse. Hun gav det Brystet, troede at see det smile, og glemte sin Jammer. Men ach! neppe havde hun nogenledes samlet Kræfter igien, før Gartnerens Kone rev Barnet af hendes Arme, og tilsluttede Bængslet.

”Retfærdige Himmel!,, klynkede den stakkels Emilie! ”lad mig dog i det ringeste beholde mit Barn!,, afmægtig segnede hun til Jorden, og da hun vaagnede, anraabte hun Gud om Døden.

Hendes usorsonlige Gemal vilde ikke see Barnet; han lod det bringe til en Bondekone, og opdrage som et moderløst Barn. Gartnerkone forlod Emilie to Uger efter hendes Nedkomst, Greven vendte tilbage til Byen, og den Ulykkelige blev allene, overladt til sin nagende Kummer, længer end tre Aar.

Ved denne Tid kom hendes Broder, Baron E..., Major i Brunsvigs Tjeneste, tilbage fra Ameri-

Amerika. Han elskede sin Søster høit, Grev Gustav von Z... var hans Ungdomsven; han tog derfor strax efter sin Hiemkomst Permission paa nogle Maaneder, og ilede at omfavne sine Venner. Vant til i sin Svogers Huus at see Glædens Bolig; vant til stedse der at træffe en underholdende Cirkel af Venner og Veninder, som var samlet for at fornøie sig, og for Bertens muntre Lønes Skyld: fandt han ikke lidet i Forundring, at finde Porten, der ellers altid var aaben, lukket, og formodede de var reist en Lysttour. Han bankede paa, en vranten Sveizer lukkede op.

”Er Herren hiemme?,,

Sveizeren. Ja.

Majoren. Hiemme? — Nu desto bedre!

Han sprang af Vognen, og ilede op ad Trappen. Ingen Tiener aabnede ham Døren, ingen Kammerpige trippede ham imøde, ingen Skioderhund giøede, ingen Papegoie skreg, alting døde som i den Gierriges Bolig. Han traadde ind i Grevens Kammer, han sad i en Sofa lige over for Emilies Portrait med et stivt Blik. Opfarende, som af en stærk Drøm, tumlede han sin Svoger imøde, styrtede sig maalløs i hans Arme, og

trykkede ham heftig til sit Bryst; i samme Dieblis styrtede Taarerne af hans Dine, thi Tiden havde forvandlet hans Raserie til Tungfindighed.

Majoren. Broder! hvad er det! hvilken besynderlig Forandring? Dit Huus er ikke mere det samme — og Du — neppe kiender jeg Dig. Hvor er den mandige Rødme, som fordom prydede Dine Kinder? Du er faldet af, Dit forvildede Blik lader mig ahne en Ulykke. Hvor er min Søster?

Greven. Ach! —

Majoren (hastig) Er hun død?

Greven. For mig død.

Majoren. Forklar Dig!

Greven. Ach! Graven for hendes Vre, var ogsaa Graven for min Rolighed.

Majoren. (fortredelig) Hendes Vre? — var det mueligt! — Nei! det kan ikke være!

”Og dog er det saa!,, raabte den ulykkelige Forblindede, en nye Taarestrøm styrtede af hans Dine, hullende fortalte han sin Ungdoms Ven, sin — endnu stedse elskede Emilies Broder, Tildragelsen paa hiin ulykkelige Dag, fortalte ham sin Smerte, sit Raserie, sin Hevn.

Mærk og tankesuld, stod Baron E... der, maalløs, gysende for den Overbeviisning, at vide sin Søster vanæret, og dog forgieves søgende Grunde at forsvare hende.

”Forbandet være da dette hykkelske Kion, „ raabte han endelig: ”naar min fromme Emilies Ansigt kunde lyve, hvilket Blik er Ukylds Blik, naar dette ikke var det. Op Broder! fat Mod! glem en Kone, der er din Kierlighed uværdig! og ingen Tanke om hiin Troløse forbittre de Ungdoms Glæder, som vinke dig fra alle Kanter. — Du har dulgt Sagen, Du har skaanet min Families Ære, det takker jeg dig for, og nu — fra dette Dieblis af er Emilie død, hendes Navn forjaget af vor Hukommelse. „

Baron E... holdt Ord, Emilies Navn kom aldrig meer over hans Læber, og endskjønt en hemmelig Kummer ogsaa nagede ham, endskjønt hans fordum saa elskte Søsters blege, lidende Gestalt ofte svævede ham for Dine; saa løi han dog Mundterhed i sine Blik, og i Selskab med sin Svoger styrtede sig af en Udspreddelses Hvirvel i den anden.

En Morgen gik begge giennem en stor Lindeallee, en af de offentlige Spadseregange i Byen,

som altid vrimslede af Ordenshaand og Staaedere, Damer og Smaaapiger. Pludselig saae Greven en Geistlig, bleg og udtæret at vandre ved en Stav. "Ach Gud!,, raabte han: "see der Emilies Skriftefader!,, Baron T... studsede, saae frygtsom efter ham, og taug.

Greven. Vel an, kiere T...! lad os endnu engang oprive Saaret; jeg vil tale til ham, jeg vil lade ham mærke, at jeg veed alt, han vil ikke tilstaae noget; men hans Blik vil røbe ham. — Han tog Majoren ved Armen, og trak ham halv imod sin Villie med sig. "Ærværdige Olding,, taledede han til den Geistlige: "hvorsfra den Kummer, som jeg læser paa Deres blege Kinder?,,

Den Geistlige. Ikke Kummer, naadige Herre! jeg stod ved Gravens Bred; dog det har behaget Forsynet, igien at skienke mig Livet, jeg er noget bedre, og paa min Doktors Befaling gik jeg i Dag for første Gang ud, at drage frisk Lust.

Greven. Jeg ønsker Dem til Lykke. — Kiender De mig?

Den Geistlige. Hvorledes skulde jeg ikke kiende Dem? Jeg har den Ære at tale med Grev 3**.

Greven.

Greven. Ganske rigtig! De taler med den ulykkelige Grev 3**, hvis Elendighed alene for Dem er ingen Hemmelighed.

Den Geistlige. Hr. Greve — forlad — jeg forstaaer Dem ikke.

Greven. (bitter) Ja vist, De maa heller ikke forstaae mig. — Har De ikke undret Dem over, paa en tre Aars Tid ikke at finde min Gemalinde i Skriftestolen.

Den Geistlige. Nei Hr. Greve, jeg har ikke undret mig; formodentlig har hun fundet en Mand, mere værdig hendes Fortrolighed. Det har gjort mig ont, det vil jeg ikke nægte; thi hun er en retskaffen, fortreffelig Dame.

Greven. Forgieves, min Herre, forgieves! Deres Taushed er overflodig. Veed De, at jeg — jeg selv, paa hiin ulykkelige Aften for Allehelgen, useet var Drevindne til den Skiendsel, Emilie bekendte for Dem; jeg er underrettet om den skændigste Utrøstet; jeg veed, at hiin elskværdige Ungling, hele sex Maaneder daglig har været i min Kones Sovekammer; jeg veed, at han hvergang er sluppen ud under Aftensmaaltidet; seer De, alting, alting veed jeg; De

har tilgivet hende i Guds Navn, men saa sandt Gud tilgive mig, jeg kan ikke.

Den Geistlige. (løfter Hænder og Bine mod Himlen)
 Hellige Forsyn! nu veed jeg, hvorfor Du opholdte mit Liv! nu veed jeg, hvorfor Du ikke bønhoerte mit Ønske, at lade mig gaae ind i Fredens Boliger! Ach Hr. Greve! hvad har De gjort! Deres Gemalinde er uskyldig. — Erindrer De Dem den unge Vildman, som De opdrog som et faderløst Barn, og som De for tre Aar siden skaffede en Tjeneste ved Toldvæsenet? Mellem ham og Deres Kammerpige var begyndt en forbuden Kierligheds-handel, Deres Sammenkomster vare i Deres Gemalindes Sovekammer. Frue Grevinden kom endelig efter denne Hemmelighed, hun jagede Kammerpigen bort, og tang, fordi hun frygtede Deres Hidslighed, og ikke vilde gjøre det unge Menneske uslykkelig. Mig opdagede hun den hele Sag, fordi hendes omme Samvittighed gjorde hende den Bebreidelse: at Kammerpigen, efterat hun var bleven forskudt af hende, maatte overlade sig til endnu flere Udsævelser.

Som træffen af en Lynstraale, sondertraadt, sonderknuset ved hvert Ord, som gik af den Geistliges

liges

liges Mund, stod Greven der, og bærede over sit hele Legeme. Han erindrede sig virkelig, at den unge Vildman for saa Maaneder havde ægtet hans Gemalindes forrige Kammerpige, og at han havde erkendt et Barn paa nogle Aar for sit. Sløret faldt fra hans Dine, Taagen adspredtes, han saae sin elskede, sin uskyldig lidende Emilie, og sank afmægtig om til et Træ. Broderen, næsten i ligesaa voldsom Bevægelse, stod forstenet, maallost. Den fromme Geistlige vinkede i en Hast en Hjrefudst, og bragte begge Svogre til Grevens Pallads.

Neppe var Greven kommen til sig selv igjen, før han fik efter Postheste. Alle hans Tjenere maatte ad Gaden til, ti Louisd'orer lovede ham den, som først kom tilbage med Heste. I de saa Minuter, som imidlertid forløb, gik han frem og tilbage, vred sine Hænder og hylede. Forgæves søgte Majoren og den Geistlige at trøste ham; han saae dem ikke, han hørte dem ikke. Hestene stode for Døren, han styrtede ned ad Trappen, swingede sig paa den ene, og galopperte affæd, uden at see sig om, eller at spørge, om hans Svoger vilde komme efter, eller ikke. Baron T... fulgte ham.

ham. Det gik fort over Stof og Steen, over Bierg og Dal, Dag og Nat, uden at hvile længer end nødvendig for at skifte Heste. Den følgende Dags Midnat bankede de paa Slotsporten.

Emilie, paa sit Straaleie, vaagnede just af en søl Drøm, og hørte Alarmen ved Porten, hørte, hvor den blev lukket op, og igjen tilluft. Hør! da gav Trinene af forskjellige Folk en huul Gienlyd i den mørke, eensomme Gang, som førte til hendes Fængsel; hør, da raslede Røglen i Laasen paa Jernporten, Skodden blev skudt fra, Døren aabnedes. Skinnet af tyve Fakler blendede Emilie: see, der laae en Mand for hendes Fodder, og krympede sig, og hun gienkiendte sin Gemaal; see, der laae i hendes Arm en grædende Ungling, og hun gienkiendte sin Broder. Gud! hvo maler en ubesmittet Siels Henrykkelse, hvis Ustydighed endelig erkiendes; det sølende Hjertes Henrykkelse, som alt, hvad der er det dyrebart, paa engang skienkes igjen.

Endnu laae Greven for hendes Fodder, og hulkede: om det var mueligt, at hun kunde tilgive ham?

ham? Hun omfavnede ham, tilgav ham, og vilde reise ham. Forgivees! han saae hendes blege af-
faldne Kinder, og krummede sig i Støvet for hende.
Endelig knælede Emilie ved ham, favnede ham
med inderlig Hæstighed, og blandede sine Taarer
med hans; overmaade bevæget saae hendes Broder
paa dette rørende Optrin.

Efterat den første Storm var forbi, og de tre
lykkelige Mennesker havde forladt det mørke Fæng-
sel, trykkede Emilie sig til sin Gemal, og spurgte
med kiælen Længsel: "Hvor er mine Børn? lever
de endnu? det er vel nu alt tre Aar, at jeg intet
har hørt til dem., Angersfuld og nedslaaet sank
Greven paa nye for hendes Fodder, og svor, at
han ikke fortiente hendes Tilgivelse. Det yngste
Barn, en vakker Pige paa tre Aar, blev strax hent-
et fra Bondekonen, Emilie sluttede det i sine Ar-
me, hver moderlig Sølelse vaagnede, og farves-
de hendes blege Kind første Gang igien med blid
Rødme.

Næste Morgen, kort for deres Afreise, befa-
lede Greven sin Forvalter, at nedrive hiint for-
hadte Taarn, og at flette det lige med Jorden.

"Nei,

"Nei,, sagde Emilie smilende, og kastede sin Arm om hans Hals; "Taarnet maa blive som det er, hvor havde jeg ellers et Vidne imod dig? Denne indfaldne Kind vil igjen blive fyldigere; denne blege Mund vil rødmes, denne udslukte Jld i mine Øine vil igjen oplues; men Taarnet — Taarnet bliver som det er. Det tiene enhver Forbirelsens de til Advarsel, ikke at fordømme sin Kone paa det blotte Skin.,"

Bernhard og Henrik.

(Af romantiske Gemälde der Vorwelt.)

Ved den vestlige Fod af St. Gotthardsbierget i Sveizerlandet, laae fordom et nydeligt Landhuus, nettsom omringet af frugtbare Marker, blomsterfulde Enge, yndige Poppelstove, og Skyggefulde Lindegange. Ligeledes fandt man der Frugttræer og Viinranker i Overflodighed. Her og der styngede sig sølvklare Bække i labyrinthiske Krumninger ned fra det ærverdige Gotthard, fløde frem under Erlen og Bøge, stulste sig en tidlang under Vidies buske, boiede sig derpaa omkring eensomme Græsbænke, forenede sig endelig med Rhones Bølger, for med dem at strømme igiennem Genfer-Øen, og derpaa at styrte sig i det midellandske Hav. Kort! Eggen trindt omkring var ikke ulig et Skyggebillede af det tabte Paradiis.

Eieren og Pleieren af dette skønne Jordæmon var en ferm Landmand, ved Navn Bernhard. Hans Wandel var slet og ret, som fordom Fader Htobs Levnet. Han erhvervede i sit Ansigts Sved,

og

og nød paa fornuftig Maade med sine, hvad For-
dens Skiod ofrede ham.

Fremdeles havde han ogsaa sine egne Tanker
sprog, hvori der laae Kraft og Sandhed, og hvor-
efter han pleiede at handle sit hele Liv igiennem.

Hans Naboer, som ofte besøgte ham i en Af-
stand af flere Dageretser, for at raadspørge ham
i denne eller hiin Forlegenhed, eller for at lade sig
trøste af ham i denne eller hiin Modgang, kaldte
ham verelviis, snart den vise, snart den gode Bern-
hard; maaskee fordi man da, til Bestemmelse for
vor nærværende Tidsalder, holdt begge for lige-
giældende.

Fader Bernhard tragtede stedse efter, at for-
skaffe Sine Glæder, de maatte saa leve i snevrere
eller vidtløftigere Forbindelse med ham; thi han
meende, at volde sine Medskabninger Fryd, var
at efterligne den gode Guds Mesterværk. Enhver
Sorgende søgte han derfor at bringe i bedre Lune,
og enhver Glad giød han Olie i sin flartskinnende
Lampe. At eie med Ret og Føie et glad Hjerte,
syntes ham at være det eneste Største. Men ar-
bejde maatte ogsaa enhver i hvis Arer flød sundt
Blod, om han ellers vilde være hans Ven. Thi
han

han meente, at være virksom, kaldtes egentlig at leve, men derimod at gaae ledig, at være levende død.

Efter Solens Nedgang maatte man vel hvile sig, eller vel ogsaa begynde en glad Dands paa Grønningen lige for Huusdørren, hvortil han selv pleiede heel ziirlig at spille paa Skalmie.

Var det en Festdag, saa maatte alt samles, hvad som i milelang Graastand omkring hans Bøllig fortiente Navn af Ven og Naboe. Han forklarede da for sine Gæster Festens Oprindelse og Nytte, og lærde dem mangt et skönt Tankesprog, tillige med dets Udydning. Derpaa lod han ogsaa den store Træpokal gaae slittig rundt mellem de Gamle, imedens de Unge fornøjede sig heel herlig med Spil og Sang.

Naar nu de Gamle sadde saaledes i Fortrolighed sammen, og Bernhards selv tilberedte Sprogsmester havde løst deres Tungebaand, saa rykkede de een efter anden ud med deres Anliggender. — En ønskede sig til næste Flovtid et par Oxer til Laans paa en Maanedes Tid; En anden renere Sædekorn, end han selv eiede. Den tredie ønskede sig nogle Læs Langhalm til at tække med. En mang-

lede

lede Erfaring, en anden klingende Mynt, Fader Bernhard ingen af Delene; derfor aabnede ogsaa enhver uden Undseelse sit Hjerte for ham, hvor høit endog Fordringerne beløbe sig.

Ung og Gammel glædede sig derfor, naar Reisen galdt ad Erhelm til Fader Bernhard, og Ung og Gammel skildtes igien under taknemmelige Velsignelser fra ham.

Da var han nu stedse saa vel, og let om Hjertet, saa at han brav vilde ugleet den Fyrste, der vilde have affkøbt ham denne hans Hjertes Fethed for et Kongerige.

Naar Dagen saaledes var til Ende, Natten havde udbredt sit dunkle Slør over Gotthard, og den søde Slummer tilluft hvert Die, saa pleiede han endnu engang, at træde uden for sin Dør, blotte sit graaløffede Hoved, see op til Himmelen, og saaledes at bede:

”O du store, kiære barmhiertige Gud! som om Dagen lader Solen skinne, og om Natten de mange Stierner tindre paa den mørkeblaa Himmel; Du! som forserger Ormen i Støvet, og opholder den hele Verden, med alt hvad deri er; Du! som skienker Mennesket Liv og Sundhed, og giver ham
Velsig-

Velsignelse og Hæd til Arbeide. — Atter i Dag har du ladet mig tage Deel i dit Faderverk, og udbrede Tilfredshed og Glæde mellem adskillige blant mine Medmennesker; derfor takker jeg dig i mit Hjertes Junderste, og lover dig paa nye Trostaa i mit Kald, og Lydighed til mit Livs Ende. Har jeg ikke gjort alt, hvortil mine Kræfter vare tilstrækkelige, saa tilgiv mig min Forseelse, og forund mig Leilighed til at bedre mine Feil. — Skal jeg leve endnu længer her paa Jorden, saa lad mig daglig gjøre Vel mod mine Brødre, at de maa have mig kær, og jeg kan fortjene dit Bisald, saa at jeg ved mit jordiske Dagverks Ende maa af dig, du hellige og gode Fader, tælles blant dine fromme og tro Tienere. „

Saaledes bad han. Derpaa lagde han sig rolig paa sit Leie, og sov vel sødere end mangen Tyrste, der heller samler end giver. Og vi paa staae dristigen, at de gode Engle i Himmelen havde da mere Glæde over Bernhard, end over den hellige Fader i Rom, som den hele catholske Kristenhed holder for den kære Guds Guldson.

Engang havde Fader Bernhard sat Fiskeruser i Floden, og gik hjem da Solen just var nedgangen.

Det var en skøn Mai-Aften, og der var rundt om ham saa stille, som i en Bedesal. Det var for Bernhard, som om han vandrede i Guddommens Tempel. Sagte Vinde omsusede Gotthard, og bestroddede de græsrigge Sletter med Frugttræernes solvblanke Blomstre. Herlig blinkede Aftenstjernen paa den skyefrie Himmel, og søde balsamiske Duster steg op af de blomsterrige Enge.

O! tænkte han da ved sig selv, hvor er Guds Verden dog skøn og god! Hvor gjør han ikke Menneskene lyksalige, allerede her paa Jorden! — Hvorledes skal jeg takke ham? — ham der gjør mig saa lykkelig frem for mange tusinde! — sandt jeg dog endnu i Dag en eller anden bedrøvet Broder, som jeg kunde forskaffe et glad Hjerte, at han maatte vordre lige saa vel, som jeg nu er; hvor lykkelig var jeg da! — Det er, blev han ved, dog den eneste Maade, hvorpaa man kan takke den fiere Gud, for det meget Gode han beviser os, den nemlig, at man gjør hans sørgende Børn tilfreds og lykkelige. Hvo der gjør saa, han lever i en Himmel her paa Jorden!

Medens Bernhard endnu var beskæftiget med disse Tanker, kom Friedlin hans tolvaars gamle

Søn

Søn ham imøde, og berettede ham, at en Vandrers var ankommen, og havde leiret sig ved Brinken af en med Birker bevoksen Høi, hvor han agtede at blive Natten over.

Friedlin! sagde den godmodige Fader, har Vandreren sagt dig det.

Friedlin. Ja! min Fader.

Bernhard. Og du førte ham ikke hjem til din Moder, at hun kunde række ham en Lædsedrik, og rede ham et Leie? — Friedlin! Friedlin! hvor kunde du være saa haard! — Hvem veed hvor langt han nu ligger der, uden noget at spørge sig paa, uden Lye. — Hvem veed om han nu ikke dobbelt længes efter sit Hiem, da du saaledes har ladet ham ligge, i det duggede Græs i en frygtelig Fensomhed. (Taarerne trille ned af Kinderne paa Drengen, Faderen merker det) Friedlin! om du nu var Vandreren, og han min Søn; om du da ogsaa laae saaledes der, udmattet af den lange Vej, uden Fader og Moder, uden Ven og Broder — om han da ogsaa løb saa letsindig bort fra dig, uden at bekymre sig om dig, siig mig Friedlin, hvorledes vilde du da blive til Mode, vel eller ilde?

Friedlin. Vilde min Fader! vist ikke! men hvor kun, han vilde ikke gaae med mig, uagtet jeg bad ham derom; heller ikke vilde han modtage den Melk og ristede Kage, som jeg bragte ham.

Bernhard. Giorde du det Friedlin! giorde du det?

Friedlin. Ja min Fader. Og saa løb jeg, for at opsoge dig, om det maaskee kunde lykkes dig bedre, at bringe den Fremmede i vort Huus.

Bernhard. Vi vil see. Og gaaer det an, saa vil vi glæde os derover; den som qvæger en Vandrende, ham qvæger Gud engang igien paa den store Rejse til Himmelen. — Det var brav af dig Friedlin! du maa mene det vel med den hele Verden, og det saa længe du er til; det vil gaae dig vel derfor; din gamle Fader vil have Glæde for dig, og Gud vil velsigne dig. Hvad giælder det Friedlin! at det er den Fremmede, som sidder hist henne ved Jakobsbrønden?

Friedlin. Ja min Fader! men lad os løbe, ellers gaaer han bort; han tog allerede Stav og Pose, da han blev os vaer.

Bernhard. Giv dig kun tilfreds Friedlin, vi skal nok naae ham. Den som har en god Samvittighed løber ikke bort.

Imid-

Smidstertid vare de komne Vandreren ganske nær, som strax giættede sig til, at Bernhard var Eieren af Stedet.

Det var en ung Mand, af hvis Ansyn man kunde see hans gode Hierte. Men han maatte have haft megen Sorg, thi hans Kinder vare blege; Ungdommens Roser blomstrede ikke meer paa dem; hans Blik var sørgeligt hæftet paa Jorden. Han stod raadvild, da Bernhard nærmede sig, uvis om han skulde gaae eller blive.

Velkommen! raabte Bernhard ham imøde, og rækkede ham med det samme venlig Haanden. — Dette var den Fremmede behageligt. Han slog Vinene op, takkede for Hilsenen, og ønskede ham guddommelig Velsignelse. "Er denne Grund eders?", spurgte han Bernhard.

"Ja!", svarede denne, "saa længe den kære Gud vil."

"Saa forund mig Plads paa denne Grønning til i Morgen tidlig, da fortsætter jeg igjen min Reise."

"Plads paa denne Grønning.", — Denne Grønning? sagde Bernhard, og vidste ikke strax hvorledes han skulde besvare en saa ringe For-

dring. — Den Fremmede misforstod ham og sagde: "Naar det ikke gaaer an, saa viis mig Grandsen for eders Eiendom, at jeg kan forlade den, og udsøge mig et andet Sted.,,

Dette gik Bernhard til Hierte; raast greb han begge den Fremmedes Hænder, og saae ham vœrnmodig i Ansigtet: "Siig mig kiære Vandrers! hvad er dit Navn? — hvorfra kommer du? og hvor agter du dig hen?,,

"Jeg hedder Henrik, kommer fra hiin Side Gotthard, og agter mig til Velskland.,,

Bernhard. Henrik! fremmede, kiære Henrik! kunde du troe, at jeg ikke undte dig denne Plads? o! det gjør mig ont, meget ont! Troe mig Henrik! Bernhard er ingen saa ond Mand. Jeg vilde gierne have dig i mit Huus, og derfor villigede jeg ikke strax i din Begiering; men troer du, at ingen Værlighed boer i mit Huus, saa maa du slaae dig til Ro, hvor du vil paa min Eiendom, jeg skal ikke formene dig det. Dog var det mig kiere, om du blev hos mig til Solens Opgang. — Kom Henrik, hvil dig ud under mit Tag!

Bernhards Mine ved denne Begiering var som det himmelske Budskabs, der nedstiger med Velsignelse.

nelse. Henrik folte det godhiertige i samme, og tænkte ved sig selv: denne er sikkert en brav Mand! — I hans Huus boe Fred og Redelighed sammen — jeg vil opholde mig hos ham. — Bernhard, sagde han: Jeg vilde ikke forarsage eder Bekymring, jeg forstod kun ikke eders langsomme Svar; og dersom I ikke var en god Mand, saa var vist heller ikke det, som jeg sagde, gaaet eder saa nær til Hjerter. Dersom I nu vil, saa følger jeg eder.

Derpaa gik de til Huset, og Friedlin gik bag efter med Henriks Vose.

Bernhard's Bolig var vel ikke Skion, men net i alle Kroge; ikke meget stor, dog var den rummelig nok for en noisom Familie, der elsker Glid og Fred. Der vare ingen Bærelser for Lediggængere, derfor stak den heller ikke saa meget i Vinene, som mangt et blant vore nu værende Godseieres Herresæder, der paa en forunderlig Maade rækker frem over Underdanernes usle Hytter, og tager sig ud, som en Silkelap paa en Vadmel's Trøje. — Hvor Henrik saae hen, smilede Orden ham imøde; det havde Naturen været gavmild mod Glittigheden med sine Velsignelser og Ekionheder. — Kort, Huus

og Egn fandt Henrik fortrefselige, men Beboerne endnu fortrefeligere.

Marthe, Bernhards Kone, var gaaet dem imøde til Lindealleen, der løb ud fra Grønningen foran Huusdøren, og glædede sig høiligen, da hun saae den Fremmede, der ikke vilde følge Friedlin, nu at komme. Fader og Son vare ellers den Aften vist ikke blevne rolige.

Under Maaltidet forekom det Henrik, som han sad til Bords med Oldesfader Abraham, saa fromme vare Kolkene, og saa got meente de det med ham. Nu skulde man have tænkt, at han var bleven muntreere, men nei! han blev kun mere bedrøvet, jo mere han saae, hvor got og lykkeligt enhver i Bernhards Huus havde det. Fader Bernhard forundrede sig derover, og soldt strax paa, at der maatte ligge noget meget tungt paa Henriks Hjerte. — Omendskiont han nu gierne havde indhentet noiere Kundskab derom, saa skjøttede han dog ikke om, at afstvinge ham sin Hemmelighed. Ethvert Saar man viste ham, helede han gierne, men oprippede ingen. — Fremdeles troede han, at Henriks Træthed medbragte denne Taushed. Han længtes maaskee efter Roe, og vilde vel efter en
god

god Gævn blive mere snaksom. Han førte ham derfor op paa Husets øverste Svale, hvor Marthe havde redet et Leie, saa blødt og reent, at vel en Fyrste kunde have sovet derpaa, naar han ellers havde været træt, og besad et roligt Hierte.

Den følgende Dag var en Søndag, da lod Bernhard aldrig nogen, uden trængende Nødvendighed reise bort fra sit Huus; dette havde han saaledes gjort sig til en Pligt. Ogsaa Henrik skulde blive, havde han besluttet.

Dagen fordrev den mørke Nat, og den Alt oplyvende Sol udbredte sin Purpurkappe over den østlige Himmel; de kiære smaa Fugle trillede deres glade Natursange fra Lindetoppene vidt og bredt igiennem Luften, og vækkede Henrik af sin søde Morgenslummer. Han stod op, kastede et Blik ud i Guds herlige Verden, og istemmede en skøn Morgenspsalme. Da han var til Ende hermed, kaldte Bernhard ham ned til Frokost, bragte ham sin Stav og Pose, spurgte med en fortrolig Måne: "Haster det med din Reise kiære Henrik?", og alle ventede med Ængstelse paa Svar.

"Det haster, og haster ikke, som man tager det, svarede denne; seer jeg til Himmelen, saa

synes jeg at være i min Faders Huus, og har intet at haste efter; men naar jeg seer paa Jorden, hvoraf jeg ikke eier en Plet, saa er det, som der var nogen efter mig, og jeg har ingen Noe.

Hm! brummede Bernhard, det er underligt.—
Hør Henrik! i Dag drager du ikke videre, bliv her til i Morgen, og lad os i Dag pleie dig. Alt hvad vi gjør kommer af et godt Herte.,, Henrik havde det godt der i Huset, derfor gjorde han strax hvad Bernhard begjærede. Dette glædede Friedlin sig hiertelig over, trykkede ham taknemmelig Haanden, og efterlod heller ikke at giemme Henriks Dose i sin Faders eget Kammer.

So smaa Mile fra Erlheim laae Kirkebyen, hvor hen Bernhards Familie pleiede om Søndagen at reise hen til Gudstieneste, for at høre Evangelium, og ved indbyrdes Sange og Bønner at bestyrke sig i Fromhed. Alle lavede sig ogsaa i Dag til denne fromme Reise, og Henrik drog med dem.

Der talede nu Præsten om Tillid til Gud, og om Taalmodighed i Lidelser, og hvorledes man derved kan opbygge sig, og worde glad.

Mandens Tale var ligesom Balsam paa Henriks saarede Herte. Han lod ikke et Ord falde til Jorden.

Jorden, og Fader Bernhard saae ham adskillige Gange at tørre Taarene af Dinene. — Hvad der dog feiler Karlen? tænkte den Gamle. — Nu! det maa være hvad det vil, saa maa jeg lokke det herud. Men lader han i Dag Solen gaae ned, uden at aabne sit Hierte for mig, saa passer hans Tænkemaade ikke til Bernhards, og han maa drage sin Raad. Himlen ledsage ham! Dog, siger han mig, hvor Skoen trykker, saa skal det snart blive got. Jeg vil gierne være hans Læge, og Gud vil give sin Velsignelse dertil. Det maa være et Fader: eller Brodermord, som ligger ham paa Hierte, ja i Sandhed! saa kan jeg arme Mand ikke furere ham; da maa alle Lægers Læge forbarne sig over ham. Men nei! en ond Samvittighed kan han ikke have, ellers førte han nok et andet Skildt.

Med disse Tanker beskæftigede Bernhard sig paa Hiemveien, og Henrik gientog imidlertid for sig selv Præstens trøstfulde Prædiken, hvorved han følte sig vel, og blev meget muntre.

Dagen forløb under mangfoldige Fornøielser og Glæder, hvilke Naturen saa gierne lader sine usfordærvede Børn nyde ved sit moderlige Bryst. Snart gik man under Buegange af Erler ned til den

den fiske-ige Aae, hvor ungt Siv slyngede sig omkring de ved Bredden voxende Rør, og hvor solvasklede Fiske legede paa Vandets Overflade; snart besteg man Gotthards klippesulde Ryg, hvorfra man kunde oversee en stor Deel af Guds skionnest Skabning. Tæt ved Viergets Fod i en yndig Dal, Bernhards fredelige Landhuus; rundt om det, de skionnest Afverslinger af Sædemarker, og urterige Sletter, blaalige Søer, smaat Krat, og større mørkere Lunde. Og bag ved alt dette, de efterhaanden voxende Høider fra Høie til Bierge, og endelig til Skyehøie Alper, paa hvilke Himmelen i en fiern dæmrende Afstand syntes at hvile. O det var et Syn, som giennemstrømmede Sielen med unævnelige Følelser.

Solen var nedgangen, og Maanen bestraaede alt Gotthard, da Bernhard førte sin Gæst for Huusdøren, og satte sig med ham paa en Græsbænk under en skyggesuld Lind. Marthe og Friedlin vare ogsaa tilstede. Der talte de nu længe om et og andet; hvor det var skionnt, saaledes at hoo ved Gotthard, og hvor den Wei Henrik endnu havde at reise var lang.

Marthe

Marthe meende som saa: Det maatte dog smerte Henriks Fader og Moder meget, at han drog saa langt bort fra dem. "Naar,, sagde hun: "min Friedlin var i et fremmed Land, og der saae saa mange Dierge og Dale mellem mig og ham, o Bernhard! det vilde vist bringe mig i Graven.,,

Alle taug veemodigen; Matteredgale fiern og nær, fyldte denne sorgelige Pause med deres omme flagende Toner, og Bernhards prøvende Blik hængte ved Henriks taaresulde Øie. — Ak Marthe! raabte endelig denne, var min Fader og Moder endnu her paa Jorden, saa sad jeg vist ikke nu her hos eder, og jeg saae da vist aldrig Velskand. Men med dem tabte jeg alt! — Jeg har intet meer, som binder mig til mit Hødested. — Vel havde jeg gierne bleven ved deres Gravhøie, plantet Roser og Popler deromkring, og da i den skumre Lund bedet Gud om en salig Ende, som deres var, thi de vare brave og gode! — Men — ak Gud! Marthe jeg torde ikke blive, jeg maatte bort.

Torde ikke blive? saad Bernhard ham ind, hvorfor torde du ei? — Siig mig det Henrik?

Derpaa

Derpaa fortalte nu Henrik, hvorledes hans henflumrede Forældre havde maattet giennemgaae megen Sorg og mange Viderværdigheder i Verden; hvorledes hans Fader havde maattet pantsætte sin lille Eiendom, for at tilveiebringe sine nødvendige Afgifter, og mildre sin huuslige Armod; og hvorledes Sorg over sin gode Kones Død for nogle Maaneder siden havde lagt ham i Graven. Hans nærmeste Naboe havde han paa sin Dødseng bedet at antage sig hans eneste Søn, og være ham i Faders Sted, naar han selv ikke mere kunde være det. Manden havde ogsaa givet den Døende Haand derpaa, og da var den fromme Fader rolig hensovet, efterat han havde meddeelt sin Søn sin sidste Velsignelse. Nu havde bemeldte Naboe taget hele Godset i Besiddelse, da det just var pantsat til ham. Henrik havde han søgt at opmuntre, og lagt denne Formaning til: at sætte sin Tillid til Gud, som ingen forlader. For nogle Uger siden havde han spurgt ham: hvormed han tænkte at indløse sit Fæderne-Gods?— Ved dette Spørgsmaal havde han sukket, men kunde ikke besvare det. Nu havde Naboen raadt ham at drage til Velskland for der at fortjene sig Løsepengene, og da at drage hjem, og indløse sin Eiendom.

hm!

Hm! sagde Bernhard, deri har Naboen raaet dig som en Slange! Han vilde gierne drive dig ud af Neden, for siden der desto mageligere selv at staae sig til Noe. — Hy! i den Mands Aarer flyder intet reent Sveigerblod. Han er sikkert opdraget paa hiin Side Asperne! — Hvad tænker du nu at tage dig for i Velstand, Henrik?

Henrik. Nu! jeg mener der at finde Fyrster, som behøve tro Tienere. Der vil jeg reise hen, søge ved Glid og Trostak at erhverve mig en saadan Mands Gunst, og naar det er skeet, saa lykkes det mig vel at faae saa meget sammensamlet, at jeg kan løse min Eiendom.

Bernhard. Arme Karl! Troe mig, du er paa en slibrig Bane! troe en Olding, der har prøvet Verden! paa den Vej vil du vist neppe naae dit Maal. De Stores Naade er som en Sæbeboble; der er ingen Hold deri. Den Lykke, som grunder sig paa Fyrsters Gunst, er som en Bygning der er opreist paa Flyvesand.

Henrik. Men fiere Fader Bernhard, hvad skal jeg da tage mig for? skal jeg lade mit Fæderne-gods i fremmed Vold? skal jeg rolig see paa at andre binde Neger paa den Uger, som er giødet ved min

min Faders Svld? — O det holder jeg ikke ud, Bernhard troe mig! det holder jeg ikke ud.

Bernhard. Det skal du ikke heller!

Henrik. "Det Stykke Land, som jeg efterlader dig, sagde han døende, er vel kun lidet, men Gud har nedlagt en stor Skat deri, du vil finde den, om du er flittig; og naar du beholder et noisomt Hjerte, saa vil du endog finde den for stor for dig, og dele den med andre. „ — See Bernhard, disse vare hans Ord, og jeg skulle ikke med Sveld og Blod søge at løse den Grund han havde saa kær?

Bernhard. Vist Henrik! det skal du, og hvad dit er, vil blive dit. I en god Sag skænker Gud os megen Styrke. Det har jeg ofte erfaret i Verden. Men at du just i Velskand vil finde dine Onskers Opfyldelse, derom tvivler jeg meget. — Hyster kan virkelig gjøre meget got, og det bør de ogsaa, derfor ere de den kiere Guds Stadtholdere; men vil de det ogsaa altid? — De gjør sig tilgode paa deres Silkepuder, og lader saa ham, der raader for alt, sørge for deres trængende Brødre. Og naar de nu ogsaa engang imellem udstrøe noget Got her paa Jorden, saa lader de det være sig ligegyldigt, i hvilken Jord, det falder; det er da hver-

ken Lykke eller Velsignelse derved. Hør Henrik, det er vist sande Ord, som staae i vores hellige Bibel: Forlad dig ikke paa Fyrster, thi de ere Mennesker! — En sand Ven er lige saa meget værd som en Fyrste, og vel endnu meer, thi han gjør os i Almindelighed saa meget Gode, som der staaer i hans Magt, og det gjør Fyrsten sielden. Derfor har jeg ofte sagt, og siger endnu: Den som har en Ven, han kan undvære Fyrsternes Gunst. Og den, som Himlen har kjær, lader den finde en Ven. — Veed du hvad Henrik, bliv du her hos mig, og lad Bernhard sørge for dig. Maaſkee finder du hos ham, hvad du forgieves vilde have søgt i Velskand. Vi vil give os Tid. Du er endnu ung; du behøver ikke at ile. — Du skal see, Gud forlader dig ikke. — Ikke sandt Marthe! du vil være Henriks Moder? og du Friedlin! hans Broder?

Et saa tydeligt og glædesfuldt Ja, som det hvormed Marthe og Friedlin besvarede den Samles Spørgsmaal, udsige vel saa Brude for Alteret.

Da smeltede nu alle deres Hjerter sammen i eet, og Bernhard lod den store Pokal fylde, for ret paa en festlig Maade at ende denne Aften.

"Naa Henrik!" sagde den Gamle, da han
 bragte ham den, "tyndt Blod, og et muntert
 Sind! Seer du, naar du eier disse, saa vil dine
 gode Forældre i Himmelen have engang saa megen
 Glæde af dig. Eller troer du, de saae heller, at du
 stedse sørger? Nei! jeg holder for, at de Salige
 ere da allerseligst, naar de, som de efterlod her i
 Verden, ere fromme og ved got Mod. Vær
 du det Henrik! til du ogsaa engang skal herfra!
 — Siig mig, Broer! vil du blive hos mig? —
 Du skal være min Søn — Vi vil arbejde med
 hinanden, dele Medgang og Modgang til du naaer
 den Alder, at du kan forestaae din Eiendom; Og
 naar jeg da med Tiden lægger mig til Hvile, saa
 skal du være mit Huses Ven, og hielpe med Raad
 og Daad, saameget du kan. Siig mig, vil du
 det?"

Henrik under klare Glædes Taarer: "Om jeg
 vil? — O Bernhard! hvem var ikke gierne den
 ringeste blant eders Folk! lad mig være det, og
 jeg forlanger aldrig at see Velskand."

Endnu et Haandslag, og Alfforden var sluttet.
 Ingen af dem fortrød i Fremtiden at have
 indgaaet den.

Henrik

Henrik fik sine Forretninger, og udrettede alt saaledes, at han altid overtraf Bernhards Forventninger. Han var betænksom og flittig i al sin Gierning, og stræbte stedse efter at træde i Bernhards Fodspor. Ogsaa det troeste Blod flød i hans Aarer. Enhver Dag bandt ham noiere til Bernhard, og efter kort Tids Forløb tænkte man ikke meer paa, at Henrik var en Fremmed i Huset. Sorgen forsvandt af hans Barm, og man saae atter Ro og Munterhed tegnet i hans Ansyn. Kun Tanken om hans hensovne Forældre kunde nu og da indhylle hans unge Finding i en tungsindig Sky, hvilken dog Fader Bernhard stedse vidste at fordele, ved Erindringen om deres glade Møde engang i det hedre Liv.

Sommeren forløb, og Høsten fyldte Bernhards Stænge og Lave med hundredfold Velsigelse. De huuslige Forretninger vare ordnede, og gik deres Gang, og Fader Bernhard kunde nu foretage sig smaa Reiser, som han altid paa denne Aarets Tid pleiede. Derfor bad han Marthe at holde hans hvide Tværsej til Rede, og at fylde den med alt, hvad som hørte til Livets Nødtørst og Næring. Han selv hørkede sin Reisekjole, beitr-

sede sin Torneskjæp, og lavede sig til at vandre. Hvorhen han denne Gang vilde, vidste ingen. Det var saa hans Maade ikke at tale meget om sit Forhavende, før det var bragt til Ende.

Værn! sagde han paa en skion Morgen, Gud skænke jer Helbred! Tager Ild og Lys i Agt! Løver fredelig med hinanden; Glemmer ikke at bede, og passer mig vel paa mine Creature. Om Gud vil, saa sees vi igien om sex Dage. Og derpaa gik Reisen for sig over Gotthard. Henrik og Friedlin havde Tilladelse at følge ham et Stykke paa Veien.

Marthe bad imidlertid, at Gud vilde bevare Bernhard for Farer, og lade ham komme sund og uskadt hjem igjen; hun giettede baade frem og tilbage, hvor han vel kunde være reist hen? men fik det dog ikke at vide, før den syvende Dag, da Bernhard atter kom tilbage til Erlheim, og betroede sin bekymrede Kone hans Reises Udsald som en Hemmelighed. Begge vare fornøjede derover, og det hele Huus med dem.

Arbeide og mangfoldige huuslige Glæder forandrede den desuden hurtig bortilende Tid, saa snart, at Henrik neppe vilde troe, da Bernhard fortalte ham, at det nu just var tre Aar siden han havde fundet

sundet ham ved Jakobsbrønden. Hvad gielder det? sagde han, at du ikke fortryder, du blev under mit Tag? — Seer du det, Trevne! den Gang vilde du ikke følge mig.

Henrik. O kiære Bernhard! jeg vidste jo ikke, at I var saa god, og at jeg i eder vilde finde en Fader. Men skulle det ogsaa virkelig være tre Aar?

Bernhard. Fulde tre Aar! — Tiden gaaer hastig! derfor mener jeg ogsaa, at naar et Menneske vil gjøre Got, saa maa han ikke dvæle, især om Alderen allerede har skult hans Iste med Snee. Kraft og Forstand tage ofte hurtig af, og det er da slemt, om den gode Villie endnu har for meget til Rest. — Hør, Henrik! du har tient mig troe, og det er, som Gud for din Skyld havde velsignet mig dobbelt. Du har forarsaget mig megen Glæde, thi du er brav, og der slaaer et got Hjerte i din Barm. Bevær det Henrik, saa vil Gud velsigne dig din hele Livstid. Giv mig Haanden derpaa, at du vil blive brav. — Henrik gjorde det, og trykte begge Bernhards Hænder fast til sit Bryst.

Alle kunde nu læse i Faderens Ansigt, at herpaa vilde følge noget sørgeligt, og Bernhard taug

en Eldfang. Endelig blev han meget bevæget ved:
 "Henrik! kiære Henrik! — om du var skaaren ud
 af mit eget Hjerte, saa kunde jeg ikke elske dig
 høiere end nu; derfor saa jeg ogsaa gierne, at du
 kunde blive hos mig til min Time kommer; —
 men — det gaaer ikke an! — du maa bort!,, —
 O hvilken en Graad der blev i Huset, da Faderen
 havde udtalt dette Ord! — Selv Bernhard maatte
 tørre sine Øine, saa ont gjorde det ham, da han
 saaledes saa den arme Henrik for sig. Vleg og
 skjælvende stod han der liig Espeløvet, som bevæges
 af Vinden — "O Bernhard!,, begyndte han en-
 delig, "hvad har jeg da gjort, at I vil jage mig
 bort? — Siig mig det dog kun, jeg vil bede om
 Tilgivelse derfor! Straffer mig saa haart I vil,
 men udstød mig ikke af eders Huns, jeg maatte
 ellers troe, at jeg og var udstødt af Himmelen.,,

"Nei min Søn!,, sagde Bernhard, og ind-
 sluttede ham i sine Arme, "det var ikke saa ont
 meent! du har ikke forseet dig. Men seer du!
 jeg gav dig mit Løfte, snart og sikkert at bringe
 dig til dine Onskers Maal, naar du vilde blive
 hos mig, og opgive din Reise til Vestsland — og
 det var en ærlig Sveigers Løfte! — Nu maa jeg
 opfylde

opfyldte det. — Du er ved Maaset! Din Eiendoms er indløst. Nu har du Marv i Knofterne, maa alisaa hen at dyrke din egen Jord. Den nødvendige Besætning staaer færdig, og der, den gamle brave Hans, den som du blant alle mine Karle holdt meest af, vil drage med dig, tiene dig med Raad og Daad, og ikke forlade dig saalænge han lever — Endnu otte Dage bliver du hos mig, og naar de ere forløbne, saa drag bort i Fred, og glem aldrig vores Kierlighed og Venskab. — Betsymre dig ikke videre om, hvad jeg har gjort for dig, jeg gjorde det som Guds Huusholder, som din Skyldner og Fader; thi du var from, tjente mig, og elskte mig som en Son. — Bliv en Brøder for min Frieidsin. Og naar Gud engang velsigner dig, saa deel med dine Brødre som trænge; det vil gjøre dig Nydelsen af din Eiendom sød — Arbeid brav! og beed flittig! og sørg paa denne Maade, baade for Liv og Siel. Det vil stedse give dig got Mod; det største Gode alle Mennesker tragte efter.,,

Saa varmt og trofast formanede Fader Bernhard Henrik lige til Afskedstimens Komme, som var for alle et smerteligt Dieblif. — Tale kunde

Henrik ikke, men hans blege Ansigt, hans taarefulde Øie, og hans skælvende Læbe, naar hans Blik mødte begge de Gamles, eller naar han hængte Friedlin om Halsen, forkyndede noksom den Sorg, som havde bemestret sig hans Hjerte. Tale kunde han ikke, men da han nu tog Staven, og alt var færdig til Afreisen, da græd han Bernhards Haand saa vaad, som om han havde dyppet den i en Bæk. Hundrede Gange kaldte han ham sin Fader, og saae derved saa veemodig til Himmelen, som om han bad Gud at kianke Bernhard et Kongerige. Dette sølte den Gamle ganske, trykkede ham hjerdelig til sit Bryst, og sagde: Far hen med Velsignelse! Det samme gjorde ogsaa Marthe; men Friedlin drog en Dagreise med ham.

Efter Henriks Vortreise, var alting tomt og sørgeligt i Bernhards Huus, og Marthe og Friedlin græd mangen Dag over ham, indtil endelig Tiden forvandlede Smerten over hans Skilsmisse, til et roligt og varigt Minde om ham.

Bernhard, som i nogle Aar havde gjort de fleste blant sine Høstreiser til Henriks Hiemstavn for at hjælpe ham, og ordne alt for ham, vandrede

brede aarlig et par Gange til ham, og Friedlin tilbragte hele Maaneder hos ham. Da havde den gamle Fader nu stedse sin inderlige Glæde over Henriks Glid og hans gode Huusholdning; og han bragte nu ogsaa ofte et eller andet bleget eller sribet Stykke Tøi, som Marthe havde været, med i sin Sæk, for dermed at forsyne den ny Huusholdning. Henrik kom derimod igien til Erlheim, og medbragte Nytt af hans Markfrugter og Havesvekter.

Da Bernhard engang besøgte ham, førte Henrik ham iblant andet hen i en lille yndig Dal, hvor forskjellige unge Lindetræer vare plantede. "See Bernhard!" sagde den unge Landmand, "der planter jeg aarlig et Træ."

Bernhard. Nu! deraf kan med Tiden blive en Skov.

Henrik. Ja vist! — Og hvert Træ betyder da et lykksaligt, glædesfuldt Aar, som jeg har eder at takke for. Hvad gielder det Fader Bernhard! det vil blive en hellig Lund? Mine Efterkommere skal sildig holde Hævd over den, og derved mindes eders Nædelighed og Kierlighed.

Det er skeet. Naturen selv har skaaret Lunden. Tidens Strøm har rundt omkring bortskylet mange Gienstande, men Lunden grønnes endnu. Og Egnen hedder fra Henriks Tid af, Taknemmelighedens Dal, indtil den Dag i Dag.

Bernhards Død.

Da Bernhard havde levet firfindetive Aar paa Jorden, og vandret som en ærlig Mand for sin Gud, var han mæt af Livet; han længtes efter Ro — efter den lange Søvn, som vi jordiske Pilgrime alle engang skal sove, og hvis Drømme vi ikke kiende. Hans høire Haand kunde ikke undvære Staven; — alle hans Lemmer skielvede af Mæthed. Det blev mørkt for hans Dine, og Alverdommens Sne hvilede paa hans Iffe. Hans Dages Soel sank hurtigere, og det forekom ham ofte som han hørte det ringe til Hvile. Da tænkte han paa hiin Herre over Liv og Død, og lavede sig til at gjøre Regnskab for sit her fuldendte Dags værk. — Da han nu saaledes sammenregnede sit tilbagelagte Livs Handlinger, saavidt han kunde mindes dem, og redelig adskilte de Gode fra de Onde, saa blev hans Facit for størstedelen rene ægte

ægte Dyder, og hans Vildfarelser og Svagheder forholdte sig dertil, omtrent som tre til ti. O! hvor det styrkede hans gode, Gud hengivne Hjerter; — hvor det gjorde hans Hengang til Faderen let og frydefuld.

Man sig hvad man vil — en rolig salig Ende bliver dog den høieste Vinding — Ikke prægtige Slotte og Haver, ikke jordist Hæder og jordist Skatte, ikke Fyrstegunst og adelig Slægtsskab, nei! alt dette kan ikke trøste os naar Døden byder os Schach! — Men Fred i Sielen, og Tillid til Gud — og vi forlade modige vort Sæde, og lave os til Rejsen, naar Broder Hain falder os — Kun endnu et hierteligt Kys, og et varmt Haandtryk til vore tro Ledsagere i Livet, og da glade Farvel! til vi sees igien i vort fælles Fædreland.

Som den flittige Landmand der skuer hen over modnende Agre, dem han gjødede med sin Sved, og pleiede med sine Hænder; som han inderlig glæder sig, naar nu Aftenvinden sufer hen igiennem de tæt paa hinanden staaende Vipper, og Tanken om den forestaaende Høst forarsager, at han forglemmer alle sine Sorger og Møier — saa skuede Fader Bernhard tilbage paa sit firfjendstiveaarige

Liv,

Liv, og tænkte paa den tilskudende Løn. Sød, over al Beskrivelse sød, var ham den Tanke, at have nyttet sine Brødre, at have gydet Trøst og Beroligelse i saa mangt et Hjerte, og saa vidt han vidste, aldrig at have forarsaget noget Menneſke Lidelſe, eller fremslokket en bekymringesuld Taare af noget Die. — En Tanke, som ved Livets Aften vel kun falder ſaa Hyrſter ind — og neppe maaſkee nogen, da Frederik den Eneste ſelv ei ſkal have kiendt den — Denne Bevidſthed meente Bernhard vilde vel være den eneste gode Anbefaling, ſom hiſſet vilde forſkaffe ham rolige og glade Dage; thi alt det øvrige, hvoraf Menneſkene herneliden ere ſaa ſtolte, vilde vel neppe blive befunden ægte paa den himmeſke Prøveſteen. — Og vi tilſtaaer, af vort ganſke Hjerte at være af ſamme Mening ſom vor Bernhard, og troe os ſaſt overtydede om, at virke ſom Menneſkeſierlighed er den eneste Ager, paa hvilken Hveden opvoxer til himmeſk Manna; omendſkiønt den ſtorſte Deel af Zions Vægtere forbi-gaae denne gyldne Sandhed med Taushed, ſaaſom denne Agerſ Dyrkning og Pleie vilde blive en beſværkelig, ægte Blisdom og rene Exempler krævende Handling; da derimod Hjertets Sønderknusſe

med

med de guddommelige Loves Hammer, og dets
 Gienneemborelse med den evige Retsfærdigheds straf-
 fende Sværd, er det letteste og meest flydende Snik-
 snak, som det theologiske Haandværk kan frembringe,
 og som det usleste, af den sunde Fornuft stedmoder-
 lig begavede Hoved i alle Tilfælde gierne er voxent.

Omendstiont Fader Bernhard havde overdra-
 get sine huuslige Forretninger til Friedlin, anord-
 net alt som han ønskede, og for størstedelen sagt
 Jordens Glæder Farvel, saa var han dog ikke saa
 nærrist findet, at han ansaae Jorden for en Jam-
 merdal og Zugthuus for Sielen, hvor ret Kors
 og Bodsange havde hiemme. Mangen Nattergal
 havde sløttet ham Glæde i Sielen; mangen Lærke
 havde ved sin hvirvlende Sang forsødet ham hans
 Nøie, naar han i sit Ansigtets Sved pløiede sin
 Ager. Han havde selv tillige med sin Marthe vel
 over tusinde Gange, ret af Sielens Jnderste sun-
 get den skønne Sang: Nu takker alle Gud! —
 især, naar det sidste Læs af en velsignet Høst blev
 indført i Laden, eller den sidste dustende Høestak
 var opreist. Ei heller havde han kunnet holde sig
 fra, ofte at sælde Glædes Taarer, naar han i For-
 aaret overalt saa tusindfold Velsiguelse at frem-
 blomstre

blomstre af Jordens moderlige Skød, her Vir-
 kens yndige Sommerklædning, og hist Engens af-
 lerede stufne Teppe at grønnes. — En Verden —
 i hvilken hver Aarets Maaned har sine egne glade
 Optrin, og hvor der endnu sandtes tro, elskvær-
 dige Hustruer som hans Marthe, og, i det mind-
 ste nogle retsindige Venner, med hvilke man kunde
 og torde dele Kummer og Glæde. — En Verden,
 hvor Gud stundom giver os Leilighed til at under-
 støtte Andre med Raad og Daad; hvor han dag-
 lig udbreder sin skionne Natur for os, for uophør-
 lig at fornøje os med dens utallige Skuespil; en
 Verden, i hvilken man har saa hyppige Aarsager
 at synge: "Nu takker alle Gud!", en saadan Ver-
 den er det urnueligt med sund Forstand og Hjerte,
 at holde for en Jammerdal; ham havde den (det
 maatte han ved sin Hensigt selv tilstaae) stedse
 været en yndig Guds Have, hvor han daglig havde
 foresundet de skønneste Blomstre; og om der
 end mellemstunder havde hersket Storm og Uveir,
 saa havde han dog tydelig merket, at alle derefter
 plukkede Blomstre havde desto sødere, og mere styr-
 kende Lugt; ja! han kunde dyrt bekræfte, at Jorden
 var ham ved hans Livs Aften endnu lige saa kær,
 som

som ved det Morgens, da han blant alle dens Skatte ikke havde kiendt eller ønsket sig andre, end en Kiephest og en Top. — Derfor pleiede han ogsaa dagligen med inderlig Velbehag, at vandre om ved sin Kiep i den frie Natur, og snart, som om det var for sidste Gang, at betragte den pragtsfulde bestierne Hvalving, snart at beundre de uhyre mod Himlen optaarne Fjeldstrækninger, som allevegne omgrændsede hans Blik. Det maa dog være en stor Bygmester, tænkte han ved sig selv, som saaledes kan skabe, ordne, og vedligeholde alting. — Hvor de klare Stierne skimre, og svæve deroven! — Deres Lys er endnu stedse ligesaa klart for os, som det var for vere Fædre. — Endnu stedse skinner Solen saa velsignende, som den skinnede for Adam. — Endnu stedse bestraaler Maanen den eensomme Vandrers Skridt. Endnu stedse indbyder Kilden den udmattede Plovmand til Qvægelse. — Hvor dog Alt, hvad den Algode skabte, vedvarer!

Hvorledes Bernhard? Hvorledes? Alt skulle vedvare? — Og du har dog saa ofte seet, at Storken har gienneypidsket din Lindeskov, og jaget Løvet igiennem Stubbene! — Du har hjulpet til at nedbrænde saa mangen trofast Ben i den kiole Vos
lig,

lig, og tillige med ham tusinde Glæder, som nu for evig ere borte! — Du søler at dit eget Huus bliver meer og meer brøstfældigt, og truer at styrte ind, og taler endnu om Varighed herneiden?

Nei! Bernhard, ikke alt under Solen har Bestandighed. Varighed og Forgængelighed har den Evige særdeles viselig anordnet i sin uendelige Huusholdning. Han maa vel kiende dets Nytte. — Lad Lindens Løv bortvistes! fornyget vil det atter fremspire. Lad din Ungdoms Ben slumre! den som slumrer, han hviler, og venter paa Opvækkelsens Time. Opvækkelsen? — Det maa vel være en Skien, sød Opvækkelse! — Naar man løsgjort fra det jordiske Liv, kan med ubedrøvet Blis skue Millioner ny Verker af den Evige, som man her ikke kiendte, ikke ahnede! og som vel maa være tusinde Gange skønnere, end de, som omgive os herneiden. — Og naar man nu saaledes begynder se ny Dagverk med fornyede Kræfter, og alting lykkes saa vel, at enhver glædes derover — O Bernhard det maa være en sød Opvækkelse! — læg dig derfor nu rolig hen at sove, gamle graa Broder! — han som skabte dig til at vaage, vil vist ikke lade dig sove, og bortdrømme de sødeste Glæder. — Og —

4de Bind. om

om du nu ogsaa hensov, den lange endeløse Sovn —
 saa har du dog havt mangen god Dag! — Intet
 rører den Sovende meer! — Hvo som ved Dagen
 intet ont begik, med ham har det mod Aftenen in-
 gen Nød. — Med et let Hjerter legger han sig paa
 sit Lede, tænker endnu engang paa de forsvundne
 Timer, og — sover ind. — Hvad det Tilkommende
 angaaer, derfor lad Gud raade!

Skulde maaskee nogle ærede Læsere ryste paa
 Hovedet over vores Bernhard, og ikke kunde be-
 gribe, hvorledes den romantiske Mand saaledes
 kunde philosophere, saa ere vi særdeles villige til paa
 bedste muelige Maade at opløse dem dette Pro-
 blem, og at vise dem en Vej, som useilbar enhver
 Jordborger, han være Kristen eller Muselman, Mo-
 nonje eller Rabbiner-Discipel, født paa Otahiti
 eller i Europas mest oplyste Provinds, enhver, som
 allene har sund Forstand, til den rene Sandheds
 Kilde, den ægte Livets Philosophie, og paa hvil-
 ken Fader Bernhard ogsaa opnaaede den; man be-
 hage allene, under Livets Philosophie, siden nu
 engang dette høie Udtryk er undsluppet os, at for-
 staae hiin rene Viisdom, som lærer os rigtig at tænke
 os vor Tilværelses store Formaal — Lyksalighed,

og sikkert at finde de beste Midler til at opnaae dette Niemeed. — Det er Vanen for fornustig Selvtænkning over egne Jagttagelser.

Vi veed vel, at vi hermed ikke have sagt noget nyt, men henviist vore Læsere paa en for længe siden almindelig bekendt Landevei; men vi veed ogsaa, at denne Wei, uagtet de mange Faller som i vore Tider ere antændte paa den, er saa tom for Vandrerere, at man neppe kan holde den for en Landevei. Paa den forhyrvede Bernhard sig den sin Siels og Hjertes store Niddom, der gjør ham saa stor, saa elskværdig, saa usorglemmelig i vore Dine. Og nu, enhver som har Lyst ryste kun paa Hovedet over denne vor Philosoph, men han haabe ikke, at vi for hans Skyld skulde gjøre os skyldige i den mindste Afvigelse fra hans Endes Skildring. Han tage til takke med vor Compliment, og tillade os at fremlegge vort Malerie for Venner af Estertænkksomhed.

Da nu Tidenden om Bernhards forestaaende Ende udbredte sig i de omliggende Egne, saa græd enhver som kendte ham, fra Oldingen til Varnet; enhver vilde endnu engang see ham; enhver endnu engang for hans Død trykke hans vel-

giørende Haand, og høre et Tankesprog af hans Mund — Man tilstod eenstemmigen, at Jorden aldrig meer vilde frembringe saadan Bernhard — Enhver vidste en besynderlig god Gierning at fortælle om ham; hvorledes han havde hjulpet denne, givet hiin gode Raad, advaret een, forbedret en anden, og gjort Folk i hundrede Tal lykkelige paa forskjellige Maader.

Hele Skarer begave sig paa Veien, for at besøge ham i Erlheim, og han modtog dem alle med en diensynlig inderlig Glæde. "Værer mig velkomne Naboer!,, raabte han dem i møde: "Det er mig kiært, at jeg endnu engang seer eder — mit Timeglas vil snart være udrunden.,,

Blant disse vare adskillige blant hans Skyldnere; disse erholdte for største Delen deres Beviser tilbage, med denne Underkrift: "Til Takke betalt., — Hvorledes dette overraskede dem, lader sig ikke beskrive — De stode der, og beskuede snart Beviserne, og snart den Mand, der var saa utrættelig i at gøre Vel; — næsten ingen blant dem kunde tale. —

"Lad det være got Værn.,, sagde Bernhard, "dersom I bifalder min Handling, saa gaaer engang

gang hen, om I formaaer det, og glæder ligesaa, og beder for mig, at ogsaa jeg kan finde mine Bø-
 viser qvitterede i Himlen. — Naboer! — om jeg
 mod min Villie har gjort een eller anden iblant
 eder noget imod, saa tilgiver mig, og lader mig
 tage den Trøst med mig i Graven, at I ere mine
 Venner; vil I det?, — Dette trængte den Gamle
 dybt, dybt ind i Sielen, og ingen kunde holde sig
 for Taarer. — Efter en lang Pause traadte endes-
 lig een af dem frem, og sagde: "Gode Fader Bern-
 hard! hvem har I vel i eders Liv fornærmet? —
 hvilken blant eders Bekjendtere har I ikke beviist
 noget Gode? — hvo skal altsaa tilgive eder? Meget
 Bernhard! have vi at takke eder for, men intet
 at tilgive eder! — Himlen maa vide hvoreledes
 det er! — Alle havde vi saa meget at sige eder,
 og nu staae vi her som arme Syndere, og kan ikke
 bringe et Ord fra Hjertet; det er, som der laae
 Blye paa vore Tunger — Vi blive alle eders
 Skyldnere Bernhard! Gammel og Ung — Gud
 maa betale for os, vi kan ikke!,, — "Lad saa
 være Naboer,, saldt Bernhard ham ind i Talen,
 "lad saa være!,, — "Nei Bernhard!,, blev Ta-
 leren ved, "beviis mig dog den Velvillighed,

at lade mig tale. Jeg veed vel, at Ord betale
ingen god Gierning, men Hiertet faaer dog Lust,
man bliver saa let derved — I har gjort meget
Got paa Jorden, Fader! det veed han best, som
boer i Himlen, og for hvilken alting er bekiendt. —
Tænk kun, hvor mange Sieler I har standset paa
deres onde Veie, og igien tilvendt Himlen! —
Tænk, hvor mangen Huusholdning der ved eder
er kommen i Veiret, hvor for Jammer og Veer
klager boede! tænk kun, hvad I har gjort af mig!
— Hvilken Stet Kristen, hvilken ond Mand, hvil-
ken haard Fader uden Samvittighed jeg for var!
— Hvorledes jeg da var fied af mit Liv! — havde
ingensteds Nolighed, rendte altid saa vild og vran-
ten omkring, som om en ond Mand forfulgte mig!
— Hvorledes jeg da ofte sukkede over min Til-
stand, og onskede Døden, uden at tænke paa, at
jeg selv var Skyld i alting! — Og hvorledes I
da saa vennehuib kom til mig, saa hiertelig for-
maaned og bad mig, at forandre mit Sindslav,
at jeg maatte skamme mig som en Bog, og gaae i
mig selv; — hvorledes I da saa broderlig styrkede
mig i min begyndte Bedring, at jeg ikke atter
skulde vende om! — O! Bernhard, I har sikkert
paa

paa mig allene allerede fortient den evige Salighed! — Naar jeg nu efter fuldbragt Arbeid saaledes sidder for min Dør, og med et roligt Hierte seer op til Himlen, og mine Børn, der ellers løb for mig som for en Rasende, hængte sig om mine Knæ, vise mig Kierteegn, og lege med mit Haar; og min retskafne Kone, der sør nød saa glade Dage ved min Side, slynger sin tro Arm om min Hals, og tørrer Dagens Sved af min Pande, og jeg da ingen Ende veed paa min Salighed — o Berns hard! da ønskede jeg, at I kunde see mig i Diet, i Hiertet, og glæde eder over eders Verk. Der ligger ingen Ord deri, men Tak og Bøn for eder kan jeg dog vel kalde det, hvad jeg da saaledes søger i det Jnderste. — Og mine Børn, Bernhard, o de beder sikkert ingen Aftenbøn meer, uden at tænke paa eder. „

Ved denne Tale havde Bernhard skjult sit Ansigt med begge Hænder, og inderlig dyb Rørelse tillod ham ikke at tale. Han rækkede Naboen Haanden, trykkede hans Haand taus, men med et Blik, som røber den retskafne Mands hele Verilighed og varmeste Taknemmelighed.

Blant Naboerne var og en Enke med hendes tre Børn, som Bernhard siden hendes Mand's Død redelig havde understøttet. — Medsænk i stille Kummer saae den stakkels Kone nu hendes eneste sidste Støtte synke. — Havde den Mand, tænkte hun, levet endnu nogen Tid, saa havde det ingen Nød havt med dine Børn. Men hvad skal der nu blive af dem — og hvad af mig! — Ach! hans Lade havde altid ogsaa Korn for mig; — hans Hiord gav ogsaa mig Uld; — hans glade Høitider havde jeg og mine Børn ogsaa Deel i! — Og alt det er nu forbi, saasnart den Belgjørende lukker sine Øine! —

Neppe blev Bernhard Konen vaer, og læste hendes Siels Bekymring paa hendes Ansigt, saa raabte han til hende: "Vær rolig, Margrete, og uden Bekymring. Bliv from, og lad eders Børn ikke fordærves. — Arbeid, saa meget I kan, og hvad som da endnu mangler eder til eders Udkomme, kræv det af min Søn. Ikke sandt, Friedlin, du vil aldrig nægte hende din Hielp? — Friedlin lovede det høitidelig, og tog alle de tilstedeværende Naboer til Vidne paa sit Løfte. —

Med Solens Nedgang vendte Bernhards be-
 drøvede Venner hjem igien, og saa kunde trøste
 sig over hans nær forestaaende Bortgang. Med
 ham døde meget for dem! — Om ogsaa Friedlin
 blev igien en god Naboe, en virksom Ven, — en
 erfaren Raadgiver, en Mand af saa prøvet Wiis-
 dom og Dyd, som Bernhard, var han dog endnu
 ikke. — Vel havde han af sin Fader faaet en Op-
 dragelse, som saa Fædre giver deres Sønner, og
 han søgte i Gierningen at blive Bernhard liig i
 meer end een Henseende, men — han var ung! —
 Og hvad er Ynglingens Dyd? — en spæd Fors-
 aarsblomst, hvis Blade den letteste Storm for-
 maaer at bortvifte. — Ham forestod endnu den
 store, vovelige Kamp med sine Lidenstaber, i hvis-
 sen saa mange unge Mennesker bukke under, saa
 saa bære Seieren derfra! — Og var det vel uden
 for al Tvivl, at Friedlin hørte til disse saa, og at
 hans fremspilrende Ungdoms Godhed skulde hærdes
 til mandig Dyd? — Ach hvor mange troede ikke
 det! — stolede stolt paa sine Kræfter, drog modig
 ud, at bestaae i Kampen, — og — vendte til-
 bage igien som ynkværdige Slaver!

Fædre, Fædre! ved den bedste, omhyggeligste Opdragelse, I give eders Børn, sætte I dog virkelig kun i Lotteriet. — Blant flere Tusende vinder altid kun Een det store Lod, at see sin Søn blive en valker Mand. — Men det er dog viist og got, for dette Haabs Skyld at have vovet Indsatsen; thi hvis der ikke sætter i, kan jo aldeles ikke vente Gevinsten. —

Med Bernhard bortdøde megen Glæde, megen Trost af Egenen, det var unægteligt, det sølte fuldkommen, hvis der kunde rose sig af Bernhards Bekendtskab, og havde moden Overlæg. Hvad Under altsaa, at den Efterretning, han skal døe, forarsagede Sorg overalt i Naboskabet? — Doer en Fyrste, som var intet videre end Fyrste, hvad gjør det til Sagen? — Et Hofcreatur? en Prælat? en Domherre? — hvor snart er den Skade erstattet! — Men en Ven? — en retskaffen Mand? — hvis erstatter os ham? —

Da Henrik, som, opfordret ved sørgelige Anseelser, paa nogen Tid ofte havde vandret til Erlheim, mærkede, at Fader Bernhard nu snart vilde lægge sig til Røghed, veeg han ikke mere fra hans Side. Han havde ingen Nøe i sit Huus, og et hvert

hvert Ord af den hendsende Olding var ham dyrebart.

En skøn Dag i Juli Maaned bad Bernhard: "man skulde dog endnu engang bringe ham paa hans Yndlingsplads, hvor han havde helliget saa mange Timer i sit Liv til stille Eftertanke, selskabelige Glæder, ofte ogsaa til Bønnen.,, — Det var en yndig Virkehai, der ikke havde sin Lige, saa skøn, saa nydelig var den. Fra Bernhards Boplig stængede sig en blød Græstie giennem Buskene jevnt op til den, og dens vestlige Fod strakte sig ned i en stor Eng, som i mangfoldige Bugter blev giennemskaaen af forskjellige klare Bække. Til venstre var en deilig Søe, hvorpaa de hvide Svaner seglede pyntelig frem, og Skove, Høie og Bierge dækkede dens øvrige Grændser. Paa Toppen af Høien var af Bernhards tidligste Forsædre plantet nogle mørke, majestatiske Fyrretræer, og under disse havde han selv lagt en Halvcirkel af Græstovr til Hvilested for sig og sine Venner. — Her paa denne afslides Plads, i den rene Naturs Favn, var Aandedrættet dobbelt oplivende, aabnede Hjertet sig lettere for en Ven; her var Haandstrykket saa varmt, saa broderligt! — giensidig

Deet

Deestagelse ved glade Tilbragelser saa hiertelig!
 Trøst i Lidelser saa styrkende! Kort! Kierlighed og
 Vensteb saa uudsigelig sød! — Og var man over-
 ladet til sig selv, saa tillod den hellige høitidelige
 Stilhed rundt om den meest usforstyrrede Eftertanke;
 og — et Blik paa Verdens store Bygmesters mang-
 foldige, pragtfulde Værker, vækkede da de meest
 ophøiede og trøstkrigste Betragtninger i Tænkerens
 Siel. — Her var det, hvor Fader Bernhard
 vilde sige Verden god Nat. — Henrik og Fried-
 lin ledsagede ham, og nedbøiet fulgte Marthe bag
 efter. — Hun klagede ikke høit over det Slag,
 som truede hende, men indvortes, stille Kummer
 tørrede Livsvædskerne af alle hendes Nerver. O
 hun var saa gierne gaaet i Forveien for sin Bernhard!
 — havde saa gierne druffet Dødens Kalk for ham!
 — men — det var forgieves! — Hun skulde følge
 ham, saa vilde han, som tæller Sanden i de Dø-
 deliges Timeglas. —

Da Oldingen havde bestøget Høien, kvægede
 han sig endnu engang ved Synet af den fortryllende
 Egn, og sad da en Stund i stum Betragtning.
 Endelig blottede han sit solvvide Hoved, saae til
 Himlen, og sagde: "Fader! endnu engang vil jeg
 baje

bære disse Knæ for dig paa Jorden, folde disse bær-
 vende Hænder for dig, og bede til dig. Det er
 forbi, det skønne salige Menneskeliv paa Jorden,
 det er forbi! Du vinker mig, Evige, du, som
 bød mig at være til. — Glad følger jeg dit Vink, —
 thi du er Fader! — O hvad var jeg, om jeg ikke
 kiendte dig! — Hvor vilde den nærmende Død
 komme mig til at skælve, naar Tanken om din
 Blisdom og Kierlighed ikke trøstede mig! — Tak,
 Fader! reen, sand Tak bringer jeg dig endnu for
 min Vortgang for den hele Række af glade Dage,
 som du skienkede mig; men ogsaa for de mørke Ti-
 mer, du sendte mig, til at gjøre mig visere, og
 at styrke mig i det Gode. Tak for alle de Elsker,
 du gav mig til Selskab, i hvis Kreds jeg var saa
 lykkelig! — Tak for hver god Handling, som du
 værdigede mig at udøve, og hvortil du laante mig
 Forstand og Kræfter, for at lade mig tage Deel i
 den Glæde, du selv nyder. — Vel har jeg ikke altid
 været saa troe i mit Kald hermede, som jeg skulde
 have været! — vel har jeg ikke altid gjort, hvad
 jeg formaaede! — Men lad mig finde Naade for
 dig, og und mig paa hiin Side dette jordiske Liv
 Leilighed til at indhænte, hvad jeg her forsømte.
 Tak,

Tak, Fader, uudsigelig Tak være dig, at du op-
 høiede mig til den Værdighed, at kunne tænke dig;
 dig, som gav denne skønne Verden Tilværelse og
 Orden; som skabte den flammende Soel paa Him-
 melen, saavelsom Søndskornet ved Havbredden! —
 som med stedsevarende Omhu regierer sine utæl-
 lige Skabninger, og leder deres Skiebnes Løb til
 det herligste Maal. O, hvo som kiender dig, af
 dine Værker kiender dig, han skielver ikke i Dø-
 den, thi du er Fader! — Lad alle mine Efterle-
 vende, min Kone, min Søn, mine Venner være
 dig anbefalet, og ophold dem ved det Eneste, at
 de erkiende dig, have dig stedse for Øine, og ikke
 forseile Veien til Himlen. Dog! de ere jo dine.
 Endogsaa uden min Bøn vil du ikke forlade dem!
 — Amen, Fader, Amen!,,

Da han havde endt denne Bøn, reiste han sig
 op, samlede ny Kræfter, og vendte sig derpaa til
 sin Marthe, der med solbede Hænder sad ved hans
 Side, Hovedet nedsænkt i sin Barm, og formaaede
 ikke at fælde en Taare. "Gode fromme Kone!,,
 sagde han til hende, "vi maa skilles ad, — min
 Ende er nær; — belav dig paa, at høre mit Far-
 vel. Ach, jeg veed det, det vil gjøre dig ont! —

Men,

Men, den Eviggode, som forenede os her med hinanden til at være lykkelige, vil styrke dig, og igien lade os møde hinanden i Himlen. Da vil det være, som havde vi kun drømt vor Skilsmisse nu. — Hav Tak for din Taalmodighed, som du bar med mine Feil og Svagheder; Tak for din Troskab og Kierlighed, hvorved du vidste at frydre vor ægtefæbelige Forening med paradisiske Glæder! — det ligger mig tungt paa Samvittigheden, Marthe, at jeg undertiden har bedrøvet dig, og ved Overilse og Haardhed voldet dit gode Hierte Beskymlinger; — det ligger mig tungt paa Samvittigheden! — og jeg vilde nu give meget til, at det var ugiort — men, gode Gud! mine Dage ere forbi — jeg kan ikke mere gjøre det got! kan endnu kun bede dig, at give mig din Tilgivelse med paa Reisen! — See, Marthe, det er den sidste Bøn, jeg endnu har til dig her paa Jorden. Ikke sandt, du nægter mig den ikke?.,

O Bernhard! raabte hun med den inderligste Bevægelse, i det hun sluttede ham i sine Arme, saa varmt, som havde det været paa Bryllupsdagen — jeg skal tilgive dig? — Dig — ved hvem jeg var saa agtet, indtil Misundelse lykkelig? —

O at jeg dog endnu een Gang halvtredstindstyve
 Aar kunde være din Kone, hvor gierne vilde jeg
 taale de overstandne mørke Timer dobbelt! — Den
 mindste Deel af dem, Bernhard, tilforladelig den
 mindste Deel af dem kom fra dig! — og disse
 vidste du altid tidobbelt at giengielde! — Lod
 mine Aar mig ikke haabe, at jeg ikke skulde længe
 overleve dig, saa var der nu ingen Trøst for mig i
 hele Verden! — Men at jeg snart skal følge efter
 dig, Bernhard, det — det er det eneste, som styr-
 ker mit Mod! —

Men det gif den gode Marthe, som alle Kvin-
 der. Hun vidste at snakke meget om Trøst og Be-
 roligelse ved hendes forestaaende Lidelser, og —
 var intet mindre end beroliget. — Hendes saa længe
 tilbageholdte Taarer brød frem i en voldsom Strøm,
 og det var en Jammer at see, hvor hun vred sine
 Hænder. — Ingen quindelig Siel kan vel tage
 hende det ilde op, som veed, hvad det er, at være
 elsket af en retskaffen Mand, — og da at rives
 ud af hans Arme.

Marthe var en gammeldags Kone, aldeles ube-
 kiendt med vor nuværende Dameverdens Sæder! —
 Overdaadighed og Belyst, som i vor høitpriste

Tids-

Tidsalder utøilet iler fra Marmorsahlene ned i
 Hytterne, og fra Hoved- og Residentsstæder raser
 giennem Provindserne, her styrter de meest glim-
 rende Huse i Støvet, hisset sønderriver den ægte-
 skabelige Trostabs helligste Baand! — Her hen-
 kaste Fædre i Skiændselsens skjulte Templer, hisset
 Mødre paa de yppige Glæders offentlige Skue-
 pladse, imedens deres skrantne Børn af ryggesløse
 Slaver smeddes til de samme skiændige Lænker, i
 hvilke deres forblindede Fædre og Mødre saa ustand-
 set ile hen til Fordærvelse! — Overdaadighed og
 Bøllyst havde dengang endnu ikke saa almindelig
 udstrakt sin Magt over vort Fædreland, — endnu
 ikke saa aldeles lagt Tydslands frie, stolte Sønner
 og Døttre under Aaget! — Deres Navne blev
 neppe nævnet i de større Stæder; de lykkelige Lands-
 boere kiendte ikke engang disse. — Dengang stræbte
 Konerne endnu at være det, de efter Guds Hen-
 sigt skulde være! — og Marthe var det ganske! —
 I Uskyld og Sædelighed havde hun henlevet sin
 Ungdom, og helligset sine Pigeaar til Arbeid og til-
 ladt Ungdoms Munterhed! hendes hele Medgivt,
 da Bernhard beilede til hende, bestod — i et usor-
 dærvet Hierte, de nødvendigste Fruentimmerkund-

ffaber og Dueligheder, og i en fløn Summa — af gode Egenskaber, som indgyde og vedligeholde Agtelse og Rierlighed. — Hun elskede sin Bernhard saa troe, saa inderlig, som havde han været den eneste Mand under Solen. — Kun i ham søgte og fandt hun hendes Ven, hendes Fortrolige, hendes Raadgiver og Ledfager. Uden for ham, var hende den hele mandlige Verden som stet ikke til. Seilede Bernhard hende, saa seilede hende Alt; hvilede han i hendes Arm, saa havde hun ikke byttet med den lykkeligste Dronning! — Hvad hun vilde, maatte Bernhard i Forveien have billiget; hvad han forkastede, hørte hun op at begiere. — Saaledes havde hun hele halvtredsfindstove Aar været den troeste beste Kone; — og saadan en Kone gaaer det til Hierte, naar hendes Livs Ledfager skal røves hende! — "Lad mig kun græde, Børn!", sagde hun: "Med min Bernhards Liv har jo alle mine Glæder Ende! "

Marthe! raabte Oldingen, og trykkede hende tæt til sit Hierte: Marthe! at du efter halvtredsfinds, tyve Aar endnu elsker mig ligesaa hiertelig, som ved vort Egteskabs Begyndelse, det er, næst min gode Samvittighed, for mig den blødeste Hovedpude,

pude, hvorpaa Sønnen i Kisten vil blive mig meget sød! — Lev vel, gode Kone, lev vel! — Deroppe, hvor alting varer, see, og elské vi hinanden evig!

Friedlins Smerte havde ingen Grændser! thi han mistede en Fader, som havde saa sin Lige; som han ikke allene havde at takke for sit Liv, men og for den store Kunst, viselig at nytte det. Uden denne Fader syntes Verden ham at have langt mindre Værd, end den hidindtil havde havt for ham; — og Fremtiden syntes ham saa øde og saa sørgelig, at han ogsaa gierne havde henstumret den i Graven. — Den mandigere stærkere Henrik forsøgte vel, med al mulig Veltalenhed at indgive sin Friedlin Mod, men — Himmel! — naar Taa-rene trille ned over Ansigtet paa den Trøstende selv, naar hans Fatning kun er fremkunstlet, og den inderligste Kummer viser sig af hver Bevægelse og Mine, hvad kan Veltalenhed da virke?

"Har du kiendt min Fader, Henrik?," — spurgte den bedrøvede Søn — "har du kiendt ham? — veed du, hvad det er at døe — evig at skilles fra den meest elskede Fader? — veed du det? — og vil trøste mig?,"

Da stod Trosteren der, som havde han tabt Mælet.

Fader Bernhard saae den Kamp, begge havde at kiempe, samlede endnu engang Resten af sine Kræfter, og talede til dem følgende: "Børn, det bliver en skøn Aften i Aften. See, hvor Himlen allevegne er saa klar, og Luften saa stille! — Lad os blive her hos hinanden, at jeg endnu engang seer Himmels Pragt, naar Natten leirer sig om vore Hytter. — Men rækker mig endnu et Bæger Viin. Hvo veed, vi drikker da vel ingen flere med hinanden. „

Friedlin besørgede Viin, Bernhard kvægede sig ved denne Himmels velgiørende Gave, og sagde da:

Sætter eder her omkring mig, Børn; jeg vil endnu fortælle eder en Historie.

"Der var engang en Mand, han levede langt fra sit Fædreland, i fremmede Lande, thi hans kloge Fader vilde, at han i fjerne Lande skulde samle sig nyttige Erfaringer, ved samme blive klog, og stifte Nytte blant andre Mennesker, siden han ellers ikke vilde have gjort sin Familie hverken Ære eller Fornøielse. — Desuden havde han den Befaling, ikke at komme tilbage til sit Fædreland igjen, før
end

end hans Fader vilde give ham udtryffelig Tillædelse dertil. Denne Mand fandt sig fornøiet udenlands; han givtede sig, avlede en Søn, fik nogle Venner, og levede lang Tid glad og lykkelig i denne fortrolige Kredss! Hans inderligste Ønske var, at hans Faders Befaling, at vende tilbage til Fædrelandet, maatte udeblive saa længe, til hans Søn var bleven voksen, udrustet med Forstand, og istand til, at styre sig selv i Verden, og at sørge for sin Lykke. Dette Ønske blev opfyldt. Sønnen blev stor og klog, og kunde undvære den faderlige Veiledning. — Imidlertid var Manden bleven til Alders, og Alderens Besværligheder begyndte stærkt at trykke ham, saa at han næsten ikke mere kunde tage Deel i nogen Glæde. Dette gjorde Sønnen meget ont, og han ønskede ofte, at kunde skaffe sin Fader glidere Dage. — Det kan du ikke, sagde da Manden stedse; men jeg har en Fader, der elsker mig meget, og som er en mægtig Konge over et stort Rige, han kan! — Men hvorfor gjør han det da ikke, naar han elsker eder saa høit? — spurgte Sønnen. Derfor, svarede Faderen, fordi jeg maatte reise til ham, i hans skønne Land, og forlade dig, hvorover du vilde græde og klage. —

Men vilde du trøste dig over min Skilsmisse, og ikke knurre imod min Fader, saa vilde han snart tage mig til sig, og lade mig blive endnu langt lykkeligere, end jeg her har været. — Vist nok lod jeg dig gierne reise med mig, men — det kommer ikke an paa mig, men paa min Faders Tilladelse, for hvem du giennem en Række af Aar maa bevise, at du er retskaffen, og hvis Kierlighed du i Forveien maa erhverve dig, men ikke kan erhverve dig paa anden Maade, end ved en Mængde gode ædle Handlinger. Gjør du det, saa optager han dig ogsaa med Tiden i sit glade Nige, og da bliver vi altid sammen. — Ach, Fader! svarede den gode Son, vel vil det gjøre mig meget ont, naar I forlader mig, men dog vil jeg give mig tilfreds, naar jeg kun veed, at det gaaer eder vel. Sikkert skal jeg ogsaa følge de gode Lærdomme, I har givet mig, at I snart kan hente mig efter eder til eders elskte Fædreland. — Da sluttede den Gamle Sonnen i sine Arme, velsignede og kyskede ham for hans barnlige Kierlighed, og belavede sig da at tiltræde den forønskede Hiemreise. Kort derefter kom et Bud fra hans fædrene Nige, huld af Ansigt, og iført med kostelige Klæder, han sagde: Kongen, eders

Fader

Fader og Herre, lader eder naadigst indbyde, at vende tilbage til ham, for at hvile ud efter eders majsommelige Vandring, og med eders Brødre og Venner at glæde eder paa fædrene Marker. Eders Kone skal snart følge eder, men eders Søn, først ved en flereaarig Dyd og Rettskaffenhed gjøre sig værdig til sin fædrene Arv. — Derpaa sagde den Gamle Sine endnu et vint Farvel, og vandrede da med det faderlige Sendebud Haand i Haand hen over til sit Hiem. — Sønnen holdt Ord; — han blev og forblev en retskaffen Mand, og det samme Sendebud, som saa kjerlig havde afhentet hans Fader, og snart derefter ogsaa hans Moder, hentede siden ogsaa, efter overstaaet Prøvetid, ham til det velsignede Kongerige. „

„Hvad tænker du nu om min Historie, Friedlin?,, blev Fader Bernhard ved.

Hvad jeg tænker, Fader, svarede Friedlin, og Taarene randt over hans Kinder, hvad jeg tænker? — At I er den retskafne Mand i Historien, at Gud er Kongen, og Døden hans Sendebud, og, at jeg vil blive og forblive den gode Søn, saa sandt Aftenstiernen blinker hist over Skoven! — Jeg vil ikke knurre, men sætte min Liid til Gud,

den store Konge, indtil han tager mig til sig. —
Det er min Mening.

”Og tillige min Udtydning, og mit sidste Ønske, Friedlin, svarede Bernhard. Og du, Henrik, hvad tænker vel du over min Historie?,,

Min Mening har Friedlin sagt; sagde denne.

”Vel! blev Bernhard ved, saa giver mig eders Hænder. Glemmer ikke, at I her ere fremmede, og skulde reise til et langt skønnere Fædreland. — Hænger ikke ved denne Verdens Guds, men sørger for Himlen! — Dig, Henrik, anbefaler jeg min Søn! — Dig, Friedlin, mine Fattige, og Gud min Siel! — Værer retfærdne, Børn, og det gaae eder vel!,,

Saa meget havde Bernhard ikke i lang Tid anstrængt sig; næsten alle hans Kræfter bleve udtømmede ved denne Scene, der paa det hæftigste satte hans Siel i Bevægelse; men nu var det overstaaet. Længe havde det lagt ham paa Hjerte, det sidste Farvel! thi han holdt det altid for en fornustig Mands Pligt, at besørge sin Afseend fra Sine endnu ved fuld Forstand; eengang forestod det ham dog, og naar han havde sagt god Nat endnu ved fuld Sands, saa, meente han, kunde man saa meget roligere sove ind.

Oldin

Olbingen henseedte nu Samtalen paa den pragtfulde Himmel, paa hvis blaa Hvelving Millioner straalende Stierner allerede trængte sig frem. Snart beundrede han med Sine den segeldannede Maa-
nes blide Lys, snart den funklende Syvstjerne, snart igien den glimrende Melkevei, som strakte sig langs det umaalelige Firmament. Da han nu paa saadan velgjørende Maade havde bragt dem tilbage fra hiin sørgelige Samtale, og ledet deres Estertanke til Nattens Scener, sluttede han sin Samtale med disse Ord: "Ja, ja, Børn! — i Guds viide ubegrændsede Rige er alting! Skönt! Ogsaa Natten er et Vidne paa hans Magt, Visdom og Godhed! — Ogsaa Natten! Børn., — endnu en Stund estertænkte han denne Tanke — saae endnu engang med den synligste Bevægelse mod Himlen — og bad da, man vilde bringe ham til Hvile, thi han behøvede den.

Da førte de to unge Mænd ham til sin Bostig, og lagde ham paa sit Leie, hvor han sank i en blid Slummer, hvoraf han ikke mere opvaagnede.

Saaledes døde Fader Bernhard! og vi ønske os og vore Læsere engang saadant Endeligt.

Hvo der havde kiendt ham, sørgede oprigtig for ham. — En lang Række af Vænd, Røner og Børn, som uden Indbydelse vare komne til hans Begravelse, fulgte hans Liig. Alle havde medbragt deres Psalmebøger, men ingen kunde synge, thi alle vare de forrignfulde, — og alle græd de for Bernhard, og deres Graad kom fra Hjertet.

Hans Huusfolk vilde ikke lade sig trøste, og klagede høit for den Hensjævede, der som Huusfader var saa god og omhyggelig, som Herre saa retfærdig og mild!

Marthe overlevede ham kun saa Maaneder. — De hvile begge ved Siden af hinanden i en mørk Lund under Græshøie. Forhen var rundt om Gravene plantet Roser, og nær ved Høiene var en Løvhytte af Seddeblad, tæt flettet, og helliget til Friedlins eensomme Betragtninger.

Sød er den retskafne Mands Røe, naar han efter fuldbragt Dagværk synker i Armene paa Søvnens Gud! — Ved Handlinger graver han sit Minde i de Efterlevendes Hjertes — og Taarer — som den Redelige sildig endnu græder paa hans moosebegrøede Høi, ere hans Livs Lovtaler!

Gud:

G u d i n d e r n e .

(Af Engels Philosoph für die Welt.)

Gudinderne for Viisdom og Kierlighed levede i bestandig Eenighed. Begge ønskede at udbrede deres Herredømme over hele Jorden: men den, der ofrede paa den enes Alter, kom sjelden til den andens; han maatte først være kied af Venus's Eieneste, førend han forlod hende og opofrede sig til Minervas. Kun et og andet Sted fandtes en Dødelig, der upartisk ofrede til dem begge, og denne var altid, efter Minervas egen hemmelige Dom, den Viseste. Enhver af Gudinderne haabede, at vinde ham aldeles for sig, og enhver af dem overøste ham derfor med sine fuldkomneste Goder.

Midlertid hændte det sjelden, at Gudindernes Iversyge kom til at bryde løs. De frygtede for at fortorne Gader Jupiter, der stedse slog Dynker paa sin ærværdige Pande, naar de smaaflamredes, Minerva, paa den ene Side, var et Foster af hans Hierte,

Hierne, og mod dette Slags Afkom er Kierligheden meget om; Venus, paa den anden Side, havde stor Forbring paa hans Forbindtlighed. Hun havde stienket ham saa mangt et saligt Dieblis, hvori han glemte sin Majestat, og belønnede sig for sine mange Regierings-Sorger, ligesom endnu blant os Jordens Guder belønne sig. Og hvilket mere ophøiet Exempel kunde de vel og følge, end Jupiters.

Almindeligen blev det altsaa imellem Guderne allene ved Diekast, Spotterier og Hentydninger; fort ved alle de smaa Naalesegtninger, i hvilke Damerne ofte ridse hinanden dybere Saar, end naar Mandfolk slaas. Cytheres Gudinde var bedst faren derved. Minerva var for alvorlig, til ikke snart at falde fra den muntre til den philosopherende Tone: og naar da Apollo gavede ved hendes Soriter, saa Laurbærfrandsen om hans Pande rygte af Bevægelsen: naar Bacchus, lænende op til en Pille i Guderens Sal, med Raven fremad og Armene hængende slappe, giennemsnorkede hele Salen: naar selv Jupiters Orn slumrede paa Spidsen af det guddommelige Scepter i hiin yndige og maleriske Stilling, hvori Pindar besynger ham: saa begyndte den muntre Venus

Venus med eet at spøge med sin Søn, eller og kaste sig ved sin sodede Vulkan, og forandre paa ham saa mange Kierteegn, foresnakkede ham saa mange søde Glæder, trykkede saa mangt et ambrosisk Ryk paa hans Kinder og Læber, at alt levede og igien, og ikke een eneste Gud mere laante Dret til Minervas Wiisdom. Tidt vare alle nær ved at quæles af Fatter over den fiere Egtemand, der tog alle disse Emigrerier for reent Alvor, og vidste for Glæde og inderlig Tilfredshed ei at satte sig. Saadanne Optrin gif altid den gode Minerva nær til Hjerte; og kun alt for gierne havde hun ofte brudt ud i de største Bitterheder, naar hun ikke endnu i rette Tid havde erindret sig, at hun var Wiisdoms Gudinde.

Mit fiere Varn, hvissede ofte Jupiter til hende: jeg troede, det var din Fordeel, at du holdt Venskab med din Søster fra Cythere. Minerva indsaae det selv; men hun var angrebet fra en alt for øm Side, og maatte hver Dag have den samme Misfornøielse. Iversyge havde givet hendes Hjerte et ulægeligt Saar. Hele Verden trængte sig med lydelig Støi frem til Venus's Alter; hende ofrede man stedse de første og skønneste Frugter:

til

til Minervas Alter kom kun de, der ikke havde nok tilovers for at torde haabe Venus's Gunst, og Jupiters gode Datter fik saaledes kun, hvad de andre levnede hende. Omkring hins Alter flokkedes i Hobe blomstrende Ynglinge og smilende Piger; paa hendes Fester omringedes hun af den talrigste Brimmel: i Minervas Helligdom stode kun faa kraftløse Oldinge og salmede Matroner, der mojsomt kom listende frem ved Krykker, bragte Virak istedet for Offer, og lovede hendes Rige kun liden Tjeneste. Sielden saae man en Yngling og endnu sieldnere en ung Pige. Kom engang en Mand eller en Yngling fra Kierligheds over til Blisdoms Tempel, fortrydelig over ikke at have naaet sit Huse; saa var det med nødige langsomme Skridt, og med Diet meer tilbage end fremad. Sielden feilede det, at han vendte om paa Halvveien. Blot et flygtigt Smil fra Gudinden, saa svandt al Utifredshed, og han ilede endnu frygtere tilbage. Endog blant de meest udlevede Gamle var kun faa, der tiente Minerva af Hiertet. De fleste søgte hendes Gunst for dog at have noget, da de ikke mere kunde nyde det, de ellers vist nok helst gad have.

Engang da Minerva i stille Maanskin var sæt
 ned til sin kæreste Yndling, for at benaade ham
 med sin himmelige Indskydelse, og aabne hans
 Siels Dine for intellektuel Skønheds salige Bes-
 kuelse, fandt hun sin Plads forud indtaget af Kier-
 ligheds Gudinden, og den alvorlige Vise i fuld
 Begreb med den endnu saligere Beskuelse af en sand-
 selig Skønhed. Hendes Fjendes nye Seier var
 alt for smertende, at hun kunde finde sig i den
 stiltiende. Fra dette Nieblis plagebe hun den gode
 Venus med de meest krænkende Anmærkninger, og
 fandt ved de uskyldigste Leiligheder Anledning til
 Bitterhed.

Jupiter, betænkt paa at holde Fred i sit Olymp,
 troede at tæmme Minerva ved et vredt Blik, hvil-
 ket han udskød under en rynket Pande og stræk-
 kelig sammentrukne Dienbryne; men forgieves!
 Endelig gjorde han med en misfornøiet Tone en
 Anmærkning, som han troede var nok for en Vids-
 doms Gudinde: at saadanne Reglerier vare uan-
 stændige for en Guddom.

O Jupiter, raabte Minerva, i det hun ved
 disse Ord foer til Side, sig mig: hvad er Guds-
 dom? jeg har alt længe intet rigtigt Begreb havt
 der-

berom. Der ere de, hvis Temples række til Skyerne, hvis Altare brænde fra Soel til Soel, for hvis Billedstøtte hele Nationer ligge nedboiede, og som dog mangle netop det første Kiendetegn paa Guddom. — Et betydende Diekast til Kierlighedsgudinden forbandt denne til at svare.

Det første Kiendetegn paa Guddom. — Jeg har aldrig tænkt dybsindigt, Madam — hvilket er det?

Hvorledes? hvilket det er? Naar Mennesket spørger, hvo er jeg? saa forsægter den sit Fortrin for Ormen. Naar en Gudinde spørger saaledes, saa synker hun ned til Menneskeligheden — Velgierenhed er det. Omsorg for de Dødeliges Held, som vi beherske.

Og den Guddom, der mangler dette Kiendetegn? Om jeg tør bede?

Meget gierne! paa et nyfigent Spørgsmaal passer et bestemmende Svar — Denne Guddom er De.

Jeg? smilede Venus, og saae med den frimodige Mine, der røber en god Samvittighed, omkring paa den hele Forsamling.

Hvo

Hvo ellers Madam? — Naar Jamrens Stemme trænger op til Olymp, og der saa høit overtoner Frydens, at Jupiter ofte ikke i sit inderste Gemak kan have Rolighed, og midt i Himlen savner sin Himmel: Hvo er da Aarsag uden De? Det er deres Stemme, som de gjorde uslykkelige.

Hvorledes Madam? hvad anseer de da Elskrens Sukke for? Troe de mig, i den meest sørgelige Adagio ligger ofte større og inderligere Vellyst end i den syrigste Allegro. — Jeg, jeg skulde gøre uslykkelig? Spørg engang mine Venner Digterne!

Deres Venner — Digterne — Hvad skal jeg sige dem meer? — ere Digtere.

Stakkels Apoll! lespede Venus.

Hvorfor det? Deres Konstgreb for at kasse sig Tilhæng, Madam, er meget uheldigt. Naar Apolls høie og ædle Begeistring hæver Digterne, da tone deres Sange om Guder, Vise og Helte; men Kierligheds Skjalde ere ogsaa Vinens, og osse deres Begeistring af Bacchus's Dæger.

Ha! skreg den sorgløse Bacchus, og rakte Ganymed sit Dæger for at syldes nok engang.

Men Venus ræiste sig, og hoppede lige hen til Jupiter — Kiere Fader! begyndte hun med den
4de Bind. R venlige

venlige Belevenhed, der forjager Fortrydelse og hemsælter Sorger — og nu klappede hun ham paa Kinden, saa den mindste Rynke svandt bort af hans Pande, og den alvorlige Juno blussede af Rinsyg Brede. Kiære Fader! gientog hun; du maa vide det, thi du kiender mig, er det sandt, at jeg gjør ulykkelig?

Den gode Jupiters Forlegenhed var ubeskrivelig, og Juno skar Tænder af Brede. Thi saa meget end hendes Gemals Udsvævelser vare hende imod, saa stærkt hadede hun ikke desmindre alle Hentydninger derpaa; med mindre de kom fra hende selv inden Forhænger af hendes hellige Torus.

Men, begyndte endelig efter nogen Stammen Gudernes Fader, hvorfor klamres I bestandig Børn? Naar Velgiørenhed, som Minerva sagde, er Guddoms Kiendetegn, saa behøver I kun at forsones jer med hinanden for at være begge fulde kommere Gudsomme. Det er det som Apoll saa ofte har raadet, og jeg besalet jer. — Stifter et evigt Venstreb! og de Dodelige behøve da ikke at fare over Cocyt for at komme til Elysium; det vil blomstre for dem ved begge dets Brede. — Du Minerva er for streng, og du Venus for letvindig.

For

For streng? sagde Minerva, og bad Juno laane hende sin Iris, hvilket strax blev hende tilstaaet. Hun hvisttede hende noget i Øret, og Iris foer ned til Jorden paa sin farvede Bue. Jeg er villig til det evige Venskab, du foreslaaer Jupiter, sagde hun: men Taalmodighed et Dieblisk, og du maa selv dømme.

Efter saa Diebliske kom Iris tilbage med en Gestalt, der satte hele Himlen i Bestyrtelse. Det var intet Menneſke meer: det var kun den ufuldkomne Idee af et Menneſke; en udlevet bleg rystende Olding i sin Ungdoms Aar. Hans Dine, hvis Ild reent var borte, laae dybt inde i deres Huler; hans Ryg var bøiet krum, og hans Stemme pibende som en Nestors.

Seer der! raabte Minerva, seer den Fryd, den Lyksalighed, hvormed Cytheres Gudinde lønner sine Tilbedere! og af saadanne Elendige vrimler Jorden. I holde hende for Livets Gudinde; I tage Feil! hun staaer i Forbindelse med Dødens Guder. Og ofte naar de uforsonlige Væcer, mindre grusomme end hun, have spundet knap den halve Deel af Livets Traad, saa er det hende, der triner til med den dødelige Sax, og smilende overſkær den.

Alle Guder og Gudinder — thi dem alle figger Menneskenes Vel paa Hjertet — bleve forbitrede ved dette Syn. Jupiter rystede med Hovedet, saa hele Olympen skjelvede. Der var ingen, som jo mumlede Dadel, og selv den dræbende Mars svor i sit Raserie ved alle Helvedes Floder paa eensgang. Imedens sad Gudinden fra Cythere, som hun skulde synke igiennem Himlens Krystalgulv ned i den dybeste Afgrund ved Caucasus; kun nu og da opløstede hun et bange Die, der syntes at forlange Tilgivelse, og love Bedring.

Men allerede, saasnart hun mærkede Minervas Hensigt, havde hun givet Merkur et hemmeligt Vink, hvilket han strax forstod, og ilede at udrette, som om det var Jupiters eget Brev. Det var forunderligt, men hele Himlen stod færdig at adlyde den sødtsmilende Cytheres Vink. Hun havde næsten meer at befale paa Olymp, end Jupiter selv. Alle yndede hende, og enhver gjorde hende gierne noget til Behag; Guderne aabenbar, og Gudinderne hemmelig.

Nu havde Minerva igjen begyndt at tale, og var just midt i een af de grundigste Afhandlinger — grundigere end nogen Secretair nogensinde forelåste

relæste den for en tydsk Konges franske Akademie — hvort hun viiste med største Skarpsindighed, hvad sand Glæde og sand Lykialighed var? og lagde for Dagen med de kraeftigste Beviisgrunde, at alt, hvad Kierligheds-Gudinden tilbød de Dødelige, var kun et Skingode, ikke andet end forføngelig, forgængelig, sandfelig, dyrist, daarlig — —

Her kom Merkur tilbage. — Et nyt Spørgelse? raabte Guderne. Havde vi ikke allerede for meget af at see den ene? Bring dem ud! ud med dem! eller vil I gjøre Himlen til et Orkus?

O Merkur! sukkede Venus, som om hun ikke længer kunde taale sin Beskæmmelse, skal ogsaa du Merkur —

Hvad Madam? hvad for alle Guder, gaaer denne Veerad dem an? Skam dem, om de synes, over hiint Skelet! for denne her lad kun Minerva flamme sig!

Minerva! raabte Venus pludselig, og hendes Munterhed kom ganske tilbage, medens Minerva knap kunde faae et Ord frem. — Men ved Jupiter, ja! det er ingen Elsker; det er en Viis. — Arme Skabning! lad mig see ret paa dig! — Du plirer! kan dette stille rene og behagelige

Himlens Lys saaledes blende Dig? Ere Dine Sees-
nerver saa svage?

O Gudinde! mine Horenerver ere endnu svagere. Tal sagtere! din Stemme døver mig, liig
Jupiters Tordenstemme.

Er det mueligt? og dog er min Stemme, efter
alle Gunders Tilslaaelse, den mildeste i Olymp. —
Du hæver? Du gyser? Føler Du da ingen Virk-
ning af dette blide evige Foraar?

Svarede den Gudinde? Den oplis-
vende Livets Saft er borttørret i mine Aarer.

Ubegribelige Svagthed! Ræk ham et Bæger
Vin Cnymed!

At nei, Gudinde! paa eet Diebligs Styrkelse
vilde følge en desto dødeligere Mæthed.

Nu Madam! sagde Venus, i det hun iglen
vendte sig til den ganske forvirrede Minerva —
Him Farve og denne Farve; hine Kinder og disse
Kinder; hiin Asmægtighed og denne Asmægtig-
hed — —

Er det min Skyld, sagde Minerva med en
spodst Munds Dreining, at denne Nar har over-
vældet sig med mine Velgierninger?

Og er det min, svarede Venus, at hiin, i at
nyde mine, ingen Grændser kiendte?

Ekam

Skamløse Sammenligning! sagde Minerva.

Hvorfor det?

Naar alt kommer til alt, saa har min Dyrsker arbejdet til det ædelste Niemeed. Han har søgt, at danne Mennesker vise og dydige.

Og min har søgt at danne de Mennesker selv, som hiin — —

Et pludseligt Oprør i Olymp afbrød hende. Alle Guderne, selv den gamle Bestemoder Ceres, skulde deres Ansigt med Hænderne, og tilmumlede hinanden deres Mishag over deres Medguds indes Skamløshed. Merkur fik af Jupiter Befaling, at fæste begge Veenraderne bort, hvis Beskuelse forbittrede Gudernes Fader sin Himmels Glæde. Bring dem kun strax til Styx, sagde han: saa sparer du at gaae to Gange; Pluto tager dem sikkert for Skygger.

Derpaa holdt han følgende Tale til Guderne for Vidsdom og Kierlighed: Seer der Følgerne af eders Uenighed! Frugterne af eders udelukkende Herskeshyge! Vi alle, saa mange vi ere, skulde med Rette kun have een Tempel, og eet Alter. Mennesket er ikke skabt til Siels Belyst allene, eller til Legems Belyst allene; overflodig Nydelse

af begge gør ham elendig. Ligesom det udvortes
Menneske ikke kan være til uden vore forenede Vels-
gierninger, uden min Æther, og uden din Lust
Juno, uden dit Vand, Neptun, uden dit Korn,
Ceres, og uden din Jld, Vulkan —

Og uden min Vin, kaldt Bacchus ind med
opløstet Bæger.

— — saa kan ei heller det indvortes Menneske blom-
stre Guldkommenhed i Røde uden eders forenede
Gaver, uden din Wiisdom, Minerva, uden dine
Drivter, Venus, uden dine Muser, Apoll; og det
hele Menneske kan uden os alle — — — — —

* * *

Forrivølet, min Læser! just som jeg til din
Nytte vil udskrive een af de fortreffeligste philosof-
phiske Afhandlinger af det himmelske Archiv, hvora-
af Merkur har skaffet mig nogle Blade; saa farer
en Zephyr igiennem min eensomme Sommerhytte,
og blæser mine Blade reent bort. Lad dig altsaa
nøje med det, du har, og vær taalmodig, til jeg
igien finder det tabte; thi nu er jeg just i Gærd
med at søge derefter.

Om Digtekunstens moralske Nytte.

(Af Engels Philosoph für die Welt.)

De begaaer en Feil, min Ven, som er meget tilgivelig; thi i visse Maader har Socrates selv begaaet den. De vil indskrænke Digtekunsten aldeles til Dydens umiddelbare Befordring, til umiddelbar at vække ædle og retskafne Tanker. Men De begaaer endnu en anden Feil, som Socrates ikke begik: De vil ogsaa, at man i sammes særegne Theorie skal gjøre det til Grundsetning, som De holder for Digtekunstens høieste Formaal: — Her er Marsagerne, hvorfor jeg i begge Poster afviser fra Dem.

Digtertilentet ligger, som De veed, i en fortrinlig Styrke og Fuldkommenhed hos de lavere, eller om De heller vil, de æsthetiske Sielenkræfter. Den Gave, at gjøre sig det Graværende nærværende, saaledes at stusse sig med blot muelige Forestillinger

stillinger, som om de havde Virkelighed, at bringe
 fremmede ofte vidt adskilte Ideer i Forbindelse, og
 lettelig at røres af alt, hvad der kan interessere det
 menneskelige Hjertes Tilbøieligheder; med eet Ord:
 Phantasie, Digteevne, Vittighed, et sølende
 Hjerte udgjør Digteren. De Skionheder, som
 Geniet formodest disse Kræfter frembringer, kunne
 ikke sysselsætte, ikke fornøje og røre Læseren, uden
 at de samme Kræfter i hans egen Siel derved faaer
 et fordeelagtigt Indtryk. I Sielverdenen hers-
 ker den samme hemmelige Forstaaelse imellem Kræf-
 terne, som hersker i den physiske: alle omgivende
 lige Kræfter opvagne, saasnart den ene er i Spil-
 let; alle komme i Uroe, i Virksomhed: og ligesom
 intet i Naturen pludselig ophører, uden at efter-
 lade Følger, saa er heller ingen af slige Øvelser
 frugtlos for disse Kræfter. Ethvert nyt Brug ties-
 ner i Sielverdenen, som i den physiske Verden,
 til at ophøje Kræften; enhver nye Ytring gjør
 dueligere til i Fremtiden at ytre Virksomhed. Ikke
 nok altsaa, naar vi ved en Digers levende Skil-
 derie føler vor Phantasie ophøiet, at vi nu ere
 blevene dette ene Malerie rigere; ikke nok, naar
 vi følge hans Vittigheds Hastighed, at vi nu
 fiende

Fiende dette ene af ham bemærkede Forhold af Ideer; ikke nok, naar vi henrives af hans Følelser til den inderligste Deeltagelse, at vi nu have sympathiseret med denne eene Følelse: vor hele Phantasie er nu bleven mere levende, vor hele Vittighed hastigere, vort hele Hjerte blødere. Ikke blot denne eene Gang har de lige Kræfter i vor Sjel virket med: de har ogsaa faaet meer Duelighed, meer Drive, meer Spending til i Fremtiden at virke.

Just deri, kæreste Ven, vilde jeg søge Digtes Konstens sande, højeste Formaal. Vor Lykkelig-
hed, ere vi alle enige om, ligger i vor Naturs Fuldkommenhed; vor Natur bestaaer af alle os medskabte Kræfter: og hvo der altsaa ophøier den ene eller den anden, det være hvilken det vil; han har bidraget til vor Fuldkommenhed, til vor Lyk-
salighed. Det er en falsk Forestillingsmaade, naar man tænker sig den Forlystelse, et Digt giver, enten blot som skadelig, eller blot som Forlystelse, uden Indflydelse paa det Tilkommende. Den har altid sin Indflydelse, og sin nyttige Indflydelse; kun at man rigtig nok paa den ene Side kan fordærve mere, end man paa den anden Side har gjort god.

Slut

Slut heraf videre til den sande Forstælvte
 Digtertalenters Anvendelse! Det er ikke nødven-
 digt, at Digteren altid arbejder paa Dydens umide-
 delbare Befordring, paa umiddelbar at opvække
 ædle og retskafne Tanker: den sødelige Følelse er
 ikke den eneste Evne hos Sielen, som han kan og
 skal gjøre fuldkommen; den hører kun med i Ræk-
 ken af flere Kræfter, som alle villes øves og forhøies,
 og den ene Krafts Øvelse indslutter ikke nødvendig
 i sig alle de andres Øvelse. — Men, ligesom paa
 Legemet den ene Sands er ædlere, høiere, som til-
 bringer Sielen rigere og mangfoldigere Ideer;
 ligesom paa Legemet den ene Sands kan øves til
 den andens Skade; ligesom paa Legemet Sand-
 serne kunne henvendes paa urette Gienstander,
 kunne forværras til falske Virkninger, som de ikke
 skulde have: saaledes er og i Sielen den ene Kraft
 ædlere, høiere, dyrebareere; saaledes lader sig og i
 Sielen den ene Kraft styrke til den andens Skade;
 saaledes kunne og Sielens Kræfter øves paa urette
 Gienstander, forstemmes til falske Virkninger, som
 de ikke skulde have. — Og ligesom man, i Hens-
 seende til Legemet, mere skal skærpe Hørelsens
 Sands, end Smagens Sands, ikke skal fordærve
 Diet,

ikke forvænne Følelsens Fibrer til unaturlig Rildenhed, for at qvæge Lugten; ligesaa skal man, i Henseende til Sielen, helst virke til at understøtte dens ædelste og høieste Kræfter; ikke bringe de lavere i Oprør mod de høiere, ikke give Kræfterne en Vending, som er imod Naturens Hensigter. Digteren skal vel styrke Indbildningskræften, men ikke saaledes, at han forstyrrer Fornustten; han skal skærpe Vittigheden, men ikke saaledes, at de selskabelige Dyder lider derunder; han skal besynge Etskov, men ikke saaledes, at vi give dens Udsvævelser, eller vel endog dens unaturlige Udartninger Bisald.

Saaledes i Almindelighed, min Ven, vil De formodentlig lade min Grundsetning gælde; thi egentlig er den intet andet, end Deres, som er udvidet og forbedret: men ved Anvendelsen paa enkelte Tilfælde maatte vi let igien blive uenige. Just i denne Anvendelse, synes mig, er Sokrates, eller om De heller vil, Plato gaaet for vidt. — Dog, hvad den græske Mythologie angaaer, saa havde han for den en Synepunkt, som i vore Dage falder bort; thi det som nu er bleven til blot poetisk Fiktion, det var dengang Godelde Bind. S fets

fets virkelige Troe: og mangen Forestillingsmaade kunde altsaa i hiin Tid have en Indflydelse, som vi nu ikke mere behøve at frygte. Men, endog i Henseende til det Sædelige synes mig Plato nu og da at advare for Lygtemænd, som blot soøve i hans Indbildning; han synes mig alt for ofte at forvekle det Umoraliske ved Gienstanden med det Umoraliske ved Skildringen. — Dog vi vilde jo ikke bestemme Reglens Anvendelser, men blot Reglen: og da vi allerede have funden denne, saa spørges der kun endnu, hvor vi ville hensette den, om i Digtekunstens Theorie selv, eller i Moralen?

Moralen, som vi veed, vender sit Blik ikke blot paa nogle, men paa alle vor Naturs Kræfter; den betragter enhver i det Forhold, hvori den staaer til vort hele Væsens Fuldkommenhed, og søger at stemme dem alle i den Harmonie, som vor Lykkeligbed hænger af. Digtekunstens Theorie derimod har en langt snevrere Omkreds; thi da Digtekunsten selv kun virker paa Sielens lavere eller æsthetiske Kræfter, saa kan ogsaa hiin Theorie kun have Hensyn paa disse Kræfter. Sammes Gienstand er den sandhelige Fuldkommenhed
eller

eller Skjønheden: altsaa blot denne, for saavidt den kan opnaaes ved Sproget, der er Digtekunstens Medium, er Poetikens egentlige Gienstand. Vil denne Videnskab fordre mere, end Skjønhed, vil den fordre Fuldkommenhed, som ikke kommer for Diet, ikke hører for Følelsen, eller om De vil tillade mig dette Konstord, ikke er Phænomen; saa glemmer den sin egentlige Bestemmelse, og forvilder sig uden for sine Grændser.

Det er beskaffen med det poetiskgode, som med det poetiskfande; Fornuften, som seer til det Indvortes og paa Følgerne, skatter det efter en ganske anden Maalestok, end den sandfelige Erkiendelse. Hvad bekymrer det Digteren, der blot skriver for Indbildningskraften, om ikke maaskee Tingene synes ganske anderledes for Fornuften, efter Begrebets philosophiske Analyse, end hiin maler sig dem? Hvad spørger han efter Modsigelser, som ikke ere det umiddelbar for den sandfelige Erkiendelse, men først ved mæisommelig Overtanken og Udvikling udbringes? — Lad være, at hiin gyldne Tidsalder, som Digteren henseatter sig i, ikke var forhaanden, ikke engang var muelig;

at Fornuften, Sæderne, Følelserne ikke kunde for-
 fines til saadan Grad ved saa simpel og noisom
 Levemaade, i saa smaa og indskrænkede Selskaber:
 hvad gjør alt det for Digteren, som kun vilde
 skuffe vor Phantasie, kun vugge os i en behagelig
 Drøm, kun vilde lokke, røre og fornøie os? Har
 han vidst at skille Modsigelsen; er han bleven sin
 Forudsætning troe; har han givet Wildfarelsen
 Sandhedens Stikelse: saa har han gjort alt,
 hvad hans Konsts Love fordre af ham. Feil imod
 Logiken kan han have begaaet i Mængde; imod
 Digtekunsten har han ingen begaaet.

Gjør Anvendelsen, min Ven, fra det æsthe-
 tisk Sande til det æsthetisk Gode! Digtekunsten
 fordrer intet videre, end at Digteren ikke umid-
 delbar fornærmer den moralske Følelse, eller at han
 vogter sig for det Modsatte af det sædelig Skøn-
 ne, som unægtelig er en Hovedkilde til det poetisk
 Skønne. Det indvortes sædelig Gode er den
 lige saa ubekymret for, som for den indvortes logi-
 ske Sandhed. Lad endog Fornuften stride mod de
 Følelser og Liden skaber, som Digteren trækker os
 ind i; lad den endog som sværmer, som letfindig
 forkaste

forfaste den Tænkemaade, vi antage med ham; lad den endog dadle som falske, som uværdige, de Karakterer, Tanker, Handlinger, som han indtager os for, som han veed at afbilde os som gode, som elskværdige: hvad vedkommer alt det Digtekonsten, der allene seer paa det Skønne? allene har at giøre med Følelsen? som maa være fornøiet, naar Mangelen paa det sædelig Gode i Værket kun ikke bliver Phænomen, kun ikke udarter til sødelig sædelig Særlighed? Digteren har gjort Sit, som Digter; hvo der vil anklage ham, maa vende sig ikke til Kritikens Domstoel, han maa vende sig til Moralens høiere Domstoel.

Naar nu saa er, kiereste Ven, saa kan den Grundsetning, at Digteren skal arbejde paa Vildoms og Dyds Befordring, umuelig komme i Digtekonstens særegne Theorie. Den vilde staae der uden al Forbindelse, ikke som Erkiendelsesgrund, men som blot usfrugtbar Maxime; ikke i Værket selv, maaſkee i Indledningen, i Anhanget. Omrent, som i Krigskonsten den ikke mindre vigtige Maxime vilde staae der: at ingen Stat skal bekriige den anden, uden for at forsvare sine Ret-

S 3

tighes

tigheder, og beskytte sine Undersaatter. Den rets-
færdige Krig føres ikke anderledes, end den urets-
færdige; alle krigeriske Evolutioner skeer her som
hisset, og hisset som her: og naar Solard skal af-
giøre det, saa er altid Cæsar ulige større Helt,
end Pompejus, endskjønt hiin søgte at omslynte
sit Fædreland, denne at holde det i Beiret. Saa-
ledes altsaa skrives det sødelige Digt ikke anderle-
des, end det usødelige; og naar det blot berøer
paa en kritisk Aristarkes Udfigende, saa er altid
Voltaire uendelig bedre Digter, end Sønnen
Racine.

Men berøves derved hine Maximer endog det
Mindste af deres Sandhed, eller af deres Forbindt-
lighed? Jeg troer det ikke, kiereste Ven. Thi hvad
der ikke er nogen Grundsætning for Krigskonsten,
det bliver dog altid en for Krigeren; hvad der
ikke er nogen for Digtekonsten, det bliver dog
altid en for Digteren.

I theoretiske Videnskaber, hvor man lærer os
at kiende Tingene, som de ere, gjør man hyppig
Afskillelser i Begrebene, som man ikke kan drage
over i Virkeligheden selv, uden at falde i Bildsa-
relser.

reller. I praktiske Videnskaber, hvor man foreskriver os, hvad der er at gjøre, gjør man ligesomme Adskillelser; men i Virkeligheden selv maa man lige saa lidet drage dem over. Digtekunsten foreskriver rigtig nok blot, hvad Digteren har at gjøre, for saavidt han er intet, uden Digter: men er han da virkelig intet videre? Er han da ikke ogsaa Menneske? ikke ogsaa Guds Undersaat? ikke ogsaa et Lem af Selskabet? ikke ogsaa en Borger i Staten? Og for saavidt han er alt dette; har han ikke andre Pligter, som ere vigtigere og nødvendigere, at opfylde tillige med hine? Han kan aldrig sige til sig selv: Nu vil jeg intet være, uden Digter, ubekymret om mine andre Forhold! Naar han ikke kan have disse Forhold — og hvor er det ham muligt, at have dem? — saa kan han heller ikke sige sig frie fra de Pligter, de paalægge ham. Ogsaa vilde vi, hans Læsere, vide at ahne denne vilkaarlige Skilsmisse fra sig selv, denne spidsfindige Fraskillelse fra hans Forhold. For saavidt han er Digter, ere vi kun hans Konstdommere; men vi ere og Dommere over hans Sæder, for saavidt han er Menneske; og vee ham, om der

ligges

ligger ham mindre Magt paa denne Dommers
Dadel, end paa Konfdommerens Spot!

Saaledes som jeg her har erklæret mig, min
Ven, bliver Forstællen, som vi til Slutning faaer
ud, kun meget ringe. I Sagen selv ere vi kun
lidet uenige; det er næsten det samme, vi ville
have foredraget af en Aristoteles; vi stride kun
endnu, om han heller skal foredrage det i Poetiken,
eller heller i Moralen og Politiken? Hvad han
har gjort, veed De selv: og naar det altsaa kom-
mer an paa Autoriteter, saa har jeg min, saa
got som De har Deres. — Dog naar De ogsaa
noget nysiere og i deres hele Sammenhæng over-
veier den Philosophs Tanker, som De i Deres
Brev gaaer ud fra, saa vil De finde, at han før
er af min Mening, end af Deres, og at jeg ikke
saameget har giendrevet hans Ideer, som meget
mere samlet og kommenteret dem.

Deres o. s. v.

